Iva Belieber

In love with my best friend

YMilkova

☆ Глава 1 ☆

Лятната ваканция най-сетне започна, а аз нямах търпение да се махна от това гадно място.

Тогава обаче се случи нещо неочаквано. Класната ни реши да ни заведе на летен лагер за 10 дни в Париж.

С Бела, Макс и Даниел отидохме да си вземем бележниците и се прибрахме. Писахме си вечерта за предстоящата ни ваканция.

На следващия ден с Макс излязохме на разходка. Стигнахме до морето, където имаше скала, от която гледката беше невероятна. Решихме да звънним на Бела за да стане по весело и тя се съгласи да дойде.

Дойде и почнахме да си фантазираме как ще прекараме 10-те дни на лагера. Смяхме се и дори не се усетихме кога стана 19:30. Стана време да се прибираме.

Прибрах се вечерях и се качих в стаята си. Взех си телефона и легнах на леглото, разгледах какво ново има в Instagram и влязох да си пиша с Макс.

Чат:

***Аз**: Хей! Как си?*

***Макс**: Хей! Добре съм. Ти?*

***Аз**: И аз. Днес беше забавно.* 😊

***Макс**: Да, искаш ли утре да отидем само двамата? Искам да ти кажа нещо...*

***Аз**: Добре. Не може ли да ми го кажеш сега?*

***Макс**: Не, не е за по телефона. Утре когато се видим ще ти го кажа.*

***Аз:** Добре.* 💏

***Макс:** Чао за сега.* ❤

***Аз:** Чао.*

Станах се запътих към банята, не ми се излизаше от топлата баня, но трябваше.

Излязох и видях, че имам няколко не прочетени съобщения. Облякох се набързо и видях че Бела ми е писала.

Чат:

***Бела:** Какво ще правим утре? Искаш ли да се видим и да отидем до мола?*
**Пропуснато обаждане...*
**Пропуснато обаждане...*

***Аз:** Хей! Съжалявам, но няма да мога, ще излизам с Макс, имал да ми казва нещо. Нямам идея какво, но много искам да разбера. Мисля да си лягам. Утре ще ти пиша. Имам да ти кажа нещо и на теб.* 💏

☆ Глава 2 ☆

Изабел:

Вечерта след като си легнах не можах да заспя. Затова си взех телефона, видях че е 01:23 и станах и си взех слушалки. Пуснах си музика и писах на Бела.

Аз: *Искам да поговорим.*

Нямах си и на представа дали е будна, но и писах.

Изчаках няколко минути, но тя не отговори. Сигурно си е легнала. Помислих си. Останах със слушалките и съм заспала.

Макс:

Снощи след като си легнах минаваше 1:00. Не можах да заспя. Взех си телефона и писах на Даниел.

Чат:

Аз*: Хей... Спиш ли?*

Даниел*: Да, буден съм.*

Аз*: Не ми се спи. Искам да ти кажа нещо. Но искам да не казваш на никой. Обещай ми.*

Даниел*: Обещавам. Да не се е случили нещо?*

Аз*: Не спокойно.*

Даниел*: А успокоих се. Отначало помислих че си се блъснал някъде и си в болница.* 🤕

Аз: *Ха, не.*

Даниел: *Казвай какво е.*

Аз: *Харесвам Изабел.*

Даниел: *Та вие сте най-добри приятели. Ти се базикаш.*

Аз: *Не сериозно ти говоря. От скоро я харесвам и мисля да и кажа.*

Даниел: *Как ще го направиш?*

Аз: *Днес се разбрахме да излезем и ще ѝ кажа.*

Даниел*: Къде ще ходите? Може ли и аз да дойда?*

Аз: *На нашето място. Не, искам да сме само двамата.*

Даниел*: Добре.*

Аз*: Мисля, че няма друго за казване, това е.* 😏

Даниел*: И да се похвалиш как е минало.* 😁

Аз: Л*ека.*

След това съм заспал.
Нямам идея кога е било, но е било късно.

На сутринта.

Изабел:

Събудих се рано. Вечерта не можах да спя добре. Взех телефона си и влязох в чата с Бела, която ми бе отговорила малко след като си легнах снощи.

Чат с Бела:

Аз: *Хей!*

Тя*: Хей! Какво става? Защо снощи ми писа толкова късно, че искаш да говорим? Притесних се за теб!*

***Аз**: Спокойно, добре съм! Искам да кажа първо на теб преди някой друг да разбере.*

***Тя**: Кажи, какво е? Стига си ме плашила!*

***Аз**: Ами как да ти го кажа.*

***Тя**: Казвай веднага какво е.* 😒

***Аз**: Харесвам…*

***Бела:** Не ми казвай, че е Макс…*

***Аз**: Да, той е.*

***Тя**: Какво?! Сериозно ли? Та вие сте най-добри приятели. От кога?*

***Аз**: Да сериозно. Кога съм се шегувала.* 😉 *Да знам че сме най-добри приятели, но ще му кажа. Иначе рано или късно сам ще разбере. От скоро е. Може би от 2-3 месеца но преди 2-3 седмици се осъзнах че е наистина.*

***Тя:** Добре, как ще му кажеш?*

***Аз**: Нямам идея. Нали ти казах че днес ще излизаме като ме пита дали искам да излезем двете.*

***Тя**: Да. Тогава ли ще му кажеш?*

***Аз**: Да, все още не съм решила как, но ще го направя. А ти ми обещай нещо.*

***Тя:** Какво?*

***Аз**: Няма да казваш на никой това което съм ти казала.*

***Тя**: Добре обещавам. Ай чао, че трябва да изляза да напазарувам, ще правя палачинки.*

***Аз:** Ооо… палачинки. Добре, чао.*

Оставих телефона и си пуснах музика. Влязох взех си дълъг душ и излязох. Облякох се. Исуших си косата и видях, че имам

няколко пропуснати повиквания от Макс и няколко съобщения. Свих веждите си на това че беше писал в 7 часа сутринта. По това време попринцип спи.

Чат с Макс:

Той: *Искам да се уговорим кога ще се видим.*
Ехоооо
Жива ли си?

Аз: *Хей! Какво става? Много рано си станал.*

Той: *Хей! Добре съм, ти? Снощи не можах да спя добре и за това.*

Аз: *Това май е заразно.* 😁

Той: *Хах… Кога ще се срещнем днес?*

Аз*: Не знам. Както ти решиш.*

Той: *Искаш ли към 15:30 да дойда до вас и после на нашето място на плажа?*

Аз: *Добре 15:20 да си пред нас. Мама е направила мъфини. Ако искаш мога да взема.*

Той: *О, мерси. С удоволствие ще дойда.*

Аз: *Иначе нямаше ли да дойдеш?* 😁

Той: *Щях, разбира се. 15:20 съм пред вас.*

Аз*: До после.*

Следва продължение…

⭐ Глава 3 ⭐

Заспала съм без да се усетя. Събудих се от съобщение. Взех телефона си и видях че часът е 12:39. Реших да си поръчам пица за обяд. Обадих се, поръчах и казаха, че до 20 минути ще дойде. Видях съобщението от Макс.

Чат с Макс:

***Той**: Вземи си бански когато излизаме.*

***Аз**: Оки.*

***Той**: Ти да не спиш, че се забави толкова?* 😂

***Аз**: Не, само малко.* 😂😂😂

***Той**: Добре, поспаланке. Да не забравиш за 15:30.*

***Аз:** Споко, няма.*

***Той**: А също докато не съм забравил вземи кърпа и малко храна.*

***Аз**: За какво ти е кърпа? За храната разбрах, но защо и кърпа?*

***Той**: Послушай ме. Ще разбереш защо. Също така не забравяй да си облечеш банския.*

***Аз**: Добре. Ай че пицата дойде.*

***Той**: Ай бягай, че те чакат. Да запазиш малко пица ей.* 😂 *Айде чао.*

***Аз:** Хах. Чао.*

Тъкмо взех парите и на вратата се позвъня.

Отворих взех пицата и седнах в моята стая на леглото пуснах си музика и изядох 2 или 3 парчета. Останаха още няколко и реших да я оставя за вечеря и бездруго нашите нямаше да се върнат навреме за вечеря. Тъкмо слязох долу и на вратата се позвъня. Свих веждите си въпросително.

Отидох и отворих. Беше братовчедка ми. Поканих я да влезе. Влезе и седна на дивана. Налях и чаша вода и седнах до нея.

-Какво правиш тук?

-Майка ти и баща ти ме изпращат да ти кажа, че следващите 5-6 дни няма да са си вкъщи пък аз се нанесох в съседната къща до някакъв там твои съученик.

-Да не би този съученик да се казва Макс, а майка му да е Вяра?- засмях се.

-Да, същия. И какво става ся при теб няма ли някое гадже?- кръстоса краката си, усмихвайки се.

-Точно гадже няма, но иначе има.

-Кой?

-Точно този Макс. В 15:30 ще идва до нас и ще ходим на нашето място. Каза да си взема бански, кърпа и храна. И мисля да му кажа, че го харесвам.

-Браво на малката ми сестричка.- така си викаме. Тя ми е като по-голяма сестра.-И какво мислиш да му кажеш?

-Не знам, представа си нямам. И той има да ми казва нещо, но не знам какво.

-Аз ще ти помогна да се облечеш и ще ти разкажа това онова.

-Добре, хайде да се качваме горе.

Следва продължение...

☆ Глава 4 ☆

Изабел:

-Е защо реши да живееш тук?- попитах.

-Майка ми реши, че ще е най-добре да бъдем тук за да е по-близо до сестра си.- завъртя очи.

-Аха. А я ся казвай видя ли Макс като се нанесе?

-Да видях го. Забавно момче е. Още щом пристигнах ми помогна с багажа, защото майка му го е накарала. Не било по негово желание.

-То при него винаги става така. За да го накараш да работи трябва да го подкупиш или да знае на кой си роднина за да ти помогне.

-Да веднага щом е разбрал, че съм ти братовчедка решил да ми помогне поне така каза майка му.

-Ха, това какво ли значи?- засмях се.

-Не знам, но мисля, че те харесва. Много е сладък. И ся разказвай от кога го харесваш? И как се запознахте?

-Мислиш ли? Някъде около 2-3 месеца го харесвам. Иначе го познавам от както бяхме малки.

-Не го мисля, а съм сигурна че те харесва.

-Оки, както и да е. Да видим какво да облека.

Стана от леглото ми, отивайки до гардероба ми. От него изрови тъмно син бански с цветя на него. Изкара сини къси дънкови панталони и ми ги пададе. Облякох банския след което и

дънките.

Извади бял потник с гол гръб и ми го подаде. Облякох го. Извадих си черни сандали с панделка и ги обух. Взех си раничката и натъпках в нея плажната кърпа и протмонето. За всеки случай си сложих и слушалките ако случайно се прибирам пеша.

Взех си нещата и слязохме долу в кухнята. Там седяхме и си говорихме. Набързо изпратих Натали когато беше почти 15:20 и тя тръгна. Секунда по късно някой ми писа. Беше тя.

Чат:

Тя: *Току що се разминах с Макс. Попита ме за теб. Пита дали съм била във вас. И аз му казах да и той пак попита дали си готова. Веднага слизай скоро ще е пред вас и не забравяй да заключиш като излизаш.*

Аз: *Ооо... питал е за мен.* 😊 *Добре ще заключа. Айде после ще ти разказвам какво е станало.*

Тя: *Добре бягай да отвориш, че чак тука чувам как звъни на вратата.* 😂 *Чао. И да се пазите.*

Аз: *Хаха много смешно, айде чао.* 😂

На вратата се позвъня. Отворих я и го пуснах да влезе. Казах едно ,,Хей!". Не знаех какво друго да кажа. Влезе в хола, а аз му подадох чиния с мъфини.

-Аз отивам да си взема раницата и да тръгваме. Съгласен?

-Съгласен.- засмя се.

Отидох и си взех нещата. Слизайки по стълбите телефона ми извибрира, което ме накара да свия веждите си въпросително и да го вдигна.

Следва продължение...

⭐ Глава 5 ⭐

Изабел:

Разговор:

-Ало мила как си? Какво правиш?- попита веднага мама. Слязох по стълбите и седнах на дивана.

-Хей, мамо! Добре съм. Ще излизам с Макс. Вие как сте?

-Добре сме. Къде ще ходите?

-Ще ходим до плажа.

- Братовчедка ти е тук. Каза ли ти че ще отсъстваме следващите 5-6 дни?

-Да каза ми. Нанесла се е до къщата на Макс. И дойде в нас, поговорихме си.

-Добре мила. Аз ще затварям, че с баща ти имаме малко работа. А и между другото говорила съм с леля ти Вяра. Ще останеш следващите 3 дни в тях.

-Но защо? Леля Вяра говорила ли е с Макс?

-Защото нас няма да ни има. И не искаме да те оставяме сама. Брат ти няма да го има. Да тя е говорила с него и той се е съгласил.

-Добре, мамо. Днес ще отида в тях. Обичам ви! Да се пазите.

-И ние те обичаме, мила.- казаха в един глас мама и тате.- Чао.

Въздъхнах и прекарах ръка през лицето си. Видях Макс, че ме гледаше отново и го оставих да го прави, харесва ми.

Макс:

Вчера майката на Иза говори с моята. След като затвори веднага ми каза, че Иза ще спи у нас. Зарадвах се. Не исках да и казвам нищо.

-Хей, Макс! Днес ще спя във вас.

-Да знам. Хайде да отидем до плажа и после ще се върнем да си вземеш дрехи.

-Добре, ще тръгваме ли?

-Да, хайде.

Взех си чантата и тръгнахме. Заключих и след около 15 минути бяхме на плажа. Качихме се на нашето място. Аз постлах кърпата и седнахме. Имаше едно неловко мълчание, но аз го прекъснах.

-Искам да ти кажа нещо, но не знам как.

-И аз.

-Хайде да го направим на 3.

1-2-3

-Харесвам те.- казахме едновременно.

-Чакай! Какво?- попитах веднага

-Харесвам те!- не можех да повярвам, че го каза той.- А ти какво ми каза, че не разбрах много добре?

-Същното.- погледнах надолу в краката си.

-От кога и защо не ми каза до сега?

-Не знаех как. А ти защо?

-И аз не знаех. От кога?

- 2-3 месеца.

-Казала ли си на някой?

-Да. А ти?

-Да. На кого? Аз казах на Даниел.

-А аз на Бела.

Настъпи отново мълчание. Но този път Макс го прекъсна.

-Нали ти казах да си облечеш банския?

-Да и?

-Хайде да влезем във водата. Искаш ли?

- Добре, защо не.

Събрах нещата и слязахме на пясъка.
Съблякох потника и дънките, а Макс вече беше влязъл във водата. Обърна се да ме повика и отново ме загледа така както на вратата вкъщи.

Тичах към водата, когато настъпи стъкло, но май беше повече от 1. Нарязах си крака.

Макс веднага излезе от водата, а аз седнах на пясъка от болка. Дойде веднага при мен.

-Добре ли си?- попита.

-Не, не съм. Заби ми се стъкло в крака и го порязах.

-Веднага се облечи и да ходим в болницата.

-Спокойно добре съм.- видях как се притесни за мен. И не успя да го скрие.

-Напротив! Ставай бързо. Ще ти помогна да се облечеш и тръгваме.

-Добре. - Искам не искам станах.

Облякох се и той взе чантата ми. Тръгнахме към болницата. Едвам вървях. Той ме подпираше и стигнахме. Аз влязох в кабинета, а той остана отвън, с всички мои неща. Взел ми е телефона и е писал на майка ми.

Влязох в кабинета. Едвам стигнах до стола в кабинета. Щях да съборя няколко неща, но добре, че докторката ме видя и ми помогна. Седнах на стола и ѝ показах стъклото и нарязания си крак. Тя го видя и го извади. Болеше много.
Превърза го.

-Има ли някой който да ти помогне да се приберещ? Знам че вашите ги няма.- В малко градче клюките пътуват бързо.

-Спокойно има. Макс е с мен. Той ми помогна да дойда до тук.

-Трябва да му благодариш за това, че те е довел, ако беше се забавила можеше да не можем да извадим стъклото и да стана нещо по-лошо. Като започнем от инфекции и всякакви такива глупости.- каза тя.

-Благодаря ви!- казах- Ъм... може ли да ми помогнете да изляза?

-Да, разбира се.- каза и подаде ръката си. Хванах я и се изправих от стола, на който седях. Подпирайки се на ръката ѝ успях да изляза отвън.

-Благодаря!-казах и видях Макс да става за да ми помогне.

Още щом излязох докторката влезе вътре, а Макс ми помогна да седна.

-Благодаря ти!- казах аз и наведох глава. Той ме погледна.

-Защо? Това е най-малкото което мога да направя за теб.- вдигна главата ми към неговата. Видя насълзените ми очи.- Недей да плачеш, нека да отидем до вас да си вземеш нещата и да ходим у нас.

-Още веднъж, Благодаря!- станах и го прегърнах. Той взе нещата ми и тръгнахме към нас. Беше едва 18:30. Отключих и се качих в стаята си. Той дойде с мен. Отворих гардероба и взех няколко

тениски и няколко чифта дънки. Прибрах ги в една раница и реших да се преоблека. Накарах Макс да се обърне с гръб към мен. Преоблякох се и видях, че Макс се е обърнал и ме гледаше.

-Какво видя?- той се засмя, а след него и аз.

-Нищо. Само гърба ти.

-Хайде да тръгваме.-казах и се огледах за протмонето и телефона ми.

-Хей, какво търсиш?- попита ме.

-Телефона ми.- казах и той ми посочи леглото.

Взех го. А той взе нещата ми. Погледнах часа беше 19:00. Видях, че имам няколко съобщения от Натали. Но го оставих и тръгнах надолу. Слязох и се запътихме към тях. След около 10-15 минути бяхме пред тях и погледнах съседната къща. Имаше светнат прозорец, а на него човек. Това беше Натали. Гледаше ни с Макс как влизаме. Усмихнах се и помахах натам.

Влязох, той ме остави в хола и се качи в неговата стая да остави багажа.
Майка му дойде и видя крака ми.

-Какво се е случило?- попита загрижено.

-Настъпих едно стъкло на плажа и го порязах. Нищо сериозно.

-Добре. А сега добре ли си?

-Да, добре съм.

Тъкмо го казвах и Макс се провикана.

-Добре, че бях аз. Иначе нямаше да идеш в болницата.- изгледах го на криво все едно му казах, че ще види после като се качим какво ще стане и майка му ме погледна.

-Това вярно ли е Из?

-Да, вярно е.- казах и сведох глава.

-Спокойно, не се притеснявай.- Макс слезе и седна до мен.- Писах на майка ти, докато беше в кабинета. Между другото трябва да ѝ звъннеш.- каза и се обърна към мен.

-Добре. Сега може ли да ядем защото съм гладна?

-Да разбира се. Елате в кухнята.- каза и се усмихна.

Отидохме за вечеря имаше домашно направена пица. Беше вкусна. След като се нахранихме се качихме в стаята на Макс. Беше сравнително голяма стая. Седнах на леглото, а Макс срещу мен на земята.

-Сега ще казваме ли на нашите, че сме заедно?- попита

-Ще трябва.

-Да. Утре щом седнем да закусим ще им кажем.- каза и погледна земята.

-Недей ся гледа земята. Погледни ме.- той ме погледна, аз станах и седнах до него на земята.- И сега ще ни разпитват какви сме. Какво ще кажем?

-Гаджета.- Той ме погледна и ме целуна. Не можах да го погледна станах цялата червена.

-Защо го направи?- попитах все едно не ми хареса, но умираха от кеф.

-Защото те обичам!- каза и погледна в очите ми, а аз в неговите. Настъпи неловко мълчание.- Обади ли се на майка си?- попита изведнъж.

-Ъм... още не.- казах и прехапах устната си.

-Кажи им сега.- погледна ме и ми подаде телефона.

Разговор:

-Ало, мила, добре ли си?- попита мама.- Макс ми писа и каза че сте в болницата.

-Добре съм. Мамо може ли да ти кажем нещо?- Попитах направо. Пуснах на високоговорител и показах на Макс 3 пръста.

-Да кажете.

Почнах да броя и на 3 казахме.

-Ние сме гаджета.- настъпи малка пауза.

-Честито.-казаха мама и тате заедно.

-Благодарим!- казахме в един глас, засмивайки се.

-Добре маме и да се пазите. Ние ще затваряме.

-Добре. Чао. Обичам ви!

-И ние теб. Чао.

Качих се на леглото и реших да отговоря на Натали.

Чат:

Тя: *Как мина днес? Какво се случи? Каза ли му? Какво ти има на крака и защо си в тях?*

Аз*: Страхотно! Какво да се случи. Казах му. И той ми каза същото. Беше права, че ме харесва. Нищо интересно с крака. Просто настъпих едно стъкло. В тях съм защото мама ме накара.*

Тя*: О влюбени гълабчета. Скорошно оздравяване. И как си сега?*

Аз*: Мерси! Добре малко ме боли, но ще мине.*

Тя*: Добре, а нещо друго случи ли се?*

Аз: *Макс ме целуна.*

Тя: *Какво? Кога? Къде?*

***Аз**: Да целуна ме. Преди малко в тях.* 👄

***Тя**: О първа целувка?*

***Аз**: Не.- погледнах към Макс, а той отново ме гледаше в устните и хапеше своите.*

***Тя**: И какво става сега?*

***Аз**: Гледа ме в устните.*

***Тя**: Иска пак. Харесала му е.*

***Аз**: Мислиш ли?*

***Тя:** Да. Аз ще те оставям за сега. Внимавайте какво правите довечера.* 😈 *Утре ще дойдете ли у нас на чаша кафе?*

***Аз**: Да ще дойдем. Стреснах го.*

***Тя**: Хах... Утре ви чакам към 15:30 у нас.*

***Аз**: Добре. Айде чао, че пак ме зяпа.*

***Тя:** Айде бягай и го целуни. Чао.* 👄

Отидох при него, а той още ме гледаше. Погледнах го и аз и го целунах. Бавна целувка, показваща желанията и на двама ни. Той отвърна.
Беше невероятно, от доста време не се бях целувала с някого така.
Говорихме си и по едно време сме заспали на пода. Нямам идея кой, но някой ни е завил.

Следва продължение...

☆ Глава 6 ☆

Изабел:

Събудих се от звъна на телефона. Опитах се да стана, но не можах. Видях, че Макс се е събудил. Стана за да ми потърси телефона. Часът беше 11:25. Щом Макс ми подаде телефона вдигнах, а на телефона беше Натали.

Разговор:

-Хей! Как си? Да не те събудих?

-Хей! Добре съм! Ами малко. Ти как си? За какво звъниш?

-И аз съм добре. Звъня да ти кажа да не идвате, защото днес ще ходя да си взема другите неща.

-Сега какво ще правим аз не мога да стана, щипе ми ужасно.

-Не знам вие си решете.

-Оки. Ай чао.

-Чао.

-Какво стана Из?

-Нали се сещаш че щяхме да ходим в Натали?

-Да. Затова ме стресна вчера.- засмяхме се.

-Няма да ходим.

-Защо?

-Щяла да ходи да си взима останалия багаж.

-Ами ще измислим нещо друго да правим.

-Какво? Та аз не мога да ходя.

-Не знам. Да идем в парка? И после може да идем за сладолед.

Станах и влязох в банята. Когато излязох отидох и се облякох набързо.

-Хей, Макс станахте ли?- провикна се майка му.

-Той е в банята. След малко слизаме.- Казах, а Макс излезе от банята вече готов.

-Хайде да слизаме.- подканих го.

-Хайде.

-Добро утро!- казахме едновременно.

-Добро да е!- Каза леля Вяра и се усмихна.- Как е кракът ти?

-Добре! Малко боли и щипе.

-Да мамо, може ли да ти кажем нещо?- попита я Макс.

-Да, кажете. Случило ли се е нещо?

-Не.- усмихнах се.

-Гаджета сме.- Макс хвана ръката ми.

-Честито деца!

-Благодарим!- каза, сядайки.

-Какви са ви плановете за днес?

-Първо до болницата...- не го остави да довърши

-Защо до болницата? Какво се е случило?- попита баща му.

-Дълга история. С две думи настъпих стъкло.- казах и погледнах

крака си.

-Кога се случи? И къде го намери това стъкло?

-Вчера на плажа.

-Аха скорошно оздравяване!- усмихна се.

-Мерси!- засмях се.

-А после на къде ще ходите?- попита майка му.

-За сладолед и може да идем в парка.

-Да храним гълъбите?-попитах и погледнах към Макс.

-Да, защо не.- каза Макс.

-Някой май много обича животните?- попита баща му.

-Да, обожавам ги.- казах и погледнах към чинията.

-Добре деца. Ние сме на работа и ще тръгваме. Довечера не ни чакайте. В стаята на Макс ще оставим пари, а когато излизате заключете.- каза майка му.

-Добре.- казахме едновременно и те излязоха.

Дозакусихме. Аз се преоблякох и излязохме. Както по план първо отидохме в болницата превързаха ми крака наново. После отидохме за сладолед. Аз седнах на пейката, а Макс отиде за сладолед. Извадих телефона си и писах на Бела.

Чат:

***Аз**: Хей! Какво става? Имам много да ти разказвам.*

***Тя**: Какво да става? При теб как е?*

***Аз**: Добре. Да ти кажа имаше целувка.*

***Тя:** Какво??? Кога? Къде??????*

Макс ме извика. Аз вдигнах очи от телефона и погледнах към него.

-Какъв сладолед искаш?- попита и се запъти към мен.

-Шоколад.

-Добре.- каза, а аз забих поглед в телефона.

Отговорих ѝ.

***Аз**: Да. Вчера когато отидох в тях.*

***Тя**: Ама ти какво си правила в тях?*

***Аз**: Мама и тате заминаха по работа за 5-6 дни и ме накараха да ида в тях.*

***Тя**: Аха. А нещо друго случи ли се?*

***Аз**: Накратко: на плажа каза че ме харесва. После решихме да влезем във водата. Настъпих едно стъкло и той веднага излезе от водата. Притесни се за мен и ме накара да отидем в болницата. Аз не исках, но той ме накара и отидохме. После отидохме до нас да си взема нещата. Реших да се преоблека, но той беше в моята стая. После отидохме в тях и говорих с майка ми и ѝ казах, че сме гаджета. После той ме целуна. Аз се качих на леглото и си писах с Натали. Видях че ме зяпа в устните и тя каза отиди и го целуни. Отидох и го направих. После си говорихме и сме заспали на земята. Ох... изморих се да го напиша...* 😩😩

***Тя**: Еха много неща са се случили.*

***Аз**: Да хайде че идва. После ще ти пиша.*

***Тя**: Чао. До после.*

В двете си ръце държеше сладоледите, а с единия си пръст държеше храната за гълъби.
Отидохме в парка и седнахме на една пейка. Обърна се към мен.

-С кой си писа преди малко?- попита.

-С Бела. Защо?

-Просто питам.

-Да не ревнува някой?

-Не просто питам.- отвори пакетчето и хвърли малко храна на земята. След малко дойдоха и няколко гълъба. Изядоха храната, а аз хвърлих още. Макс хвана ръката ми и постави глава на рамото ми. Седяхме мълчаливо наблюдавайки животните пред нас. Накрая Макс проговори.

-Хайде да се прибираме.- Промърморих и погледнах часа.

-Хайде.-Той ме прегърна и видяхме едно момиченце което искаше да храни гълъбите накацали по земята пред него, но майка му упорито отказваше да стане и продължаваше да води разговора си по телефона. Взех храната от ръката на Макс и я дадох на детето. То я взе и ми благодари.

Прибрахме се и реших да направя нещо за вечеря. Отворих хладилника и попитах (извиках).

-Какво искаш за вечеря?

-Не знам. Ти избери пък аз ще ти помогна да я направиш.

-Пица?

-Да защо не. В хладилника има шунка, кашкавал и още неща.

-Добре ела ми помогни сега.

Извадихме нещата и направихме пицата. После я сложихме във фурната, а ние се качихме в стаята. След 10 минути телефона ми извибрира. Беше съобщение от Бела.

Чат:

Тя: *Хей виж каква снимка си имам.*
изпрати снимка

***Аз**: Какво? От къде имаш тази снимка?*

***Тя**: Да кажем, че бях в парка докато и вие.*

***Аз**: Веднага да я изтриеш. Моляяя...*

***Тя**: Добре веднага.*

***Аз**: Айде после ще ти пиша.*

***Тя**: Оки, чао.*

Прибрах телефона и слязох в кухнята да видя пицата. За късмет не беше изгоряла. Тъкмо я извадих и някой позвъня на вратата.

-Макс ела и отвори ако може?

-Добре идвам.- Дойде и отвори. На вратата бяха Бела и Даниел. Единствените, които знаят за нас.

-Хей хора какво правите тук?- попита.

-Дойдохме да ви видим. И да видим какво става. Дали няма някой пострадал.

-Носим ви подаръци.-казаха двамата в един глас.

-Подаръци?- попитах и отидох до вратата.

-Може ли да влезем?-попитаха, а ние се отдръпнахме от вратата.

-Та за какви подаръци говорите?- попитах и погледнах към Макс.

-Ще разбереш.- Бела отвори чантата си и извади една кутийка.

-Какво е това?

-Ами отвори го.

-Трябва ли?- Макс ме погледна и взе кутийката от ръката ми. Отвори я и не ми даде да видя какво е. После затвори кутийката и ми я подаде.

-Отвори я.

-Добре.- Отворих кутийката. В нея имаше две гривни с буквите ,,Б" и ,,И"

-Хей това за мен ли е?- Попитах и погледнах към Бела.

-Мхм. Едната е за теб, а другата за мен. Честити 5 години приятелство.-Засмях се, а очите ми се насълзиха. Станах, отидох и я прегърнах. Върнах се на мястото си.

-А за мен няма ли подарък?- попита Макс и всички се засмяхме.

-Не.- каза Даниел.

-Не искаш ли много? След 5 дни е рождения ти ден.- добави Бела.

-Добре де само пробвах.- каза и се засмя. След него и останалите.

-Добре ние ще тръгваме, но преди това искам да видя една целувка.-каза Даниел и погледна към Бела.

-Ако не искаме?- казах и погледнах към Макс.

-Ако не искате, няма да си тръгнем.- каза Даниел.

-Ако не...-Макс ме погледна, вдигна брадичката ми, а аз погледнах в очите му. Долепи устните ни за кратко след което се отдръпна.

-Сега доволни ли сте?

-Да.- изпратихме ги и се качихме в стаята.

-Защо ме целуна?

-Знам че ти хареса. Затова не ме питай.

-Добре може да ми е харесало. На теб вчера?

-Мхм.

-Добре сега какво ще правим. Часът е 17:27.

-Не знам да идем на разходка или да видим Натали дали се е прибрала и да и помогнем?

-Айде към Натали.

-Добре вземи си телефона и да отиваме. После като се приберем може да играем на някоя игра.

-Хайде.

У Натали...

Звъннахме на звънеца а тя отвори.

-Какво правите тук?

-Дойдохме да те видим и да ти помогнем да подредиш.

-Добре тогава. Влизайте.

-Къде да отидем и за какво да ти помогнем?- попита Макс.

-Ами ти и Иза може да бъдете в хола, а пък аз ще бъда в коридора. Имам още малко да довърша и ще дойда при вас.

-Добре.- влязохме в хола и видяхме един шкаф на който имаше кашон и на него пишеше ,,украса за хола".

-Нат това за къде е?- попитах а тя тъкмо влизаше и носеше 1 кашон пълен с неща.

-Това заедно с този кашон са за шкафовете в тази стая.- признавам си стаята беше доста голяма и имаше доста шкафове.

Отворих единия кашон.

-Добре! Макс ще ми помогнеш ли?

-Разбира се.- каза и дойде до мен.- Какво да направя?

-1-во ще извадя нещата и ще ти кажа кое къде да сложиш.

-Добре.- Отворих кашона и извадих една кукла. Обърнах се към Натали и я попитах.

-Тази кукла много прилича на моята. От къде я взе?

-Такова... тя всъщност е твоя.

-Сериозно ли?

-Да един ден когато беше на мисля че 3-4 годинки дойдоха в нас с майка си и баща си. Тогава тя си носеше тази кукла. И когато тръгваха я забрави в нас. Казах на майка ми, но тя каза, че някой ден ще ти я дам и ето, че настана и този ден. Макар и след 13 години аз още ти я пазя. Ако искаш я вземи. Нищо че си имаш момче, което може да те забавлява и обича. Връщам ти я защото знам, че много я обичаше.- отидох и я прегърнах. Не вярвах, че куклата ще е в нея.

-Благодаря ти!- казах, оставих куклата на дивана и отидох при Макс. Въпросителното му изражение казваше достатъчно.- Ще говорим утре.

-Добре.- каза и се усмихна.

След около 2 часа приключихме с подреждането на хола, взех куклата и се прибрахме. Часа беше почти 20:00.

Влязохме, а родителите на Макс още не бяха се прибрали. Седнахме да вечеряме от пицата която бяхме направили. След това се качихме в стаята и Макс игра на някаква игра, а аз го гледах. Бях легнала в краката му и го гледах замислено. После сме заспали.

Следва продължение...

☆ Глава 7 ☆

Изабел:

Събудих се от някакъв шум. Някой изтърва нещо в стаята или близо до нея, но не знаех кой, какво и къде. Погледнах до мен беше Макс и тъкмо беше станал.

Огледах се наоколо за да разбера какво става, но нямаше никой. Излязох в коридора и видях леля Вяра. Пред стаята имаше счупена ваза.

-Какво се е случило? Добре ли си?-попитах я веднага, наведох се да събера част от парчетата.

-Да, добре съм. Внимавай да не се порежеш.

-Внимавам!- Макс стана от дивана и дойде зад мен да види какво се случва.

-Мамо какво стана? Какво правиш в не знам колко часа сутринта?- отиде и взе телефона ми.- 8:34.

-Реших да забърша прахтс и без да исках бутнах вазата.

-Добре. Ти добре ли си? По ръката ти има кръв.

-Добре съм, просто леко се порязах.- Макс въздъхна и прокара ръка през лицето си.

- Из, отиди за аптечката в банята. И превържи ръката ѝ. А аз ще почистя тук.

Отидох и взех аптечката. Седнахме на дивана и преместих всички неща от масата пред него. Превързах ръката и станах да прибера всичко и да изчистя стаята преди да съм се преоблякла. Явно Макс не обича да чисти. Имаше много прах. Взех една

кърпа избърсах праха и изнесохте всички пакетчета от най-различна храна. Слязох долу, а майка му се качи в нейната стая. Долу беше Макс и изхвърляше счупените парчета от вазата. Дойде при мен и ме хвана за кръста. Дръпна ме към себе си и тъкмо да ме целуне когато някой влезе в стаята. Това беше баща му, а след него дойде и майка му.

-Е да не прекъсваме нещо?- каза леля Вяра и погледна към баща му. Макс веднага ме пусна и се почеса по врата.

-Може би малко.-каза и погледна към мен.- Но както и да е.

-Отивайте да се преоблечете и ви чакаме след 10 минути тук за закуска. Имаме да ви казваме нещо.

-Добре.- тръгнахме към стаята. Когато влязохме Макс ме бутна на леглото и влезе в банята. Аз станах и си извадих дрехи. Облякох ги и сресах косата си. Макс излезе от банята, преобличайки се. Щом беше готов слязохме долу и седнахме на масата.

-И така за какво искахте да говорим?- попитах.

-Искаме да ви кажем че заминаваме на почивка и ще трябва да се оправяте сами. След 2 дни заминавате на лагера и брата на Изабел ще ви закара. Заминаваме утре, в 5 трябва да сме станали и ще се приберем след около 15 дни.

-А къде ще ходите?- полюбопитства Макс.

-Ще ходим до Англия за една бизнес среща попринцип.- включи се баща му.

-Вие не работехте ли заедно с баща ми? Съжалявам че питам просто така мисля, че се запознахме с Макс на една вечеря, на която бяхте ни поканили.

-Няма проблем. И да работим заедно и мен ме изпращат в Англия, а баща ти в Рим. Не знам за какво ще е просто ми казаха да отида.

-Добре. Искате ли да ви помогна с приготвянето на багажа?

-Ако искаш.- каза майка му, обръщайки се да погледне Макс.

-Разбира се.

- След закуска ела в стаята ми да ми помогнеш, а после може да идем по магазините по женски.

-О с удоволствие ще дойда. И без това ми трябват някой неща.- казах и се засмяхме с леля Вяра

-Аз може ли да дойда?- попита Макс и погледна майка си.

-Не. Какво значи, че ще излизаме по женски?

-Че ще излизаш само с нея. Но и аз искам.

-Ти ще помагаш на баща си да подреди неговите куфари. И когато се приберем с Иза ще помогнеш да сготвим вечерята. Пък за ходене по магазините ще ходиш някой друг път.

-Добре. Значи днеска ще има доста работа и няма да мога да я видя следващите часове.

-Нали я виждаш сутринта.- майка му се засмя. Съпругът ѝ и каза нещо, а тя се усмихна още повече.

-Даже доста видя.- казах и му се усмихнах.

-Да тя е права доста видя. И аз я видях, но ти не свали очи от нея цяла сутрин.- каза майка му.

-То това е защото беше само по онази тениска.

-Хм...- майка му вдигна вежди.

-Стига. Темата приключва, моля ви и двамата.- Засмях се.- Нека закусим.

-Хайде. Направила съм банички тази сутрин.- каза леля Вяра и постави тава на масата.

-Кога си станала, че и банички чак има след онова което стана преди това?

-Доста по рано от вас.- каза и всички се засмяхме.

Закусихме и се качихме в стаята на леля Вяра.

-Е ся какво ще правим първо?-попитах сядайки на леглото.- Часът е почти 10.

-Не знам. Първо до мола? До към 11:30 ще сме обиколили 1-вия етаж. После може да седнем да обядваме там. И после да обиколим другите 2. И накрая се прибираме.

-Добре само да се преоблека и да си взема пари. Трябва да взема подарък на Макс за рождения му ден и няколко неща за мен.

-Добре, но имаш само 10 минути. Чакаме се долу на входа и тръгваме. Обуй си нещо удобно защото ще вървим до там и после доста ще обикаляме.

-Нямаш грижи.- казах и излязох от стаята. Набързо нахлузих къси бели дънки и розов потник. С котвичка отпред и панделка на гърба. Оставих косата си пусната. Само я сресах.

Взех си портмонето заедно с картата която ми бяха оставили да напазарувам за лагера. В протмонет имаше и около 100 лева на дребно които бяха останали от предното пазаруване с мама. Взех си телефона. Сложих го и него вътре. Взех маратонките и изтичах надолу по стълбите. Обух ги и тръгнахме към мола.

Следва продължение...

☆ Глава 8 ☆

Изабел:

Както по план отидохме в мола. За около 1 час обиколихме 1-вия етаж.
От там си избрах няколко тениски. След това стана 11:30 и отидохме да ядем. Разбира се аз ядох пица, а леля Вяра суши. После се качихме на втория и третия етаж. Там също си избрах доста неща. Също взех и най-важното, подарък за Макс.

На излизане от мола си погледнах часа беше 15:30. Доста сме обикаляли. Когато излязохме от тях беше 10:10. Аз излязох с цели 3 чанти. А леля Вяра беше с мисля че 5 или 6, не бях много сигурна.

Хванахме такси и се прибрахме. Чу се вик от горе.

-Прибраха се!-викаше Макс и слезе да ни помогне с торбите. Засмях се. Занесе торбите в стаите. А аз седнах на дивана.

-Какво напазарувахте днеска? Имахте много чанти.-каза Макс слизайки с майка си по стълбите.

-Най-необходимото.- замая се.- Излез и виж баща ти какво прави.- той се намръщи, но излезе.- Ще ти дам подаръка му да му го дадеш ти. Става ли?- прошепна, сядайки до мен.

-Да, а какъв е?

-Ами взехме му нов телефон, не спря да се оплаква че бързо му пада батерията- засмя се.- . След малко ще ти го оставя в едната торба и ще сложа дрехи върху него. Ти го задръж да не се качва горе.

-Добре.- набдавах я как се запъти към стаята му.

След около минута влезе и Макс.

-Хей, какво прави баща ти?

-Подрежда гаража. Днес решил да го направи, че като ми потрябвало нещо да мога да го намеря. Та аз не знам половината за какво се използват.

-Ще се научиш.- майка му тъкмо слезе по стълбите.

Погледнах я, а тя кихна.

-Ще се качим горе.- каза Макс, хващали ръката ми.

-Ще ви извикам за вечеря.- майка му се усмихна.

Влязох в банята и измих ръцете си. Излязох и седнах на земята. Макс седна до мен и взе телефона си.

-Куклата в Натали ми беше много позната.

-Тази кукла всъщност ми я подариха майка ти и баща ти, и ти беше там. Наще тъкмо се бяха преместили и с баща ти станаха колеги. Бяхме малки. Явно не се познаваме от 1-ви клас. После когато ходих у Натали. Когато си тръгвахме аз я забравих. Тогава наистина много плаках, защото това беше любимата ми играчка. Но ето, че тя пак е в мен.- посегнах към шкафа, взех куклата и я гушнах.

-Аз защо нищо не си спомням? Спомням си само куклата.

-Няма как да си спомняш друго. Бяхме много малки. На мен мама ми го разказа.

-Ако питам нашите на вечеря и им покажем куклата дали ще си я спомнят.- каза замислено.

-Сигурно да. Все пак родителите помнят подаръци които са подарявали. Пък и не беше много отдавна. Само някакво си 15 години.

-Е искаш ли да пробваме?

-Пробвай.

Майка му извика от долния етаж, някой да слезе да ѝ помогне със вечерята. Всъщност да ѝ прави компания. Щеше да прави спагети, защото не ѝ се готвеше.

_____

След вечеря се качихме в стаята на Макс. Телефона ми извибрира, което ме накара да свия вежди въпросително. Плъзнах пръст, вдигайки.

-Хей, *мила. Как сте?*- гласа на мама се чу в слушалката.

-Добре. Вие?

-И ние сме добре. Искаме да ти кажем нещо.

-Какво е станало?

-Налага се да останем няколко дни. Още около 15 дни. Изникнало нещо каза шефа и ще се наложи да останем повече.

-Добре, няма проблем.

-Без нищо друго да кажеш?

-Да.- замаях се.

-Добре.- можех да усетя усмивката ѝ.- Ние ще ви оставяме. Чао

-Чао.

-Сега какво ще правим?- попитах.

-Ммм не знам.

-Аз искам пак да играя. Искаш ли да те науча и ти да играеш с мен.-отвори шкафа и изкара още един джойстик.

-Хайде.- седнахме на дивана и играхме сигурно 3 часа. После съм

наклонила глава и пак съм заспала на краката му. Единственото нещо което усетих беше, че някой ме целува по челото и ме зави.

Следва продължение…

☆ Глава 9 ☆

Изабел:

Събудих се в 4:28 сутринта. Не знам защо не можех да спя. Станах, влязох в банята и си взех един дълъг душ. След което излязох, обух къси гащи и бял потник. Погледнах часа и вече беше почти 5:00. Слязох долу и седнах в хола. Часа минаваше 5:00, а майката и бащата на Макс още не бяха станали.

Качих се горе и почуках на вратата след малко леля Вяра ми отвори.

-Какво има?- попита, търкайки очите си.- Рано си станала.

-Нищо, просто не можах да спя и станах. Реших да ви събудя, защото ще закъснеете.

-Добре, че дойде.- усмихна се. Направи после нещо за закуска и закусете с Макс. Знаеш го какъв е когато е гладен.- засмя се.

-Искате ли и на вас да направя нещо да хапнете.

-Както решиш. Ползвай кухнята свободно.- засмя се.

-Аз ще се оправя.

Отидох в стаята и събудих Макс, защото ми беше скучно. Той ми се развика, че съм го събудила толкова рано, но бързо му мина.

-Хайде ставай!

-Защо? Колко е часа?- промърмори отново.

-Скучно ми е.

-Поне кажи за какво да стана.

-Тайна.

-Оф... добре.- промърмори и стана. Замъкна се и влезе в банята.

-Слизам долу да приготвя закуска.- извиках, но не получих отговор.

Слязох в кухнята и приготвих сандвичи за всички. Минути по-късно Макс се замъкна.

-Сега ми кажи истинската причина за която ме събуди?- седна срещу мен.

-Да изпратим вашите и защото ми трябваше компания. Станах към 4:30 и като те излязат аз няма какво да правя.

-Хм... Добре. Нека закусим.- засмях се, подавайки му сандвича. Часът беше почти 6 когато родителите на Макс слязоха. Закусиха докато си говорят какво имат да свършат.

След като закусиха се качиха обратно в стаята си да си вземат багажа. Може би 10 минути по-късно всеки от тях крещеше че ще закъснее ако не побързат. Засмях се тихо, поглеждайки към Макс.

-Ако не побързате ще.- Макс се включи, излизайки от кухнята.

-Да, идвам. Вяра, забога престани да тъпчеш всичко в един куфар.

-Колкото по-малко, толкова по добре.

Наблюдавах я как слиза по стълбите носейки чантата си в ръка. Засмя се щом съпругът ѝ извика отново. 5 минути по-късно се качиха в колата си и потеглиха.

_____Няколко часа по-късно___

Уверих се че е станало достатъчно късно за да мога да отида до вкъщи без да събудя брат ми.

Преди да тръгнем имаше състезание до кухнята, в което смяхме

като ненормални. Аз слязох 1-ва, а Макс след мен. Слязохме и както бях с гръб ме прегърна и започна да оставя целувки по врата ми. Завъртя ме и ме притиснат към най-близката стена. Целуна ме по устните и се премести отново на врата ми. Остави няколко мокри целувки като на места засмукваше кожата ми. Отблъснах го и смеейки се излязохме от къщата.

_____

Стигнахме, отключих вратата и се качихме в стаята ми.

-Еха яка стая.- очаквах такава реакция, не бе влизал тук от доста време. Бе боядисана в нещо средно между розово и лилаво.

-Да.

-Имам чувството че когато за последно идвах тук не беше такъв цвят.

-Не, не съм променяла нищо по нея от години.

-Някой е обичал розовото.- засмя се.

-Да.

Отидох до гардероба и го отворих. Извадих куфара и извадих всички неща от там. Сложих си няколко тениски и няколко чифта дънки. Сложих лаптопа си заедно с камерата, с която снимам. Отидох до нощното шкафче и отворих шкафа. Разрових нещата, но не открих това което търся. Направих същото и с другия шкаф. И там нищо.

Завъртях се из стаята. Приближих се до секцията и започнах да повдигам всяка една фикурка. Макс сви веждите си към мен.

-Не питай.

Останаха нещата само на последния рафт. Тъй като съм ниска се покатерих на един от последните рафтове и вдигнах фигурката на делфин. Точно това, което очаквах да се случи се случи. Слязох и се приближих към стената. Взех това, което беше вътре. През дупката в стената се виждаше че от отсрещната страна

също е отворено. Хм... Брат ми пак се занимава с неговите неща. Затворих вратичката и се върнах до куфара си.

-Какво е това? Тайна вратичка?- засмя се.

-После ще ти обясня, брат ми е вкъщи и не трябва да знае, че знаеш, че имаме такова нещо.

-Добре, само побързай.

-Само да си взема маратонки и чанта.

-Няма да събереш нищо в този куфар, казвам ти.

-Окей, като не ми вярваш си е твой проблем.- усмихнах се.

-Ако си готова да тръгваме, че и аз имам куфар за оправяне.

-Само да видя брат ми кога ще ни води утре.

-Побързай.

Без да почукам на вратата, направо влязох. Алекс се стресна и бързо прибра това което държеше.

-Не съм видяла нищо.- вдигнах ръцете си в защита.- Утре кога ще ни водиш?

-Не знам не може ли да идете пеша?

-Обеща на мама.

-Кажи час?

-Ела да ни вземеш в 7:30. Автобуса тръгва в 8:00.

-Добре. Утре в 7:30 съм у Макс.

-Дай си телефона.

-За какво ти е?

-Казах дай го.- даде ми го а аз настроих аларма за 7:00, след

което още няколко. Познавам го, няма да стане от първата.- Ето ти го.

-Добре, излизай от тук, имам работа.

-Чао.

-Чао.

-Хайде Макс да тръгваме.

-Хайде.- взе куфара и тръгнахме към тях.

_____

-Айде сега искам да те видя как ще си събереш нещата вътре.- седна на леглото си гледайки към мен.

-Ще видиш.

Взех нещата, които бяха в другия край на стаята. Подредих всичко в куфара, което ми отне двойно повече време от очакваното, защото с Макс се целихме с плюшени играчки.

Прибрах всичките си неща от банята му като гримове, бижута и дамски принадлежности в отделни несесери и ги прибрах. Щом останових, че всичко прибрано затворих куфара си и го оставих до вратата.

-Събрах ги.- Макс погледна за кратко към мен, след което върна погледа си към телевизора. Взех чантата си и сложих в нея портмонето в което имаше още дребни от пазаруването. Сложих пакет сухи и мокри кърпи, слушалки, преносимо зарядно и зарядно. Също неизменна част от чантата ми по време на пътуване винаги е била тонколона. Дори да не я използвам аз, то някой друг я използва.

-Изабел, да си виждала телефона ми?- извика от долния етаж.

-На масата пред дивана.

-Няма го.

-Аз ще го потърся, а ти си приготви куфара. Зарядното ти е на шкафа.

-Добре.- взех си телефона и му звънnах. Чу се да звъни, но не разбрах от къде. Отидох в другата стая и пак звънnах. Не беше там. Слязох в хола и пак звънnах. Намерих го. Бе паднал между дивана. Взех го и тръгнах нагоре по стълбите.

-Намерих го!

-Къде беше?

-На дивана в хола.

-А има ли батерия?

-56%.

-Включи го да се зарежда и после ще прибера зарядното.

-Добре.

-Пък за онова вкъщи. Когато се нанесохме, брат ми я направи за да може да крие нещата си от мама.

-Но защо в твоята стая? И какви неща?

-Свързано е. Често си подавахме самолетчета от там посред нощ.- засмях се. Бяхме ненормални деца.- А за нещата общо взето пари. Често забравяме от къде се отваря вратата и не може да вземе парите.

-Ясно.- засмя се.

-Добре аз си прибрах нещата. Ще ми прибереш ли портмонето в чантата си.

-Добре, дай го.

-Какво ще вечеряме?

-Не знам.

-Искаш ли да поръчаме пица и да извикаме Натали да гледаме някой филм.

-Аз ще звънна да поръчам пицата и после ще отида до тях.

-Добре.- звъннах и поръчах пица.

-До 20 минути ще е тук. Отивам до Натали, сега се връщам.

-Побързай.- излязох на бегом и отидох. Готино е да е съседната къща. Звъннах на звънеца, а тя ми отвори.- Хей, Нат ела с нас да ядем пица и да гледаме филм.

-Аз?- попита. Замаях се.- Само да си взема телефона и идвам.

Секунди по късно се върна. Заключи и се върнахме в къщата на Макс.

-Влизай.- отворих вратата и я пуснах да влезе пред мен.- Тук сме.- извиках така че Макс да ме чуе.

-Идвам, в кухнята съм. Намерих пари.

-Имаш портмоне с пари. Защо си търсил?- Натали се засмя.

-Реших да потърся и намерих една бележка на шкафа. Как не си я видяла не знам.

-Каква бележка?

-От мама. На нея пишеше: вземете си нещо за вечеря. И имаше 20 лева.

-Добре. Излез вземи пицата аз ще звънна на мама.

-Ало?- гласът на мама се чу в слушалката.

-Ало, мамо как сте?

-Добре, вие?

-И ние сме добре. Какво си правите?- засмя се.

-Опитвам се да накарам фотоапарата да работи. Баща ти го изпусна.- засмях се.- Ти какво правиш?

-Нищо, ще гледаме филм, Натали дойде.

-О супер.- гласът на татко се чу.- Миличка, ще затварям, баща ти ме вика. Ако има нещо ми пиши.

-Добре.- въздъхнах.- Чао.

-Чао.

-Пицата дойде!- извика Макс от кухнята. Засмях се и слязох.

Вечеряхме и се качихме горе в стаята на Макс. Решихме да гледаме някой филм. Преди да седнем опуках 2 пакета пуканки. Аз докато бях в кухнята те са изтеглили филм и са дръпнали дивана и масичката, постлали са едно одеяло и са седнали, като само мене чакат за пореден път.

-Защо не седнахте на дивана?

-Повече пространство.- засмя се.

-Кой филм?

-Бързи и яростни.

-Супер.

Макс пусна филма. Изгледахме го и изпратихме Натали. Беше станало почти 1 вечерта. Преоблякох се и легнах на леглото. Макс също легна, но на дивана. Навих аларма на телефона ми за 6:30 сутринта и заспах.

Следва продължение...

☆ Глава 10 ☆

Изабел:

Събудих се от звука на алармата. Не ми се ставаше много, но трябваше. Станах и отидох в банята. Взех си един дълъг душ и излязох. Беше станало почти 7:00.

Облякох розова тениска с черни дънки. На ръката си поставих часовника, който не ползвах, но винаги беше там.

Макс още спеше. Защо? Ми защото снощи ме гледаше как спя. Събудих го. Той влезе в банята, изкъпа се и облече дънки и тениска. След 10 минути ровене в телефона ми решихме да закусим. Направих набързо сандвичи за закуска и с Макс закусихме. Измих чиниите когато телефона ми позвъня. Макс вдигна и допря телефона до ухото ми, докато изчистя мокрите си ръце. Беше брат ми

-Хей готови ли сте?- сънения му глас прозвуча в слушалката.

-Да. Кога ще дойдеш?

-Сваляйте багажа. След 2 минути съм там.

-Добре.- преди да кажа каквото и да било той затвори телефона.

Свалихме багажа точно навреме. Колата на брат ми тъкмо спираше пред къщата.

-Как сте?

-Добре.- казахме едновременно, качвайки се в колата.

-Мама каза да ви кажа да внимавате какво правите на лагера.

-Какво толкова може да стане?

-Не знам, например като се върнеш да си бременна.- Вдигна рамене, завивайки по поредната улица за да избегне сутрешното задръстване.

-Не съм ли прав, вече не си малка. След по-малко от месец ставаш на 17.

-Е да, ама никога не съм си помисляла за такова нещо.

-Е добре тогава. Внимавай да не се върнеш с потрошени кокали или пукната глава.- засмях се.- Вярвам че си способна на това.

-Ти вярно си ненормален.

-Да и аз те обичам.- започна да се смее.

Остатъка от пътя премина в мълчание, а Алекс леко се подсмихваше. Спря на няколко метра от автобуса пред който се бяха събрали голяма част от класа ни. Алекс каза нещо на Макс, което не можах да чуя. Макс кимна, замайвайки се и прибирайки това което Алекс му даде в джоба си. Свих вежди към си въпросително.

-Нищо, да вървим.- хвана ръката ми. Оставихме багажа в отделението за багаж и се качихме в автобуса. Бела вече седеше на последната седалка, гледайки през прозореца. Седнах до нея, а тя просто погледна към мен. Не е сутрешен човек и затова не каза нищо.

Бременна, счупени кости... Ти си способна на това. Да, брат ми е идиот, но понякога е прав. Даже да не кажа почти винаги. Не се разбираме много, буквално сме като куче и котка. Откакто се помня е така, просто се дразним взаимно и аз бързо се сърдя.

-Из, къде се отнесе?-попита Макс, размахвайки ръка пред лицето ми.

-О, съжалявам. Замислих се за Алекс.

-И му се върза?

-Не мисля че може да стане нещо, но все пак всичко може да се

случи.- Макс въздъхна и постави ръка на бедрото ми.

-Бела, къде ще ходим тези дни?- Даниел се обърна към нея. На бас мога да се хвана, че пита нея, защото той не е внимавал в това, което класната е говорила

-Знам, че ще ходим по магазините.- засмя се.- Щели сме да ходим на разни сгради и ще имаме време да седим в хотела и около басейна.

-Нямам търпение.- прошепнах.

-Аз също.- Бела въздъхна.- Какво се е случило с врата ти?- попита отдръпвайки косата ми.

-Къде?- попитахме с Макс едновременно, което ме накара да се засмея. Тя постави пръст на врата ми.

-Не знам.- погледнах настрани, засмивайки се. Придърпах косата си пред мен. Бела се засмя, обръщайки се отново към прозореца.

-В кухнята?- попита Макс, замайвайки се.

-Мхм.- засмях се.

Прекарахме дълъг път, смеейки се, слушайки музика и говорейки си. Дори всеки дремна, все пак това бяха доста часове път.

Щом пристигнахме класната слезе от автобуса и се върна 10 минути по късно, носейки някакви листи и ключове.

-Така. Добре дошли в града на любовта.- усмихна се.- Всеки знае с кого е в стая. Искам по един от вас да мине и да вземе ключ. Качвате се по стаите си и след 30 минути ви искам за вечеря долу и да обсъдим някой неща.

-Добре.- казахме всички заедно, след което слязохме от автобуса.

Следва продължение...

☆ Глава 11 ☆

Изабел:

Качихме се с Бела в стаята ни и първото нещо което направих беше да легна на леглото.

-Из, какво ще правим сега?

-Не знам. Аз няма да се преобличам. Ще сляза директно при останалите.

-Добре. Преобличам се и слизам. Какво ще правим?

-Ще пробвам да се свържа към интернета тук в хотела и да се молим, че и на басейна ще мога да го хвана.

-Защо ти е интернет на басейна?

-За да мога да направя лайф в инстаграм.

-Ясно. А после?

-Първо трябва да слезем при класната, за вечеря и после може да правим каквото искаме.

-Оке. Аз ще се преоблека. После ще видим какво ще правим.

-А и имаме само 30 минути.

-Защо?

-Не помниш ли какво каза класната.

-Вярно.

-Аз ще сляза долу, ще се върна бързо.

-Добре и ако видиш Макс му кажи да дойде.

-Защо ти е Макс?

-Ще разбереш.

-Ари де кажи миииииииии...- измрънках.

-Казах нещо. Ще разбереш.

-Оф... добре. Аз излизам. Ако не се върна до 15 минути знай, че съм се изгубила в хотела.- Да възможно е. Ние сме на мисля че 15-тия етаж, а хотела е 25.

-Значи няма да тръгна да те търся.- засмяхме се и аз излязох от стаята, слизайки по стълбите до фоайето.

-Хей, Макс!- поздравих го щом стигнах до него.

-Охо.- усмихна се.- На къде така?

-Да взема паролата за интернета. А ти?

-И аз.- Засмях се.

-Как по дяволите Бела забеляза смучката на врата ти? Та аз те гледах цяла нощ и нищо не забелязах.- засмях се.

-Не знам, магия.- вдигнах рамене.- Междудругото Бела каза след като се кача да дойдеш в нашата стая.

-Защо?

-Не знам. Попитах, но тя нищо не ми каза.

-Добре.- въздъхна.

10 минути по късно се намирахме в стаята на Макс и Даниел. Засмях се на бъркотията, която цареше вътре. Куфара на Даниел седеше пръснат на земята, а от него изкачваха всевъзможни неща. Макс надникна през вратата на банята и каза нещо на Даниел, след което се върна при мен и се запътихме към стаята с Бела.

Засмях се отново щом Бела излезе от банята с бухнала коса.

-Не се смей.- прати ми заплашителен поглед.

-Но е смешно. Само се погледни.- засмях се, сядайки на ръба на леглото.

-Не е забавно.

-Знам.

-Е за какво ме извика?- попита Макс, гледайки към нея.

-Ако ти кажа че забравих ще ми повярваш ли?- засмя се неловко, сресвайки косата си. Макс цапна челото си с ръка.- Наистина, съжалявам, отнесох се и забравих.

-Хм...- вдигнах вежди.

-Да, ако сешуара почти не ми беше гръмнал в ръцете щеше да е идеално.- остави четката си за коса на шкафа. Засмях се отново.

-Мисля да слизам, не ми се занимава с момичешките ви глупости.- Макс се насочи към вратата.

-Секунда, и ние идваме.- Бела взе телефона си, обувайки маратонките си. Тръгна след Макс и двамата излязоха от стаята. Последвах ги. Заключих вратата и на бегом ги настигнах, а те тихо си говориха за нещо. Слязохме във фоайето, където всички стояха и чакаха само нас.

Следва продължение...

☆ Глава 12 ☆

Изабел:

-Хайде, Изабел и Макс побързайте.- извика класната.

-Идваме.- завъртях очи и набързо стигнахме до нея.

-Добре вече всички сте тук.- започна тя.- Нека да ви припомня плана за следващите 10 дни в града на любовта- Париж.- изкара някаква тетрадка от чантата си и зпочна да чете.-
1 ден: Почивка. Може да седите в стаите или да отидете до басейна.
2 ден: Ще посетим лувара. След това някой има рожден ден и ще го празнуваме.
3 ден: Пак почивка. Може да правите всичко което 1 ден.
4 ден: Посещение на Айфелувата кула.
5 ден: Имаме почивка. Близо до хотела има горичка. Може да се разходите в нея.
6 ден: Пак ще си почивате.
7 ден: Ако искате ще посетим някоя катедрала.
8 и 9 ден: Ще ходим по магазините. За втория ден не е сигурно за магазини, зависи много от това, което вие решите.
10 ден: Ще си почиваме отново. Позволявам ви да правите каквото искате, но без алкохол и подобни.
На следващия ден ще тръгваме. Чака ни повече от 16 часа път до България. Сега отивайте да вечеряме и ще има лагерен огън край басейна.

-Добре. А утре ще можем ли да бъдем в басейна?

-Да казах, че ви позволявам.

-Бела.- настигнах я, подтичвайки зад нея.- Хайде всички на една маса.После ще намерим другите и ще ходим на лагерния огън.

-Хайде.- каза Макс като се съгласи вместо нея. След него и Бела и Даниел казаха, че са съгласни. Отидохме и седнахме. Вечеряхме и аз реших да се кача горе. За малко да се изгубя. Отидох и щом влязох в стаята седнах на дивана и си извадих телефона. Разгледах социалните мрежи. Взех тонколоната и слязох отново долу.

-Бела, Макс ето ви и вас.

- За какво се качи горе?

-За това.- казах и им посочих тонколоната.

-О музика.

-Да.

-Кога ще ходим?

-Не знам. Другите още са в ресторанта.

-А класната?

-Тя отиде преди малко навън.

-Да идем при нея?- попитах.

-Добре.- Бела вдигна рамене. Вървеше напред, говорейки нещо с Даниел. Засмях се на разликата във височината им и това как тя се опитваше да му говори тихо в ухото, но не можеше да го стигне и той вървеше приведен.

-Хей, деца какво правите тук?- класната се изправи, обръщайки се към нас с усмивка.

-Дойдохме да ви помогнем.- Бела се усмихна

-Аз не.- каза Макс. Засмях се.

-Да то за теб е ясно.- казах през смях.

-Да, да добре.

-Нося тонколона. Ако искаме можем да пуснем музика. И разбира се ако не възразявате.

-Не няма проблем.

Взех телефона на Макс от джоба му без да усети и написах в телефона си паролата за интернета. Подадох го към Бела, а тя сви веждите си въпросително. Взе го и кимна.

-Изабел, случайно...- започна, но после погледна към телефона си в ръцете на Бела.

-Да, секунда и ти го връщам.- засмя се. Подаде телефона си на класната и ѝ каза нещо преди да върне този на Макс.

Класната ѝ върна телефона, посочвайки нещо в телефона ѝ. Бела кимна, взимайки го от ръцете ѝ.

Макс я дръпна настрани и ѝ каза нещо. Тя се засмя. Посочи към хотела. Свих веждите си, приближавайки се към тях.

-Само недей да ѝ казваш, моля те.- чух я да казва, а Макс кимна.

-На кого?- попитах, а Бела се стресна.

-Нищо, спокойно.- Макс се усмихна, хващайки ръката ми. Прошепна нещо в ухото ми, но не го чух и просто се засмях неловко.

15 минути по-късно седях в скута на Макс, който беше обвил ръце около мен.
Усмихнах се гледайки в екрана на телефона си и оправяйки косата си. Бела го дръпна, а аз се намръщих.

-Ставаш и танцуваш, лайфа вече е мой.- усмихна се. Дръпна близкия стол, сядайки. Започна да отговаря на някакви въпроси, засмивайки се на моменти. Изправих се, подавайки ръката си към него.

_____

3 часа по-късно всеки се беше разотишъл на някъде, а тези,

които бяха останали, някой бяха седнали на земята, а други на столовете. Бела се беше отдалечила и можех да я видя как седи до Ева, друга наша приятелка, но не бяхме много близки. Държеше червена чаша и можех да се закълна че в нея има алкохол въпреки забраната от класната.

-Да се качваме?- попита Макс.

-Добре.- усмихнах се.

-Ще дойдеш в моята стая. Даниел щял да спи при Бела.

-Хм...- промърморих.

-Не знам, може.- замая се.- Само ела да си взема ключ.

Макс се засмя отново, поставяйки ръката си на рамо. Казаха си нещо с Даниел, който се засмя и му подаде ключа за стаята.

-Ти гониш- пипнах го и побягнах. Макс сви веждите си към мен.- Чу ме.- усмихнах се, обръщайки се с лице към него и бягайки назад.

Следва продължение...

☆ Глава 13 ☆

Изабел:

Бягайки назад стъпих на криво. Точно преди стълбите и политнах назад. Натъртих си ръката и явно си ударих и главата в стъпалото. Макс въздъхна и се засмя.

-Добре ли си?

-Да. Да, добре съм.- хванах подадената му към мен ръка, изправяйки се.

-Искаш ли да помолим за студен компрес, за ръката и лед, за главата?

-Ако ти го направиш.

-Добре.- въздъхна.

Влязохме в сградата на хотела и се качихме в асансьора.

-Благодаря ти за всичко което правиш за мен. Първо онзи път със стъклото и сега пак.- прошепнах.

-Това е най-малкото което мога да направя за теб. Все пак колко пъти си ми помагала.

-Е да, но ти направи много повече неща за мен, отколкото аз за теб. През тази изминала седмица.

-Добре. Ще се съглася с теб защото не ми се спори.

-Знаех си, че ще се разберем.- казах и избухнах в неудържим смях.

Пристигнахме на нашия етаж. В ръката ми беше ключа.

Отключих и влязох в стаята. Макс също влезе докато ме придържаше. Отидох и отворих куфара си. Извадих си къси гащи и тениска, които използвах за пижама. Преоблекох се, връзвайки косата си.

Бела е една от най-верните ми приятелки. На нея мога да разкажа всичко, както и тя на мен. Знае много повече от колкото трябва. Само това не харесвам, че като пийне малко повече става ужасен човек и може да разкаже много тайни. Е за сега не се е случвало с мои тайни, но не знам какво ще се случи. Имах още една връзка, преди тази с Макс и се случиха доста неща тогава. Този глупак ми причини доста неща. Но Бела и Макс бяха до мен. За което много им благодаря. Макс не знае нито защо се скарахме нито нищо за това. Просто ме подкрепяше и ми помагаше всеки път когато щях да се срина. Страх ме е, че ако ме попита за каквото и да било, аз няма да мога да му кажа нищо.

-Готова съм.- излязох от банята.

-Добре. Вземи си телефона.

Взех го и излязохме от стаята. Заключих и тръгнах надолу по стълбите. Пътя към басейна го прекарахме в мълчание, докато хиляди мисли преминаха през главата ми.

-Ето я и Бела. Да дойда ли с теб или да изчакам тук?

-Ела.

-Идвам.- пак започнахме да се смеем.

-Хей, Бела ето ти ключа.

-Добре.

-Аз отивам в неговата стая.

-Знам.- засмя се.

Взе ключа от ръката ми. Сви веждите си въпросително, гледайки към ръката на Макс около мен.

-Добре, заминавайте. Ще се видим утре.- усмихна се към мен.

-Чао.- усмихнах се, обръщайки се назад.- Хайде Макс.

Следва продължение...

☆ Глава 14 ☆

Изабел:

Усмивката ми замря щом погледнах пред себе си. Пред мен стоеше до болка позната за мен фигура. Или с име казано Алекс, бившото ми гадже. Заради него семейството ми претърпя едно от големите си местения. Погледа ми попадна на него и побързах да влезем в хотела.

-Изабел, почакай.- извика след мен. Завъртях се бавно.

-Кажи.- усмихнах се към него. Опитвах се да изглеждам колкото се може по спокойна, но от вътре горях.

-Искам да поговорим.

-Не мислиш ли, че е твърде късно да говорим? Всичко е минало за мен, приеми го и ти.

-Иза, изслушай ме.

-Не искам да те слушам. Ако ти не си ме забравил това е твой проблем.- вдигнах рамене, продължавайки да се усмихвам.

-Из, знам, че си щастлива. Виждам го в очите ти. Ако не си забелязала бях край басейна. Видях целувките ви и повярвай ми никак не ми хареса.

-Това си е лично твой проблем.- засмях се, стискайки още по-силно ръката на Макс.

-Не искам и не мога.- започна да повишава тон.

-Пак казвам това си е лично твой проблем. Ако обичаш се дръпни.- пуснах ръката на Макс и тръгнах към хотела, но Алекс препречи пътя ми.

-Изабел, ще ме изслушаш ли изобщо днес?- изкрещя в лицето ми.

-Не разбра ли че не искам да говоря с теб? Живей си живота и се спасявай. Минало е. И ще си остане там.- усмихнах се към него, но очите ми вече пареха.

-Защо? Защо искаш да избягаш от това минало? Защо по дяволите искаш да го оставиш да е минало?

- Млъкни.- Извиках в лицето му.- Знаеш ли защо? Защото това ми носи само болка. Защото ако не остане това в миналото никога няма да имам добро настояще.

-Искам само да поговорим, нищо друго.

-Защо? Защо ти трябва да говорим? Не мисля че имаме нещо ново да си кажем. Минаха почти 2 години от последната ни среща, нека си остане така.

-Щом не искаш да имаш нищо общо с миналото защо го помниш? Аз дори не помня такива неща.

-Забога, не мога да забравя...- прошепнах тихо.

-Някой не може да забрави или не иска?

-Млъкни. Просто млъкни. Ако исках щях да ти обяснявам, но аз не искам.- усещах как сълзите се стичат по лицето ми.

-Хм...- промърмори, поглеждайки към мен.

Следва продължение...

☆ Глава 15 ☆

Изабел:

В този момент се появи Бела. Явно е чула караницата с Алекс и веднага дойде.

-Какво правиш тук?- попита веднага тя.

-А ти коя си? Мисля, че не съм те виждал досега.

-Хах... явно вече не помниш и кой си виждал.- каза с надсмешка тя - Ок, като не ме познаваш нека ти се представя. Аз съм най-добрата приятелка на Изабел и ако някой се опита да я нарани, доста ще съжалява. Макс заведи я на там където бяхте тръгнали, а аз ще си поговоря с този тук.- той кимна.

-Бела внимавай какво правиш.- тя също кимна.

Бела:

Наблюдавах ги как се отдалечават, докато не влязоха във входа. Обърнах се към Алекс, скръствайки ръце пред гърдите си.

-Ехе доста мило се държиш с нея и ти и той.

-Ако не беше се карал с нея щеше да си на негово място сега. За какво искаш да говорите?- усмихнах се към него.

-Ти да не си и секретарка?

-Не съм, но съм длъжна да я защи...

-Не е нужно да го правиш.- прекъсна ме.

-Напротив е, много добре знаеш какво и причини. Ако не бяхме аз и Макс тя нямаше да е това което е в момента. Ако не бяхме

ние тя щеше да се затвори в себе си още когато се скарахте. И то заради един шибан идиот като теб, който не оценява това което му е дал живота.

-Ако обичаш не ме наричай идиот и не си измисляй неща. Изабел е виновна за всичко което стана. Тя първа реши да се целува с онова момче.

-Ако не обичам? Не вярвам, че Изабел е способна на това. Не мисли, че не съм я познавала и преди. И аз бях в София отначало. Познавах я. Бяхме в едно училище до 3-ти клас. И знам, че не би говорила с теб. Ако ми кажеш за кво става дума мога да ти помогна, но не обещавам нищо.

-Искам да говоря с нея за случилото се преди 3 години. Искам да и се извиня за всички грешки които съм правил. За всичко.

-Защо?

-Защото още я обичам.

Погледнах шокирано към него, отдръпвайки се няколко крачки назад. Той хвана ръката ми, но го отблъснах.

-Ще ми помогнеш ли?

-Ако не ти помогна?

-Ако не ми помогнеш ще се случи нещо ужасно със скъпата ти приятелка.

-Ти да не я заплашвал?

-Не, но само казвам. Отседнал съм в този хотел. И искам да се видя с нея. Да поговорим.

- Ако не иска да го прави?

- Казах ти.- каза го и изчезна от погледа ми.

Побързах за да разбера какво се е случило и се качих при Макс и Иза в стаята. Още щом влязох в стаята, даже не почуках, видях

Иза седнала на земята и плачеше. Макс беше до нея и се опитваше да я успокои, но не се получаваше. Отидох при нея и я прегърнах. Трябваше да ми обясни какво се случва.

Изабел:

Не вярвах че ще го видя точно тук. Въобще не знаех, че знае къде съм. Когато ме извика не исках да се обърна, но настоя. След като се качихме просто седнах на земята и подпрях гърба си на леглото. Прегърнах коленете си и отпуснах главата си върху тях. Макс седна до мен и постави ръка на рамото ми. Говореше ми нещо, но не си правех труда да го чуя.

-Из, успокой се.- прошепна Бела, насочвайки се към мен.

-Не мога да я успокоя от както се качихме.- каза Макс, отдръпвайки се.

-Из, погледни ме.- вдигнах главата си и погледнах към Бела.- Искам да знаеш, че каквото и да се случи аз и Макс ще бъдем до теб. Нали така?

-Така ще е винаги.- усмихна се.

-Макс, чуй ме. Бих ти разказала всичко, но не мога.

-Знам, Из, знам. Затова не питам и ми е все тая да знам. Когато си готова тогава.

-Добре.

-Макс ела с мен отвън. Из, качи се на леглото.

-Добре.- каза Макс и ми подаде ръката си.

Макс:

Слязохме с Бела за лед и колкото се може по-бързо и се върнахме. Изабел се беше успокоила и седеше отново долу на земята и си гледаше телефона.

-Из, как си?- попита Бела, сядайки до нея.

-Била съм и по-добре.

-Из, чуй ме. Искам да знаеш, че можеш да разчиташ на нас каквото и да става. А и заповядай леда който ти бях обещал.

-Благодаря ви!

-За какво, това е нищо?- каза Бела и погледна към Иза.

-За всичко което направихте за мен. За всички моменти в които сте ме изтърпели.- каза и ни прегърна.

Изабел:

-Няма защо. Но Из искам да знам когато си готова да ми разкажеш.

-Не знам. Ще се опитам сега, но не знам дали ще мога.

Телефона ми звънна, което ме накара да свия веждите си въпросително. Беше мама. Плъзнах пръст по екрана вдигайки.

Разговор:

-Ало?

-Мила как си?

-Добре. Вие как сте?

-И ние сме добре. Какво правиш?

-Ами седя с Бела и Макс и държа торба с лед.- Какво? Защо го казах? Нееее. Сега трябва да им обяснявам защо.

-Защо лед какво се е случило?

-Имаше малък инцидент с пода.

-Пак ли? Тоя път какво стана?

-Гоних се с Макс.- въздъхнах.

-Нали брат ти ти каза да внимаваш?

-Да ама...

-Няма ама. Сега как си?

-Добре съм, спокойно.

-Добре мила искаш ли да говориш с баща си?

-Сега точно не.

-Ти сигурна ли си че си добре?

-Да.- идваше ми да заплача отново.

-А случайно да си виждала някой познат днес?

-Да, защо?

-Кой?

-Алекс.

-Направи ли ти нещо?

-Не мамо. Спокойно. А ти от къде знаеш?

-Сещаш ли се съседката от София?

-Да, и?

-Тя познава майка му и е говорила с нея и тя е казала, че ще бъде в същия хотел както и вас.

-Окей, добре мамо, чао. Обичам ви!

-И ние теб! Чао.

-Така хора искам да ви разкажа, но и не искам.- засмях се леко, хвърляйки телефона назад на леглото.

-Направи това което смяташ за правилно.- Макс се усмихна към

мен.

-Добре. Значи- поех си въздух и продължих.- преди точно 4 години и няколко месеца се запознахме. Но аз не исках се още да имам гадже и ми се размина отначало само с целувки и прегръдки. Колко пъти съм ходила с него зад училище.- поклатих глава.- Накрая се събрахме. Ходихме около 6 месеца като гаджета и 2 като приятели.- спрях за секунда.

-Но заради една тъпа кучка на име София я е зарязал.- Продължи Бела вместо мен.

-Бяха ме поканили на едно парти и той беше там. Както и тази София. Беше готина, признавам си.- Усмихнах се.- Та на това парти получих някакво съобщение от някакъв непознат. На което пишеше нещо от сорта на "Качи се на 2-рия етаж и влез в стаята най-близо до тоалетната в дясно. Ще разбереш нещо. Можеше да го разбереш и от някой друг, но той не искаше да ти я каже."

-Малко по късно се е качила и ги е видяла, Алекс и София имам предвид, да се натискат като за световно.- кимнах.

-Тогава исках да избягам възможно най-далеч. Излязох на двора и видях въпросния непознат, който ми е изпратил съобщението. Просто дойде до мен и ми каза, че ще му благодаря после.- Бела стисна ръката ми.

-София и Алекс излезли след нея. Алекс ѝ е казал, че не той е виновен, а тя. Защото уж се е целувала с някой от горните класове.- тя завъртя очи.

-До онзи момент все едно не знаех че София е там. А бяхме приятелки. Бях ядосана, исках просто да се прибера вкъщи.

-Алекс също така ѝ е казал, че е ходил с нея просто заради някакъв бас за 100 лева, които ще получи само ако спи с нея.- Макс ахна.

-Аз нямаше да оставя нещата така. Най-близкия до нас беше непознатия, който наблюдаваше ситуацията отстрани. Просто отидох и го целунах. Един вид за да го върна на Алекс, въпреки

че нямаше полза.- усещах парещите си очи.- Прибрах се и плаках сигурно цяла вечер, докато не сметнах че е време да се взема в ръце и да се стегна. Макар и да беше рано за даскало излязох и отидох в един от близките до училището паркове. Срещнах се с непознатия, който се оказа много готин човек.- усмихнах се леко.

-После се преместихте.- прошепна Макс, а аз кимнах.

-Засичал си го и преди.

-Когато мама те накара да излезеш с мен в мола, защото се притесни, че не съм излизала.

-Водили сте подобен разговор. След може би седмица или две Изабел се премести отново, а след това и ти.

-Не съм го виждала от тогава.- прошепнах, а няколко сълзи се стекоха по бузите ми.- И от всичко най-заболя предателството.- Бела обви ръце около мен.

-Общо взето е това.- Бела се отдръпна. Макс просто седеше взирайки се в една точка в земята. Докоснах рамото му.

-Да, ясно, разбрах. Благодаря че ми каза.- усмихна се, поглеждайки към мен. Изтрих очите си, усмихвайки към него.

-Аз ще сляза долу. Ако искаш ела.- Бела се изправи, подавайки ръката си към мен. Хванах я, изправяйки се.

-Няма да слизам. Ще остана тук. Мисля че ми трябва малко време да остана сама.- усмихнах се. Тя въздъхна.

-Хайде Макс.

Наблюдавах ги как излизат през вратата. Легнах на леглото и след доста време съм заспала.

Следва продължение...

☆ Глава 16 ☆

1-ви ден от лагера.

Събудих се от почукване на вратата. Всички спяха. Станах полека, освобождавайки тялото си от това на Макс. Погледнах към съседното легло, а Бела още спеше прегърнала завивката си. Усмихнах се към нея и отидох до вратата. Отворих я, усмихвайки се към класната ни.

-Казаха ми, че някой от моята група е искал лед от рецепцията. Веднага разбрах кой е.- засмя се.- Какво стана?- излязох и затворих вратата зад гърба си.

-Добре съм.- усмихнах се.- Стъпих накриво.

-Ясно.- засмя се.- След 1 час е закуската.

-Добре, а колко е часа в момента?

-8 без 10.

-Благодаря. Ще се видим след час.

-Да. Чао.

-Чао.- усмихнах се и влязох в стаята.

Спомням си много добре какво стана снощи. Бела. Веднага се сетих за нея. Трябва да я попитам какво е станало след като се качих с Макс в стаята.
Събудих ги внимателно, така че да не ми викат и влязох в банята. Измих лицето и зъбите си и излязох.

-Бела излез от леглото веднага.- измрънках.

-Защо?

-Имаш само 35 минути да се оправиш за закуска. А и Макс ако искаш ще помоля Даниел за дрехи и ще ти ги донеса да се преоблечеш.

-Добре. Ъм... Из?

-Да.

-Сигурна ли си че си добре?

-Напълно. Защо?

-С кой крак стана от леглото?

-Не знам.

-А защо си толкова радостна?

-Защо да не съм?

-Да не си пила?

-Не. Просто ми е някакво такова днес. Да кажем лигав ден.

-Аха, а спомняш ли си какво стана снощи?

-Макс.- извика му Бела.

-Да и то много добре.- усмихнах се.- Аз ще ида до твоята стая за дрехи, а после ще се преоблечеш и ще слезем за закуска.

-Иза.- Бела прекъсна Макс и му прошепна нещо в ухото.

-Да.

-Нищо, върви.

-Добре.- засмях се и излязох от стаята. Слязох на долния етаж и сигнах до стаята на Макс и Даниел. Идея нямам как е влязал в стаята след като ключа беше в Макс. Буквално влязох все едно съм си вкъщи.

-Ставай веднага.- Даниел още спеше и затова се стресна. Засмях

се.

-Какво? Макс го няма. Изчезвай.

-Ще кажа на Бела. Не ме предизвиквай.

-А не не, извинявай. Та какво казваше?

-Дай ми някакви дрехи за Макс.

-Той няма ли да дойде?

-След закуска.

-А тя кога е? Извади нещо от куфара му. Ето там.- посочи в другия край на стаята.

-След точно 28 минути.- клекнах пред куфара му и му извадих дрехи.

-Добре. А ти си добре, нали?

-Да. Защо?- засмях се.

-Разбрах за снощи.

-Аха и до теб е стигнало значи.

-Мхм.- Почеса тила си.

-Ъм... трябва да тръгвам.

-Добре. И Иза.

-Да.

-Кажи на Макс, че искам да говоря с него.

-Добре.- излязох от стаята и тръгнах към нашата.

Влязох в стаята, а Макс тъкмо излизаше от банята, търкайки очите си. Бела се изправи от леглото си, влизайки след него. Усмихнах се, подавайки дрехите му. Преоблече се докато аз

оправя леглото. Бела излезе от банята, усмихвайки се. Беше се преоблякла и готова да излезе. Някой почука на вратата и аз свих веждите си. Макс се приближи до вратата.

-Кажи и да си види телефона.- беше единственото нещо, което чух от Ева преди Макс да затвори.

-Виж си телефона.- вдигна рамене, оставяйки тонколоната на шкафа.

"*Из, знам, че е рано и може да не го видиш, но искаме да ти кажем, че видяхме вчера какво стана и искаме да ти кажем. Ако имаш нужда от помощ само кажи. Знаем, че до теб са Макс и Бела, но ако имаш нужда от нещо само кажи. Знаеш номера."*

-Бе бягай бе, нищо на никой няма да казвам.- намръщих се, хвърляйки телефона на леглото. Бела погледна към мен след което взе телефона ми. Извадих си дрехи и се преоблякох, след което сресах косата си.

-Както си решиш.- вдигна рамене.

-Хайде да слизаме.- кимнах.

Слязохме от асансьора и влязохме в ресторанта. Намерихме нашата маса. Седнахме и разгърнахме менюто. Аз си избрах палачинки с шоколад. Макс спагети. А Бела си избра бухтички, каза че е гладна и това избра.

-Та какво ще правим днес?- попитах.

-Басейна?- попита Макс.

-Да. Друго?

-Парти.- каза Бела и се засмяхме.

-Добре. Като вчера край басейна?

-Да.-казаха Бела и Макс в един глас.

-Аз се наядох.-съобщих.

-И ние също.-каза Макс и погледна към Бела.

-Нека се качваме.

-Хайде.

-Макс ела пак при нас.- предложи Бела.- Ако искаш.

-Добре.

-Хайде. С Изабел се преобличаме и после всеки по стаите си за 15-20 минути. Накрая се чакаме във фоайето.

-Айде влизайте.- отглючих, отваряйки вратата.

-Влез се преоблечи, ще те изчакаме.- усмихна се към мен. Кимнах, влизайки в банята. Щом излязох Макс и Бела се смееха.

-Какво правите?

-Нищо. Гледаме едно видео.

-Макс време е да тръгваш.- Бела взе телефона си от ръката му.

-Да, а и Даниел каза, че иска да говорите.

-Добре до после.- завъртя очите си.

-До после.-казах, а той излезе, затваряйки вратата след себе си.

Макс:

-Искал си да говориш с мен.- казах, влизайки в стаята.

-Мда, сядай.

-Секунда само да звънна един телефон.

Звънах на брата на Алекс, както се бяхме разбрали с Бела, а той просто каза да говоря с нея, ако нищо не се получи да я накарам някак си.

-Та какво искаше да говорим?- попитах, обръщайки се към него.

-За Изабел.

-Какво за нея?

-Ами добре ли е след снощи?

-Казва, че е, но в същото време усещам, че не е.

-А какво е станало?

-Засече се с бившия си. Той иска да говорят и ако тя не го направи ще се случи нещо лошо с родителите и или нея.- завъртях очите си.

-А какво?

-Не знам.

-Защо беше толкова радостна сутринта?- засмя се.

-Не питай. Днес е в някакво лигаво настроение, както тя го нарече.

-Мен ми се разкрещя. Влезе в стаята и извика да ставам веднага. И аз се стреснах. Веднага и се развиках, че не си тук и да изчезва, а тя ме заплаши с Бела.

-Ти си си го изпросил, да ти кажа.- Засмях се.- Както и да е. Аз се преобличам, че имам само 10 минути и слизам до басейна с тях.

-Добре. Ами аз?

-Ти също.

След няма и 10 минути бях долу и видях Бела и Изабел да ме чакат.

Изабел:

Какво ще правя? Ами ако го видя? Макс и Бела ако не са до мен? Ако ми направи нещо? А не. Трябваше да кажа на наще. Не всъщност не трябва. Макс постави ръката си на рамото ми, разсейвайки ме. Усмихнах се към него, хващайки ръката му.

Бела се усмихна към Даниел и тръгнахме към басейна.

-Хайде да вземеш да говориш с Алекс, какво ще кажеш?- прошепна Макс в ухото ми. Поклатих глава.- Каза че ще направи нещо или на теб или на вашите.

-Какво ще направи пък този?

-Не знам.

-Той и да говорим пак ще го направи.

-Само ти казвам. За да не стане нещо по-нататък.

-Водата е чудесна. Идвате ли.- Бела се усмихна, оставяйки чантата си на близкия шезлонг.

-Да.

Влязохме, пръскахме се с вода. Накрая излязох и седнах на шезлонга. Макс и Бела също. Взех си телефона и видях няколко пропуснати от майка ми и някакъв непознат номер. Бела отиде пак във водата, а аз останах с Макс. Дойде до мен и ме прегърна. Погледна в телефона ми, свивайки веждите си.

-Не знам.

-А възможно ли е да е този, за който си мисля?

-Може.- вдигнах рамене.

-Да разберем?

-После като се качим горе.

-Добре.

-Къде е Бела?

-В басейна.

-Бела.-извиках. Тя погледна към мен.- Ще се качим за малко горе. Ти пази нещата.

-Добре. Аз съм тук с Даниел.- кимнах и хванах ръката на Макс, тръгвайки към хотела. Качихме се на етажа и влязохме в стаята. Набрах номера, който ми беше звънял. Не след дълго вдигна.

Разговор:

-Ало?- попитах.

-Да? Изабел това ти ли си?

-Кой е?

-Алекс.

-Какво искаш?

-Да поговорим.

-Говори, слушам те.- усмихнах се, въпреки че не можеше да види това.

-Очи в очи.

-Защо?

-Искам да ти кажа нещо.

-Добре, а ако аз не искам?

-Тогава се надявам, че приятелите ти са ти казали какво ще стане.

-Добре, но за какво?

-Ще разбереш, ако се съгласиш.

-Чакай малко.- казах и дръпнах телефона от ухото си, въздишайки.- Кога и къде?

-Довечера?

-Добре, къде?

-Ще разбереш по-късно. Ще се срещнем край басейна и ще ти кажа. Това ще го очакваш най-малко.- каза и преди да се усетя беше затворил.

-Какво стана?

-Ще говорим. Макар и да не искам.

-А нещо друго?

-Иска да говорим довечера.

-Добре. Искаш ли да дойда с теб?

-Не. Ще се оправя и сама. Иначе благодаря.- усмихнах се.

-Добре. Искаш ли да слезем при Бела?

-Добре.

Излязохме от стаята и аз заключих. Тръгнахме към асансьора. През цялото време мълчахме. Побиваха ме тръпки само при мисълта за предстоящия разговор. Какво иска да ми казва? Аз хубаво се съгласих, ама ако въпреки, че говорим той реши да направи нещо на родителите ми или на мен? Ако кажа на наще какво ли ще стане? О не мама. Ще ѝ звънна после. Нищо не е станало. Ще му мисля следобед. Погледнах към ноктите си. *Грозни са-* прошепна нещо в мен. *Млъкни.*

-Та аз нищо не съм казал.

-Не на теб.

-Ами на кой?

-Вътрешното ми аз се бори с другото ми аз.

-И защо се карат двете ти аз?- засмя се.

-Че ноктите ми са грозни.- Макс се намръщи.

-Хм...

-Да, както и да е.

-Тогава идваш с мен.- каза и започна да бяга из хотела.

-Но къде? Макс пусни ме. Моля.

-Ще видиш.- излязохме от хотела и стигнахме до басейна. Вместо да продължим се скрихме зад едни храсти.

-Какво правим тук?

-По-тихо. Гледай към Бела и Даниел.

-Какво за тях?

-Погледни.- погледнах и видях как Бела го целува. Ахнах. Бела не беше казала нищо.

Излязохме иззад храстите и тръгнахме към басейна. Изведнъж се блъснах в нещо или по точно някой. Това беше Алекс. Сблъсъка между нас беше толкова силен, че политнах назад, а той хвана ръката ми за да не падна. Отдръпнах се от него.

-Внимавай къде вървиш.- обърна се към мен грубо.

-Аз ли да внимавам или ти?

-Съжалявам.- извини се той.- Не те видях.- вече беше по-спокоен и ме погледна в очите.

-Аз също. Къде искаш да се срещнем днес?

-Накарай го да се разкара и ще ти кажа.

-Макс дръпни се. Отиди до басейна, аз ще дойда после.- въздъхнах.

-Сигурна ли си?- попита той.

-Да.- усмихнах се, наблюдавайки го как се отдалечава.- Сега казвай.

-О милата ми тя.- хвана кичур от косата ми умотавайки го около

пръста си.- Само да си казала нещо на приятелчетата си не отговарям за действията си. Ела довечера на етаж -1. Точно в 20:00 и не закъснявай.

-Д-добре. -заекнах, а той просто си тръгна.

Бях загърната с шал и още щом се приближих до Макс го хвърлих на шезлонга, отидох до водата и скочих. Водата се разпръсна около мен и аз подадох глава над нея.

-Идваш ли?- извиках.

-Е как без мен.- засмя се.

Той се засили и скочи, водата се разпръсна навсякъде. Дойде до мен, хвана ме през кръста и ме притисна до тялото си. Долепи устните си до моите и ме целуна. Мина малко време и се наложи да се отдалечим, защото някой беше зад мен. Обърнах се и погледнах. Това бяха Бела и Даниел.

-Да не прекъсваме нещо?

-Малко.- казахме заедно с Макс, поглеждайки се, се засмяхме.

-Радвам се. Е, време е за обяд.

-Първо до стаята за едни дънки.

-Не се безпокой. Погрижила съм се. Ей там на шезлонга.-каза Бела. -Знаех си, че ще забравиш.

-Мерси.- усмихнах се. Щом се облякох тръгнахме към хотела.

-После какво ще правим?- попита Бела.

-Ще трябва да звънна на мама.- заявих без да се замисля.- Пък и искам да си почина малко.

-Какво пак е станало?

-Знаеш кой се блъсна в Изабел и ще говорят.- Макс отговори вместо мен. Бела ахна. Засмях се.

-Добре всички да влизат.- Даниел отвори вратата.

-Благодаря!- усмихнах се към него.

Влязохме в ресторанта и седнахме на масата на която седяхме сутринта. Разгърнахме менютата и си избрахме. Аз и Бела спагети, а Макс и Даниел пица. Аз за вечеря исках пица и затова реших да е спагети. След 10 минути чакане спагетите и пиците бяха при нас. Докато ги чаках, аз влязох в Instagram и отворих на съобщенията. Повечето бяха от лайфа.
Като:
Вие гаджета ли сте?, Кога ще има лайф отново?, Страхотна двойка сте знаех си, че ще се съберете и тем подобни.

Готино е да имаш канал в ютуб, особенно с доста абонати.

Направи ми впечетление един коментар под една снимка:
Аз съм ти голям фен. Не искам да те хейтя или нещо подобно, но защо си губиш времето и се занимаваш с този, как му беше името забравих. Защо не си намериш някой по-нормален от него? Защо не се занимаваш само с YouTube ами си намираш и гадже? Няма да се очудя ако пушиш и вземаш наркотици. А и какво стана с бившия ти? Май реши да го оставиш.

Показах го на Макс и погледнах за да видя име. Нямаше. Беше някаква фен страница с не много последователи, но и беше заключен. Не можах да видя никоя снимка.

-Кой е това?- попита шепнейки в ухото ми.

-Не знам. Никой не знае за Алекс. Освен ти и Бела и Даниел. Както и родителите ми.

-Ако е той.

-Възможно.

-Хей вие двамата какво си шушукате там?- попита Бела.

-Нещо.- засмях се. Храната дойде, изядохме я и се качихме всеки по стайте си. Решихме, че е по добре така. Всеки да поговори с другия. Влязохме и аз заключих след Бела.

-Бела какво стана край басейна?

-Харесвам Даниел и той ме целуна.- измърмори набързо.

- Защо не ми каза?

-Не намерих време. Вчера беше заета със своите нещо. Преди това нали станаха няколко инцидента. Понякога се чудя как си жива все още.- засмях се.

-Да права си. И аз се чудя същото.- засмя се. Легнах на леглото и започнах да отговарям на коментари под последното видео, слушайки силна музика. По едно време съм заспала.

Макс:

Влязох и заключих след Даниел.

-Абе Даниеле, защо целуна Бела край басейна?

-Как да ти кажа. Харесвам я.

-И що не каза?

- Беше зает с Изабел.

-Понякога се чудя как още е жива?- засмях се.

-Ха и аз. Доста падания имаше през изминалата година в час по ФВС.

-Ох да. То не бяха падания, то не бяха пресрещнати пръсти.- засмя се.

-Така е. Трябва да изляза. Обещах на Бела да се разходим край басейна.

-Аз ще отида при Изабел.- кимна и излезе.

Взех чифт дънки и тениска. Влязох изкъпах се и ги облякох. Излязох и заключих стаята. Тръгнах по коридора и телефона ми звънна. Беше брата на Изабел. Свих веждите си, вдигайки.

Разговор:

-Кажи?

-Макс? *Такова, Изабел съгласи ли се?*

-Да.

-Лесно, трудно?

-И аз не знам.- разказах му набързо какво се случи.

-Аха значи лесно.

-И така може да се каже. Ще затварям, че отивам при нея.

-Хайде. Внимавай какво правиш, че случи ли ѝ се нещо, мисли му.

-Добре. Чао.- засмях се, затваряйки.

Наистина е загрижен за нея, макар и да не го показва. И често да се кара.

Внимавай, тя спи.
Бела

Беше бележката, която видях щом влязох.

Полека отворих и я видях на леглото. Приближих се полека към нея. Видях и телефона на леглото. Взех го и видях часа. Беше почти 16:00. Клекнах до леглото и я целунах по бузата. Бе обвила ръце около едната възглавница, прегръщайки я. Не искам да я будя. Трябва да намеря Бела. Веднага. Целунах я отново и излязох от стаята. Слязох набързо по стълбите. Отидох до басейна където бяха тя и Даниел, седнали на ръба на басейна.

-Бела трябва да те питам нещо.- извиках, тя се стресна и стана бързо.

-Кажи. Нали всичко е наред?

-Да, спокойно. Просто искам да те питам дали Изабел ти е казала нещо.

-Не. Ти не отиде ли е стаята?

-Отидох.

-Защо не си при нея сега?- засмя се.

-Тя спеше и аз не искам да я събуждам.

-Защо?

-Не я ли вида как е прегърнала възглавницата.

-Охо.- засмя се.

-Стига! Кажи ми какво правеше преди да заспи?

-Легна на леглото, взе си телефона, сложи си слушалките, усили музиката докрай и започна да чете някакви коментари. Преди да изляза я погледнах и беше заспала. Намалих музиката и написах бележката.

-Аха сега да я събудя ли?

-А кога ще се вижда с Алекс?

-Мисля че в 20:00. Все пак в 19:00 е вечерята.

-Отиди и я събуди.

-Добре.-казах и тръгнах към хотела. Телефона ми извибрира.

Разговор:

-Макс ще дойдеш ли?- гласа на Изабел се чу в слушалката.

-Какво?

-Качи се веднага.

-Добре.- казах и затворих. Отидох до асансьора, но на вратата му имаше бележка:

Затворен заради проверка.

Страхотно. Просто чудесно. Беше очевидно, че Изабел плачеше, със сигурност беше Алекс виновен. Тръгнах нагоре по стълбите и се качих в стаята. Отворих вратата и видях Изабел на леглото да плаче.

-Из, какво има?

-Алекс.

-Знаех си, че е той. Какво ти направи?

-Дойде в стаята. Явно Бела не е заключила като излезе. Както спях и... той дойде до мен и ми каза да внимавам на кой какво казвам и ме хвана за врата.

-Кога и къде ти е срещата с Алекс?- попитах и вътрешно съжалих, че го направих.

-Обещай, че няма да казваш на никой.

-Обещавам.- хванах ръката ѝ.

-На етаж -1 днес в 20:00 часа.

-А сега е точно 16:24. Искаш ли край басейна? Или някъде на място без хора? Само двамата?

-Искам край басейна, но само двамата.

-Хайде. Като гледам си още с банския така, че хайде.

-Да. Хайде.

Тръгнахме към басейна и аз я хванах през кръста. Явно и хареса защото не махна ръката ми. Вървяхме така и стигнахме. Край басейна нямаше никой.

-Искаш ли да седнем на онази пейка най в края?- посочих и една пейка която се намира навътре към гората.

-Добре.- отидохме и седнахме.

Изабел:

Седнахме на пейката. В главата ми изникна случая с Алекс. Какво иска от мен? Защо изобщо се съгласих с това което той искаше?

-Из, искам да направя нещо.- каза.

-Какво?- казах.

Погледнах в очите му. Гледахме се около минута, докато не погледнах към устните му. Той сложи ръцете си на кръста ми, а аз моите на врата му. Погледнах отново в очите му. Искаше да ме целуне. Аз него също. Преди да се усетя той ме беше целунал. Отвърнах му. Той ме вдигна да седна в скута му. Седнах и придължих да го целувам. След минута не ни остана въздух и се отдръпнахме. Започна да се приближава към врата ми. Да го целува и леко да засмуква кожата ми. Аз изстенох. Погледнах го отново и пак ме целуна. Отвърнах.

Някой ме пипна по рамото, което ме накара да се отдръпна от Макс и да се обърна. Въздъхнах щом видях познато за мен лице. Изправих се от скута на Макс, заставайки лице в лице с него.

-Какво правиш тук, Майк?

-На разходка с Алекс, нищо специално.

-Какво?- почти извиках.- Та вие се мразихте.

-Това беше преди. Не съм те виждал от не знам 3-ти клас?

-Аз теб също. Даже по-рано. Бяхме добри приятели.- усмихнах се при спомена.- Какво правите в Париж и се озовахме на едно и също място? Все пак ехо...- казах и посочих наоколо.

-Алекс говори с майка си и тя е разбрала, че си на почивка тук и той реши да дойде.

-Ясно. А ти какво правиш с него?

-За морална подкрепа.

-Каква подкрепа? Защо?

-Чу ме правилно. Не знам какво ще реши да прави.

-Ако обичаш си тръгни.

-Ако не обичам? Нека си поговорим като в доброто старо време. Сама каза, бяхме приятели.

-Тогава аз ще си тръгна, хайде Макс.

-Кучка. Натискаш се с всяко момче което видиш.

-Не ми пука. Наричай ме както искаш.- извиках за да се уверя, че ме е чул, защото бях доста далеч от него.

-Кой беше този?- попита Макс.

-Бяхме в едно начално училище и явно вече е приятел на Алекс.

-Явно?

-Да. Преди не се разбираха доста добре.

-Ясно.

-Колко е часа?

-Почти 18:30. Защо?

-Вечерята е в 19:00, а ние трябва да изкачваме стълби, защото асансьора не работи.

-Защо ми казваш чак сега?- погледнах го и въздъхнах.

-Защото ако знаеше нямаше да слезеш.

-Е да.

-Хайде сега 15 етажа нагоре.

-Ела до моята стая. Бела сигурно е навън с Даниел.

-Добре и после до моята.

-За?

-Да всъщност остави. Само до твоята.

-Окей.- вече бяхме на 3-тия етаж, а аз се бях изморила.- Оф... Макс чакай.- казах и се наведох.

-Айде има още само някакви си 12 етажа.

-Ама по-бавно.

-Добре.- тръгнахме нагоре.
След 5 минути изкачване вече бяхме пред стаята. Аз едвам дишах.

-Макс отключи.- казах и му дадох ключа. Той го взе и отключи. Още с влизането се пльоснах на леглото.

-В ужасно състояние си.

-Не съм виновна аз. Не съм правила нищо в последните месеци. Дори спрях да ходя на йога.

-Ти си ходила на йога?- засмя се.

-Мхм, мисля че се отказах преди половин година.- засмях се.- Трябва да се преоблека.- измрънках.

-Хайде ставай. Имаш само 20 минути да си избереш дрехи и да слезем.

-Добре.- вместо да стана си взех телефона. Макс се намръщи и дръпна кракът ми. Засмях се щом ме издърпа и седнах на земята. Изправих се и седнах на земята пред куфара. Облякох си дънки и розова блуза със сърчица и се огледах в огледалото. Обух бели маратонки и излязох от стаята. Прибрах телефона си в задния джоб и ключа в другия.

Тръгнахме надолу по стълбите и след няма и 3 минути бяхме в ресторанта. Видях Бела и Даниел да седят на масата и седнахме

при тях.

-Какво ще ядем?

-Ние с Макс ще ядем спагети.- каза Даниел.

-А ние с Бела пица. Съгласна?

-Съгласна.

Дойде сервитьора и ни взе поръчката. Докато го чакахме всеки се занимаваше с някой, по скоро говореше. Аз с Макс, а Бела с Даниел. Седях тихо с глава на рамото му.

-Е, какво ми купи за рождения ден?

-А не, не казвам.

-Но защо?

-Ще разбереш утре.

-Ари де моля те.- направи кучешка муцунка.

-Всъщност знаеш ли какво.

-Какво?

-Ще ти дам част от подаръка.

-И той е?

-Ето това.- както бях облегната на рамото му си вдигнах главата и го целунах.

-О това е много хубав подарък. Утре ще ми го дадеш пак.- засмя се.

-С удоволствие.- усмихнах се към него.

-Макс, Иза храната е тук.- каза Бела, засмивайки се.

-Добре.- по физиономията на Макс личеше, че едвам сдържаше

смеха си.

-След вечеря ще ме изчакате ли в стаята ни?- прекъснах тишината, квото беше настъпила докато се хранехме.

-Да, но защо?- попита Даниел. Бела го сръчка в ребрата.

-А и Бела имам изненада за теб.

-Така ли? Каква?

-Ще се наложи да изкачваш стълби.

-Защо?

-Асансьора не работи.

-Ох...- въздиша.- Както и да е. Вие какво си говорихте?

-Тайна.

С Бела ядохме от пиците, а Макс и Даниел от спагетите, но въпреки това всеки си взимаше от яденето на другия.

-Аз преядах.- Съобщих след като бях изяла почти цялата пица.

-Аз не.- Бела се засмя.

-А колко е часа?

-19:50.- Бела постави телефона обратно на масата.

-Добре, ще се върна скоро. Ето ви ключа.

-Спокойно.- извика ми Макс, защото бях вече далеч от него.

Слязох на долния етаж и се огледах. Телефона ми извибрира, което ме накара да го изкарам от джоба си. "Третата врата в дясно" гласеше съобщението на екрана. Влязох полека в стаята и чух затварянето на вратата. Огледах се наоколо. Стаята беше нещо като складово помещение. Погледа ми попадна на Алекс, който се подпря на затворената врата.

-Казвай бързо Алекс. Нямам време да се занимавам с теб.- прокарах ръка през косата си, въздишайки.

-Охо да не би да си заета да се натискаш с онзи Макс на пейката?

-Майк ли ти каза?- той започна бавно да върви към мен.

-Може би да, може би не.

-Добре, какво искаш?

-Искам теб, Изабел.

-А не. Стой далеч.- бавно отстъпвах назад.

-Ако не искам.

-Ще викам.

-Викай, но никой няма да те чуе.- Стигнах до стената и нямаше на къде да мръдна. Бавно започнах да броя на ум за да не се паникьосвам повече.

-Алекс кажи какво искаш и ме пусни.

-Аз ти казах, искам теб.- притисна ме в стената.

-Аз не те искам. Вече бях те забравила. Не искам да те виждам. Съгласих се само защото каза, че ще се случи нещо със семейството ми.

-О значи са ти казали.- притисна ме още повече в стената. Наведе се за да ме целуне. Аз не му позволих. Наведе се повече и започна да облизва кожата на врата ми.

-А не, Алекс спри.- единственото което успях да кажа, опитвайки се да го избутам от себе си. Той не спря ами пъхна ръцете си под блузата ми. Стигна до гърдите ми, стискайки ги с ръцете си. Изпищях. Той просто се засмя, забивайки юмрука си в корема ми. Изпищях отново, свличайки се надолу по стената.

-Не моля те пусни ме.- промърморих щом хвана ръката ми за да

се изправя.

Удари ме или по точно ме ритна няколко пъти в корема и си тръгна. Опитах да се изправя, но болката беше ужасна. Усещах как сълзите се стичат по лицето ми. Извадих телефона от джоба си, набирайки номера на Макс. Вдигна почти веднага.

Разговор:

-Макс ела.- прошепнах.

-Веднага идвам.

Пробвах да стана и излязох от стаята. Не можах да се кача по стълбите, затова седнах на земята.

Макс:

-Веднага идвам.- затворих и тръгнах надолу по стълбите. Бела и Даниел ме гледаха с въпросително изражение на лицата си, но ги игнорирах.

Слязох набързо по стълбите. Огледах се на етажа и я видях да седи на земята в коридора.

-Но... Из, добре ли си?

-Не. Ще ти кажа какво стана. Само ми помогни да се кача до горе.

-Добре...- прекарах ръка през лицето си.- Как? Асансьора не работи.

-Не са ли го оправили?

-Не знам мисля, че не.

-Добре, не мога да вървя. Боли ме корема.

-Успокой се.- Въздъхнах отново.

-Ще можеш ли просто да обвиеш ръце и крака около мен. По лесно ще е за мен.- тя кимна. Изправих я и тя обви ръцете си

около мен, а краката си около кръста ми. Стигнахме до асансьора и бележката беше махната. Качихме се и натиснах копчето на 15 етаж. Притиснах гърба ѝ в стената намествайки я, за да не я изпусна. Вратата на асансьора се отвори и аз излязах с нея. Отворих вратата на стаята и видях Бела и Даниел в очакване да се върна. Оставих Изабел на леглото и я погледнах с очакване да разбера какво е станало.

Изабел:

-Бела, отвори куфара ми и ми дай розовия несисер.

-Да, разбира се.- усмихна се, ставайки. Извади несисера от куфара му, подавайки ми го. Усмихнах се към нея.

-Мерси. Макс дай ми шишето с вода.

-Ето.

-Ще кажеш ли нещо друго?- попита Даниел, гледайки към мен и стискайки ръцете си заедно. Личеше си, че се притесняваше да говори с мен.

-Мм... Ужасно много ме боли.- Бела седна до мен.

-Покажи ми къде.- просто издърпах блузата си, съблича йки я и ѝ показах корема си.- Забога...- промърмори. Зад нея Макс и Даниел ахнаха. Погледнах корема си, по който си личаха синьо-зелени синки.

-А не. Изабел, звънни на брат си.- каза Макс.

-Какво да му кажа.

-Това, което сметнеш за необходимо да знае той.- Бела докосна корема ми, което ме накара да настръхна.- Само това е, нищо друго няма като синки, нали?- кимнах.

-Добре, дай ми телефона.

Звънна х на Алекс, но той не ми вдигна. Звънна х в Instagram, защото там имаше по голям шанс да ми вдигне. На екрана ми се

показа измореното лице на Алекс.

-Кажи сестричке? Станало ли е нещо? Да не плачеш?- попита, усмихвайки се.

-Въщност да.

-Но какво? Алекс е нали?

-Да той е.- разказах му накратко какво се бе случило.

-Но Из, това...- прекара ръка през лицето си и въздъхна.- Покажи ми синките.- наклоних камерата си надолу, показвайки му корема си.- Добре, виж всички е наред. Няма да казвам нищо на мама и татко, достатъчно големи сме да се оправим и сами.- имах чувството че говори на себе си.- Какво искаше от теб.

-Секс, какво друго да иска.- завъртях очи.

-Кой е около теб?

-Бела, Даниел и Макс.- хвърлих поглед на всеки от тях по отделно.

-Ако те боли корема...

-Не не ме боли, затова едвам мърдам.

-Да съжалявам. Ако в банята има вана, напълни я с топла вода и влез в нея. Това ще облекчи болката ти. А след това просто сложи нещо върху корема си, което да изстуди да кажем самите синки и да не парят.

-Добре. Благодаря ти!- усмихнах се към него.

-Няма защо! Все пак си малката ми сестричка.- усмихна се.- Ако има нещо звънни, няма значение по кое време е. Само ми кажи колко е часа при теб.

-Един час назад.- Алекс кимна.

-Ако има нещо знаеш номера. Ако не вдигна, ще ти звънна

възможно най-скоро.- усмихна се.- Чао.- затвори, а аз се отпуснах назад на леглото, обвивайки ръцете си около мен.

-Макс, Даниеле време е да си ходите.- каза Бела, аз като затворих телефона.

-Да добре.- Макс извика Даниел и те излязоха от стаята. Преди да затвори вратата го чух да ми казва. -Лека нощ, принцесо!- усмихнах се.

Направих това което каза Алекс. След 30 минути във ваната излязох. Бела беше през цялото време до мен, смеейки се и говорейки ми всякакви простотии. Облякох си тениската и си легнах в леглото. Не след дълго съм заспала.

Следва продължение...

☆ Глава 17 ☆

Ден 2-ри от лагера.

Събудих се в 8:40. Веднага събудих Бела, защото имахме само 20 минути до закуска. Събуждането и стана с викане. Още със ставането от леглото усетих силна болка в корема. Игнорирах го и я събудих. Влязох в банята и измих лицето и зъбите си. Излязох и видях Макс и Даниел в стаята. Даниел целуна Бела докато тя оправяше леглото. Макс ме видя и дойде при мен.

-Хей, как си?

-Добре, а ти? Честит рожден ден!- усмихнах се, целувайки устните му за кратко.

-Добре. Благодаря! Да не би да се успахте?

-Малко.- засмях се.- Оправи ми леглото, а аз ще си намеря дрехи.

-Добре.- усмихна се.

Бела излезе от банята и беше готова. Влязох, облякох дрехите, които извадих от куфара. Погледнах се в огледалото и се усмихнах на отражението си в огледалото.

-О не.- изписках, виждайки белезите по врата си.

-Може ли да вляза?- попита Макс, почуквайки на вратата.

-Влез.

-Какво правим сега?- Макс се засмя, подпирайки се на шкафа. Погледа му мина през мен и се спря точно на врата ми. Намръщи се. Знаех колко му е трудно да задържи нервите си, но за сега се справяше отлично.

Погледнах в огледалото и отново видях Макс да гледа към мен в огледалото. Погледите ни се срещнаха в огледалото и той ме хвана през кръста. Завъртя ме с лице към него, а аз сложих ръцете си на врата му. След няколко секунди взиране в очите на другия той ме целуна. Беше доста дълга целувка, която беше прекъсната от почукване на вратата.

-Иза, излизай. Закъсняваме. Чакай къде е Макс? Макс излизай и ти.

-Добре де, само минута.- извиках и погледнах към Макс. След това се засмях, отваряйки вратата.

-Хайде де по-бързо.

-Не се притеснявай.- Засмях се. Клекнах няколко пъти за да махна гадното чувство на болка в корема си. Бела постави ръка на рамото ми, казвайки ми нещо, което отново не можех да чуя, но се усмихнах, надявайки се да не е въпрос.

Слязохме и влязохме в ресторанта. Всички ни изгледаха. Нарочно им се усмихвах, само и само за да ги дразня. Седнахме на обичайната маса и си поръчахме палачинкова торта.

-Е Макс какво стана в банята?- попита Даниел. Аз пак се бях облегнала на рамото му и рових в телефона си. Той ме погледна.

-Нищо важно. Защо?

-Из, вярно ли е? Питам.

-Чакай какво ме пита?

-Ти пак ли се отнесе някъде?

-Да.- продължавах да си ровя в телефона.

-Питах те дали е вярно това което каза Макс?

-Да, вярно е. Защо?

-Много не му вярвам.

-Бела я го удари, че си по близо.- каза Макс. А тя го удари.

-Алч. Добре де. Съжалявам. Какво правиш, Из?

-Чета.

-Не ме карай да ти вадя думите от устата.

-Не си първия който ми го казва.- вече се бях зачела доста в някаква статия.

-Кой друг?

-Ти вярно не си внимавал в часовете.

-По какво?

-Ами... По всичко.- той стана и ми взе телефона.- Но какво? Ари де дай ми го.

-Кажи вълшебната думичка.

-Моля.- казах и нацупих долната си устна. След това погледнах към Макс, който гледаше Даниел с поглед който казваше "Върни и го или ще ти го върна тъпкано".

-Добре, ето ти го. Но какво четеш?

-Някаква статия написана за канала ми в YouTube.

-И какво пише в нея?

-Чакай, какво?! Тук пише.

Онзи ден младата влогърка Изабел замина за Париж с класа си на летен лагер. Когато пристигнаха тя направи лайф чат в Instagram и от него се разбра, че тя харесва някакво момче от нейния клас, на име Макс. В лайфа имаше повече от 700 човека и я видяха как се целува с него. От коментари стана ясно, че е зарязала бившото си гадже. Младата влогърка е почти пребита, но се радва на почивката си, в която всичко се преобръща на 360

градуса.

-Какво? Почти никой не знае за случващото се.- сервитьора донесе палачинковата торта и ни изгледа странно, радвах се че не ни разбира. Игнорирах го и се върнах обратно на масата.

-Четения?- Даниел се облегна на стола си.

-Малко повече от 25 000.

-Ехе, а кога е качено?- попита Бела.

-Преди 3 часа.

-Това ще стане доста лошо нещо ако не намериш начин как да го докажеш за грешно или правилно.

-Знам. Веднага да ми каже някой дали би се съгласил на моята шантава идея?

-Да.- казаха всички заедно, което ме накара да се засмея.

-А каква е тя?- Бела взе вилицата от масата.

-Ако се навиете да ми помогнете да снимам видео ще стане. Но първо сценарий и да намеря контакт в стаята.- започнахме да ядем.

-Добре. А за какво ти е контакт?

-Да си включа лаптопа, няма грам батерия.

-Хайде да ядем и да се качваме.

-Добре, че трябва да мисля сценарий.

След 5 минути.

-Аз се наядох.- чинията ми беше на половина пълна, но не ми се ядеше повече.

-Аз също съм готова.- Бела взе телефона си и се изправи.

-Ние също.

-Добре. Хайде.

Качихме се в асансьора и се качихме на нашия етаж.

-Изабел.- извика ми Бела силно, което ме стресна..

-Но какво? Да слушам те?

-Какво ще бъде видеото?

-Някое с въпроси и отговори.

-Аха.

-А и Бела искам ти и Даниел да се заемете с изтеглянето на часта в която се целуваме с Макс в лайфа.

-Но защо и аз?- недоволства Даниел

-Защото аз така казвам. Ще кажа на Бела.- прошепнах близо до него.

-А добре.

-Хайде по-живо.

Излязохме от асансьора и влязохме в стаята.

-Значи Макс идваш с мен, а Бела и Даниел ми взимат телефона и се заемат за работа.

-Добре.

Клекнах до куфара и извадих лаптопа и зарядното. Огледах се наоколо и видях контакт до леглото на Бела.

-Бела, ще го използваш ли?

-Не. Ако ми трябва ще си намеря.

-Добре.- включих го и взех тетрадко-дневника ми. - Сега какво да

бъде?- започнах да хапя химикалката докато мислих.

-Иза.

-Да?

-Защо не прочетеш статията и не обясниш какво точно е станало.

-Не знам. Ще започна:

Здравейте, аз съм Изабел. Ако не се познаваме, приятно ми е! Ако вече ме познавате, здравейте!
Както виждате не съм на обичайния фон. В Париж съм. Повечето от вас вече знаят от статия която беше написана за мен. После ще я прочета и ще ви обясня какво точно се случи. Сега нека да започнем. Като цяло ще снимам видео с вашите коментари и въпроси.

Изведнъж някой почука на вратата. Станах и отворих.

-Здравейте, Госпожо!

-Здрасти, Из. След 2 часа тръгваме за лувара и ще ви чакаме долу. Надявам се да сте навреме.

-Добре.

-Какво правите?

-Нищо. Помагат ми да изтегля едно видео.

-Аха, добре. А и майка ти каза да и звъннеш.

-Добре.

-До след 2 часа.- усмихнах се и влязох обратно вътре.

-Имаме само час и половина докато стане време да тръгваме. Така че бързо. Напомнете ми като свърша да звънна на мама. Аз продължавам да пиша и ще чета на глас.

Не искам да се обяснявам много затова започвам. Най- често задаваните към мен въпроси са:

От къде съм?
Не искам да казвам, защото си имам малко неприятности.
На колко години съм и кога съм родена?
Ами аз съм на почти 17 и съм родена на 3.8.
Сега да прочета някои от съобщенията в Instagram. А и между другото ако не сте разбрали какво е станало в този лайф чат останете до края.
Така:
Кога ще има ново видео?
Ами като скеч ще има сигурно другия месец, а иначе такива видеа с въпроси и отговори скоро.
Страхотна двойка сте!
Ами Мерси! Останете до края за да разберете.
От кога сте заедно с Макс?
От скоро. Следващото по точно е коментар на който искам да обърна внимание. Наскоро го видях под една снимка. Аз съм ти голям фен. Не искам да те хейтя или нещо подобно, но защо си губиш времето и се занимаваш с този, как му беше името, забравих. Защо не си намериш някой по-нормален от него? Защо не се занимаваш само с YouTube ами си намираш и гадже? Няма да се очудя ако пушиш или взимаш наркотици. А и какво стана с бившия ти? Май реши да го оставиш.
Искам да обърна внимание, че 1-во това какво правя с живота си не е ваш проблем и ще ви помоля да не се месите. И с който искам с него ще бъда гадже, разбира се ако той също е съгласен. Ако исках щях да ви кажа какво е станало с мен и бившото ми гадже, но аз не искам.
Съжалявам, че така ви отговарям, но се случиха доста неща. Следващото пак е някакъв въпрос.
Как се запознахме с Макс и Бела?
Ам… с тях се запознахме в 1-ви клас, даже преди това, когато бях в София и после се преместихме и бяхме отново заедно. Ако не сте забелязали аз винаги съм с тях. Дори и да не се виждат в момента те са зад камера. И много им благодаря за това. Следващия въпрос…
Ще има ли скоро ново видео с Бела или Макс?
Ами честно казано не знам. Не че нямаме време да се съберем и да снимаме нещо, просто нямам идея какво.
И така за да не стане дълго видеото искам да ви прочета и

статията която е написана за мен. Също така ще разясня някой неща.
Онзи ден младата влогърка Изабел замина за Париж с класа си. На летен лагер.
До тук е вярно.
Когато пристигнаха тя направи лайф чат в Instagram и от него се разбра, че тя харесва някакво момче от нейния клас, на име Макс. В лайфа имаше повече от 700 човека и я видяха как се целува с него. От коментари стана ясно, че е зарязала бившото си гадже. Младата влогърка е почти пребита, но се радва на почивката си, в която всичко се преобръща на 360 градуса.

Като цяло и тук има вярно нещо. Но не съм го зарязала аз. И не съм пребита. Все още съм добре. Следващите секунди ще видите нещото от лайф чата..

И за финал мога да кажа да не вярвате на нищо такова в интернет. Може да оставете въпросите си към мен, Макс и Бела долу в коментарите. Скоро може да има и видео с тях.

-Готова съм!

-Ние също.- каза Бела.

-Добре аз ще се преоблека и нека да слезем долу.

-Добре, но по бързо.

-Добре.- клекнах до куфара и си намерих дрехи. Бяла тениска със сива картинка на айфеловата кула. Обух си черни дънки и бели маратонки.

-Готова съм!

-Хайде.- взех си телефона и парите и излязохме от стаята. Качихме се в асансьора и слязохме във фоайето.

-Иза, кога ще снимаме видеото? И звънни на майка си.

-Добре. Като се върнем, преди партито ти. Ще стане бързо.

-Добре, а с какво ще снимаме?

-Ами нямам идея. С телефона ми?

-Не взе ли камерата?

-Взех я ама трябва да имам хубава светлина за да снимам.

-Ще излезем на терасата. Там не е много шумно.

-Добре ще пробваме, а ако не стане ще е с телефона.

-Добре.- слязохме долу и видяхме всички да чакат класната. -На време ли сме?- самата аз се изумих.

-Явно да.

-Хей, класната ли чакате?- попита Бела всички.

-Да.-отговориха някой от тях.

-Макс, аз ще се обадя на мама, сега се връщам.

-Добре, върви.

Разговор:

-Ало, мила. Алекс направи ли ти нещо?

-Здравей. Не нищо не е, но на вас кой ви каза?

-Прочетохме статията в интернет.

-Аха. Как сте?

-Добре. Говорих с брат ти и той ми каза, че е имало някакъв инцидент?

-Какъв инцидент?

-Очаквах ти да ми кажеш.

-А за какво става въпрос?- имах идея за какво става въпрос, но...

-Попитах брат ти дали знае нещо със статията и той каза, че не знае ама има нещо което не ми казва и крие. Затова питам теб.

-Вече знаеш всичко което се случи.

-Добре, но сигурна ли си че си добре?

-Да, спокойно. Алекс ми каза снощи какво да направя и това ми помогна.

-Е брат ти мисли за теб.

-Да бе.- промърморих си.

-Какво каза?

-А не, не. Нищо.

-Аха добре. Пази се, чу ли?

-Да, мамо.

-Аз ще затварям. Ще се чуем по-късно.

-Обичам ви! Чао.

-И ние, мила. Чао.

-Хей, всички сте тук?- класната влезе във фоайето. Очевидно беше изненадана.

-Да.

-Хайде тогава към автобуса.

-Колко време ще се бавим?

-Не повече от 2 часа. Предполагам.- класната вдигна рамене.

-Добре.- качихме се в автобуса. И аз се сетих, че си забравих слушалките.

-Из, взе ли си слушалките?

-Не, забравих, Бела.

-Базикаш се.

-Не. Макс ела до мен.

-Идвам.

-Ами аз?- попита Бела, гледайки ни. Аз също я погледнах. С поглед който казваше ,,я по-добре стой там".

-Седни пред или зад нас.

-Бела да дойда ли аз?- попита я Даниел.

-И ти ставаш.

-Макс. Мама каза че е говорила с брат ми и той нищо не и е казал.

-Е видя ли бях прав. Той може да пази и тайни.

-Е да, но понякога ми се иска да имам по-голяма сестра с която мога да споделя доста неща, които не мога да кажа на мама.

-И аз искам по-голям брат. Ама няма как.- подпрях глава на рамото му.

-Има неща които не съм казала дори и на Бела.

-И аз на Даниел. Из, добре ли си?

-Имам чувството, че ако се скараме ще си развалим приятелството. И никога няма да се сдобрим.

-Не говори така.- той вдигна главата ми, така че да гледам право в очите му.- каквото и да става ние ще сме най-добри приятели.- подаде кутрето си към мен, а аз го хванах.

-Мислиш ли?

-Сигурен съм.- той се наведе и допря устните ни за кратко.

-Хей, здравейте.- Ева се появи пред нас, усмихвайки се.

-Здравей.

-А Изабел?

-Да.

-Може ли да поговорим?

-За?

-Ще разбереш. Просто ела с мен на последната седалка.- обърнах се и видях, че там бяха по-голяма част от класа.

-А не. После ще говорим. Сега ме остави. Моля.

-Добре както искаш.- тя си тръгна и аз си подпрях главата на рамото на Макс.

-Из, кога ще спиш в моята стая?

-Не знам.

-Утре вечер?

-Става.

-Днес къде ще е партито за рождения ти ден?

-В дискотеката.

-А тя къде е?

-На 1-вия етаж.

-От колко часа?

-Мисля, че след вечеря в 19. Не трябвало да седим много до късно за да не притесняваме останалите гости на хотела.- завъртях очи.

-Е тогава не е ли вечерята?

-Класната каза, че ще е в 18:00.

-Ясно- кимнах.

След 10 минути…

-Така ученици, искам всички да слезете и да ме чакате пред автобуса.

Слязохме и застанахме всички на едно място.

-Така, сега влизаме и ще разгледаме. Може да не видите нищо интересно, но се надявам да ви хареса обиколката. След 2 часа се чакаме тук за да тръгнем.

Влязохме и разгледахме. Наистина нямаше нищо интересно. Само някакви картини и още неща. Успях да снимам част от тях с телефона ми за да стане като влог.

След 1 час…

-Оф, омръзна ми.

-И на мен. Хайде да седнем на някоя пейка и да чакаме останалите.

-Имаме цял час.

-Да и?

-Не искаш ли да отидем някъде?

-Къде, например?

-Там има някакво заведение. Аз искам да си взема нещо за пиене.

-Добре, но по-бързо.

Отидохме и си взехме кафе и вода.

-Хайде сега да седнем на сянка на някоя пейка.

-Хайде. - седнахме на пейка близо до лувара и си говорихме за

най-различни глупости. След нямам си на идея колко време, станахме от пейката. Отидохме на уговореното място и след нас всички дойдоха.

-Качвайте се. И само да кажа, че вечерята е в 18:00, а в 19:00 часа ще е партито за рождения ден на Макс. То ще бъде на 1-вия етаж в дискотеката. Ще може да пиете, но не много.

Качихме се в автобуса и седнахме на същата седалка. Бела и Даниел седнаха пред нас.

-Хей, Бела ела на последната седалка да видя за какво ме викат.

-Хайде.

Станахме и тръгнахме.

-Ева, искали сте да ме питате нещо?

-Да.

-Какво е то?- всички се обърнаха към нас.

-Искаме да ни разкажеш за бившото си гадже.- каза веднага Огнян. Намръщих се.

-Защо?

-Искаме да знаем.- Ева не можеше да каже нищо.

-Ева я ела за малко.

-Да.- дръпнах я настрани.

-Те ли те накараха да ме извикаш?

-Да. Ако исках да знам нещо, щях да дойда в хотела и там да те питам.

-Добре, но за какво им е да знаят?

-Не съм сигурна, но Алекс е отишъл при Огнян и му е казал да те разпитат. За да видел дали ще си спазиш обещанието да не

казваш на никой.

-Ах, тази гад.- промърморих.

-А за какво ви е да знаете?

-Просто питаме за да може ако стане нещо да ти помогнем.

-Не всички искат да знаят.- чух да казва Ева, сядайки на мястото си.

-Съжалявам, но не искам да казвам на никой какво се е случило. Дала съм обещание, на себе си, че няма да си припомням тази случка отново.

-Но, Иза...- с Бела бяхме тръгнали към местата си и чух отново Огнян да ме вика.

-Не те слушам.- извиках и седнах до Макс. Подпрях главата си на рамото му.

След 10 минути...

-Хайде слизайте. Имате 3 часа до вечеря.

Слязохме от автобуса и изчакахме Бела и Даниел. След малко и те дойдоха.

Качихме се в стаята, смеейки се на глупостите които сме правили цял ден. Така де Бела и Даниел.

-Така сега. Никой нищо няма да прави. Излизам на терасата да видя дали е шумно, ако е ще снимаме с телефона вътре. Ако не е ще снимаме с камерата на терасата.

-Ок, да я извадя ли?

-Давай, Белс.

Излязох на терасата. Не беше кой знае колко шумно. Влязох отново вътре.

-На терасата.

-Значи да изкарам камерата там заедно с това нещо което си взела?

-Да.

Излязохме на терасата. Нагласихме камерата и започнахме. През голяма част от времето ми крещяха да бъда сериозна и да не се разсейвам. И затова отне двойно повече време от предвиденото.

_____

-Бела колко е часът?

-Почти 17:00.

-2 часа.- промърморих.- Можеше да стане по-бързо, ама вие не, разсмивайте ме още.

-Пак ние сме виновни.- промърмори Даниел, а Бела го сръчка.

-Аз мисля, че сме готови.

-Качи ги на лаптопа и ще разберем.

-Добре. Макс, Даниеле приберете камерата и нещата, а аз и Бела влизаме картата за да качим на лаптопа.

-Добре.- Даниел се усмихна към мен.

Макс:

-Абе, братле момичето ти много обича да командва.- Даниел ме бутна, засмивайки се.

-Така е. Това е една от любимите ми части в характера ѝ.- вдигнах рамене.

-Ти си луд.

-Знам. Помогни ми.- започнахме да се смеем. Събрахме нещата и влязохме вътре. Бела и Иза седяха на земята и гледаха получилите се кадри.

-Може ли и ние да ги видим?

-Да, сядайте.

Седнахме на земята и телефона на Изабел звънна.

-Чакай, аз ще ти го дам.- казах и станах от земята.

-Мерси.- плъзнах пръст по екрана, вдигайки. Пуснах на високоговорител.

Разговор:

-Ало?

-Изабел ти ли си?

-Да, кой е?

-Аз съм майката на Алекс.

-Какво е станало?

-Искам да ти кажа, че Алекс е в хотела в който си и ти. Внимавай. Може да ти направи нещо.

-Вече закъсняхте.

-Какво направи?

-Не питайте мен. Питайте скъпия си син, който доста добре заплашва.

-С какво те е заплашил?

-Питайте сина си.- повторих отново.

-Не се тревожи. След 2 дни си тръгва. А ще ми кажеш ли какво ти направи?

-Не. Проверете в интернет. Ако не, пишете ми, а аз ще ви пратя линк към това.

-Добре. Извинявам се от негово име.

-Довиждане.

-Кой беше това?

-Майката на Алекс. Попринцип е много приятна жена, много се разбирах с нея.

-И тя ли ще те занимава с тия глупости.

-Явно да. Хайде да ги догледаме и да слезем за вечеря.

-Добре.

Бела пусна на ново частите от видеото, но честно да си призная не гледах към лаптопа, а към Изабел. На няколко пъти ме хвана, че я гледам и само ми се усмихна. Изгледахме ги и решихме да слизаме долу.

Влязохме в ресторанта и седнахме на обичайната маса. Всички отново гледаха към мен и Изабел. Тя им се усмихваше, само и само да ги дразни. Затова реших да я прегърна през кръста.

-Само завиждат, че имаш мен, а те ме нямат.- прошепнах в ухото и.

-У някой е в странно настроение днес?

-Явно да.

-Или просто ми се подмазваш за да ти кажа какво съм ти взела?- седнахме на масата и тя си опря главата на рамото ми.

-Донякъде може и заради това да е.- казах и започнахме да се смеем. Сервитьора дойде и си поръчахме всички спагети.

-Е ще изтраеш още 1 час.

-Ари де. Къде пак сбърках, че да не ми кажеш?

-Да кажем, че почна с подмазване.

-Ето какво било.

-Вие двамата сте много сладки заедно.- каза Даниел, докато ядеше от спагетите си.

-Не завиждай. Вие също.- казах и погледнах към Бела.

-За какво да завиждам. Имам всичко за което съм си мечтал.- каза и прегърна Бела. Тя също се изчерви.

-Е добре вие двамата спрете да се карате. Вие също сте много сладка двойка.- намеси се и Изабел. Явно срама и е минал.

-Ок щом казваш. После какво ще правите?

-Ще се изкъпя и преоблека.

-Ти Бела?

-Ще се изкъпя, тя докато обработва и после ще си говорим по женски.- каза и намигна на Иза.- А вие двамата?

-Аз ще се преоблека и ще си лежа.- обичайното нещо за Даниел.

-Аз също ще се преоблека и после ще трябва да сляза долу.

-Аха, значи няма да се съберем в една стая преди партито?- каза Даниел.

-Ти не ти ли беше достатъчно вчера?

-Не.

-Видя доста отколкото трябваше да видиш.

-Е, ама не бях аз виновен.- момичетата около нас се гледаха и се смееха докато Изабел не ни прекъсна.

-Айде стига де. Искам сега като малко деца да се извините един на друг, защото знам това до къде ще стигне.

-А не. Няма да се извинявам.- Намръщих се.

-Значи няма да получиш подарък.- каза и започна да се усмихва на Бела.

-Добре. Даниеле извинявай.

-Е виж ти някой реши да ми се извини.

-И ти спри. Искам и ти да се извиниш.- Бела го сръчка.

-Защо? Какво ще получа в замяна?

-Ще разбереш. Само се извини.

-Добре. Извинявай.

-Простено ти е.

-Сега осъзнахте ли колко глупав беше спорът ви?- каза Изабел, започвайки да се смее.

-Да.- казахме двамата с Даниел и започнахме да се смеем. Мога на бас да се хвана че той не си е спомнял какво точно си казахме.

-Сега яжте, че ние сме бавни и няма да ни стигне дори и 1 час.

-Добре де.

_____

Наядохме се и се качихме по стаите.

-Изабел беше права като каза, че спорът ни беше безсмислен.

-Видя ли? А за какво беше той?

-Нямам идея. Забравих.- засмяхме се.

-Аз влизам в банята.

-Добре. Побързай.

Изабел:

-Добре, спорът между момчетата беше интересен.- каза Бела докато влизахме в стаята.

-Да. Сега ще вляза в банята, а ти не те знам какво ще правиш.

-Ще ти ровя в телефона.

-Но защо в моя?

-Искам да видя какво си си писала с Макс.

-Оф... не ми се спори с теб така, че прави каквото искаш.

-Знаех си, че ще се разберем.- каза, докато аз влизах в банята. Пуснах топлата вода и след това се замислих за случките които се случиха вчера и днес. Измих косата си и след това излязох. Бела още беше на телефона ми.

-Не ги ли прочете?

-Все още не. Кога сте си писали, че искате да говорите без да кажеш първо на мен?

-Нали ти писах същата вечер.

-А да вярно. Ти се оправяй, а аз влизам в банята.

-Добре.- клекнах до куфара и си извадих дрехите. Оставих ги на леглото и отидох пред огледалото в стаята. Сресах косата си и извиках на Бела.

-Имаш ли преса или сешоар в себе си?

-Да, отвори куфара ми и ще ги видиш.

-Добре.- извадих ги и намерих контакт близо до огледалото. Исуших си косата и след това я накъдрих. Облякох розова рокля стигаща малко над коленете ми със златен колан на кръста ми. Обух си розови сандали на ток. Седнах на леглото с лаптопа в

ръце.

Влязох в програмата и набързо направих видеото. Добавих частта с целувката. Изгледах го и беше готово. Бела излезе от банята.

-Видеото е готово. Да го кача ли?

-Да. Имаме още време. Аз докато се облека.- клекна пред куфара си и си извади синя пола с тъмен топ.

-Бела, оправяй си косата имаме само 15 минути.

-Помогни ми.- промърмори. След 10 минути вече бяхме готови и се снимахме пред огледалото.

-Нека да слизаме. Имаме още 5 минути.

-Само да си сложа червило. Искаш ли?

-Сложи ми.- Да ние двете сме така, едната слага грима на другата. Абе на кратко казано луда работа. Взехме подаръците и излязохме от стаята.

Качихме се в асансьора и тъкмо да се затвори вратата видяхме момчетата да идват.

-Нека ги изчакаме.

-Нека.

Те се качиха в асансьора при нас и натиснахме копчето за 1-вия етаж.

-Защо не слязохте по стълбите?- попита ни Даниел.

-Ти да не си луд. Как очакваш с тези токчета да слизаме по стълбите.

-Съжалявам. Не видях с какво сте обути.- засмя се и почеса тила си.

-Така и трябва.- засмях се.

Когато отворихме вратата видяхме всички в голямата зала. Всички започнаха да викат. Докато Макс, е той седеше зад мен и ме прегръщаше. Както обикновено.

-Макс, пусни ме.- казах тихо за да може само той да ме чуе.

-Ако не искам?

-Ще се наложи.

-Защо?

-Трябва да слезем от асансьора.

-Но... добре.- каза и ме пусна.

Влязохме в дискотеката и от там се чуваше много, ама МНОГО силна музика. Всеки се беше заел с нещо. Някой танцуваха, а други бяха на бара и си поръчваха явно алкохол.

-Къде отиваме сега?- извиках в ухото на Макс.

-Не знам. Чакам си подаръка.

-А да вярно. Едното е от мен, а другото от майка ти.

-Добре, Мерси! А случайно да забравяш нещо?

-Мисля, че не.

-Я си помисли пак.

-Мисля че не знам за какво говориш.

-Я се сети какво каза, че ще ми дадеш.

-А да вярно.- надигнах се на пръсти и го целунах. Щом се отдръпнах се засмях на червения отенък на устните му от червилото ми.

-Хей, извинете, че ви прекъсвам, но исках да ти дам това, Макс.- подаде му подаръка и се отправи към бара.

-Мерси.

-Ще я убия някой ден.- казах не толкова мило.

-Спокойно. Искаш ли нещо за пиене?

-Добре.- вдигнах рамене.

-Хайде.- отидохме до бара и си поръчахме Текила.

-Хайде да танцуваме.- взехме си чашите и отидохме на дансинга. Хванах ръката на Макс и го задърпах да намерим Бела и Даниел.

-Къде отиваме?

-Да намерим Бела и Даниел.

-Ари де. Да ги оставим да правят каквото искат, а ти ми дай целувка.

-Първо да ги намерим.

-Добре.

Стигнахме от единия край на залата до другия. Там видяхме Бела да се целува с Даниел.

-По добре да не ги прекъсваме. - прошепна Макс в ухото ми.

-Да прав си. Хайде да се върнем да танцуваме.- Ще не ще се съгласи.

-Сега ще ми дадеш ли това което исках?

-Добре.- приближих се до него и опрях устните си в неговите. Ръката ми в която не държах чашата беше на врата му, а неговата на кръста ми. Този път нямаше кой да ни прекъсне. След минута се отделихме заради недостиг на въздух. Дишането ни се нормализира, танцувахме и си изпихме текилата. Отидохме и си взехме по още една чаша.

След 2 часа се качихме в стаята ми. Още с качването в асансьора ме заболя главата. Явно се напих.

-Из, добре ли си?

-Да спокойно.- отново го целунах.

-А не, не. Пийна доста.

-Спокойно де. Добре съм.

-Щом казваш. Айде влизай.

Макс:

-Щом казваш. Айде влизай.- казах и ѝ отворих вратата. Наистина се беше напила. Не искаше да ми го каже...

-Оф... проклети обувки.

-Да ти помогна?

-Да, моля.- Явно не може да разкопчее обувките си. Още щом докоснах кракът и тя настръхна.

-Хей, не се стряскай. Нищо няма да ти направя.

-Ама аз съм спокойна.- добре сега не ми е до спор с нея, но искам да видя отговора ѝ.

-Добре, тогава защо настръхна?

-Не съм свикнала който и да е да ме пипа по крака.

-Аха.- казах и започнах да я гъделичкам.

-А *смях* не * смях* спри *смях*.- не можеше да спре да се смее. Накрая бях принуден да я пусна, защото не можеше да диша от смях.

-А това хареса ли ти?

-Не. Само да си посмял да го направиш отново.- каза и ме посочи

с пръст.

-Не обещавам нищо.- вдигнах ръцете си в защита.

-Ще видиш ти едно обещание. Събуй и другата.

-Чакай.- наведох се и събух и другата.

-Мерси. Кажи ми, че косата ми изглежда нормално.

-Ако го кажа ще излъжа.- посегнах да я прегърна и да я гъделичкам.

-Оф... само да си посмял.

Тя стана набързо от леглото и влезе в банята, но забрави да затвори вратата. Аз станах от леглото и отидох до вратата. Подпрях се и се загледах в нея. Мъчеше се да си среше косата. Видя ме и се засмя.

Приближих се до нея и я прегърнах през кръста. Подпрях брадичка на рамото ѝ и се загледах в огледалото. Погледите ни се срещнаха и тя се завъртя с лице към мен. Целуна ме отново. Ръцете и бяха в косата ми, а моите отново на кръста и. Вдигнах я, без да прекъсвам целувката и я занесох на леглото. Не, това е нередно.- каза вътрешното ми аз. Но го игнорирах. Седнах и тя беше в скута ми. Отдалечихме се за въздух и тя ми съблече тениската. Не възразявам на това което прави, но трябва да я спра. Сля устните ни отново. Ще кажете, ти си луд, но ако бяхте на мое място нямаше да си мислите така. Брат ѝ е гаден.

-Иза. Спри.- успях да кажа между целувките.- Изабел.- успях да извикам по-силно.

-Какво?!

-Това което правим не трябва да става. Не е редно. Се пак ти си полу пияна.

-Не. Искам....

-Шшшшт.- казах и си сложих показалеца на устните ѝ. Легнахме

на леглото и тя зарови глава в гърдите ми. Прегърнах я и по едно време сме заспали.

Следва продължение…

☆ Глава 18 ☆

Ден 3-ти от лагера

Изабел:

Събудих се и видях Макс да ме прегръща. Беше без тениска. Чакай, нали не, не и не.
Но колко е часа? Посегнах към телефона си възможно най-внимателно за да не събудя Макс. Но без успех. Пък и не намерих телефона.

-Добро утро!- каза сънливо и ме пусна от прегръдката си от вечерта.

-Добро да е! Къде е телефона ми?

-Не е ли на шкафа пред огледалото? Или в банята?

-Чакай в банята?

-Да, явно се напи доста.

-Явно.- замах се.- Кажи ми колко е часа, не ми се става за телефона.

-10:30.- засмя се.- Беше забавно. Особено снощи.

-Какво е станало снощи? Не си спомням много.

-Ами...

-Не ми казвай, че ние...?

-Спокойно. Не сме. Аз те спрях.

-За нещо виках ли ти?

-Мисля, че не. Като се качихме ти се ядосваше на обувките си и аз ти помогнах да ги сабуеш. После те гаделичках и после да.- почеса врата си неловко.

-Оф боже...- промърморих.- Гладна съм.- Главата ми тежеше и ме болеше ужасно.- Какво пих снощи?

-Повече 2 чаши текила, заедно с водка.

-И ти ми позволи?

-Позволих ти една, но ти си голям инат.

-Е да вярно си е.- влязох в банята и измих лицето и зъбите си.- Намерих си телефона.- извиках докато гледах кой ми е звънял. Майка ми, брат ми, Бела и Даниел.

-В банята ли беше?

-Да. Аз ще се преоблека.

-Ще използвам банята.- той стана от леглото и влезе в банята. А аз седнах до куфара на земята. Какво исках в момента? Освен да си блъсна главата в някое дърво, защото ме е срам от това което стана снощи. Трябва да звънна на мама и брат ми и Бела. До някаква степен започнах да си спомням случките от вчера.

На вратата се почука и аз погледнах натам. Явно очаквах вратата сама да се отвори, защото просто седях и се взирах в нея. След това се изправих и я отворих.

-Добро утро!- поздравих, усмихнах се, беше класната ни.

-Добро да е!- усмихна се.- Не слязохте за закуска и затова реших да видя дали сте добре?

-Само малко се успахме.

-Кой е Изабел? Добро утро!- поздрави, Макс, след като излезе от банята.

-Добро да е! И ти ли си тук? Мислех,че си с Даниел.

-Не и аз съм тук. Виждали ли сте ги?

-Мисля, че са край басейна. Предималко мисля че се разминахме.

-Добре. Ние ще се преоблечем и ще си вземем храна от ресторанта.

-Добре. Аз ще тръгвам. А и Изабел, майка ти каза да и звъннеш, отново.

-Добре. Съжалявам, че ви звъни, но просто повечето пъти съм си запиляла телефона някъде.

-Няма проблем. Ще се видим по-късно.

-Да. Чао.- затворих вратата.

-За какво се беше замислила преди малко?

-Нищо. Ти ми обърна внимание?

-Стоях на вратата и те гледах как сгъваш една тениска цели 3 минути. Извиках ти 2 пъти ама ти не ме чу. След като се почука на вратата, гледаше я и накрая стана.- почесах тила си.

-Може малко да съм мислила.

-За какво?

-Е, не мислиш ли че прекаляваш?

-Е, сега не може ли да ми кажеш?- нацупи устната си.

-Сега не. Гладна съм.

-Преоблечи се и да слизаме.
Клекнах до куфара и си извадих черна тениска с черни маратонки и дънки.

Облякох ги. Под дрехите си облякох и банския за басейна.
Сресах косата си и я вързах на висока опашка.

-Мисля, че съм готова. Телефона ми.

-Аз ще го взема. Ти тръгвай.

-Добре.- излязох от стаята и го изчаках пред вратата. Той заключи и ми даде ключа.

-Ето. Телефона и ключа. Ще дойдеш ли до моята стая?

-Добре.- влязохме в стаята и аз седнах на леглото, по точно легнах. Краката ми висяха от единия край на леглото, а главата от другия.

-Аз ще се преоблека и идвам.

-Прави каквото искаш аз ще си седя така и ще си ровя телефона.

-Добре.

Той влезе в банята, а аз си взех телефона и влязох из социалните мрежи. Първо в Instagram. Какво по дяволите? Имам повече от 100 нови съобщения. Качих набързо, че имам ново видео и влязох в YouTube. Имам доста известия. Предимно коментари, на които ще отговарям после. Даже не усетих кога Макс е влязъл в стаята. Видях го чак когато скочи на леглото и ме прегърна.

-Какво гледаш?

-Коментари.

-Я си виж абонатите.

-Чакай. Забави малко.- погледнах и не можех да повярвам.- Вече имам 64 685. Но как? Вчера бяха само 58 346.

-Видеото е доста гледано.

-Да. Хайде да слизаме.

-Хайде. Ама с асансьора.

-Мързел такъв.

-И на теб не ти се слиза по стълбите, така че и ти си.

-Напомни ми да звънна на мама и брат ми.- наведе се и ме целуна по устните преди вратата на асансьора да се отвори.

Влязохме в ресторанта и си взехме палачинки и чаша сок. Изядохме ги и излязохме навън.

-Къде отиваме?- попитах.

-Да намерим Бела и Даниел?

-И те са звънели.

-Кой не ти е звънял изобщо.- засмя се.

-Всички се изредиха.- засмях се. Остатъка от вървенето до басейна премина в тишина.

-Сега дали да те бутна вътре или да чакам да си съблечеш дрехите?- почеса брадичката си с пръст се едно мисли. Съблякох дрехите си и ги оставих на шезлонга, доближавайки се до ръба на басейна.

-Искам да видя сега ще ме бутнеш ли?-той съблече дрехите си и ги остави на шезлонга. Както седях на ръба до басейна, той дойде, хвана ме през кръста и скочи с мен във водата.

Водата се разпръсна на всякъде около нас и след секунда изплувахме на повърхността. Засмях се, отдръпвайки косата си. Той се приближи до мен и притисна устните си в моите. Веднага му отвърнах. Мале разтапям се всеки път когато ме целуне. След малко се отделихме и видях Бела и Даниел зад нас. Погледнах отново Макс, а след това и тях.

-Къде бяхте сутринта?

-Някъде?

-А къде е това някъде?

-В стаята ни.

-И какво правихте там?

-Спахме.- засмях се.

-А къде изчезнахте снощи?

-В стаята.

-И какво правихте там? Не ми казвай, че сте спали, знам, че не е само това.

-Добре де. Напих се и се качихме в стаята. Само се целувахме, друго нищо.- вдигнах ръце за да се защитя.

-Добре, а с какво се напи?

-Текила и водка.

-Ясно.- Бела поклати глава.

-Какво ви се прави сега? Ти не си го и помисляй.- посочих Макс с пръст защото искаше да ме прегърне.

-Да играем на нещо?

-Какво? Измислих го, но ни трябват още хора. Веднага се връщам.- казах и излязох от водата. Гледаха ме с въпросителни изражение. Облякох ризата си и тръгнах към хотела. Влязох в асансьора и натиснах копчето за 14-тия етаж. След минута асансьора извъня и аз слязох. Намерих стаята на Ева и почуках на вратата.

-Ева, трябва ми помощ.

-Слушам?

-Искам да съберем възможно най-бързо класа ни край басейна за да играем на една игра.

-А какво да им кажа?

-Всички веднага да излязат край басейна, облечени с бански. Не задавайте въпроси просто го направете и до 10 минути да сте

долу.

-Супер. Ей сега ще кажа на другите.

-Оей.. Аз ще се кача на горния етаж и ще кажа на останалите.- да класа ни е разпределен на двата етажа. Има 4 стаи на 14-тия и 4 на 15-тия.
Извиках всички от горния етаж. Влязох в моята стая и взех камерата. Слязох отново край басейна.

-Какво стана?- попита Бела.

-Качих се да получа помощ да събера целия клас край басейна.

-И кой ти помогна?

-Ева.

Не след дълго всички се събраха край басейна.

-Значи. Искам да снимам видео с някоя игра край басейна. Взела съм си камерата и искам всички да участват.

-А каква е играта?

-Значи тя си има име, ама кой помни имена. Та ще имитираме някой от YouTube и ако не се справим, ще бъдем хвърлени или бутнати в басейна. Всичко ще бъде снимано от страхотната ни фотографка Бела.- тя отметна косата си назад, усмихвайки се.

-А тя ще участва ли?- попита Даниел.

-Разбира се, че да. Когато е нейн ред някой друг ще снима.

-Добре.

-Съгласни?- попитах.

-Съгласни.- отговориха някой, а други кимнаха.

Всички си саблякоха дрехите и останаха по бански. Влязох в YouTube и намерих клипове на някакви танци. И пуснах едно видео. Бела пусна камерата и започнахме. Първа беше Дария.

Направи го както трябва. След това минаха всички други момичета и успяхме да потопим само Александра. Бела го направи преди мен, докато държах камерата. След това беше мой ред. Не направих всичко както трябва и затова трябваше да бъда потопена в басейна. И не от кой да е, ами от Макс. Вдигна ме на ръце и ме занесе до басейна преди да ме хвърли и да каже "Съжалявам."

Излязох и избрах видео което ще бъдат момчетата. При тях беше по-забавно, защото ме оставиха аз да ги бутам за да паднат в басейна. Наложи се почти всички да бъдат потопени. Защо ли? Ми защото пропускаха по някоя стъпка. Имах честта да бутна Макс в басейна, но той хвана ръката ми и аз отново паднах. Докато излизахме му казах само.

-Ще ти го върна.-възползва се от това, че се разсеях за момент и ме целуна. Отделихме се и се обърнах към всички.

-За да го направим по-интересно един ще показва нещо и после друг ще го имитира. Съгласни?- казах.

-Съгласни.

Започнахме с имитирането. Забавлявахме се доста. По едно време забелязах, че класната беше седнала до едно дърво и ни гледаше с усмивка. Не беше много стара. Беше на 28 и беше най-яката учителка от всички. Отидох при нея.

-Елате да се забавлявате с нас.- казах, усмихвайки се към нея.

-Ще седя тук и ще ви гледам.

-Но защо?

-Не искам да развалям играта ви. Виждам, че се забавлявате.

-Моля ви. Дайте ми една причина поради която да не дойдете?

-Ами....- позамисли се.- Не знам.

-Значи може да дойдете.

-Но Иза...- хванах я за ръката и я задърпах към басейна.

-Няма но. Искам да се забавлявате с нас. Още сте млада.

-Добре.- въздъхна

Спряхме камерата и след 4 часа забава се качихме в стаите и да обядваме. Когато извиках всички беше 11:20. А сега 15:30. Обядвахме и се качихме в стаите си. Всеки в своята. Оговорихме се след час и половина да излезем. Влязох в банята и се изкъпах набързо. След това легнах на леглото и си пуснах музика.

Изабел:

Бела влезе да се къпе, а мен ме мързеше да се облека дрехите, затова си увих една кърпа около тялото и легнах на леглото. Пуснах си музика и започнах да чета коментарите от YouTube. Доста от тях бяха много мили. Затова бях ухилена до ушите.

-Какво четеш?- Бела излезе от банята и дойде до мен.

-Много мили коментари.

-Пак ли?

-Да. Какво ще правим после?

-Класната позволява алкохол, разбра ли?

-Не. В дискотеката?

-Защо не? Да кажем на Макс и Даниел?

-Звънни им. Ако искаш кажи им да дойдат.

-Добре.

-А кога ще си облечеш?

-Не знам. Проблем?

-Да. Иза, ще дойдат момчетата. Ти обикновенно ги мразиш. Особенно да те виждат ,,гола"- показа невидими кавички.- Но

нещо се промени. От началото на почивката се държиш странно, почти не говориш с мен, а прекарваш по-голяма част от времето си с Макс. Какво става?

Когато тя ми го каза на глас вече и аз се осъзнах. Явно не обръщах достатъчно внимание на най-добрата си приятелка. Но какво мога да направя.

-Страх ме е.

-От какво?

-Че ще се случи нещо между мен и Макс и няма да бъдем приятели. Ако искаш ми вярвай, но ако се скараме той ще реши да ме зареже. Няма да иска да ми е приятел, а той е един от най-добрите и не искам да го изгубя. И тогава, тогава...- не ме остави да довърша.

-Спокойно. Ще бъдем до теб.- тя ме прегърна.- Сега се облечи и ще ги изненадаме.

-Добре.

Облякох дънки заедно с бяла блуза и бели маратонки. На врата ми имаше гердан във формата на сърце. Чудно ми беше от къде е ама то доста пазаруване имаше.

-Бела, накъдри ми косата.

-Ей сега. Момент.- изчаках я да се облече. След това дойде до мен и ми накъдри косата.

-Мерси. Искаш ли и твоята да накъдря?

-Не, ще я оставя така. А и звънни на майка си и брат си.

-Добре.

Първо звънних на мама.

Разговор:

-Ало, мамо, звъняла си ми?

-Къде ти беше телефона като ти звънях сутринта?

-В банята.

-В банята? А ти къде беше?

-Да. В стаята, спах.

-Пак ли се напи?

-Може би малко.

-Нали знаеш, че не трябва да пиеш. Знаеш кой е в хотела ви и какво може да ти направи.- чух баща ми как вика.

-Да, татко, знам. Просто не можете ли да ме оставите намира само за 1 ден.

-Не, Изабел, чуй ме.

-Какво мамо? До преди месец не обръщахте внимание какво правя, а сега? Сега само на мен обръщате внимание.

-Не е вярно. Винаги сме обръщали внимание и на теб и на брат ти.- накара ме да завъртя очи.- И никога сме нямали любимо дете заради това.

-Добре. Няма значение. За какво ми звуня сутринта?

-Да видя дали спиш. Звънни на брат си после.

-Ще му звънна. Чао.- затворих без да им дам възможност да кажат каквото и да е.

-Готова ли си?- попитах Бела.

-Да. Хайде да идем в тяхната стая.

-Добре.- станах от леглото и излязох от стаята.

Бела заключи и се запътихме към стаята на момчетата. Влязохме

без да почукаме. Видяхме ги да спят на леглата си. Погледнах към Бела и видях нелепа усмивка на лицето ѝ. Тя тръгна към Даниел. Щом стигна до леглото го целуна по бузата. Той се размърда леко и отвори очи, засмивайки се.

Седях и ги гледах, докато една ръка не се обви около кръста ми. Завъртя ме бавно към себе си и ме целуна. Явно усети, че нещо не е наред, защото бързо се отдръпна и ме погледна право в очите.

-Какво има?

-Нищо.

-Лъжеш ме.

-Напротив не те.

-Да бе да. Я пак си помисли.

-Няма нищо.

-Я да видим тази работа.- започна да ме гъделичка.

-Добре.... спри.... щи... кажа. Само... спри...- едвам говорих от смях.

-Давай.

-Развиках се на мама и татко по телефона.

-Ние ще ви оставим.- каза Бела и с Даниел излязоха от стаята.

-Защо?- седнахме на леглото му.

-Татко започна с неговите лекции за алкохола и затова, че не трябва да пия. После обърнахме и темата за обръщането на внимание. И мама почна да мърмори и аз и казах чао и затворих. Но наистина много ме дразни това, как до преди един месец не ми обръщаха внимание. Когато имах най-голяма нужда от тях. А сега, сега вече им пука.- усетих как една сълза пада от лицето ми. Макс ме прегърна.

-Аз съм до теб. Винаги ще бъда.- допря устните си до моите, но проклетия телефон реши да звънне. Извадих го от джоба си и свих веждите си въпросително. Взирах се известно време в снимката на Алекс с мен, след което вдигнах.

Разговор:

-Какво искаш?- казах доста по грубо от очакваното.

-Мама ми звънна. Каза, че си се ядосала и си ѝ затворила.

-А не ти ли каза защо?

-Татко пак е казал нещо за пиенето, нали?

-Да. И после темата за обръщането на внимание и аз...

-Да нататък го знам какво става. Из, знам, че не ти е лесно, но трябва да се съгласиш с тях. Те ти мислят доброто.

-Да бе.- казах тихо, но той ме чу и ме игнорира.

-Знам, че мислиш, че и аз не ти обръщам внимание, но питай Макс и Бела. Питай ги за разговора им с мен, дори единия път казах на Макс да внимава какво прави, иначе да му мисли.- свих вежди те си въпросително към Макс, който си играеше с часовника ми.- Кой е при теб?

-Макс.

-Дай ми го.

-Ало.- каза след като му дадох телефона. Алекс му каза нещо и той каза само едно 'Добре.' След което ми подаде телефона.

-Слушам.

-Ако не си го чувала до сега от мен, ще го чуеш. Обичам те, малка сестричке. Може да разчиташ на мен.

-И аз теб, Алекс.- запазихме тишината за минута и той я прекъсна.

-Звънни на мама и ѝ се извини. А аз ще затварям. Чао.

-Чао.

-Ще ми кажеш ли какво става наистина? От сутринта си замислена в нещо, но не ми казваш.

-Сутринта просто не бях на кеф и се бях замислила за снощи. И да....

-Искаш ли да излезем някъде навън?

-Добре.- станах и излязохме от стаята. Слязохме с асансьора и отидохме на онази пейка от онзи ден.

-Е какво ти се прави сега?

-Не знам.- виждаше се как слънцето залязва. Облегнах се на пейката и си отпуснах главата назад, затваряйки очи. Ръката на Макс се обви около кръста ми, придърпвайки ме към себе си. Погледнах го право в очите и преди да се усетя ме беше целунал. Една дълга и приятна целувка, която кара тялото ти да иска още и още. След минута се отделихме за въздух. Седнах в скута му и зорових ръце в косата му. А неговите бяха на кръста ми. След минута вече бяхме отново с долепени една до друга устни.

Продължихме с целувките, докато след минути не решихме да се качим в стаята. Спряхме с целувките за момент, за да се качим в асансьора. Вратата се отвори и ние влязохме. Щом отново се затвори, Макс започна да ме целува отново. Не ми пукаше в момента до какво ще доведе това. Все пак аз го исках, както и той.

Вратата на асансьора се отвори щом спряхме на 15-тия етаж. Придържайки кръста ми, Макс бръкна в джоба си и извади ключа. Отключи вратата и влязохме вътре. Той заключи от вътрешната страна.

Веднага след това Макс притисна устните ни. Паднах назад на леглото, а той беше над мен. Премести устни върху врата ми. Целуваше всеки сантиметър от кожата ми. Прехапвах устни за да не издам стон, но не успях.

Надигнах се хващайки се за врата му. Целунах го отново. Ръцете му се преместиха на талията ми, докосвайки всеки сантиметър от нея. Не ми пукаше до къде ще стигне това!

Важното е, че бях с него! Важното е, че ако това е първият ми път то ще бъде с него! Той седна на леглото, а аз върху него, без да прекъсваме целувката. Ръцете му се преместиха надолу хващайки блузата ми която след броени секунди се озова на земята. Прехапах устна, но не го спрях. Насочих се към врата му оставяйки няколко светло лилави петънца. Премахнах и неговата тениска хвърляйки я до моята.

-Сигурна ли си? - хвана лицето ми в двете си ръце.

-Да! - не се поколебах и веднага му отговорих.

-Напълно?

-Да. Не разбираш ли? Искам ти да си ми първия път. - погледнах го невинно, срамувайки се от признанието.

-Нали знаеш, че ще боли?

-Да, и съм готова. Защото ти си с мен.

-Обичам те!

-И аз те обичам! -отговорих бързо и слях устните ни отново, но този път с още повече страст.

Съблякохме и останалите дрехи и преди да влезе в мен ми се усмихна и ме дари с лека целувка по челото. Беше прав, отначало наистина болеше. Но той се стараеше да е приятно и аз двамата. Стисках завивките, надявайки се да не издам стон, но без успех. Не мога да опиша нищо повече, защото беше неописуемо. Е това би казала аматьорска като мен. Облякох бельо и тениската му влизайки в банята. Изкъпах се набързо.

Бяхме в неговата стая и затова ми даде да облека някаква тениска от неговите. Върнах се при него. Вече беше се облякъл. И лежеше облегнат на възглавницата, а аз седнах в скута му. Прегърна ме, а аз се сгуших в него. Не разбирах само едно,

затова реших да го питам направо.

-От къде взе това?- попитах, посочвайки му опаковката на земята.

-Ммм... Мисля че обещах нещо...- сви устните си в една линия. Вдигнах вежда към него.-Може така при разговора ми с брат ти...- засмях се, лягайки върху него.- Какво ти се прави?- попита, прекарвайки ръка през косата ми.

-Не знам. Колко е часът?

-20:30. Брат ти не каза ли да звъннеш на майка си?

-Ммхм.- промърморих, пресягайки се си взех телефона, набирайки номера на мама.

Разговор:

-Ало?

-Хей, мамо, какво правите?

-Мислех си за теб. Ти?

-Нищо. Говорих с Алекс и той каза да ти звънна.

-Как си, мила?

-Добре. Защо?

-Не звучиш много добре.

-А не спокойно добре съм. Просто съм малко уморена.

-Да ти вярвам ли?

-Напълно.

-Кой е при теб?

-Макс. Защо?

-Ще ми го дадеш ли?

-Да момент.- подадох му телефона.

*-Ало.- сви вежди*те си.- Добре. *Вие?- Нищо не става. Просто Изабел е много весела.- погледна към мен и ми се усмихна. Мама му каза нещо и той просто се съгласи с нея, засмивайки се. Подаде телефона към мен.*

-А мамо?

-Да.

-Извинявай за по-рано.

-Няма нищо, мила. Знам как се чувстваш.

-Мамо, може ли да те питам нещо?

-Питай?

-Алекс казвал ли ти е нещо, че сме говорили или нещо такова?- Исках да знам дали наистина да му вярвам.

-Нищо не ми е казал. А трябва ли?

-Не. Просто питам.

-Добре. Аз ще затварям. С баща ти ще излизаме на вечеря.

-Да си прекарате добре. Прати много поздрави на тате.

-Ще му предам.- можех да усетя усмивката ѝ.- Чао.

-Чао, обичам ви!

-И ние теб. Чао.

Придърпа ме към себе си щом затворих. Преди да се усетя беше слял устните ни. Целувка пълна със страст. Отделихме се за въздух.

-Искаш ли да слезем да вечеряме?- наближава 21:30. А аз бях

гладна.

-Хайде.

-Къде са ми дънките?- изправих се и седнах на леглото.

-Ей там.

Станах и ги обух. Обух си обувките и седнах на леглото. Добре. Не съжалявам, че го направих с него. Но ако мама и татко разберат, ще стане лошо. Какво могат да ми направят? Ами ще ми четат конско около 2 часа и после ще измислят нещо друго.

-Изабел.- чух да ме вика.

-Да, тук съм.

-Радвам се, че си жива, но получи доста съобщения.

-Майната им! Хайде да слизаме.

-Няма ли да си облечеш твоята блуза и да ми върнеш тениската?

-Не.

-Да вървим.- слязохме в ресторанта хванати за ръце. Нямаше почти никой. Отидохме до ,,бар плота" където имаше няколко сервитьора. Поръчахме си пица, но за горе. След 20 минути които прекарахме в разговори и смях, пиците бяха готови. Макс отиде да ги вземе, а аз останах на диванчето на което седяхме. Извадих телефона на Макс и видях, че Бела му е писала току що.

Чат:

Бела: *Макс, къде сте?* 😊

Аз: *Ще спя в стаята на Макс. Защо? Аз съм Изабел.*

Бела: *Просто питам.* 😊

Аз*: Добре? Какво става?*

Бела*: Нищо.* 😁

***Аз**: Даниел, нали?*

***Бела**: Да. Ще спим в нашата стая.*

***Аз:** Внимавай какво правите.*

***Бела**: Добре? При теб какво става?*

***Аз**: Ще ти кажа утре.* 😘

***Бела:** Ще чакам. С какво си облечена в момента?*

***Аз**: С тениска и къси гащи.*

***Бела**: А тениската е на...?*

***Аз**: Макс.* 😊

***Бела**: Защото...?*

***Аз**: Той ми я даде.*

***Бела**: Защото?*

***Аз**: Така.* 😊😁

***Бела**: Не ми се спори с теб, така че ще чакам до утре.*

***Аз**: Знаех си, че ще се разберем.* 😊😁

***Бела:** Ще се видим утре. Внимавай. Чао.*❤

***Аз:** Чао.* 😘❤

Тъкмо му прибрах телефона и Макс се върна с пиците.

-Хайде нагоре.- хвана ръката ми.

-Хайде.- качихме се в асансьора и след малко бяхме на 15-тия етаж. Слязохме и влязохме в стаята. Седнах на леглото. А той остави пиците на масата пред телевизора.

-Какво ти се прави сега?

-Не знам.

-Филм?

-Дай си телефона.

- За?

-Ще го включа към телевизора.

-Аха.- подаде ми го, а аз затърсих зарядното.

-Стаята ви е пълен хаос. Нашата е по-добре.

-Ам... Кажи на Даниел.

-Да, да. Къде е зарядното ти?

-Зарядното?

-Да взема USB кабела от там.

-Ей там на шкафа.

-Добре.- взех го и отидох до телевизора. Включих го и успях да се оправя по-добре от колкото с телевизора вкъщи.- Знаеш ли, понякога се чудя как ще оцелееш без някой да ти помага.

-Защо?- каза с усмивка на лицето.

-Виж ся. Ако аз не бях тук, ти щеше да гледаш филма на телефона си.

-Е да.- ръцете му се озоваха на кръста ми, докато аз търсех филм на телефона.

-Какво правиш?- гледах го с края на окото си и усещах как пъха ръка под тениската.- А не. Това веднага да излезе от там.- хванах ръката му която беше поставена на корема ми.

-Няма да те пусна.

-Няма да гледаш филм.

-Така ли ще бъде. Няма да те пусна да ходиш никъде.

-Не възразявам.- И двамата се засмяхме.

-Щом е така.- завъртя ме към себе си. И ме целуна. Отвърнах му. След малко се отделихме и аз го избутах от мен. Взех отново телефона и намерих някакъв романтичен филм. Седнах на дивана до Макс и се облегнах на него.

Пуснах филма и си изядохме пиците. Както седях на дивана се сгуших в Макс и неусетно съм заспала. Усетих само да ме целува по челото и да ме завива...

Следва продължение...

☆ Глава 19 ☆

Ден 4-ти от лагера.

Събудих се много рано. Лежах на дивана и бях ужасно уморена, но не можех да заспя. Затова станах и отворих гардероба, извадих едно одеяло от него. Взех си и телефона и излязох на терасата. Часът беше почти 5:00 сутринта. На терасата имаше диванче и аз седнах на него овивайки се с одеялото. Взех си телефона и влязох да пиша на Натали (братовчедка ми).

Чат:

Аз: *Хей, Нат! Спиш ли?*

Тя: *Не, не мога.*

Аз: *Защо?*

Тя: *И аз не знам. Остави за мен. Ти защо не спиш?*

Аз: *И аз не мога. Събудих се преди малко и не мога да заспя.*

Тя: *О милата. Да не се е случило нещо?*

Аз: *Донякъде.*

Тя: *Какво е станало?*

Аз: *Как да ти кажа. Вчера аз и Макс...*

Тя: *А не, не ми казвай, че е това за което си мисля.*

Аз: *За какво си мислиш?*

Тя: 👩❤️‍🔥👦 + 🛏️ = ...?

Аз: *Позна.*

Тя: *Сериозно ли?*

Аз: *Да*

Тя: *Мале....*

Аз: *Не искам да казваш на никой.*

Тя: *Обещавам ✋. А сега какво става?*

Аз: *Гледахме филм и аз заспах и преди малко станах, взех си одеяло и излязох на терасата.*

Тя: *Не бе. Как се чувстваш? Говорих с брат ти и майка ти и ми казаха, че много им липсваш.*

Аз: *И аз не знам. И на мен ми липсват. И то много.*

Тя: *Защо не знаеш?*

Аз: *Ами... Имам чувството, че ще се скараме скоро.*

Тя: *Той не би те оставил. Той те обича.*

Аз: *Да, това е вярно. Много внимателно се отнасяше към мен когато правихме по-горе където ти писах.* 😁

Тя: *Е ами тогава какво се притесняваш?*

Аз: *Не знам. Всички 'завиждат', че ми е гадже.*

Тя: *Е и? Те като не са го заслужили, сами са си виновни.*

Аз: *Да права си.*

Тя: *Какво стана на рождения му ден? Знам че беше преди ден? Два?*

Аз: *Аз се напих и се качихме в стаята ми и аз пак спах при него. Тогава нищо не се случи ама аз съм искала.*

Тя: *Ти си луда 😂. Разказвай...*

Аз: *Развиках се на мама и тате по телефона защото пак почна с неговите лекции за алкохола.*

Тя: *После извини ли се?*

Аз: *Да. Точно вчера след като стана това и звъннах на мама и тя помисли, че ми има нещо. А то беше една глупава усмивка заради която не можех да говоря нормално.*

Тя: *Ти наистина си луда 😂, но си те обичам. 😘😘😘.*

Аз: *И аз теб. 😘 Е я разказвай при теб как е?*

Тя: *Как да е? Все същото.*

Аз: *Някое гадже?*

Тя: *Всъщност има едно момче на име Джъстин.*

Аз: *Гаджета?*

Тя: *А не, не. Все още не знае. Чудя се дали да му кажа. 🤔*

Аз: *Кажи му. А къде се запознахте?*

Тя: *В гимназията. В един курс сме.*

Аз: *Кажи му.*

Тя: *Ще опитам. Днес ще излизаме на кино.*

Аз: *Ооо... късмет. Искам после да знам какво е станало.*

Тя: *Айде, чао. Опитай да поспиш малко.*

Аз: *Добре. Чао.*

Изключих си телефона и се загледах в града. Беше толкова красиво нощем. Докато съм гледала, неусетно съм заспала отвън.

Събудих се от силен гръм. Погледнах небето и видях, че има облаци.

-Явно ще вали и никъде няма да ходим днес.- промърморих

Станах от диванчето и влязох вътре. Часът беше 7:30. Макс беше станал и аз отидох на леглото до него, хвърляйки одеялото на дивана в стаята.

-Добро утро!- казах, прозявайки се.

-Къде спа снощи?

-На дивана и на терасата.

-Терасата?

-Да. Станах към 5:00 и не можах да заспя, затова излязох. Писах си с Натали и после съм заспала.

-А не ти ли беше студено само с тениската?

-Не. Завих се с одеялото.

-О ела при мен.- направи ми място на леглото до него и разтвори ръцете си за прегръдка.
Седнах на леглото и се подпрях на него. Целуна челото ми.

-А защо съм без дънките?

-Реших че ще ти е по удобно с тениската само.- вдигна рамене и се засмя.

-Оф... боже. Трябва да отида до стаята за да си взема дрехи. Бела и Даниел сигурно още спят.

-Двамата? От къде знаеш?

-Снощи си писах с нея и каза, че ще спят в стаята.

-Уууу...- ударих го по ръката за да млъкне и се засмях.

-Аз отивам до стаята да си взема дрехи. Ти стой тук и ако не се

върна до 5 минути, знай че Бела и Даниел са ме хванали.

-Добре.- пак се засмя.

Излязох от стаята и се запътих към моята. Отворих внимателно вратата и видях Бела да спи на леглото, а Даниел я бе прегърнал през кръста. Влязох и си взех дрехите. Излязох и се запътих към стаята на Макс. Влязох в стаята и се усмихнах към Макс, който лежеше на леглото, увил се със завивката.

Влязох в банята. Погледнах се в огледалото и видях тъмните кръгове под очите си. Явно не съм спала от доста време нормално. Преоблякох се и излязох от стаята тъкмо когато Макс затваряше вратата.

-Класната каза че днес няма да ходим никъде.- върна се отново на леглото си.- Закуската е след половин час.

-Аз отивам да събудя Бела и Даниел. Ще се видим на закуска.

-Върни ми тениската.

-В банята.

-Добре. До после.- Целунах бузата му и излязох.

Влязох в стаята и отидох до леглото където спяха Бела и Даниел. Клекнах до Бела и я побутнах по рамото.

-Хей, Бела, ставай.

-Колко е часа?- каза сънено.

-8:30. След 30 минути е закуската.

-Добре.

-Събуди го.- тя стана леко и го събуди. Влезе в банята и се преоблече, а Даниел отиде в стаята си.

Аз легнах на леглото и я изчаках да излезе. Загледах се в тавана. Гледах го така сигурно около 5 минути, докато не се чу силен

гръм. Подскочих. Бела излезе от банята и оправи леглото си.

Щом беше готова слязохме с асансьора надолу и видях Макс и Ева да се карат за нещо. Предупредих Бела да мълчи и да се скрие. Застанахме зад едно от големите цветя и започнахме да ги подслушваме. Говореше му нещо за мен. Как да внимавал и сякакви такива, но явно той не я слушаше. По едно време той и извика.

-Защо не ме оставиш намира, ами ме извика тук да ми говориш пълни простутии?- каза и я погледна някак злобно. Аз гледах и двамата. Бях подпряна на ръката на Бела и само чаках отговора.

-Защото искам да зарежеш Изабел.- забих ноктите си в ръката на Бела. Тя само прехапа устната си и едвам се държеше да не ме убие. Не я виня.

-Какво?- продължихме да подслушваме.- Защо?

-Защото това.- тя се надигна и го целуна. Макс я избута и тя падна на земята. След минута се изправи и аз и Бела излязохме.

-Какво правиш, нали си ми една от 'приятелките'? Нали уж не искаше да се караш с мен?

-Не, Изабел, изслушай ме.

-Не искам да слушам. Защо ти трябваше да го целуваш?- Тя поклати глава, а аз вече си извиках асансьора и се качих в него. Качих се на етажа и влязох в стаята си. Защо тази уж моя приятелка го целуна? Идва ми да я убия. Легнах на леглото и заплаках.

Макс:

Изабел избяга в стаята си. Тъкмо да тръгна след нея, когато Бела хвана ръката ми.

-Остави я малко сама.- кимнах и влязохме в ресторанта.

Цялата закуска прекарах в пълна тишина. Даниел ме гледаше странно, но Бела му каза, че после ще му обясни. Излязох след

закуска във фоайето. Седях на дивана сигурно около час докато не ми писна. Влязох набързо в ресторанта и поръчах няколко палачинки за Изабел. Изчаках около 10 минути. Взех ги и се качих в стаята ѝ.

Почуках на вратата и чух едно тихо ,,влез". Отворих вратата и я видях на леглото. Седеше и очите и бяха червени. Оставих палачинките на масата и седнах на леглото до нея. Избърса набързо сълзите си, но не реши да ме погледне.

-Как си?- най-тъпия въпрос който можах да измисля.

-Била съм и по-добре - Не очаквах такава реакция. Малка усмивка се появи на лицето ѝ.

-Ще ми кажеш ли какво стана?- попитах макар и да знам какво стана.

-Тя ми беше една от най-добрите приятелки, след Бела. Не вярвах, че може да го направи. Да те целуне.- заплака отново.

-Шшшшт. Спокойно.- прегърнах я, а тя подпря глава на рамото ми.

Седяхме така около 5 минути. Усещах колко мокра е тениската ми от сълзите ѝ. Но не я виня. Все пак знаех, че така ще стане.

-Съжалявам. Не трябваше да отида с нея когато ме извика.- реших да разваля тишината.

-Не си ти виновен. Тя те е извикала, а знаем, че не можеш да отказваш.- засмя се.

-Ето я старата Изабел която познавам. Сега стани, измий си лицето и закуси.

-Съжалявам за тениската.

-Няма проблем, ще изсъхне.- макар и тя самата да не е добре мисли за другите. Прокарах ръце през лицето си.

-Ела да закусиш с мен.- извика, излизайки от банята. С една

голяма, но до някъде фалшива усмивка. Седнахме на дивана и тя взе палачинките в ръка. Започна да яде. Явно някой е доста гладен. Гледах я и ѝ се усмихвах.

-Какво ти се прави после?- попитах.

-Не знам. Колко е часа?

-10:40.- тя кимна.- Имаш нещо тук.- посочих към устните ѝ, тя ги облиза.- имаш още.- Приближих се до нея и я целунах, като избърсах изцапаната и устна с език.

-Вече си чиста.

-А ти си много гнусен човек.

-Така ли ще бъде. Дай ми чинията.

-Не.- даде чинията назад, за да не мога да я стигна. Аз от своя страна просто посегнах към нея като се приближих колкото се може по-близо до Изабел. Дръпна я по назад. Пак посегнах, но този път се наложи така да легна отгоре и, че главата ми да е на гърдите ѝ, а едната ми ръка на кракът и. Стана интересно, докато някой не отвори проклетата врата. Изчаках за момент преди да стана и да видя Бела и Даниел подпряни на рамката на вратата. Изабел се наведе и едвам задържане смеха си. Аз също. Беше много неловко.

-Какво правите вие двамата?- попита Бела.

-Нищо.- казахме в един глас и се спогледахме. Избухнахме в смях и не можехме да спрем. Бела затвори вратата и дойде до нас. Удари ме зад врата и прегърна Иза.

-Как си?- попита я.

-Добре.- каза и избърса сълзите от очите си, които бяха от смях.

-Какво ви се прави сега?- попитах гледайки към хората събрали се пред мен.

-Ядене.- отговори Изабел и започна да яде отново от

палачинките.

-Филм?- попита Даниел.

-Защо не.

-И ако може да ми обясните какво става.- млъкни бе, млъкни повтарях наум.

-Не сега.- казах и се обърнах към Иза.

-Аз не искам филм.- заинати се тя.

-Аз също.- Бела беше на нейно мнение. Как не им се гледа филм?

-Какво да правим?

-Да иглаем на нещо.- направи се на бебе и всички се засмяхме.

-В какво настроение си днес, че се държиш така?- попита я Даниел. Бела го ощипа за да замълчи, а а аз го изгледах така все едно казвах ,,внимавай, защото ти ще си изпросиш боя".

-Какво да играем?- попитах Изабел.

-Шише.

-Я пак?

-Чу ме. Защо не искаш? Ще се съгласиш или ще кажа на брат ми.

-И какво ще ми направи той?- посегна към телефона си.- Не, не. Ще играем на шише, само недей да звъниш, моля те!- хванах ръката и я стиснах здраво.

-Знаех си, че ще се разберем.- любимата и фраза напоследък. Радвам се, че не стана дума за нищо което стана вчера.

-Къде да намерим шише?- попита Даниел.

-Остави това на мен. Имам вода в чантата. Ще изпразня шишето.

-Ти си откачила.- чух го да и казва.

-Знам.- започна да се смее. Стана за да намери чантата си, но след секунди се върна.

-Намери ли шише?- Поклати глава- Тогава да играем на това.- предложи Бела, посочвайки телефона си.- Истина и предизвикателство. Ще бъде яко.

Изабел:

Седнахме на пода в стаята и тя си включи телефона. От лявата ми страна беше Макс, от дясната Даниел, а срещу мен беше Бела. Не се очаква да е много забавно. Мисля. Поне аз бях 1-ва. Избрах истина защото съм мързел все още.

Какъв е най-големият ви недостатък?

-Това, че много често не успявам да пазя тайна.- отговорих.

-Ти можеш да пазиш тайни по-добре от мен.- каза Бела.

-И от мен.- каза Макс.

-Не е вярно, но ще се съглася. Даниеле ти си.

Той избра предизвикателство.

Целунете човека от лявата ви страна.

-Не може ли от дясно?- да иска да целуне Бела. Аз съм му от лявата му страна.

-Не може. Не е казано къде така, че може и по бузата.- каза Бела.

-Оф добре.- приближи се до мен и ме целуна по бузата. Засмях се.

-Бела твой ред е.- казах набързо. Вече исках пак да съм аз.

-Тъй като не съм мързел, избирам предизвикателство.

Позволете на някое момче да ви гримира.

-Ха ти сама се прецака. Ей сега ще донеса гримовете. Ти си

избери кой от двамата да те гримира.

Става забавно.
Станах от земята и взех несисера с гримовете си. Върнах се и извадих от него шишето с фон дю тен и го подадох на Даниел.

-Слушай ся. Внимавай какво прайш, че това нещо струва 20 лева.- предупреди го тя. Той взе и почна да слага по малко на лицето ѝ.

-А ся с кво трябва да го размажа?

-Това.- подадох му едната четка.

Започна да и го маца по лицето. После му подадох пудрата и още една четка, ама той не я взе, а продължи с тази която беше нанасял преди това. Подадох му сенките и той нанесе лилав цвят. След това и сложи спирала и накрая червило. През цялото време не спирах да се смея Крайния резултат беше потресаващ. Имаше спирала по клепачите и червило извън устните. С една дума приличаше на клоун.

-Макс. Твой. Ред. Е.- казах през смях.

-Добре. Истина.

Кога за първи път се напихте?

-На 15-тия и рожден ден.- посочи към мен.

-И аз тогава.- казах, смеейки се на спомена.

-Иза ти си.- опита се да прилича на мен Бела.

-Предизвикателство.

Изпейте любимата си песен.

-Айде де Изабел. По-сериозно.- каза го защото пак почнах да мрънкам, че не искам.

-Добре де. Оф трябва ли?- попитах преди да започна.

-Трябва, давай.

-The club isn't the best place to find a lover
So the bar is where I go
Me and my friends at the table doing shots
Drinking fast and then we talk slow
Come over and start up a conversation with just me
And trust me I'll give it a chance now
Take my hand, stop, put Van the Man on the jukebox
And then we start to dance, and now I'm singing like
Girl, you know I want your love
Your love was handmade for somebody like me
Come on now, follow my lead
I may be crazy, don't mind me
Say, boy, let's not talk too much
Grab on my waist and put that body on me
Come on now, follow my lead
Come, come on now, follow my lead.

-Стига ви толкова.- започнаха да ми пляскат с ръце.- О благодаря, ама това не е едно от най-добрите неща, които съм пяла. Даниеле, ти си.- подадох телефона си към него.

-Истина.

Изберете двама души които да се целунат един друг.

-Хммм... Кого да избера?- почеса се по брадата. "Само не мен, само не мен." повтарях си наум.- Макс и Изабел.

-Защо мен? Опа.- покрих устните с ръка.- Съжалявам.

-Давай.- подкани ни с ръце. Обърнах се към Макс, а той веднага залепи устните ни. Отдръпнах се бързо.

-Бела?

-Истина.

Кой беше последният човек, който целунахте?

-Него.- посочи Даниел.

-Ооо...- направих сърце с ръце. Бела ми изпрати един поглед, казващ "спри".

-Макс?- каза тя, докато аз едвам се задържах да не се засмея.

-Предизвикателство.

Целунете човека от дясната ви страна.

-Е се на мен се падат бе.- пак трябваше да ме целуне. Долепих устните ни бързо и се отдръпнах.

-И на това ли му викаш целувка?

-Да.

-Щом казваш.

-Макс, не я дразни.- предупреди го Бела.- Из?

-Истина.

Къде и кога беше първият ви път? Ако имате такъв.

Въздъхнах и погледнах към Макс, а той само кимна.

-Вие двамата криете нещо. Какво е?- каза Бела.

-Вчера.

-Какво?!- направо го извика.

-Спокойно, ще ти обясня всичко само не сега.

-Добре, но ъгх...- от вътре я изгаряше любопитството.

-Шшшшт.- сложих пръст на устните си.- Даниеле?

-Истина.

Коя беше последната лъжа която сте казвали?

-Нямам идея. Нека помисля.

- Не ти е силната страна.- прошепнах и се засмях тихо.

-Ами мисля, че беше, че излъгах мама. Какво сме правили на рождения ден на един приятел.

-Тя пък и тя, как ти е повярвала?- покрих устата си с ръка.- Съжалявам. Не трябваше да излиза от главата ми.- Даниел се засмя.

-И аз не знам.- засмях се.

-Бела?

-Оф, омръзна ми.- отговори ми.

-Няма да стане. Още по 1 път да минем всички и край.

-Добре. Истина.

Обичате ли палачинки?

-Че кой не ги обича?

-Макс?- попитах.

-Истина.

Какво беше името на любимата ви плюшена играчка?

-Имах една катеричка на име Зузи. Не питайте от къде и е името. Май го чух от едно детско.

-И аз имах такова мече, само че се казваше Пухи.

-И двамата сте били странни.- каза Бела.

-Явно да.

-Иза?

-Да?

-Истина или предизвикателство?

-Предизвикателство.

Изпразнете портфейла и чантата си и опишете съдържанието им.

-Минута.- станах да си взема чантата.

-Давай.

-Ами значи. Моля само никой да не се смее, моля.

-Добре.

-Значи вътре имам. Портмоне, в което имам: карта за банкомата. Ква е таз карта? А чакай тва е бележка от час по математика.

-Чакай математика ли?

-Да, тихо там. На нея пише:
Из, искаш ли да излезем?
В колко и къде?
Мола в 14:30.
Оки, там съм. Кво ще правим?
Пазаруваме.
Следващото нещо е още някква бележка. Часа по Български.
Пише:
КП?
Скучая. Ти?
И аз. Скучно ми е. Кога свършва часа?
След 10 минути.
Оф... Тъпо ми е... Не ми се слуша за тва тъпото. Всъщност за какво говори тя?
Не я слушам.
Ок, ай после ши си говорим.
Ай.

Такам. Следващото е пари и нищо друго. Следващото в чантата ми е очилата ми.- Сложих ги на лицето си и ги вдигнах на косата си.

-Продължавам. А виж ти. Още пари и бележки. Значи 10 лева. Еха. Добре, после ще чета бележките. Имам кутийка с дамски нещица.- засмях се.- Такам имам гребен, ластица, фиби и несисер с ,,гримове", в който има някакъв гланц, спирала, очна линия, молив и червено червило. Такам това беше, ся бележките. Първата:
Кво ти се прави после?
Не знам
Разходка?
Добре.
Къде и кога?
Парка, след училище?
Там съм.
Другата:
Оффф... Тия няма ли да ги махнат от класът ни?
Явно не. Щом класната не го е направила.
Е нали щяха да ги изключват?
Не знам
На гърба на листа има още:
Аз хубу го записах това ама не го разбрах.
Ами питай.
Да бе да ме помислят за луда
Ми че не си ли?
Абе я мълчи там. Ти първа почна да пишеш.
Щом казваш...
И това е всичко.

-Тия бележки с кой си си ги писала?-попита Даниел.

-Едната с Макс, а другата с Бела. Давайте нататък.

-Истина.- каза Даниел.

Кога е трябвало да си тръгнете от срам?

-Знам, че беше някакъв рожден ден ама защо не се сещам.

-Ха, Бела?

-Истина.

Казвали ли сте нещо, което си мислите, на глас, без да осъзнавате че го казвате? Ако да какво?

-Да. Ами единия ден си мислих нещо и спорих със себе си и почвам аз да си казвам уж наум да мълча и то беше на глас. И няколко човека ме сметнаха за луда.

-Макс?

-Истина.

Ако сте заседнали на остров, кой приятел ще бъде с вас?

-Това е лесно. Тя.- посочи към мен.

-Да, да. Не се мазни. За вас не знам, но аз съм гладна.

-Пак гладна.- каза Даниел.

-Даниеле.- сръчка го Бела.

-Искам сладко!- измрънках.

-Я пак?- каза Макс.

-Искам. Сладко.- казах бавно.

-Вие двамата, спрете се. Не знаете какво сме способни да направим ние като искаме сладко.- каза им Бела, докато се насочваше към вратата.- Всички, веднага, пред мен.

Излязохме и слязохме в ресторанта. Момчетата се подхилкваха през цялото време. Явно на нас.

-Е какво ще ядем?

-Искам спагети.- казах.

-Аз също.- каза Бела.

-И ние това.- поръчахме си и изчакахме. След 5 минути вече ядяхме от чинийте си. Един от сервитьорите дойде отново при нас.

-Искате ли нещо за десерт?- попита.

-Парче торта, моля.

-Каква торта да е?

-Някоя с повече шоколад.

-Добре. А за останалите?

-За мен същото.- каза Бела.

-А за вас?

-И за нас торта, но с по-малко шоколад.

-Добре. Връщам се след 5 минути.- тръгна си. Доизядохме си спагетите в пълна тишина, която много ме дразнеше. След малко дойде и тортата. Изядохме я и се качихме в стаята.

Макс:

Цялата вечеря, е донякъде обяд, прекарахме в пълна тишина. Наистина това беше плашещо. Какво и става на Изабел? Защо се държи все едно е в цикъл? Чакай ами ако е това? По време на цялата игра, настроенията и бяха ужасни. По едно време е добра с теб, усмихната и нищо няма да ти направи, а в следващия момент е самият дявол, който иска да те убие. Качихме се в стаята на момичетата. Честно казано там прекарваме по-голяма част от времето си.

-Аз съм на дивана.- извика Иза, взимайки лаптопа си.

-Аз съм някъде.- казах и седнах на фотьойла до дивана. Изабел, легна на дивана и си сложи слушалките. Единствения начин да говориш с нея сега е да и пишеш съобщение. Е аз това и

направих.

Чат:

Аз: *Какво ти става?*- попитах я направо. Тя го видя и събра веждите си въпросително.

Тя: *Как така какво?*

Аз: *Ами сменяш си настроенията постоянно. По време на играта не ти беше забавно и в един момент ще ме убиваш, а в друг ще ме целуваш.*

Тя: *Нищо ми няма.*

Аз: *Сигурна ли си?*- наблюдавах и реакциите.

Тя: *Да.*

Аз: *Лъжеш ме!*

Тя: *Не, не те!*

Аз: *Лъжеш!*

Тя: *Не.*

Аз: *Да.*

Тя: *Не.*

Аз: *Да.*

Тя: *Да.*
Ъъъ... *Не.*- късно. Вече го прати.

Аз: *Какво ти е?*

Тя: *Добре де, след това което видях сутринта и ми се скапа настроението. Мама и татко много ми липсват и брат ми също.*

Аз: *Това ли е всичко?*

Тя: *Не. След снощи се чувствам някак виновно.*

Аз: *Защото...*

Тя: *Ако майка ми и баща ми разберът ще ме убият.*

Аз: *Защо?*

Тя: *Няма да очакват дъщеря им да спи с БФФ-то си, което ѝ е гадже и то на няма и 17 години.*

Аз: *Е спокойно де. Нищо нередно не сме направили.*

Тя: *Всъщност си прав. А защо ми пишеш ами не ми махна слушалките?*

Аз: *Щото първо ще ми се развикаш и второ няма да постигна това което исках.*

Тя: *Ти си идиот.*

Аз: *Ама съм твоя идиот*.- погледна ме с своя прослувут поглед казващ ,,това ли измисли?".

Станах от фотьойла и седнах на нея на дивана. Честно казано не ми пукаше дали Бела и Даниел са в стаята. Махнах и слушалките и преместих лаптопа от краката и на масата. После я целунах, ще не ще, днес цял ден ме отбягва. Ама си има и причина, заради тъпата Ева.
Отделихме се защото някой се прокашля зад нас. Бела. Кой може? Даже не ми дава да я целувам, моля ви са.

Изабел:

След като се прокашля Бела се отделихме. Да си призная, това че казах на Макс, какво ми е, донякъде ми олекна.

-Какво правите?- попита.

-Нищо? Защо не си при Даниел?

-Погледни го.- изправих се от дивана и го видях, че той спи.

-Какво ви се прави?-попитах.

-Филм.- казаха Макс и Бела заедно.

-Добре, това беше странно.- засмяхме се.

-Кой ще бъде?

-Аз ще избера.- казах и ги погледнах за реакциите им. Бела изпуфтя, а Макс започна да се смее.

-Кой ще бъде?

-Игра на нерви.

-Игра на какво?- попита Бела.

-Нерви. Гледала съм го преди и е много интересен. Сядайте на проклетия диван и без възражения.

-Добре?- каза Макс и седна без да разпитва. Пуснах филма и седнах на дивана между тях.

Мина цял час. Час в който никой нищо не е казвал. По едно време единия ,,застреля" момичето във филма. ,,Идиот"- промърморих, все едно героя може да ме чуе. Бела и Макс се засмяха. Филма свърши. Щеше да е яко да имаме пуканки, ама няма.

-Какво ще кажете?- попитах затваряйки лаптопа.

-Супер филм.- каза Макс.

-Страхотен.- каза Бела.- Какво ще правим ся?

-Скачай върху него.- посочих Даниел.- Събуди го.

Тя отиде до него и скочи на леглото. Аз бях на колене върху дивана и Макс беше до мен. Хвана ме през кръста и ме придърпа към себе си. Не отделих поглед от Бела и Даниел. Макс хвана брадичката ми и ме накара да го погледна.

-Какво?- попитах, гледайки го в очите.

-Нищо.- каза и слепи устните си с моите. Седна на дивана и ме остави да седна в скута му. Задълбочи целувката докато не се намирах вече легнала върху него. Отделих се от целувката и станах, сядайки на дивана.

-Не, няма да стигнем пак до там за сега.- казах.

-Защо?

-Защото си имам причина.

-И тя е?

-Досети се сам глупако.

-Е цикъл си?

-Охо вече си по-малко глупак. Нещо такова, но не точно.

-Това ли е част от причината за всичко днес?

-Донякъде.

-Аха това обяснява доста неща.

-Да обяснява ти. Колко е часа?

-18:30. Телефона ти звъни.

Взех го от масата, вдигайки.

Разговор:

-Кажи, мамо?

-Какво правиш?

-Гледахме филм и ся ще търся Бела. Вие?

-С баща ти ще ходим на някаква среща.

-С кой?

-Едни колеги от работата.

-Добре. Как сте?

-Добре. Ами ти? Много ни липсваш.

-Добре съм. И вие на мен. Кога ще се връщате?

-След по-малко от 10 дни.

-Супер. Значи ще дойдете да ме вземете?

-Съжалявам, но не мила. Ще спиш в къщата на Макс когато се приберете и на другия ден ще се прибереш и ще чистите с брат ти вкъщи.

-Той да чисти?

-Ще го накарам.

-Късмет мамо.- казах и се засмях.

-Е ще видим. Я сега ми разкажи, какво става с теб и Макс.

-Какво да става?

-Нали сте гаджета?

-Да и?

-Не знам. Ти ми кажи.

-Нищо не става, мамо. Само гаджета сме.

-Целувки, прегръдки?

-Да и да?

-Само това?

-Да, мамо. Само това.- засмях се.

-Щом казваш.

-Баща ти иска да говори с теб.

-За?

-Чакай.- подаде телефона на баща ми.- Какво правите?

-Нищо, скучаем. Навън вали.

-Къде щяхте да ходите днес, ако не вали?

-Айфелувата кула.

-Аха. Добре. Там е много хубаво.

-Да, да тате. Кажи на мама, че трябва да затварям. Чао.

-Чао- затворих.

Какво ще правим сега?- попитах.

-Не знам.

-Часът е 20:00. Да слезем да намерим Бела?

-За какво са ни те? Не може ли да гледаме някой филм, само двамата.

-Не. Ставай. Знаеш ли какво каза мама?

-Какво?

-Ще спя във вас, деня в който се приберем от лагера и после на другия ден ще чистите с брат ми къщата.

-Как ще го накара?

-Не знам. Ставай.

-Ставам. По-спокойно.- изгледах го на криво. Слязохме по стълбите, смеейки се. Във фоайето нямаше никой. Значи са в стаята на момчетата. Няма да ходя там.

-Да се качваме.- каза Макс.

-Оки.- качихме се в асансьора и след минута бяхме в стаята. През прозореца се виждаше, че навън още вали. Дано до утре да спре. Както се бях замислила се чу силен гръм. Токът спря. Изпищях.

-Добре ли си?- попита включвайки фенерчето на телефона си.

-Да, добре съм. Какво ще правим сега?

-Ще спим.

-Ще спим ли?

-Да. Какво може да правим като няма ток?

-Това което правим обикновенно. Да играем на телефоните си. Не мисля да си лягам в 20:30.

-Щом казваш.

Взех си телефона и си пуснах някаква игра с гоблен и музика. Макс си пусна някаква игра. Нямам си и на представа каква е. Знам че караше някаква кола. Играхме докато не ми се приспа. Сгуших се в Макс и съм заспала.

Следва продължение...

☆ Глава 20 ☆

Ден 5-ти от лагера.

Събудих се от някой, който ме бута по рамото.

-Остави ме де. Още 5 минути.

-Имаш само 10 минути да се оправиш за закуска. После ще ходим на Айфеловата кула и тогава ще спиш.

-Ари де само 5 минути.

-Ставай, иначе аз ще те изкарам от леглото.

-Оф...- отворих очи.- А ти ли си бил? Помислих че е Бела.

-Както виждаш аз съм.-
Станах и влязох в банята. Измих си лицето и зъбите и излязох.

-Какво да облека?- клекнах до куфара.- Уффф...- усетих силна болка в корема.

-Добре ли си?

-Нищо сериозно. Само корема ме заболя.

-Да бе. Нищо ти няма?

-Ще ми мине след като закуся.

-Добре, побързай.

Извадих си бели къси дънки заедно с черна тениска и риза.

-Бели дънки, сериозно?

-Да. Проблем?

-Не. Просто... Ще ги изцапаш. Познаваме се.

-Нали няма ти да переш?

-Е няма. По добре да спра.- каза под носа си.

-Поне знаеш кога да спреш. Ще си вържа ризата на кръста.- казах и го направих.

-Хайде по-бързо.

-Добре де. Дай ми 5 минути.

-То всъщност закъсняваме с толкова.

-Нищо. Дай ми чантата да си прибера нещата. А и колко е часа?

-9:36.

-Е ама закуската не е ли в 9:00?

-Класната каза, че ще е в 9:30.

-Аха.- сресах косата си и я оставих пусната.

-Ето ти чантата.

-Мерси.- напъхах в нея портмонето и телефона си с слушалките. Както и някой други неща. Сложих си розов червило, което скоро ще изчезне и очилата на главата ми. Излязохме от стаята.

-Ще ми прибереш ли парите и телефона в чантата ти?

-Ако ти я носиш.

-Добре.- прибрах ги и му я дадох.

-Всъщност не. Дай ми я. Аз ще я нося.- взех си я обратно.

-Странна си. Но нищо.- целуна бузата ми и тръгна да бяга по стълбите.

-А ти си откачил. Сега защо бягаш? Нищо няма да ти направя.

-Да бе?

-Няма.- стигнах до него и го хванах за ръката. Влязохме в ресторанта и седнахме на масата при Бела и Даниел.

-Хехе, Добро утро!- каза Бела.

-Добро утро!- усмихнах се.

-Какво ще ядем?

-Не знам. Аз искам сандвич.- казах.

-Добре, това ще ям и аз. Омръзнаха ми палачинките.

-И на мен.- засмя се.

Сервитьора дойде и си поръчахме. След 30 минути ядене, смеене и обсъждане на това какво ще правим днес излязохме. Във фоайето всички чакаха нас и класната, с която дойдохме едновременно.

-Хайде, деца, да вървим.- каза и ние тръгнахме към автобуса. Добре, че си бях взела слушалките. През целия път гледах през прозореца и слушах музика.

След 20 минутно пътуване бяхме пред Айфеловата кула.

-Така. Сега ще се качим най-горе. Ще използваме стълбището. А след 2-рото ниво което е ще използваме асансьора.

-Добре.- казахме и започнахме да изкачваме стълбите. Признавам си беше по-лесно отколкото в хотела. Не знам защо, но не се изморих толкова много колкото когато асансьора не работеше.

След 1 час изкачване на повече от 600 стъпала вече бяхме на края на 2-рото ниво. Качихме се в асансьора и след минута бяхме на върха. Гледката беше чудесна.

След 10 минути престой там тръгнахме обратно. От тук от там снимах по някоя снимка. След още 1 час слизане по стълбите, вече бяхме седнали в едно заведение, защото на моя милост и се ходеше до тоалетна.

След 2 часа.

Най-накрая се прибрахме в хотела. Нямах търпение да се върна и да легна на леглото. Краката ме боляха и добре, че си бях обула маратонки. С Бела се качихме в стаята и аз влязох в банята. Измих лицето си и излязох.

-Какво ще правим сега?- попита.

-Не знам.

-Аз искам да знам някой неща.

-И те са?

-Какво стана онази вечер?

-Нищо интересно.- една нелепа усмивка беше залепена за устните ми.

-Да бе. Затова се усмихваш.

-Добре де. Случи се.- разказах и до някъде.- И като цяло е това.

-Еха, как беше?

-Добре...? И леко болезнено.

-Е и сега какво става? Да не се скарахте?

-Не, просто от вчера не съм на кеф и той гледа да не ме закача много.

-И по-добре да не го прави.- засмя се.

-А при теб какво стана вчера когато го събуди? Къде бяхте?

-В стаята им.

-И там...?

-Нищо не се случи. Само се целувахме.

-Аха значи само това?

-Дам.

-Ми то и нащо от там тръгна, на онази пейка и после се озовахме в стаята.

-Ама вие сте били навън така ли?

-Отначало да. Излязохме да се поразходим.

-Еха. Ако вашите разбе...- беше прекъсната от отварянето на вратата.- Какво правите тук?

-Дойдохме да ви видим.

-Вие сте откачили.- измънках.

-Чух те.

-Знам и не ми пука.- усмихнах се.

-Какво ви се прави сега?- попитаха момчетата.

-Спане.- казах.

-Ти и твоя сън. Не се ли на спа снощи?- попита Даниел.

-Не. Приятеля ти реши да ме събуди сутринта. Нямаше да закъснеем.

-Аха аз съм виновен.

-Макс.- скара му се Бела.

-Добре де. Съжалявам.

-Колко е часа?

-16:30.

-Е как? Преди малко беше 14:30.

-Явно сте прекарали доста време двете.

-Проблем?

-Не. Просто за какво си говорихте?- седна на леглото и кръстоса краката си, като момиче. Засмях се.

-Няма да ти кажем.

-Ще те накарам.

-Няма да можеш.

-Да видим.- започна да ме гъделичка. След минута спря. Явно видя, че не мога да дишам от смях.- Сега ще ми кажеш ли?

-Не

-Я пак си помисли?- дръпна един кичур коса от лицето ми.

-Не.- поклатих глава отрицателно.

-Ще ми кажеш.

-Не. И не си мисли да правиш това което си мисля.

-И то е?

-Същото.- започна да се приближава към мен. Явно Бела и Даниел ни гледаха и само се смееха, защото изглеждаше, че няма никой в стаята.

-Спокойно де. Ако ми кажеш какво си говорихте нищо няма да ти направя.

-Нали знаеш, че не ме е страх от теб?

-Знам. Но ако те дразня достатъчно, ще те накарам.

-Няма да стане.- изпях.

-Аха...- приближи се до врата ми. Целуна ключицата ми и продължаваше нагоре към устните ми. Няма да се предам толкова лесно. Преглътнах трудно. И явно той забеляза това. Усмихна се срещу кожата ми. Повдигна се нагоре и целуна устните ми. Оф боже, до къде можеше да стигне това. Дръпнах се назад.- Да не те е страх?

-Не, просто не сме само ние в стаята.

-И какво като са те? Не ми пречат. И на теб също. Приятели са ни.

-Майната ти, говорихме за онази вечер.

-Уууу, по-полека.- каза Даниел. Изгледах го на криво и върнах погледа си върху Макс.

-Ей знаех си, че накрая ще ми кажеш.- засмяхме се.- И кажи сега, какво за оная вечер?

-Макс ставаш нахален.- каза Бела.

-Остави го.

-Държиш се като 5 годишна която не е получила това което иска.- каза Даниел.

-А ти си идиот.- Макс ме хвана за ръката за да спра.

-Охоооо, затапи те момиче.- изписка. Бела.

-Аз на тебе ще ти се разсърдя.

-Кой сега се държи като 5 годишно?- казах и станах от леглото.

-Вие двамата се спрете.- каза Макс и ме погледна.

-Няма да стане, тя ми взе приятеля.

-Аз мога да кажа същото.

-Стига, стига. Нищо не е станало. Аз съм тук.- каза Бела.

-Добре де. Прекалих.- призна Даниел.- Съжалявам.

-И аз.

-Какво ви се прави сега?- попита Бела.

-Ще слушам музика.

-Ами мен? Къде ме забрави?

-Ти също си там, спокойно.

Няколко часа по-късно вечеряхме и се качихме в стаята. Гледахме смешни клипчета и се смяхме. Накрая изгонихме момчетата от стаята. Облякох си тениска и къси гащи и легнах на леглото. Говорихме си с Бела и след това сме заспали.

Следва продължение...

☆ Глава 21 ☆

6-ти ден от лагера.

На сутринта.

Макс:

Събудих се. Снощи Бела и Иза ни изгониха от стаята. С Даниел влязохме в стаята, говорихме си за изминалите дни и после сме заспали. Когато се събудих Бела беше в стаята и ме изгони от там. Преоблякох се и излязох. Часът беше почти 9:30. Минах покрай класната и тя каза, че днес ще си почиваме, така че когато искаме тогава да отидем за закуска. Окей, ще отида в стаята при Изабел и няма да я будя все още. Влязох в стаята и легнах на дивана.

_____***След 2 часа***_____

Заспал съм на дивана. Като се събудих Изабел още спеше. Реших да не я събуждам. Беше 11:30. Като стане 12:00 тогава. Седях на дивана и си рових телефона. По едно време ми омръзна. Станах от дивана и отидох до леглото ѝ. Побутнах я по рамото, никаква реакция. Бутнах я пак, нищо. Как да я събудя? Започнах да я бутам и да и викам името. Най-накрая отвори очи.

-Хей, ти си била жива?

-Не, умрях.-изправи се от леглото.- Колко е часа?

-11:58.

-Защо не ме събуди по-рано?

-Класната каза, че днес ще си почиваме и реших да те оставя да спиш.

-Добре. Ти какво правиш тук и къде е Бела?

-Изгони ме от нашата стая.

-Пак с Даниел.

-А вие да не се скарахте с него?

-Не. Просто се държи като бебе. Отивам в банята.- каза и стана от леглото.

Изабел:

Станах от леглото и влязох в банята. Измих си очите, зъбите и направих всичко останало което правя когато стана. По-точно да се лигавя пред огледалото. Излязох и клекнах пред куфара.

-Какво ще правим днес?- попитах.

-Мм?

-Къде се забля?

-Никаде. Та какво питаше?

-Какво ще правим днес?

-Почивка.

-По-точно?

-Басейна или стаята?

-Басейна.

-Ок, хайде облечи се, оправи гнездото на косата си и да слезем да закусим, или по-точно обядваме.

-Косата ми не е гнездо!

-Щом казваш.

Извадих си дънки и тениска и под тях облякох банския.

Сресах косата си и прибрах телефона си в задния джоб.

-Хайде да слизаме.- казах.

-Хайде.- излезе от стаята, а аз заключих. Хванах ръката му и слязохме с асансьора. Влязохме хванати в ресторанта. Всички ни гледаха. Може да е 12:30, почти, но целия ни клас беше в ресторанта. Майната им на всички. Видях погледа на Ева да спира на хванатите ни ръце. Усмихнах и се и продължих да вървя. Седнахме на масата и си поръчахме.

_____След 30 минути_____

Наядохме се и се качихме на етажа. Всеки се запъти към неговата стая и след 10 минути сме край басейна. Влязох в стаята, но в нея нямаше никой. Огледах се още веднъж и реших да вляза в банята да си взема ластица за косата. Отворих вратата и видях Даниел и Бела. Бела седеше на шкафа, а Даниел беше между краката ѝ. Боже поне да заключат. Затворих набързо вратата и извиках.

-Съжалявам.

-Не си прекъснала нищо.- извика Даниел от вътре.

-Аз изчезвам.

-Чао.

Излязох от стаята и се запътих към тази на момчетата. Това не трябваше да го виждам. Поне бяха с дрехи. Почуках на вратата и влязох в стаята.

-Не трябваше ли да си в стаята?

-Видях нещо което не трябваше.

-И то е?

-Бела и Даниел да се натискат в банята.

-Уууу. И как ги хвана в банята?

-Влязох да си взема ластица и отварям вратата и ги виждам. Бела седнала на шкафа, а Даниел между краката ѝ.

-Те са откачили. Днес в настроение ли си?

-По-добро от всякога.

-Сериозно?

-Да. Хайде да слизаме.

-Хайде.

Слязохме край басейна. Доближих се да пипна водата.

-Я си дай телефона.- провикна се зад мен Макс.

-Защо?

-Просто ми го дай.

-Ето.- извадих го и му го дадох.

Продължих със заниманието си от преди малко, да пипна водата. Изведнъж Макс ме бутна във водата. Подадох главата си над водата и преместих косата си.

-Как е водата?- каза смеейки се.

-Ела да видиш как е.

-Чакай, ей ся идвам.- аз излязох и съблякох вече мокрите си дрехи.

-Обещавам ще ти го върна.

-Чакам.- скочи в басейна, а аз след него.

Започнах да го пръскам с вода. Накрая се отказах да правя каквото и да е. Отидох по настрани от него и се отпуснах. Затворих очи за да не ми пече слънцето. Не седях дълго така. Макс дойде и сложи едната си ръка на кръста ми, а другата на корема ми. Изправи ме, така че да стъпя на дъното. Погледнах го

в очите. След няма и минута вече сля устните ни. Отделихме се за въздух. Телата ни бяха на сантиметри едно от друго, докато Макс не ме придърпа по-близо към себе си. Аз просто подпрях глава на гърдите му и го прегърнах по-силно. Имах нужда от такава прегръдка. Прегръдка която казва ,,До теб съм". Да си призная в момента съм готова да заплача. Не знам защо. Искам човек, който да ме изслуша и да не ме съди. И мисля, че той седи в прегръдките ми. Не искам още да му казвам нищо. Всичко което мога да кажа в момента е ,,Обичам те!"

-Хехе, не мислиш ли да ме пуснеш?- погали косата ми.

-Не.- сгуших се повече в него.

-Бела е тук.

-Нека да е тук. Не ми пука.

-Добре ли си?- попита тихо.

-Не, не съм. Имам чувството, че ще заплача всеки момент, но не знам защо.

-Спокойно, аз съм тук.

-Благодаря ти!- отдръпнах се от него.

-За теб винаги!- намигна ми. Засмях се. Винаги можеше да ме накара да се усмихна.

-Аз съм там.- посочих ръба на басейна.

-Добре.

Отидох и седнах на ръба. Играх си с водата. По едно време наистина ми омръзна. Още 4 дни. Само някакви 4 дни на лагера. Утре и вдруги ден ще пазаруваме, после ще се разхождаме в гората и накрая 10-тия ден ,,Бай, бай Париж!"

-За какво се усмихваш?

-Уф, стресна ме...- изписках.

-Спокойно де, няма да ти направя нищо.

-Щом казваш.

-Какво ти се прави сега? Скучно ми е.

-Не знам. Не ми се седи повече тук.

-И на мен. Айде да се разходим някъде.

-Къде?

-Наоколо.

-Добре.- обух си набързо сандалите и облякох дрехите които бяха почти сухи.- На къде сме?

-На там.- посочи една пътечка.

-Окей?- вървяхме и стигнахме до горичката. През цялото време не спряхме да се смеем.- Не мисля да ходя по-навътре. Хайде да се връщаме.

-Хайде.- прегърна ме и се запътихме обратно към хотела.-Колко е часа?- попита.

-16:08.

-Мокра си.- напипа ластика на банския ми.

-Знам.- усмихнах му се и се загледах в земята.

-Иза. Земята до Изабел.

-Да, да. Слушам.

-Ама ти си била жива?

-Не, умрях.

-Добре де, съжалявам. Айде да видим Бела и Даниел.

-Или да ги оставим намира.

-По-добре да ги оставим. Ела в моята стая. Там ще измислим какво да правим.

-Добре.

Качихме се в стаята му и седнахме на дивана. Решихме да гледаме филм.

След 10 минути вече се целувахме на дивана. Филма беше просто ужас. Бях го гледала и преди и не ми беше забавно. Не се стигна до нещо по-сериозно. Само аз дето бях без тениска, както и той. И по-добре да не се стига все още.

Спряхме с всичко което правихме и слязохме за вечеря. Вечеряхме и се качихме в стаята ми. Бела и Даниел се бяха махнали. Влязох и се изкъпах набързо. Облякох бельо и тениска отгоре. Легнахме на леглото и всеки се замисли в неговите неща.

-Иза?

-Мм?

-Добре ли си?

-Да? Защо?

-Изглеждаш много умислена.

-Няма ми нищо. Добре съм.

-Ако има нещо само кажи.

-Добре.- чудех се дали наистина да му кажа. Беше ме страх, че ще изчезне след всичко което му кажа. Затова избрах да не му казвам нищо, засега. Може би утре или по-нататък. Сгуших се в него и съм заспала.

Следва продължение...

☆ Глава 22 ☆

Ден 7-ми от лагера.

Изабел:

Събудих се, но не можех да стана. Макс ме беше прегърнал толкова силно и не можех. Единствения ми избор в момента е да го събудя.

-Ехо, ставай.- казах тихо за да не го стресна, докато го побутвах по рамото. Реакция, никаква.- Ехо...- сега разбирам какво им е на хората, които се опитват да ме събудят сутрин. След още няколко побутвания успях да го събудя.

-Добро утро!- каза и пъхна главата си в косата ми.

-Ставай. Или поне ме пусни.

-Стой тук, още е рано. Нека да поспим още 5 минути.

-Остави ме да стана. Ти леж.

-Няма. Стой тук. Моля.- направи кучешка муцунка.

-Моля те. Пусни ме да стана.- започнах да го удрям по ръката.

-Няма.

-Ужасен си. Ставай.

-Не.- поклати глава.

-Само 5 минути.- да си призная, омръзна ме да споря за каквото и да е. Накрая просто се предадох.

Лежахме още 5 минути. Накрая ме пусна да стана. Влязох в

банята и го оставих да лежи на леглото ми. Влязох в банята измих си лицето и излязох. Облякох си сини дънки и черна тениска.

Сресах косата си и я оставих пусната. Взех си очилата и ги сложих на главата ми. Отидох до леглото на което Макс беше заспал отново. Какво ли ще стане ако скоча върху леглото до него? Нека да разберем. Скочих на леглото и той се размърда. Но не се събуди. Скочих отгоре му и успях да го събудя. Придърпа ме да легна до него. Този път няма да го оставя да спи.

-Ставай де, моля.- направих мили очички. Знам, че няма да устои.

-Ставам след една целувка.

-Много си нахален. Ставай почти 9:30 е.

-Няма. Целувка.

-Ок, ай от мен да мине.- целунах го по бузата.- Сега ставай, че трябва да намеря Бела.

-Добре.- стана и излезе от стаята.

Останах сама. Оправих леглото и легнах на него. Затворих очи за момент. Явно не беше само момент. Отворих ги чак когато телефона ми звънна.

Разговор:

-Ало?

-Как си, Из?

-Добре, ами ти Алекс?

-Добре съм. Кога ще се прибираш?

- След 3 дни. Защо?

-Питам. А и още нещо.

-Слушам.

-Значи сега съм в твоята стая и търся тайната стаичка. Как да я отворя?

-Значи на последния рафт има фигурка на делфин. Дръпни я и я постави отново.

-Аха, добре.

-А за какво ти е?

-Да прибера едни пари.

-Аха, ок. Нещо друго?

-Не.

-Чао.

-Чао.

Станах от леглото, прибрах телефона в задния си джоб и излязох от стаята заключвайки я. Тръгнах надолу по стълбите докато не чух познат глас да ме вика. Обърнах се и видях Ева. Побързах надолу по стълбите за да не може да ми каже нищо. Тъкмо да вляза в ресторанта ръката и хвана китката ми.

-Какво искаш?- попитах.

-Да поговорим.

-Слушам.

-Ела.

-Няма да дойда. Казвай направо.

-Добре. Искам да ти се извиня за това което видя. Не исках да го правя.

-О не си искала, така ли?- повдигнах вежди.

-Не исках. Той не ми обърна внимание.

-Той не ти е обърнал внимание. Щом не го е направил, ти защо не го остави?

-Защото не мога. Не си единствената която го харесва.

-Харесваш го? Да бе? А защо тогава когато никой не го забелязваше в училище освен мен и Бела не го забеляза, а? Ами страни от него? Мислих те за приятелка. А ти, ти се оказа като всички останали от класа. Сега ме остави на мира.

-Иза....

-Не, няма да слушам.- казах и отворих вратата на ресторанта, влизайки през нея.

На масата вече бяха седнали Бела, Даниел и Макс. Седнах на стола и не казах нищо. Ева ми развали настроението от сутринта.

-Из, какво ти има?- попита Макс.

-Нищо.- избягвах погледа му.

-Явно не е нищо, като те гледам.- включи се и Даниел.

-Ти млъкни. Вземете ми един сандвич и ми го донесете в стаята, моля.- станах от стола и си спечелих 3 объркани погледа.

Качих се в стаята и легнах на леглото пускайки си музика. Единственото нещо което може да ми оправи настроението в момента.

Макс:

-Даниеле, другия път си затваряй устата.- каза му Бела.- Не видя ли, че и без това не е на кеф, ами ти реши да и съсипеш деня още повече.

-Не се карайте.- включих се и аз.- Не разбирам само едно. Какво и стана? Сутринта и нямаше нищо.

-Не знам, но каквото и да е било, и е развалило деня.- каза Бела.

-И как се очаква да го оправим?- попита Даниел.- Днес няма да сме в хотела.

-Това е въпроса.- казах.

-Имам идея.- каза Бела и вдигнах погледа си към нея.- Пробвай да говориш с нея. Ще ти каже на 99,9% съм сигурна.- посочи към мен.

-А къде е този 0,1%?

-Това е частта, която може да не ти каже нищо.

-Значи ще опитам. Сега да и взема сандвич.- нашите вече бяха на масата. Станах и поръчах още един. Върнах се и си изядох сандвича. Никой не смееше да каже нищо. Сервитьора остави сандвича на масата, взех го и тръгнах да излизам от ресторанта.

Качих се на 15-тия етаж и спрях пред стаята на Изабел. Какво мога да я питам? Нямам идея. Много въпроси се въртят в главата ми, но не мога да и ги задам. Отказах се да питам за сега каквото и да е. Отворих вратата и я видях легнала на леглото, със слушалки и си беше затворила очите. ,,Ами ако спи?"- Не, нама как. Отидох до нея и я пипнах по крака.

-Хей!- каза и седна на леглото, махайки слушалките.

-Хей!- казах.

-Трябва да се извиня на Даниел, но той си го заслужи.

-Какво стана?

-Ева.

-Значи тя. Какво каза този път?

-Започна да се извинява за това, което съм видяла. Каза, че те е целунала, защото ти не си я слушал и не съм била единствената който те харесва. Тогава се почна. Мислех я за приятелка, но тя

се оказа като всички останали. От това най-много заболя. Заболя от това, че човека на когото си вярвал те е предал по такъв начин.- една сълза се спусна от окото ѝ.

-Успокой се. Знам, че боли.- изтрих сълзата. Прегърнах я.- Сега стани и закуси, после ще ходим на пазар.

Изабел:

Макс се отдръпна от прегръдката и аз станах. Седнах на дивана, а той до мен.

-Както пожела сандвича ти е тук.

-Мерси. Къде са Бела и Даниел?

-Останаха долу. Мен ме изпратиха да говоря с теб.

-Е много добра приятелка имам.

-Имаш. Остави на мен да върша всичко.

-Винаги е така. Сега ме остави да закуся.- казах и той се засмя.

Закусих. Взех си чантата. Сложих си очилата, прибрах си телефона в джоба и слязахме долу при останалите. Класната беше седнала на единия диван и пиеше кафе. Все още нямаше никой освен Бела, Даниел и нас двамата.

-Здравейте, госпожо!- казах.

-Здравей, Из!

-Бела, ела за малко на вън.

-Ами ние?- попита Даниел.

-Елате и вие. А и госпожо, кога ще отиваме на пазар?

-След 10 минути тръгваме.- каза тя, вдигайки поглед от списанието си.

-Добре.- излязохме навън.

-Ам, Из.- започна Даниел.

-Да?

-Съжалявам за сутринта. Не трябваше да ти говоря така.

-Не, няма проблем. И аз не трябваше да ти викам.

-Ще ни кажеш ли какво стана?- попита отново.

-Ева. Другото ако иска той да ти каже.- посочих към Макс.

-Значи тя.- каза Бела.- Не и обръщай внимание.

-Все ми е тая какво казва. Нали имам вас.- казах и прегърнах Макс с едната си ръка, а с другата Бела.

-Тъкмо за снимка сте така. Дай си телефона.- каза Даниел.

-Ето.- подадох му го.

-Усмивки.- каза и започна да се хили. Разбира се не станаха много хубави снимки, защото след това негово ,,усмивки" всички едвам здържахме смеха си.

-Е хайде да влизаме.- казах, прибирайки си телефона.

-Хайде.

Влязохме и вече всички бяха седнали около класната. Каза някой неща за програмата през този ден и единственото което разбрах е, че сега е 10:30 почти и трябва да сме в хотела обратно в 15:30. Ок 5 часа пазаруване.

Качихме се в автобуса и след 10 минути бяхме пред един голям мол. Момчетата тръгнаха на някъде, а аз и Бела бяхме заедно и се насочихме към голямата карта в мола за да разберем на къде да отиваме.

_____***След 5 часа***_____

Най-накрая бяхме седнали по местата си в автобуса. Сега би трябвало вече да сме в хотела, но не. Чакаме останалата част от

класа. Аз, Бела, Макс и Даниел заедно с още 3-ма бяхме в автобуса, а класната обикаляше да търси останалите.

-Оф... изморих се.- казах, намествайки се удобно на седалката, за да прибера всички малки торби в една голяма.- Бела.

-Да?

-Не трябваше да си купуваме толкова много неща.

-Да, съгласна съм.- Имах 1 голема торба в която имаше доста малки торби. Бела и тя имаше толкова.

След 30 минутни вече бяхме в хотела.

-Ще ни помогнете ли?- попитах, качвайки се в асансьора.

-Не. После ще има парти край басейна. Ще дойдете ли?

-Да.- каза Бела.

-Да.- казах и аз.- Ще се видим после.

-Да. До после.- момчетата тръгнаха към стаята си. С Бела влязохме в нашата. Оставих нещата на една страна и легнах на леглото. Неусетно съня ме е надвил.

_____*След 2 часа*_____

Бела успя да ме събуди. И как ли? Изля студена вода върху мен. Цялото легло беше мокро. Тя щеше да спи там, ако не го исуши с каквото намери. Накрая седях подпряна на шкафа, хилейки се и гледайки я как го суши със сешуара.

-Влизам в банята.- извиках за да ме чуе. Взех си хавлията, бельо и влязох. Съблякох мокрите си дрехи и ги оставих на страна. Взех си един дълъг душ. Спрях топлата вода. Облякох си бельото и си увих хавлията около тялото. Излязох от банята. Бела беше свършила със сушенето на леглото и сега ровеше нещо в куфара си.

-Из?

-Мм?

-Какво ще облечеш?

-Не знам.

-Искаш ли роклите, които си взехме днес?

-Добре. Но те къде са?

-В една черна торба.

-Ако беше само една черна торба нямаше да те питам.

-Чакай. Ето я.- подаде ми една от торбите.

-Хайде, по-бързо, че стана 18:30.

-Добре.

Роклята на Бела беше по кафява с цветчета, а моята същата, само че бяла. Стигаше малко по нагоре от коленете. Обух си ниски сандали. Сресах и исуших косата си. Изчаках Бела да се дооправи, взех си телефона и слязохме долу. Влязохме в ресторанта за да вечеряме. Седнахме на обичайната маса.

-Защо сте се облекли толкова еднакво?- попита Даниел.

-Не е еднакво. Моята е бяла, а нейната по-кафява.

-Щом казваш.

-Какво ще ядем?- игнорирах го.

-Бургери.- каза Макс.

-Добре.- поръчахме си и след 10 минути вече ядяхме.- Е какво ще правим после?

-Партито край басейна.

-Знаете ли, че може да пием?- каза Даниел.

-Кой го каза?

-Класната.

-Супер.- каза Бела. Изядохме си бургерите и излязохме като цяло от хотела.

-Аз тази вечер няма да пия.- казах.

-Добре ли си? Да не би да имаш температура?- Бела започна да пипа челото ми.

-Спокойно, добре съм. Просто не искам утре мама като звънне да не мога да говоря.

-Добре. Ще пия вместо теб.- каза тя.

-А не. Няма да пиеш заради мен.- казах, засмивайки се.

-Добре. Хайде отивайте вие двамата да танцувате.

-Ами вие?

-Ние отиваме да ви вземем нещо за пиене.

-Добре.- те отидоха и след минути се върнаха. На мен ми носеше кола, на Макс някакъв алкохол. Те държаха по една чаша с текила. Големи пияници станаха. Отидохме и танцувахме.

_____***След 2 часа***_____

Седнах за момент да си почина. Заболяха ме краката. Седнах на една пейка. Макс изчезна, Бела и Даниел също. Няма си и на представа къде са.

След 5 минути стоене станах за да се разходя малко. Вървях по дългата пътека обсипана с пейки от всички страни. Едно нещо обаче спря погледа ми. Макс. Какво прави той тук? Срещу него стоеше Ева. Пак ли тя? Загледах се какво правят и видях, че тя го целува, а той я хваща за кръста и и отвръща. Закрих устата си с ръка за да не извикам. Обърнах се с гръб към тях и тръгнах да вървя по-бързо към най-отдалечената пейка, но една ръка ме

спря. Хвана китката ми и ме притисна в стената наблизо. След като се осъзнах какво става погледнах момчето, което беше пред мен. Алекс. Но нали си тръгна вчера?

-Какво искаш?- попитах.

-Теб.-отговори много близо до мен.

-Пусни ме, мамка му.

-Няма.

-Ще викам.

-Викай. Никой няма да те чуе.

-Защо си мислиш така? Защо винаги си толкова самонадеян?

-Нищо не пречи да не съм.- каза и притисна устните си в моите.

Не исках да го целувам. Пробвах да го избутам от мен, но нямах сили. Отдръпна се от мен и се насочи към вратата ми. Едната му ръка държеше моята, а другата се спускаше свободно по всяка част на тялото ми. Мамка му. Започнах да се паникьосвам.

Със свободната си ръка вдигна роклята ми на горе, играейки си с ластика на бикините ми. Пробвах да го избутам пак, но не се получи. Само си получих една силна плесница в лицето. Боже помогни ми, не само не и това. Ако някой ни види? Чакай не ми пука дали някой ще ни види. Та той е пиян и иска да прави секс с някой. И този някой съм аз. Аз притисната до тъпата стена, така че да не мога да избягам.

Пробвах да го избутам. Не се получи. Личеше си, че той е много по-силен от мен. Хвана косата ми и я дръпна назад, за да има по-голям достъп до врата ми. Изпъшках от болката при скубането и захапах устната си за да не издам нищо друго. След минути откопча панталона си, смъквайки го надолу по краката си. Притисна устните си отново в моите. Удари ме отново. При този негов шамар устните ми се разделиха и той напъха езика си в устата ми.

-Моля те, пусни ме.- успях да кажа през сълзи. Но той си знаеше неговата.

Изблъсках го от мен и тръгнах да бягам, но ръката му отново ме хвана.

-Къде си мислиш, че отиваш? Ще си платиш за всичко което направи преди 2 години.

-Пусни ме. Ще направя каквото поискаш. Само ме пусни.

-Няма какво да направиш, твърде късно е.

-Моля те.- казах, подсмърчайки.

-Няма да стане, този път да се измъкнеш от мен.

-Помощ.- започнах да викам, но той запуши устата ми с ръка.

-Млъквай, кучко.- Отмести бикините ми на страна. Мамка му. Загазила съм, не мога да си тръгна, не мога и да викам. Нищо не мога да направя. Избутах го пак, но си спечелих още няколко шамара по бузата и блъскане силно в стената. Сабу боксерките си и се заби като бясно животно в мен. Мамка му. Мамка му.

-Разкарай се от мен, копеле долно.- едвам успях да кажа заради силната болка. Той продължи. Изведнъж го бутнах назад и той падна, но отново се изправи. Застанахме лице в лице.

-Дано да ти е харесало, скъпа.- намигна ми и си тръгна.

Седях няколко секунди подпряна на стената преди да се свлека по нея и да седна на земята.

-Мамка му. Къде ми е телефона?- изтрих очите си.

-Изабел, какво се е случило?- Попита познат глас до мен.

-Макс.- седна до мен и го прегърнах силно. Не ми пука кого е целунал. Знам, че винаги ще бъде до мен в труден момент.

-Спокойно, какво се е случило? Защо лицето ти е червено? Защо

плачеш?

-Алекс.- едвам казах- Т-той... Той беше пиян и... и той...

-Успокой се. Той ще си плати за това, че те е докоснал.

-Но, Макс той ме.... той ме из...- не успях да кажа цялата дума.- Не можах да направя каквото и да е. Всеки път когато го бутах той ме удряше и... и се стигна до там. Съжалявам.- казах едва едва, заравяйки глава в гърдите му. Усещах как ръцете му се обвиват силно около мен.

-Успокой се. Не се извинявай. Не си можела да направиш нищо. Важното е че ти си добре. Спокойно. И аз съжалявам. Ева ме целуна и аз и отвърнах. Много съжалявам.

-Не ми пука за нея. Знам, че винаги ще си до мен.

-Успокой се. Моля.- галеше гърба ми.- Сега ела с мен. Ще се качим горе.- стана от земята и ми подаде ръка. Хванах я и се изправих, но усетих силна болка и седнах отново на земята. Сълзите пак покриха лицето ми.- Из, добре ли си?

-Да, да спокойно. Просто... боли.

-Ще можеш ли да ходиш?

-Мисля, че ще мога.

-Добре. Стани полека и после ходи бавно.- станах. Усетих пак тази болка, но прехапах устната си до кръв. Направих няколко крачки и спрях.- Няма да стане така.- каза той и поклати глава. Вдигна ме на ръце и ме занесе в хотела. Качи се в асансьора и ме пусна на земята.

-Съжалявам, че трябва да ме носиш. Ще пробвам да стигна до стаята сама.

-Нищо. Не ми пречe да те нося. Няма как да те оставя да те боли.

-Благодаря ти.

Усмихнах му се леко и той ме взе на ръце отново. Влязохме в стаята, а там седяха Бела и Даниел. Бела си грижеше ноктите, а Даниел седеше до нея, взирайки се в нещо.

-Из, добре ли си?- попита Бела, изправяйки се. Макс ме остави на леглото ми.

-Да, спокойно.

-Макс?- обърна се към него.

-Нищо не съм направил.

-Ами?

-Алекс.- казах.

-Какво ти направи?- попита Даниел сядайки на леглото.

-Шшшшт...- каза Макс.- оставете я да си почине. Ще ви обясни утре.

-Добре.- казаха, а аз се усмихнах и се отпуснах назад. След минути вече бях заспала.

Следва продължение...

☆ Глава 23 ☆

Ден 8-ми от лагера.

Макс:

**След като чух някакъв шум да идва около мен реших да проверя какво е. Тръгнах по пътеката и стигнах до една от стените на хотела. Чух хлипане и се приближих. Видях Изабел. Помислих че се припознах и затова казах името ѝ. Когато тя ми отговори с моето седнах до нея, а тя ме прегърна силно. Нещо се беше случило. Никога не съм я виждал да плаче така.*

*След като ми разказа какво се е случило ми идваше да убия Алекс. Успокоих я поне малко и станах от земята. Подадох и ръка, тя я хвана и се изправи. Видя се, че я боли, още щом седна отново на земята. Каза, че ще може да ходи щом стана отново. Тръгнахме и по едно време спря. Взех я на ръце и я занесох в стаята. Оставих я на леглото, а Бела и Даниел я засипаха с въпроси. Казах им, че утре ще им обясни. Тя се отпусна назад и заспа. Аз и Даниел отидохме в нашата стая. Легнах на леглото и си забих главата във възглавницата. След минути вече бях заспал.**

Събудих се от ромоленето на дъжда по прозореца. Явно днес ще сме в хотела. Станах и си облякох черни дънки и бяла тениска. Часът беше 7:30.

-Какво става? Какъв е този шум?- Чух Даниел да мрънка, докато става от леглото.

-Навън вали.- казах.

-Какво стана снощи с Изабел?- попита, сядайки на дивана до мен.

-Алекс. Той е бил пиян и е искал да прави секс с някой. И този

някой е била Изабел. Всеки път щом го е бутала той я е удрял и накрая е постигнал целта си.- прокарах ръка през лицето си.

-Ще и трябваш. Докато не се приберем не я оставай.

-Ще се опитам. Трябва да намеря начин да я накарам да каже на майка си.

-Трябва. Ако не на майка си, то на брат си.

-Не можеше да ходи вчера. Затова я носих.

-Боли я. Недей да правиш нищо прибързано, докато не реши да каже на някой.

-Добре. Аз излизам, ще се видим на закуска.- казах, взимайки си телефона и отваряйки вратата на стаята.

-Къде?

-При нея.- излязох и затворих вратата.

Влязох в стаята и затворих полека вратата на стаята. Бела беше станала и обикаляше из стаята.

-Хей, какво правиш тук?- попита.

-Дойдох да я видя. Трябва да измисля начин как да я накарам да каже на майка си или на брат си.

-Трябва. Сядай на дивана, идвам след минута.

Седнах на дивана, а тя влезе в банята. След минута излезе. Седна до мен на дивана и зарови нещо в телефона си.

-Какво търсиш?- попитах.

-Виж.- посочи началната страница на канала на Изабел.

-Какво да видя?

-Абонатите.

-Еха 100 036. Онзи ден бяха 68 хиляди.

-Имам идея как да я събудя.

-И тя е?

-Само гледай.

Изабел:

-Мамка му.- извиках.- Остави ме да спя.- измрънках на Бела, която се опитваше да ме събуди.

-Само виж. Моля те.- отворих очи и погледнах в телефона ѝ. Преминах няколко пъти за да свикна със светлината.

-Какво е това?- изправих се леко и взех телефона от ръката ѝ.

-Имаш 100 036 абоната.

-Какво?!- извиках.- Те са... аааа...- изпищях.

-Полека с откачането.

-Чакай, ти какво правиш тук?- попитах Макс.

-Дойдох да те видя, но ти спеше.- каза.- Навън вали. Днес ще сме в хотела.

-Оффф... Пак ли...

-Да.

-Ще играем на нещо.- каза Бела.

-А не. Ще спим.- казах и дръпнах одеялото върху мен, завивайки се през глава.

-Не няма.- каза тя и го дръпна от мен.- Ставай. Стана 8:20.

-Е и? Рано е.

-Моля те, ставай.

-Не искам.- измрънках.

-Макс, извади я от леглото.

-Добре де, ще стана.- измънках и се надигнах от леглото. Станах, но краката ми не ме държаха, заради силната болка от случилото се вчера. При спомена очите ми се насълзиха. За малко да падна когато една ръка ме хвана.- Мерси. Аз ще вляза в банята.- казах, опитвайки се да прикрия очите си.

-Добре ли си, Из?- попита Бела.

-Да, да добре съм.- отдръпнах се и си извадих дрехи набързо.

Взех си хавлията и влязох в банята. Затворих вратата и се подпрях на шкафа. Погледнах се в огледалото. Лицето ми продължаваше да е все така червено, косата ми стърчеше отвсякъде и под очите имах големи сини петна от недоспиване.

Напълних ваната и си съблякох дрехите, оставяйки ги настрана. Влязох и се отпуснах назад. Напиращите сълзи изчезнаха за момент. Дано днес да не плача. Казах си и измих тялото си.

-Из, телефона ти звъни.

-Кажи на Бела да ми го донесе.- извиках.

-Ми такова... нея я няма.

-Добре, влез и ми го дай ти. Или вдигни и кажи, че съм в банята.

-Добре, ще кажа.

Измих косата си и излязох. Подсуших тялото си, омотах кърпата около косата си. Облякох си бельото и сива тениска с дънки и жилетка.

Излязох от банята и си исуших косата.

-Из?

-Мм?- вдигнах вежда, надявайки се да ме види в огледалото.

-Боли ли те?

-Сериозно?- обърнах се към него. Приближих се бавно и седнах в него на леглото.- Да, боли ме, но не чак толкова колкото вчера. И ако ме болеше, толкова много, нямаше да вървя и да направя това.- целунах го. Малко неочаквано дойде, но щом се усети веднага ми отвърна. След като се отделихме подпрях глава на рамото му.- Обичам те!- прошепнах.

-И аз те обичам.- целуна ухото ми. Най-близкото нещо до устните му.- Майка ти звъня. Каза когато излезеш да и звъннеш.

-Добре.- отдръпнах се от него.

-А и Из.

-Дам?

-Ще и кажеш ли?

-За?- само не казвай това което си мисли, сами не казвай това което си мисля. Повтарях си наум.

-Това което стана.

-Няма да и кажа сега.

-Виж, Из, знам, че не искаш да ѝ казваш, но трябва.

-Ще и кажа когато се приберем.

-Добре. Телефона ти е на шкафа.- ще кажеш, че ми прочете мислите. Усмихнах се, набирайки номера на мама.

Разговор:

-Ало, мамо. Звъняла си?

-Да. Разбрах, че снощи е имало парти край басейна.- не, не. Кой и е казал?

-Да? Кой ти каза?

-Ева.

-Какво?!-

-Да, каза ми, че Алекс още е в хотела и ви е видяла, как той те целува до някаква стена. И после е последвало и нещо повече. А ти си се дърпала и той те е удрял. Вярно ли е?

-Да, вярно е. Мамо, татко знае ли?- гласът ми беше на косъм да се пречупи.

-Да. Нямаше как да не му кажа.

-Добре.- въздъхнах.

-Спокойно, всичко ще се нареди. Само да си дойдеш и всичко ще се оправи.

-Надявам се.- гласа ми се пречупи, очите ми се насълзиха.

-Успокой се. Недей да плачеш. Има само 1 ден и се прибираш.

-Няма да остана да спя у Макс когато се приберем. Ще звънна на брат ми да ме вземе.

-Както си решиш, но внимавай.

-Ще внимавам. Чао.- усмихнах се и затворих.

-Боже помогни ми.- промърморих сядайки на дивана, слагайки ръка на лицето си.

-Какво е станало?- попита Макс.

-Ева е видяла. Всичко.

-И е казала на майка ти?

-Мхм. Сега ще пробва да съсипе живота ми.

-Успокой се. Всичко ще се нареди.

-Не мога. Казах ти. Ще направи всичко възможно за да провали

живота ми.

-Шшшт..- прегърна ме, а аз отпуснах глава на рамото му. Търкайки гърба ми успя да ме успокои.

-Нека да слезем за закуска.- промърморих, отдръпвайки се от него.

-Добре.-каза. Аз изтрих очите си и излязох от стаята без да взимам нито телефон нито нищо.-Телефона?

-Остави го.

-Ако звънне някой?

-Да звъни. Ако му трябвам после ще звънне пак.

-Щом казваш.- излезе, заключих и прибрах ключа в джоба си.

Слязохме с асансьора и още с влизането усетих много погледи върху мен. Придърпах жилетката по-близо до себе си.

-Хайде по-бързо.- прошепнах.

-Добре.- стигнахме на масата, на която седим обикновенно. Бела и Даниел вече бяха там.

-Хей, как си?- попита Даниел.

-Добре. А ти добре ли си? Да не би да си хванал някаква болест?

-Разбрах какво е станало.

-Аха. Окей.

Взехме си сандвичи за закуска. Закусихме и след това се качихме в стаята.

-Какво ще правим сега?- попита Бела.

-Имам да снимам видео.- казах.

-Кога го реши?- попита.

-Току-що.

-И какво ще снимаш?- попита Даниел.

-Не знам. Чакай. Няма да снимам. Ще обработя онова от басейна.

-Защо не го оставиш като се приберем. Сега да играем на нещо.- каза Макс.

-Добра идея. Без друго ме мързи.

-Истина и предизвикателство.- каза Бела.

-Нямам друг избор.

-Сядай. Ще си взема телефона.- седнах на земята, а след минута тя се върна. Тъкмо и тя да седне когато телефона ми звънна.

-Само виж кой е. Ако е мама, тате или брат ми го дай.

-Добре.- отиде до масата пред дивана и го взе. Видя нещо и се намръщи.

-Кой е?

-Имаш пропуснато и съобщение от някакъв непознат номер.

-Я го дай.- върна се и седна на земята. Видях номера. Стори ми се доста познат, но го игнорирах. Няма да вдигна на непознат. Особенно след като знам кой може да е.

-Ще играем ли?- попита Бела.

-Да, да. Давай почвай ти.- казах.

Истина.

'Какво харесвате най-малко във вашия най-добър приятел?'

-Сега тука ще има малък спор за най-добър приятел. Всички знаем, че това е тя. Така, че да няма сърдити.- вдигна ръцете си в защита.

-Давай, давай.- подкани я Даниел.

-Какво не харесвам? Това че се ядосва за най-малкото и е голям инат.- Е това си е вярно.

-Че кой го харесва?- измърморих.

-Ти си.- подаде ми телефона.

Предизвикателство

'Целунете човекът до вас.'

-Е то значи.- завъртях се полека. Когато се обърнах напълно, казах.- Не.

-Разменете си местата. Веднага.- нареди Бела. Така че сега Макс беше до мен, а Даниел до нея.- Сега ще си изпълниш ли предизвикателството?

-Защо не?- надигнах се леко и целунах Макс. Той пробва да задълбочи целувката, но го спрях. Отдръпнах се и му подадох телефона.

-Давай де. Какво я зяпаш?- каза Даниел. Какво? Кой, кого зяпа? Заиграх се с ноктите си и не разбрах какво става.

-Никого не зяпам.- защити се.

-Щом казваш.- каза Даниел.

Истина.

'Каква супер сила бихте искали да имате, защо?'

-Ами... Искам да чета мислите на другите. Защото не знам.

-Ти си откачил. На кой ще четеш мислите?- каза Даниел.

-На баба ти.

-Затапи те.- изпях.

-Ти я тихо там.

-Майната ти!- казах и му показах среден пръст.

-Спрете се. Ти си.- каза Макс и подаде телефона на Даниел.

Предизвикателство.

'Изберете играч за френска целувка.'

-Сериозно?- попита.

-Ей там е Бела.- посочих я, а тя ме удари по крака.

-Ако не искам нея?

-Ми кой ще избереш? Най-добрата ми приятелка или него?- скръсти ръцете си пред гърдите.

-Не. Чакай.- тя стана и тръгна да бяга из стаята, а Даниел я гони.

-Бягай, зад теб е.- извиках.

Тя се обърна и продължи да бяга назад. Явно не видя, че Даниел вече беше пред нея и се блъсна в него. Хвана я и я завъртя към себе си. Целуна я, а след минута Бела започна да стене в целувката. Направих знак на Макс да излезем за малко и да ги оставим, да видим какво ще направят. Взех си телефона и излязохме.

Излязохме от стаята, а аз започнах да се смея.

-Мале. Какво стана току-що?

-Бела и Даниел се натискат във вашата стая.

-Това е очевидното. Искам да видя до къде ще стигнат.

-И аз. След 15 минути ще се върнем.

-Да. Какво ще правим сега?

-Ела в нашата стая. После ще се върнем пак там.

-Добре.- хвана ме за ръката и ме задърпа към стаята. Отвори вратата и влязохме. Огледах се наоколо беше пълна кочина. Правилно казват, че момчетата не обичат да чистят.

-Извинявай за бъркотията.

-В нас ще е същото, така че няма нищо.- седнахме на дивана.

-Ще има да чистиш.

-По-точно да чистим.

-Ще го накараш.

-Няма сама да чистя.

-Е поне ще ти помогне. А на мен няма кой.

-Спокойно. Някой ден ще дойда и ще ти помогна.- облегнах се на рамото му.

-Няма ли да спиш в нас когато се приберем?

-Не, ще звънна на брат ми да дойде да ме вземе и ще се прибера в нас.

-Щом така си решила. Няма да те спирам.

-Какво ще правим сега?

-Не знам.

-Чакай. Някой ми звъни.

-Кой?

-Алекс?

-Брат ти?

-Да.

Разговор:

-Ало?- казах.

-У сестричке радвам се, че вдигна.

-Какво се е случило?

-Не на мен. На теб. Някой е спал с Макс.

-Какво?

-Същото.

-К-кой ти каза?

-Имам си източници.

-Идиот такъв, веднага казвай.

-Няма да стане.

-Ще звънна на мама и ще и кажа за Лидия.- приятелката му, която води веднъж вкъщи когато бях там...

-Няма да ти кажа. А ти какво ще им кажеш?

-Че спа с нея на дивана, докато сестра ти беше в къщата.

-А, не. Добре де. Ева ми писа съобщение, че си спала с него. Някой е надничал от някъде.

-Боже помогни ми.- измрънках.

-Какво правиш?- попита.

-Седя и чакам да минат 15 минути за да се върна в стаята си. Ти?

-Какво става в стаята?

-Нищо. Ще се чуем утре.- казах и веднага затворих.

-Тая Ева ще я убия.- казах.

-Какво е направила?

-Казала е на брат ми, че ни е видяла как сме спали заедно.- показах кавички.- Онзи ден.

-От къде по дяволите?

-Не знам. Не минаха ли тези 15 минути.

-Не знам.- каза и притисна устните си в моите. Премести ме в скута си и започна да движи ръцете си по гърба ми. Моите се намираха в косата му. Усещах как сърцето ми ще изскочи. Премести косата ми от едната страна и се отдели от целувката, насочвайки се към врата ми.- Макс...- излезе като стон когато започна да оставя мокри целувки по кожата на врата ми.- Спри, моля те.- излезе като шепот.

-Защо? Знам, че ти харесва.

-Харесва ми, но не е сега момента.

-Ол, съжалявам.- промърмори.

-Нищо.- слязох от него и легнах на дивана, поставяйки главата си на кракът му.

_____

-Ехо, събуди се.- чух някой да ме вика.

-Будна съм. Какво стана? Кога заспах, отново? И колко е часът?

-Заспа, докато гледаше тавана. Преди 2 часа. Почти 12:00.

-Офф... Съжалявам, но ми се спи. Вчера беше пак така, но Бела ме събуди като изля студена вода върху мен.

-И аз мислех да направя същото.

-Но нямаше как.- изправих се от дивана.- Хайде да видим какво става с Бела и Даниел.

-Хайде.- излязохме от стаята и тръгнахме по коридора. Блъснах се пак в някой. Вдигнах погледа си от земята и усмивката ми

замръзна. Пред мен стояха Алекс, Ева и Майк.

-О я виж ти. Надявам се да си говорила с брат си.- каза Ева, смеейки се.- И с майка си.

-Значи вече се сприятели с тях двамата. Със сигурност не си видяла нищо от това което си казала на брат ми, майка ми и баща ми.

-Повечето пъти бях на местата където беше и ти. Ако не си ме видяла твой си проблем.

-Защо да ти вярвам?

-Ще разбереш за какво говоря когато се приберем.

-Какво?

-Казах, че ще разбереш.- преди да се усетя вече си бяха тръгнали. Алекс ме шляпна по задника преди да тръгне. Какво имаше предвид с това...

-Хайде да вървим.- каза Макс.

-Хайде.- казах и продължих да вървя. Отворих вратата на стаята и влязохме.

Бела и Даниел лежаха на леглото. Бела беше подпряла глава на гърдите му и гледаха нещо в телефона си.

-Къде се изгубихте?- попита.

-Никъде.- казах.- Какво ви се прави?

-Не знам. Нека да седим и да си гледаме телефоните за сега.- каза Бела.

-Добре. Аз съм на леглото.

-Добре. Аз може ли да дойда?- попита Макс.

-Защо не.- легнах на леглото, подпирайки гърба си на таблата на леглото. Макс седна до мен, а аз се разрових в снимките в

инстаграм. Половината хора не знам защо ги следвам.

_____*След 2 часа*_____

2 часа по-късно все още седяхме на леглото и гледахме в телефоните си. Загледах се в някакво видео, а Макс играеше на някаква игра.

-Абе вие не огладняхте ли?- попитах.

-Аз да.- каза Даниел.

-Аз също.- каза Бела.

-Аз не знам.- каза Макс и се засмя.

-Нека да слезем да обядваме.-казах.

-Часът е 14:30.-каза Макс.

-Хайде да слезем.- казах.

-Айде.

Слязохме с асансьора. Влязохме в ресторанта. Обядвахме и се качихме всеки по стаите си.

-Бела, какво ти се прави?- попитах.

-Не знам. Искаш ли да пробваме да съберем тези дрехи в куфарите?

-Защо не. Аз не знам как ще го направя.

-Аз също.

Накрая се отказахме да правим каквото и да е и лежахме на леглата, взирайки се в тавана.

-Из, може ли да те питам нещо?

-Какво?

-Ева ми каза, че снощи Алекс... да... вярно ли е?

-Да.

-Някой знае ли освен явно Макс, Даниел, Ева и аз?

-Мама и татко. Ева кога ти каза?

-Тази сутрин когато отидохте някъде, дойде до нашата стая и ми каза. А и къде се забавихте повече от 2 часа?

-Решихме да ви оставим да правите каквото искате и отидохме в тяхната стая. Там съм заспала.

-Пак спа? Сериозно?

-Съжалявам, но снощи не можах да спя.

-Усетихте на няколко пъти да ставаш. В колко неща се блъсна?

-В много. Първия път се блъснах мисля, че в леглото и от там нататък вече не помня.

-Какво ще правим?

-Не знам. Ева казвала ли ти е нещо което иска да направи когато се приберем?

-Не. Защо? Какво е станало?

-В коридора се засякохме и тя каза, че когато се приберем ще ми докаже, че е била на места където съм била и аз.

-Какво е видяла?

-Всичко което стана с Алекс и когато спах с Макс.

-Уха...

-И е казала на мама и на брат ми. На брат ми за Макс, а на мама за Алекс.

-Тази е решила да ти съсипе живота.

-Явно.- прокарах ръце през косата си.

Макс:

След обяда решихме всеки да се качи в собствената си стая. Влязохме в стаята. Аз легнах на леглото и се загледах в телефона ми. Даниел легна на леглото си и се загледа на някъде.

-Макс.

-Мм?

-Къде се изгубихте 2 часа?

-Тук бяхме. Изабел заспа и да.

-Пак спи?

-Да. Какво да направя.

-Бела каза, че снощи я е усетили как става.

-Ето защо заспа. А докъде стигнахте като ви оставихме?- казах и се засмях.

-Никъде.

-Да бе, но както и да е.

-Радвам се, че не питаш.

-Скучно ми е...- измънках.

-Навън вали.

-Защо казваш очевидното?!

-Защото искам!

-Майната ти!

Оставих го да ми мърмори някакви глупости на главата, но да си призная не го слушах.

_____След 2 часа_____

-Идиот, ставай!- виках за да събудя Даниел.

-Още 5 минути...- измънка.

-Ставай, веднага! Бела те вика.

-Какво?! Къде е тя?- извика, а аз избухнах в смях.

-Знаех, че ще се получи.- казах, смеейки се, а той ме уцели с възглавницата.

-Само да си ме излъгал отново.

-Не обещавам.

-И за какво ме събуди?

-Беше ми скучно.

-Защо не отиде при момичетата?

-Защото нали казаха да не ходим докато стане 17:00.

-Какво ли са намислили?- попита.

-Не знам. Почти 17:00 е.

-Да ги стреснем?- предложи.

-Няма да се получи сигурно.

-От кога се отказваш да стряскаш Изабел?

-Откакто спах с нея. И после ме заплаши, че ще ме убие ако я стресна отново.- засмях се.

-Айде де. Само този път.

-Няма да стане. Ще ме убие...

-Ари де... Ако направи нещо ще кажа да си го изкара на мен.

-Добре, но само този път.

-Само този път.

След още 5 минути в стаята излязохме. Заключих и се запътихме към стаята на момичетата.

Даниел отвори вратата без да почука. С влизането извика.

-Бау.

Бела обикаляше из стаята и търсеше нещо. Щом го чу подскочи и сложи пръст пред устата си, след това посочи към Изабел която отново спеше.

-Кога заспа?- попитах, затваряйки вратата.

-Преди малко. Оставете я да спи. Снощи не е спала.

-Добре.- каза Даниел.

-Ми то как да спи? След това което се случи снощи...- казах, сядайки на дивана.-Даниеле, какво правиш бе мамка му?!- видях го как отива към леглото и държейки мисля че очна линия.

-Нищо.- каза и се обърна да върви към дивана.

-Само да си я докоснал.

_____***След 2 часа***_____

Говорихме си с Бела и Даниел когато се чу силен гръм. Навън още не беше спряло да вали.

-Оффф... Да му се невиди.- чух някой да мърмори зад мен. Веднага се обърнах и видях Иза на земята, търкайки главата си.

-Хей, добре ли си?- попитах, отивайки да и помогна да стане.

-Да, да. Какво беше това?

-Навън вали.

-А, вярно.

Изабел:

Как ме стресна само това. Намерих се на земята. Даже и не обърнах внимание на останалите в стаята. А и пак съм заспала. Съвсем забравих, че вали.

Макс ми помогна да стана от земята, качих се на леглото и си зарових главата във възглавницата.

-Айде стига спа.- извика ми Даниел, приближавайки се до леглото заедно с Бела.

-Какво правиш тук?

-Седя. Косата ти е ужасна!

-Я кажи на какво приличам.- казах и го погледнах в очакване.

-Плашило.

-Ти си такова.- казах и го уцелих с възглавницата.- Колко време спах?

-Два часа и половина.- каза Бела.

-А часът е?

-18:30.

-Оффф... гладна съм и ми се спи. Искам да си ходя.- измрънках.

-Да слезем за вечерята след половин час?

-Добре. Чакай. Това телефона ми ли е?

-Да.

-Къде е той?

-Е там, но е толкова далече...- измрънка Бела.

-Ари де мързел.

-Даниеле дай го.- каза.

-Ето.- подаде ми го.

-Мама.- казах и вдигнах.

Разговор:

-Ало?- казах

-Какво правите?- попита.

-Нищо. Спах. Вие?

-Седим в хотела. Спала си?

-Да. Снощи не можах да спя и затова.

-Да не би да си болна?

-Не, не съм.

-Утре какво ще правите?

-Ще си оправяме багажа и вдругиден ще тръгваме.

-В къщата на Макс или при брат ти?

-Вкъщи. Ще звънна на Алекс да ме вземе.

-Добре.

-А и мамо, случайно Ева да ти е казвала нещо друго освен това което знаеш?

-Не, защо?

-Просто питам. Какво прави татко?

-Седи до мен на леглото.

-При нас пак вали.

-Е утре ще бъде слънчево.

-Дано. Не ми се пада пак от леглото.

-Падна?

-Чу се гръм и аз както спах и се стреснах и паднах.

-Непохватното ми момиче.

-Ама пак си ме обичаш.- засмях се.

-Как няма, дъщеря си ми.

-Добре, мамо. Ще затварям. Целуни татко заради мен. Чао.

-Чао.

-Да му даде целувка, а?- каза Макс, гледайки ме странно.

-Да не би някой да ревнува.- каза Бела.

-Не...

-Или само малко.- казах, ставайки от леглото. Но не за дълго. Веднага след като станах бях върната обратно.- Стига де. Пусни ме.

-Не.

-Ари деее...

-При едно условие.

-И то е?

-Няма да ме дразниш.

-Аз теб или ти мен?

-Ти мен.

-Щом казваш.- пусна ме. Влязох в банята и си оправих косата.

-Хайде да слизаме.- казах, насочвайки се към вратата. Облякох си жилетката и излязохме.

Макс ме хвана за ръката и така влязохме в ресторанта.
Вечеряхме и след това се качихме в стаята.

-Какво ще правим сега?

-Ще гледаме филм.

-И той е?

-,,Екзорсистът".

-Какво е това?

-Филм. Страшен.

-Страшен, яко. Колко е часа?- казах.

-20:08.- каза Макс.

-Бела пусни го ти.- каза Даниел.

-Добре.- седнахме на дивана и се загледахме в екрана на лаптопа.

След 2 часа гледане, филмът още не беше свършил. Имаше още около 15 минути.

През тези 2 часа на няколко места ме беше наистина страх и си заравях главата в блузата на Макс.
След още 15 минути филма беше свършил.

-Теб сериозно те беше страх.- каза Даниел, смеейки се.

-А ти си откачил.- казах и го ударих.

-Ама как те е страх, това е просто филм?

-Не потвърждавай очевидното. Ако го правиш, ей там е вратата.

-Добре, съжалявам.

-Стига вие двамата.- казаха Макс и Бела едновременно. Това ме стресна.

-Спирам.-каза Даниел.

-Стана 22:30.- казах.

-Хайде Даниеле тръгвай.- каза му Макс.

- Добре де. Идвам.- каза и излязоха от стаята.

-Аз ще си лягам.- казах на Бела.

-Влизай в банята и после ще спим.

-А и утре да не сте ме събудили рано.- предупредих.

-Добре.

Влязох в банята и си взех душ набързо. Излязох, облякох си тениска и къси гащи и си легнах. Не след дълго съм заспала.

Следва продължение...

☆ Глава 24 ☆

Ден 9-ти от лагера.

Макс:

Събудих се в 8:30. Кой ме събуди ли? Гаджето на най-добрия ми приятел. Или с едно име казано, Бела. Дойде най-нахално в стаята рано сутринта.

-Ставай.- започна да ми вика, защото още лежах.

-Няма. Отивайте някъде другаде да се натискате.

-Ари де. Ще кажа на Иза, че не искаш да ставаш.-каза Бела.

-И как ще и кажеш? Та тя сигурно спи?- каза Даниел.

-Гаджето ти е срещу теб.- изпях.

-Ари де, моля те, стани.- каза тя, игнорирайки това което и казах.

-И като стана къде да отида?

-При Изабел.

-Спи ли?

-Да, но не я събуждай. Предупреди ме снощи да не го правя.- каза Бела.

-Добре. Ще спя на дивана при нея.

-Каквото искаш прави, само не я събуждай.

-Добре.

Влязох в банята и си облякох черни дънки и бяла тениска. Взех си телефона и излязох от стаята, оставяйки Бела и Даниел да правят каквото и да е.

Отворих полека вратата и я видях да спи. Часът беше 8:45. Няма да я събуждам до обяд. Затворих вратата и легнах на дивана. Затворих очи за момент.

_____***След 3 часа***_____

Е явно това не беше за момент. Взех си телефона и видях часа. Беше почти 12:00.

Чух писък.

Станах веднага от дивана и се обърнах към леглото.
Изабел беше станала и седеше на леглото опитвайки се да диша нормално.

-Хей, хей, спокойно, било е просто сън. Какво стана?- казах прегръщайки я.

-Катастрофа... Мама... Татко... Брат ми... Изстрел....- между всяка дума правеше пауза.

-Спокойно.

Изабел:

-Съжалявам ако те събудих.- промърморих след като се отдръпнах от прегръдката.

-Не, не си. Тъкмо станах.

-Добре, колко е часа?

-Почти 12.

-Еха... Къде е Бела?

-Познай.

-С Даниел, нали?

-Дам. Изгониха ме от стаята.

-И ти дойде тук за да спиш на дивана.- засмяхме се.

-Оправи се и да слезем за обяд.

-Добре.- казах и станах от леглото.

Влязох в банята и си измих лицето. Погледнах се в огледалото и бях просто ужас. Косата ми стърчаща от всякъде, тъмни петна под очите. Общо взето по-зле изглеждам от всяка друга сутрин. Усмихнах се на себе си и излязох от банята.

-Хей, ти си ми оправил леглото.

-Дам. Поне това да направя иначе ще слезем след час.

-Е не съм толкова бавна.

-Добре, не си.- вдигна ръцете си в защита.

-Какво да облека?- попитах и се надвесих над куфара.

-Това.- каза и посочи раираната блуза. Взех си поредния чифт дънки.

-Добрем.- казах и извадих дрехите от куфара си.

Облякох ги набързо. Сресах косата си. Тъкмо да се обърна когато една ръка ме прегърна силно.

-Стига де, не пак.- измрънках.

-Значи не си искаш сутрешната целувка?

-Искам си я, но сега съм гладна.

-Стига де. Само една целувка.

-Една целувка ли? Та като ме целунеш ти я задълбочаваш и не мога да те накарам да ме пуснеш.

-А, значи аз съм виновен.

-Да ти си виновен.

-И защо така си мислиш?

-Казах ти.- избутах го назад, взех си телефона и излязох, оставайки го сам в стаята.

Признавам, прекалих. Не трябваше да му викам. За една целувка се скарахме. Влязох в ресторанта, надявайки се Бела и Даниел да са там.

-Хей, какво става?- попита ме Бела докато сядах на стола.

-Какво да става? Скарахме се.

-За какво?

-За една целувка.

-По-точно?

-Искаше целувка, но му отказах, защото всеки път се опитва да я задълбочи и да. Поскарахме се малко заради това.

-И кой започна с караницата?- попита Даниел.

-Аз.- казах без да се замислям за каквото и да било друго. Та какво можех да кажа. Ако кажех той, щях да излъжа.

-Защо просто не му я даде?- попита.

-Защото... защото... не знам.- казах.

Точно когато щеше да каже нещо Макс влезе в ресторанта. Седна на стола до мен, но не ме погледна. Пак повтарям, прекалих.

-Съжалявам, не трябваше да правя така преди малко.- промърмори.

-И аз не трябваше да прекалявам.- признах.

-Вие станахте като малките деца. Първо се карате, а после се извинявате един на друг.- каза Даниел. Показах му среден пръст

за пореден път и се загледах в телефона си.

Сервитьора дойде и ни донесе обяда. Обядвахме и се качихме в стаята си. Момчетата дойдоха в нашата стая за да ни "помогнели" да си съберем нещата.

-И ся вие за какво дойдохте, да се подмазвате или да помагате?- попита Бела, затваряйки вратата.

-Аз да помогна, за него не знам.- каза Макс.

-Аз също да помогна, за да може после вие на мен да помогнете.- каза Даниел и всички се засмяхме.

-Защо просто не поиска помощ ами това правиш?- попита го Макс.

-Нямаше да се съгласят.

-Прав е.- казах.

След малко смях започнахме с подреждането на нещата в куфарите. Седнах пред моя куфар на земята и започнах да вадя всяко едно нещо от него. По-голяма част от дрехите не съм ги обличала. Отделих си дрехи, които да облека утре и започнах с прибирането.

Подредих дрехите, а след това започнах да обикалям из стаята да си събера фибите и ластиците. Обиколихме сигурно 3 пъти стаята и намерих повече от 10 черни фиби и 2 ластика. Прибрах ги в несисера заедно с гривните, които съм носила тези дни. Е поне те не бяха много. Прибрах всички неща и затворих куфара. Остана само четката за коса, нея утре.

-Бела, готова ли си?- провикнах се за да ме чуе в банята.

-Не мога да си намеря гривната.- каза докато излизаше от банята.

-Може да е в нашата стая.- каза Макс.- А и Иза, имаш няколко фиби в банята и мисля че една гривна.

-Какво правят нещата ти там?- попита Бела.

-Не знам.- казах и погледнах на една страна.

-Намерих я!- извика Бела и аз се обърнах към нея. Държеше гривната с нейната буква. Онази която ми подари когато бяха в къщата на Макс.- Къде е твоята?- попита ме.

-Ето я.- посочих ръката си.- Никъде не съм ходила без нея. А твоята какво правеше на шкафа?

-Той ми я махна.- посочи към Даниел.

-Аз съм виновен, така ли?- стана и се приближи до нея.

-На теб ти пречеше.- той започна да я гъделичка.

-Чакай, чакай. Какво сте правили, че да му пречи?

-Нищо.- казаха двамата едновременно.

-Ще те накарам да ми кажеш.- казах ѝ.- Сега какво ще правим?- попитах.

-Сега ще ни помогнете да си съберем нещата в нашата стая. И да вземеш твоите.- каза Макс.

-Хайде да ходим, после ще се натискате.- казах на Бела и Даниел. Засмяха се и излязохме от стаята.

-Сега... сядате и гледате.- каза Даниел.- Ей така се прави.- започна да прибира нещата в куфара си, без дори да ги сгъва или подрежда. Започнахме с Бела да се смеем. Набързо ги събра и го затвори.

Макс излезе от банята и подреди неговите дрехи. Даже по-добре и от моите. Ето защо майка му е казала да помогне на баща му докато ние бяхме на пазар.

-Какво ще правим сега?- попита, сядайки на дивана до мен.

-Не знам. Часът е...

-16:30.- Бела довърши изречението ми.

-Искам на вън.- казах.

-Аз ще дойда с теб.- каза Макс и ме прегърна.

-Вие?- попитах.

-Ще седим тук и ще намерим някой филм.

-Само това?- повдигнах веждата си с усмивка.

-Дам?- каза Бела.

-И къде ще намерите филма?

-Ще извадя лаптопа ти от куфара.

-После ти ще го подреждаш.- предупредих я преди да затворя вратата.

Излязохме навън. Макс ме прегърна както обикновенно. Вървяхме по дългата пътека с пейки от двете страни. Някак си ми е странно да вървя тук.

-Иза...

-Да.

-Чу ли какво те питах?

-Не. Няма да лъжа. Не те слушах. Какъв ти е въпроса?

-Мислила ли си какво ще стане ако частта които не са на лагера разберат какво се е случило, училището?

-Ще стана най-обсъжданата тема за може би... година. Няма да се отърва лесно.

-И аз съм с теб в това число.- каза.

-Искам да си ходя.

-Аз също. Утре тръгваме.

-Да. Казаха ли час?

-9:30 сутринта.

-Ама аз искам да спя.

-Ще спиш в автобуса.

-Мхм.- спрях за момент на място.

-Защо спря?

-Не ми се върви повече нататък.- измрънках.

-Нека да седнем.- каза и ме придърпа към пейката.

Седнахме.

-Още веднъж съжалявам за днес. Не трябваше да реагирам така.- казах.

-И аз не трябваше да започвам.- отпуснах главата си на рамото му. Целуна ме по челото и се загледахме в далечината. Между нас имаше тишина. Тишина която беше приятна.

-Знам кой може да е написал онази статия.- казах изведнъж.

-Кой?- попита.

-Ева. Нали каза, че била на места където сме били ние.

-Възможно е.

Целувка. Единственото нещо, което получих след това. Целувка, която те кара да трепериш. Отдръпнахме се и се загледах в далечината. Говорихме си за най-различни случки, но бяхме прекъснати от телефона ми. Погледнах екрана и плъзнах с пръст по него. Беше брат ми.

Разговор:

-Хей, какво правите?

-Говорим си за стари случки. Ти?

-Чудех се дали да почистя стаята ти и да разгледам вещите ти.

-Не, не, не. Само да си пипнал нещо мое ще те убия.

-Добре де, няма.

-Ще дойдеш да ме вземеш, нали?

-Кога си ми казала да те взема?

-Мама не ти ли каза? Няма да спя в Макс когато се върнем. Ще дойдеш да ме вземеш.

-Никой, нищо не ми е казвал. Какво се е случило, че да решиш така?

-Не е сега моментът за да говорим за това. Мама ще ти каже когато се върнем.

-Добре?

-Това входната вратата ли е което чувам?

-Не... Това беше... ъм... вратата на стаята ми. Хей, Алекс.- чу се и друг глас.

-Това Лидия ли е?

-Не... Ще затварям. Утре звънни когато сте в България.- каза и веднага затвори.

-Брат ми и Лидия отново са вкъщи.- казах.

-Пожелавам ти късмет когато се прибереш.- каза и се засмяхме.

-Ще ми трябва. Колко е часът?

-18:30.

-Хайде да ходим в хотела.

-Хайде, да видим Бела и Даниел какъв филм са избрали.

-Дали въобще са го направили?

-Нека да разберем.

Сложи ръката си на рамото ми и тръгнахме към хотела. Качихме се в асансьора и след минута бяхме в стаята. Бела и Даниел седяха на дивана и ми ровеха в лаптопа.

-Намерихте ли филм?- попитах.

-Да, но намерихме и твои снимки като малка.

-Стига де. Това ли трябва да правите?!

-Била си по-сладка като малка.- каза Макс.

-На мама приличам.- казах и се изплезих като малко дете.

-Този език не е ли по добре да седи зад зъбите ти?- каза Даниел и започна да се смее.

-Млъкни. Ако ще пускате филм, пускайте. Ако не, аз си отивам в стаята.

-Стига де, не се сърди. Седни тук.- каза Макс и потупа мястото до себе си.

-Кой е филма който явно Бела е избрала?

-Предизвестена смърт.

-Страшен?

-Дам.

-Пускай.

2 часа и половина ужаси. Дано да не е като вчерашния. Седях отново на дивана сгушена в Макс, гледайки към екрана на

лаптопа ми. Филма започна. Началото нищо. Не беше кой знае колко страшно, но нататък беше страшничко. На няколко пъти изпищях защото бях се загледала и нещо изкачаше и ме стряскаше. Бела също пищя, но по-малко от мен. Още 30 минути. Само толкова останаха. Доизгледахме филма. При мен проблема е такъв, че когато гледам някой филм ме е страх, но когато свърши все едно не съм гледала.

-Големи сте бебета и двете.- каза Даниел на мен и на Бела.

-Дано някое чудовище изскочи от телевизора ти и те стреснем някой ден.- използвах филма срещу него.

-Щом казваш.

-Аз си отивам в стаята.- каза Бела.- Утре ще ставаме рано, а аз искам да си взема дълъг душ.

-Аз също.- получих си целувката от Макс и излязохме от стаята.

Прибрах лаптопа в куфара и си взех телефона, лягайки на леглото. Разгледах това онова в Instagram, гледах видеа в YouTube и чаках Бела да излезе от банята. Цял час вече се къпе. Не мисли ли че прекалява? Тъкмо да започна да я викам да излезе, вратата се отвори.

-Време беше.- измънках.- Навий ми алармата за 8:00 утре. Аз влизам в банята.

-Добре.- каза и аз влязох.

Измих си косата и тялото. Увих кърпа около косата и една около тялото. Излязох, облякох си бельото и широката тениска. Легнах си и не след дълго заспах.

Следва продължение...

☆ Глава 25 ☆

Изабел:

Алармата звънна и аз за пореден път я спрях. Сигурно от 20 минути ми звъни на главата и аз я спирам за 5-ти път. Накрая се предадох и станах. Часът беше 8:20.

Събудих Бела и влязох в банята. Измих си лицето и зъбите. Излязох и си облякох бяла блуза с доста голямо деколте, което позволяваше на блузата да пада надолу по рамото ми. Облякох и черни дънки, докато виках на Бела да става.

Сресах косата си и я оставих пусната. Разгледах това онова из Instagram докато чаках Бела да се приготви.

8:40 момчетата дойдоха в стаята ни с всичкия си багаж.

-Добро утро!- поздравиха с влизането.

-Никак не е добро.- казах, вдигайки поглед от телефона си. Даниел ми се намръщи, а Макс дойде до мен и седна на таблата на леглото като мен.

-Бела. Готова ли си?- попита я Даниел.

-Почти.- извика в отговор и излезе от банята.- Само да си среша косата.

-Побързай.- извиках.

-Е не се ядосвай. Има още време.- каза ми Макс и ме прегърна. Усмихнах му се и забих поглед към телефона си отново.

_____

Взех си чантата като прибрах в нея телефона си и парите, заедно

със слушалките и тонколонката. Взех си шише с вода и се насочих към вратата.

-Хайде да слизаме.-извиках.

-Хайде. Куфарите също.- каза Макс.

-Добре.- извадих дръжката на моя и го дръпнах към вратата на стаята.

-Помощ?- попита.

-Да, ако може.- колелцето се заклещи на прага на вратата. Късмета никога не е с мен.

-Ей сега.- дойде и вдигна куфара, така че да мога да продължа нататък по коридора.

-Къде остана Бела?- попитах.

-Тук съм. Взех ключа.- разклати го в ръката си.

Заключи стаята и слязохме с асансьора. Оставихме ключа на рецепцията, а куфарите във фоайето при на останалите.

Влязохме в ресторанта и седнахме на обичайната маса. За всички тази сутрин имаше приготвени палачинки. Изядохме ги и излязохме навън. Признавам за средата на Юли сутрин си е студено.

Още щом излязохме от хотела, носейки куфарите си на шофьора потръпнах от студения въздух, който се удари в голата ми кожа.

Оставихме куфарите до багажника на автобуса и изчакахме да излязат и останалите за да се качим.

-Не ти ли е студено така?- попита Макс, докато си гледах отново телефона.

-Да, но съм свикнала.- казах и му се усмихнах.

-Щом казваш.- прегърна ме отзад и целуна рамото ми. След това

опря брадичката си на него. Усмихнах се и се загледах в далечината, чакайки класната да излезе всеки момент заедно с останалите.

_____След 10 минути_____

Вече бяхме в автобуса и както на тръгване, така и сега бяхме на последната седалка. Макс и Даниел до двата прозореца, а аз и Бела между тях.

Тръгнахме и както обикновенно бях облегнала главата си на рамото на Макс, а краката ми на седалката пред мен. Бях със слушалки и игнорирах всичко около мен. Чантата ми беше при Макс, а тонколонката на по-предните седалки. Не се разбирам с по-голяма част от класа, но ако не съм аз няма да имат музика.

Макс:

Усетих как Изабел се унася на рамото ми. Минута след като я погледнах беше заспала. Спрях музиката и я оставих да спи.

Загледах се през прозореца. Толкова е красива гледката когато всичко наоколо е зелено...

_____След 4 часа_____

С всяка изминала минута се приближаваме все повече до България. След 4 часа спряхме за да може шофьора да си почине от дългия път.

Чака го още, така че да дава на другия шофьор да кара и да си ходим по-бързо. Вдигнах леко телефона на Иза и видях часа. 13:30. Още само някакви си около 12 часа път. Отпуснах се назад на седалката и явно съм се унесъл, защото Бела ме събуди.

-Хей, искаш ли нещо от магазинчето ето там?- попита.

-Аз не. Но тя може да иска.- казах и посочих към спящото момиче на ръката ми.

-Ще и взема нещо. Ти сигурен ли си че не искаш?

-Вземи ми солети.

-Добре.- засмя се и слезе от автобуса.

Пак се отпуснах назад, но не заспах. Иза се размърда, вдигайки главата от рамото ми.

-Колко е часа?- попита сънено, търкайки очите си.

-13:50.

-Аз пак съм заспала.

-Стига, спи спокойно.- казах и се засмях.

-Стига си ме дразнил.- каза и ме удари по рамото. Направих се, че ме боли и го потърках.

-Добре, добре. Съжалявам.

-Не се прави, не те заболя.- засмя се.- Къде са ми слушалките, тонколонката и чантата?- попита.

-Чантата горе.- посочих.- слушалките тук и тонколонката на 4-тата седалка.

-Мързи ме да стана да я взема.- показа с ръка на там.- Толкова е далеч...- измърмори. Засмях се и станах. Минах покрай нея и отидох отпред, взимайки колонката. Върнах се при нея, а тя се беше изместила на моето място до прозореца.

-Сега стани.- казах.

-Не. Ти стана първи и мястото остана свободно.- усмихна ми се и се загледа в нещо. Седнах на нейното място и започнах да я гъделичкам. След минутка я оставих, но устните ми намериха място върху нейните.

Някой се прокашля зад нас. Мамка му. Дано да е Бела или Даниел. Отдръпнах се от нея и видях Ева да гледа към нас със скръстени пред гърдите си ръце.

-Какво?- попита Иза, раздразнено.

-Дойдох да ви питам дали няма да слезете, но както виждам си имате работа тук.

-Какво искаш да кажеш, че имаме работа?- попитах.

-Работа да се натискате докато не дойдат останалите.

-Млъкни и просто изчезни.- извика Иза срещу нея.

-Ще се махна, но ще видиш какво ще се случи...- каза и излезе.

-Какво искаше да каже с това?- попита ме.

-Не знам. Искаш ли да слезем?

-Хайде.- каза и слязахме от автобуса. Отидохме при остатъка от класа и седнахме при тях.

_____След 1 час_____

След 1 час вече тръгнахме. Още малко. Аз отново бях до прозореца,

Имаше музика и пеене. От страна на Изабел и Бела.

_____

След нямам си и представа колко часа вече бяхме в България и навън беше тъмно. Всички вече спяха, а аз седях буден заедно с Даниел и Изабел.

Изабел:

Всички бяха заспали само аз, Макс и Даниел още бяхме будни. Смяхме се, внимавайки да не събудим Бела. Часът минаваше 23:00. Решихме да и направил някакъв номер, но скоро се отказахме защото нямаше с какво. Всичките ми гримове бяха в куфара и нямах нищо в мен.

Сложих си едната слушалка, а другата я дадох на Макс.

_____

Бяхме близо. Реших да звънна на брат ми да дойде да ме вземе, защото е с Лидия вкъщи.

Разговор:

-Ало?- каза.

-Съжалявам, че те събудих. Ще дойдеш ли да ме вземеш

-Отиди в Макс.

-Ари де, обеща.

-След 30 минути съм там.

-Добре. Ще се видим после и моля те кажи ми, че Лидия не е в нас.

-Не обещавам.- каза и затвори телефона.

Продължихме със слушането на музика. Не след дълго отново ме е хванал сън и съм заспала.

_____

Най-сетне слязохме от автобуса.

Взехме си куфарите и се запътих заедно с Макс към колата на брат ми.

-Брат ти, ще ме закара ли до нас?- попита.

-Ще го накарам.- засмях се, отваряйки багажника на колата. Качихме куфарите в багажника и седнахме в колата. Под качихме имам предвид Макс.

-Хей, сестричке.- каза и запали колата.

-Хей, какво искаш?

-Знам, че обичаш да готвиш....

-Какво да ти сготвя?- попитах, гледайки го възможно най-сериозно.

-Не знам, но трябва да бъдат 3 чиний.

-Сериозно?

-Дам.- каза, завивайки по улицата към дома на Макс.

-Ама при едно условие.

-И то е?

-Да ми помогнеш с чистенето.

-Значи ти ми готвиш, а аз помагам с чистенето.- каза, спирайки колата пред къщата на Макс.

-Мхм.

-Съгласен съм.

-Я пак повтори?- казахме с Макс едновременно.

-Дам. Ще ти помогна.

-Късмет.- каза Макс, слизайки от колата.- По-късно ще ти звънна, ако имаш нужда от помощ.

-Добре.- казах и той затвори вратата. Взе си куфара и влезе в къщата си.

-Значи си решил да ми помогнеш?

-Не. Просто обещах на мама и затова ще си изчистя само стаята.

-Е, и това е нещо.- казах, поглеждайки напред към пътя.

-Мисля, че ще има да чистиш доста...

-Купон ли си правил?

-Не...- каза и завъртя очи.

-Щом казваш. Лидия нали е вкъщи и ще ми помогне.

-Мхм. Кажи сега какво ще ми сготвиш?

-Не знам? За закуска или обяд?

-То ще дойде направо обяд.

-Ами...- почесах брадичката си, все едно мисля.- Пица?

-Защо не? Готви каквото можеш.

-Добре? Приберем ли се си лягам.

-Лягай. Още е рано. 4:30.- каза спирайки пред вкъщи.

Взех си куфара и се качих в стаята си. Нито се преоблякох, нито нищо. Легнах на леглото и след минути съм заспала.

Следва продължение...

☆ Глава 26 ☆

Изабел:

Алармата този път ме събуди...
Чакай. Аларма? Това или е кошмар или съм на училище. Но няма как.

-Алеееееекс?- Извиках раздразнено.

Знаех на 100% ,че той ми е сложил алармата.

-Да, сестричке?- Каза със смях в гласа, влизайки в стаята.

-Ти ли ми нави алармата?

-Не знам. Може би да, може би не.

-Ще те убия.

-О...Колко мило. И аз те обичам.

-А защо ме събуди?

-За да ми приготвиш обяд.

Изпуфтях и поставих главата си на възглавницата.

След 5 минути просто реших вече да стана. Влязох в банята за да изпълня сутришните си процедури. След като бях готова се насочих към гардероба ми.
Облякох тъмно червена тениска и черни дънки и излязох от стаята.

Влязох в кухнята където вече беше Алекс заедно с Лидия.

-Добро утро!- поздравих, влизайки.

-Хей, Из!- поздрави Лидия.

-Ще правя пица за любимия ми брат.- намръщих се.

-Да, да. Няма да ти помогна с чистенето.

-Ти обеща.- измрънках, цупейки се като малко дете.

-Той като не иска, аз ще ти помогна.- каза Лидия, усмихвайки ми се мило.

-Значи... почвам с правенето на пицата.- Отворих хладилника.- Алекс, какво си правила тези дни? Няма нищо освен това. Даже и то е развалено. Илл...- изписках и го пуснах в коша.

-Не знам.- вдигна рамене.- Във фризера трябва да има нещо.

-Има замръзна пица.

-Направи от нея за обяд, а после ще отида да напазарувам.

-Добре.

_____

-Алекс, беше гладен. Какво стана?- бях изкарала пицата от фурната и с Лидия чакахме Алекс да слезе.

-Идвам. Телефона ти звъни.- извика слизайки по стълбите.

-Дай ми го.

-Аха, иди си го вземи.- каза, сядайки на масата.

Изпуфтях и се качих в стаята си. Взех телефона и плъзнах пръст по екрана. Имах пропуснато от Макс.
Звъннах му.

Разговор:

-Хей, звънял си?

-Да. Искаш ли да ти помогна с чистенето? Наще ще се върнат

след ден, два и ми е мега тъпо.

-Тя Лидия е вкъщи и ще ми помага. Ако свърша по-рано искаш ли да излезем?

-Добре. Като свършиш звънни.

-С удоволствие.- казах и се засмяхме.

-Айде ще се видим после.

-Да, чао.

-Хей, ако ще ядете, яжте за да чистим, че искам да изляза.- казах, слизайки по стълбите.

-Уууу... гаджето.- каза Алекс.

-Млъкни и яж.

-По-спокойно.- вдигна ръцете си в защита.

-Аз съм в хола и започвам да ти чистя кочината в която си живял 10 дни. Когато си готов си изчисти стаята.

-Не си ми майка.

-Не съм ти прислужница.- излязох от кухнята, взимайки чувал за боклук и мокри кърпи. Да аз с това чистя.

Влязох в хола и започнах да събирам всички пакетчета които имаше там. Имаше кутии от пица, пакети от бонбони, чипове и в всякакви вреднотий.

Събрах ги в чувала и го оставих настрана. Махнах фигурките от рафтовете и забърсах праха. Върнах всичко по местата и тъкмо да изляза когато Лидия влезе.

-И ти ли идваш само да гледаш? Ако е така се качи при Алекс.

-Хей, ще ти помогна. Не съм брат ти.

-Съжалявам.- казах, осъзнавайки как и виках преди секунда.

-Спокойно.

-Ама аз съм спокойна.- казах поглеждайки навсякъде в стаята, но не и към нея.

-Да бе?

-Мхм. Нищо ми няма.

-Брат ти понякога може да бъде доста лош, така че не му се ядосвай.

-На теб не ти се е ядосвал така.

-Напротив. Повече от 1 път в който бях в тази къща. А когато е ядосан ми се е случвало да си го изкара на мен.

-Просто понякога се държи така все едно не съм му сестра.

-Но той те обича въпреки че не го показва. Ти си малката му сестричка.- хвана раменете ми.

-Да.- усмихнах ѝ се, поглеждайки я.- Ако ще помагаш имам да пускам прахосмукачка.

-Ако искаш пусни, а аз ще ида в кухнята.

-Добре.

Тя излезе, а аз взех прахосмолачката и изчистих набързо. Отворих прозореца и излязох през вратата.

-Имаш ли нужда от помощ?- попитах, влизайки в кухнята.

-Как да изчистя там горе. Няма как да стигна.

-Ще се кача на плота и ще изчистя.

-Внимавай да не паднеш.

-Внимавам, внимавам.

-Така каза и онзи път.- каза Алекс, влизайки.

-Ти да мълчиш.- предупреди го Лидия.

-От кога гаджето ми е срещу мен?

-Откакто влезе в кухнята и започна да се заяждаш.- каза тя, а аз се качих на плота.

Изчистих праха по шкафа и се смеех на караницата. Измих и подредих чиниите, докато Лидия отиде някъде с брат ми. Останаха още 2 стаи.

Качих се нагоре по стълбите и влязох в стаята на брат ми. Каза, че ще я изчисти, но не го е направил.

_____

Най-накрая свърших. Лидия излезе с Алекс и ме оставиха да довърша сама. Сега седя в стаята си и гледам към часовника на стената показващ 18:30. Реших да сляза долу да видя дали не са се върнали.

Излязох от стаята си и тръгнах надолу по стълбите. Вървях по коридора и си гледах телефона когато чух някой да влиза. Върнах погледа си на телефона и продължих да вървя. Бутнах някаква от любимите фигурки на мама. Вдигнах я от земята и я оставих обратно. Вдигнах главата си за да видя Лидия притисната в стената, а брат ми я целува.

-Кхъм, кхъм.- прокашлях се зад тях.- Наемете си стая.- казах и продължих да вървя.

Прибрах телефона си в задния джоб и продължих да вървя. Толкова ли странно изглеждат от страни. Боже...

Влязох в кухнята и си налях чаша вода. Изпих я и се запътих към хола да гледам телевизия.

Вървейки ми се зави свят и спрях за момент. Затворих очи и се подпрях на стената. Постоях така 1-2 минути, докато телефон ми не извибрира в джоба. Отворих очи и го извадих. Имах съобщение от Ева.

изпрати видео

Ако не се отдръпнеш от Макс, го пускам в интернет и край с теб.

Оставих написаното настрана и се върнах нагоре да видя клипа. Отворих го. Това бях аз и Алекс в онази вечер.

Черни петна започнаха да се появяват във вече насълзените ми очи. Изпуснах телефона и се подпрях на стената за да не падна и аз. В този момент очите ми се затвориха напълно.

-Алекс, веднага ела. Из, съвземи се.- беше последното нещо което чух.

Макс:

Целия ден прекарах в разглеждане на каналите по телевизора и игране на видео игри.

Тъкмо вечерях когато телефона ми звънна на масата до мен. Телефона ми извибрира, което ме накара да свия веждите си към името на екрана.

Разговор:

-Какво е станало?- попитах.

-Изабел и стана нещо. Както си вървеше и видя нещо в телефона си и припадна.

-Какво е видяла?

-Не мога да го отключа.

-Веднага идвам.- казах и затворих.

Облякох си черни дънки и тениска и излязох на бегом. Заключих и след 5 минути бях пред къщата на Изабел. Звъннах и вратата се отвори.

-Влизай.- каза Лидия, правейки ми път.

-Да.- влязох и събух маратонките си.- На къде?

-В хола.

-Добре.

Влязох в хола. Алекс беше седнала на фотьойла до дивана, а лекарка държеше ръката на Изабел. Седнах на фотьойла срещу Алекс и зачаках да видим какво ще каже.

-Припаднала е от преумора. Оставете я да си почине и всичко ще е наред.

-Благодаря ви!- каза Алекс.

-Няма за какво, върша си работата.- каза и му се усмихна.

-Лид, изпрати я.

-Добре. Насам.- каза и тръгнаха с лекарката към вратата.

-Какво се е случило?- попитах.

-Казах ти.

-Къде и е телефона?

-Ето.- подаде ми телефона.

-Дали после няма да вика за това, че ще го отключиш?- попита Лидия, влизайки.

-Няма.

Отключих го и първото нещо което беше на екрана беше чата и с Ева. Погледнах последното изпратено съобщение от нея днес и подадох телефона на Алекс.

-Какво е това?

-Гледай. Сигурно не знаеш какво се е случило.

-Това... Не, не може да е истина.

-Напротив е.

-Ама това, тя, този. Кога стана?

-Два дни преди да тръгнем.

-И тя. Офф... той.

-Събери си мислите.- Лидия седна до него.

-Добре. Къде стана това?

-Едната страна на хотела.

-Ти къде беше?

-Край басейна.

-Защо не беше край нея?

-Тя отиде да се разходи без да казва на никой.

-Ева от къде го е видяла?

-Беше при нея и сега се опитва да и съсипе живота.

-Да и съсипе живота ли?

-Тя ме харесва и иска да скъсаме.

-Разкажи какво стана.- каза направо Лидия.

-Не знам какво е станало преди това, но след като чух някой да плаче отидох и я видях. Разказа ми, че е бил пиян и е искал да прави секс с някого. И ето, че го е направил. Лицето и беше червено от всички шамари които и е удрял.

-После как стигнахте до хотела?

-Не можеше да ходи и я носих до стаята.

-Знам какво е.- каза Лидия гледайки земята.

-Какво искаш да кажеш с това?

-Бившото ми гадже направи същото.

-Какво?!- извика Алекс.

-Хей, хей по-спокойно.- каза и се засмя.- Това нали е бившия ѝ?

-Мхм.- измрънках.

-Ето това обяснява защо го е направил. Преди ако е нямал възможност сега го е направил.

-Но виж. На видеото ясно се чува как той и вика, че ще си плати за всичко което е станало преди 2 години.

-Какво е станало преди 2 години?- попита тя.

-Видяла го е да се целува с най-добрата ѝ приятелка.

-Тя ти го каза?- попита Алекс.

-Да. Още първата вечер когато го видя.

-Еха. Това е напредък. Обикновенно нищо не казва дори и на най-близките си. Чакахме 2 месеца за да разберем какво е станало. Мама и татко знаят ли за това?

-Да. Ева им е казала.

-Боже...- каза и се облегна назад.

-Хей, ти се събуди.- каза Лидия, клякайки до дивана.

-Какво стана?

-Припадна от преумора.

-Аха. Хей, Макс.- изправи се седнала на дивана.

-Хей. Как си?

-Добре.

-Може да не паднах от плота, ама пък това.- каза и се засмя.

-Да.- каза Алекс и се засмя с нея.

-Искаш ли да вечеряш и да си лягаш?- попита я Лидия.

-Не ми се спи. Още е...

-21:00 часа.

-Мхм. А аз спах до сега.

-Добре, щом искаш. Ще кажеш ли какво стана на лагера?- попита Алекс.

Изабел:

-Беше забавно.- казах.

-Нещо друго?- попита Лидия.

-Не знам, защо? Какво знаете вие?

-Някой спа с НДП-то си.- засмя се Алекс след изказването си.

-Млъкни.- прикрих зачервените си бузи с косата ми.

-А тези бузи защо станаха червени?

-Абе я ти тихо там.- предупредих го отново.- И какво ако е така?

-Нищо. Просто казвам.

-Хей сега ще се скарате, така че стига.- каза Макс.

-Друго стана ли?- попита отново Лидия.

-Какво сте видяли и знаете?

-Това.- Алекс вдигна телефона ми с екрана към мен.

-Но не... Това не се случи... Тя го е обрабоботила...- започнах да си измислям лъжа.

-Не ме лъжи.- предупреди Алекс.

-Алекс, стига. Като не иска да говори я остави.- каза Лидия.- Може ли да излезете?

-Добре. Хайде Алекс.- каза Макс и двамата напуснаха хола, оставайки ме сама с Лидия.

-На мен ще ми кажеш ли?- попита.

-Не знам.

-Обещавам, няма да кажа на никой.- позамислих се и започнах да говоря.

-Реших да се разходя. Видях тази Ева да целува Макс и се ядосах. Тръгнах към една от пейките, но ръката му ме спря. Той беше пиян и искаше да прави секс с някой. И този някой бях аз. Всеки път щом го бутах той ме удряше и накрая постигна целта си.- очите ми се напълниха със сълзи и аз ги затворих за да ги спра.- Много болеше. Нямах сила да направя каквото и да е. Просто не знаех какво. Събрах всички сили и го избутах накрая.- гласът ми се пречупи. Подпрях главата си на рамото ѝ, а тя ме прегърна силно.

-Всичко свърши. Защо не казваш на вашите какво се случва? Повярвай ми, ако им кажеш ще ти олекне.

-Никога не ме разбират. Винаги започват с тяхното, защо не внимава и тем подобни. Никой друг не знае че съм спала с Макс освен Алекс, ти и тази Ева.

-А Алекс от къде знае?

-Ева му каза.

-Майка ти и баща ти ще им кажеш ли?

-Не знам. Ще бъдат разочаровани все пак той ми беше най-добър приятел.

-Важното е, че на теб ти е харесало.

-Нямаш си и на представа.- казах и се засмяхме.- Наистина ли е станало това при теб дето каза на брат ми?

-Мхм.

-Разкажи ми.

-Единия ден бях вкъщи и си обикалях по тениска. Тогава входната врата рязко се отвори и през нея нахлу той. Както седях с чаша с вода в ръка я изпуснах и тръгнах нагоре по стълбите. Но ръката му ме хвана и се озовах между стената и тялото му. Съблече набързо дрехите си и тениската ми. Точно тогава бяхме се скарали и не бяхме в добри отношения, но когато го направи скъсаме.

-Уууу... Това е било гадно.

-Мхм. Я чакай малко.

-Какво стана?

-Погледни.- отиде до вратата и я отвори. Пред Лидия падна Алекс, а аз започнах да се смея.

-Не му се сърди. Той ще си плати скоро време.- казах през смях.- Къде е Макс?

-Ето ме. Казах да не подслушва ама той не.- засмях се, протягайки се.

-Я виж.- Алекс посочи голия ми корем под надигналата се нагоре тениска.- Една синка, и втора синка.

-И така може да стигнеш до 7.- засмях се, вдигайки тениската си нагоре.

-Само?- Лидия се засмя, докато Алекс просто се взираше в корема ми.

-Да. Ела горе.- Изправих се от дивана, отивайки при Макс.- Ние сме в стаята ми. Ако искате нещо не сме там.

-Добре.- каза Лидия, усмихвайки се.

Хванах ръката на Макс и го задърпах нагоре. Отворих вратата на стаята и я затворих след като влязохме.

-Искаш ли да спиш в нас?- попитах.

-Защо не. Лягай на леглото, а аз ще бъда на дивана.

-Ела при мен. Има място.

-Добре.

-Аз ще се преоблека. Ей сега идвам.

Взех си любимата ми дълга до коленете тениска и съблякох дрехите от днес. Облякох си тениската и се настаних на леглото. Сложих глава на възглавницата и направих място на Макс. Легна на леглото до мен и след минути се понесох в света на сънищата...

Следва продължение...

☆ Глава 27 ☆

Изабел:

Събудих ли се? Не знам. Така ми се спеше, но трябваше да стана. Реших да се изправя, но една ръка ме върна обратно в леглото. Обърнах се настрани за да видя Макс, прегръщайки ме силно.

-Хей, време е за ставане.- казах, бутайки го леко по рамото.

-Още 5 минути, мамо.

-Абе я ставай, не съм ти майка.

-Ох, който и да си просто лягай и ме остави още 5 минути.

-Ставай, идиот такъв.- извиках.

-Легни де, моля.

-Оффф... лягам.- легнах обратно, а Макс зарови глава в косата ми.

-Спи ми се...- измрънка.

-И на мен, но Алекс и Лидия са долу.

-И какво от това.- каза и притисна устните си в моите.

Ръцете му се пъхнаха под тениската ми, придвижвайки ги по голата ми кожа. След минута останах само по бельо. Обходи цялото ми тяло в целувки и се върна отново на устните ми.

Вратата рязко се отвори. Мамка му. Ще го убия.

-Алекс, само не отваряй...- извика Лидия.- ...Вратата.- каза по-тихо, когато видя Алекс на вратата.

-Съжалявам, че прекъсвам натискането ви, но Бела и Даниел са долу и искат да ви видят.

-Идиот такъв, изчезвай.- извиках, хвърляйки възглавницата по него. Веднага затвори вратата и възглавницата се блъсна в нея.

-Да слезем да видим какво искат.- станах от леглото и си облякох тениската отново.

-Няма ли да се преоблечеш?- попита.

-После. Сега ме мързи.- отворих вратата на стаята и слязох по стълбите.

-Добро утро!- поздравиха.

-Никак не е добро.- казах сядайки на дивана.

-Алекс какво си направил пак?- каза Бела, обръщайки се към брат ми.

-Може да съм прекъснал нещо...

-Ти си идиот.- каза му. Засмях се.

-За втори път го чувам днес.- отбеляза.

-Вдигни си задника и излез.- казах и му посочих вратата. Както никога до сега ме послуша.

-Изглеждаш ужасно.- каза Даниел.

-Не започвай и ти.- намръщих му се.

-Както и да е. Какво ще правите после?- попита Бела.

-Живеем.- казахме с Макс едновременно.

-Излиза ли ви се?- попита Даниел.

-На нашето място?- попитах.

-С бански.- подчерта Бела.

-Може и без. Ние не възразяваме.- каза Даниел и се засмяхме.

-Тихо там. Кога?- казах.

-Днес в 13:30.- каза Даниел.

-Ти да си вземеш шапка.- посочи ме с пръст Бела.

-Защо ми е шапка?

-Ако не искаш да припаднеш, отново...

-Чакай ти знаеш?

-Мхм. Брат ти ми каза.

-Добре? Ще се видим след няколко часа.

-Да, ние ще тръгваме.

-Чао.- изпратих ги до вратата.

-Сега отивам да ям, а после да се преоблека.- казах, влизайки в хола.

-Закуската.- извика Алекс.

-Точно навреме.- каза Макс.

-Мхм. Какво готвите?- попитах влизайки в кухнята.

-Гофрети.

-Яко. Чакай малко. Ти си готвил? Аз няма да ям тогава.

-Спокойно, не беше той. Бях аз.-каза Лидия, оставяйки чинията на масата.

-Аааа... добре тогава.

-Какво ще правите после?- попита Алекс.

-Ще ходим на плажа. Защо?

-Питам...

-Вие двамата сте намислили нещо. Какво е?- попитах.

-Нищо.- казаха едновременно.

-Мхм.

_____

-Дано да ви е харесала закуската.- каза Лидия.

-Беше вкусно.- Макс се усмихна към нея.

-Мхм.

-Из, аз ще се прибирам. После ако искаш намини да отидем заедно.

-Добре. Значи ще се видим след 2 часа?

-Да. Ще тръгвам. Звънни когато тръгваш.

-Добре. Чао.-изпратих го и се качих в стаята си.

Взех си хавлията и влязох в банята. Измих тялото си с гъбата и излязох. Облякох си банския и син потник с надпис Ping и дънки.

Сресах и сплетох косата си на плитка.
Сложих си кърпата за плажа в чантата, заедно с портмонето.

-Иза...- чух някой да ме вика.

-В стаята съм си.- извиках обратно.

-Може ли да вляза?

-Да.- вратата се отвори и през нея влезе Лидия.- Какво е станало?

-Искам да се скрия от брат ти.

-Какво е направил пак?

-Тръгна да ме гони.

-Мхм. Нищо ново за него.- засмях се.

-Какво прекъсна сутринта?- попита сядайки на леглото ми.

-Пффф... По-добре да не беше влизал.

-Какво видя? Теб по бельо, а Макс върху теб, целувайки те?

-Точно казано.- засмях се.

-Изабел, къде е Лидия?- извика Алекс близо до вратата. Посочих и банята, а тя влезе. В този момент вратата на стаята ми се отвори.

-Няма я тук.

-Я пак си помисли?

-Няма я. Мисля, че излезе навън.

-Не ме лъжи.

-Не лъжа.- вдигнах ръцете си в защита.

-Ако ме лъжеш мисли му.

-Нищо не можеш да направиш.- чу се шум от банята.

-Къде каза че е?

-Навън.

-Я пак помисли?- приближи се до вратата на банята.

-Казах ти навън.

-А не е ли тук?

-Не.

-Тогава това кой е?- отвори вратата, но в банята нямаше никой.

Явно се е скрила.

-Казах ти, че няма никой.- усмихнах му се като малко дете.- Сега ако обичаш излизай.- посочих вратата.

-Добре, добре.- каза и излезе от стаята.

-Може да излезеш.- казах след като се уверих, че е далеч от вратата.

-Беше на косъм.

-Ха. Да. Аз излизам.- казах и си взех чантата и телефона.

Слязох по стълбите и излязох от вкъщи. Звънях на Макс поне 3 пъти, но не си вдига телефона.

_____

Звънях на звънеца и след минута отворих вратата. Ще ми се да не го бях правила. С влизането в хола видях Ева и Макс седнали на дивана. Застанах до стената така че да не ме видят. Загледах се в Ева. Отново го целуна. Този път няма да им се размине и на двамата.

-Какво става тук? Звъня ти от 20 минути, а ти седиш тук с нея и един бог знае къде ти е телефона.- извиках.

-Слушай, не е това което изглежда.- започна Ева.

-Така ли? Та ти току що целуна гаджето ми за пореден път.- гласът ми се пречупи.

-Наистина. Не е това което изглежда.- продължи наново.

-Благодаря ви, че ми бяхте най-добри приятели.- казах и тръгнах да излизам, но ръката му ме спря.- Пусни ме.

-Изслушай ме.

-Казах, пусни ме.- отскубнах ръката си от хватката му и излязох от къщата. По най-бързия начин се прибрах вкъщи и се качих в

стаята си, игнорирайки погледите на брат ми и Лидия.

Затръшнах вратата на стаята си и се свлякох по нея. Оставих сълзите да потекът свободно. Нямаше смисъл да ги спирам. За какво да ги спра? За да мога да видя как гаджето ми се целува с бившата ми най-добра приятелка.

Стоях подпряна на вратата сигурно сигурно час. Телефона ми не спира да звъни и да получавам съобщения. Не му обърнах внимание, а му спрях звука и го хвърлих настрана.

-Иза, може ли да вляза?- Някой почука на вратата.

-Момент.- изправих се и избърсах сълзите от лицето ми. Отворих вратата.

-Хей, добре ли си?

-Мхм.

-Защо плака и се прибра толкова ядосана?

-Няма значение. Всичко е наред.- фалшива усмивка се появи на лицето ми.

-Кого залъгваш с тази усмивка? Себе си или мен?

-Не знам. Просто искам да остана сама за малко. Ще вдигнеш ли да кажеш, че не съм вкъщи или нещо такова?- посочих телефона.

-Добре. Но защо да лъжа гаджето ти?

-Моля те, направи го.

-Добре.- подадох и телефона и тя вдигна.- Ало? Не, няма я. Излезе за момент от вкъщи и ще се върне след около час. Забрави си телефона вкъщи. Ще и кажа.- каза и затвори.

-Какво стана?

-Иска да говори с теб. Но какво е станало?

-Ева го целуна за пореден път и се скарахме.- предадох се и ѝ

казах.

-Горе главата. Всичко ще мине.

-Мхм. Ако Алекс пита, нямаш идея какво е станало.

-Добре. Ние отиваме на кино.

-Добре. Аз ще съм тук.

-Чао.- каза и излезе от стаята.

Легнах на леглото и след минути в мислите ми съм заспала.

На сутринта...

Събудих се от любимата ми слънчева светлина. Намръщих се и станах. Облякох си черен клин и бял потник и слязох по стълбите. Вчера заспах към 16:30 и днес не съм уморена.

-Добро утро.- извиках.

-Хей, мама и татко днес се прибират.- каза Алекс.

-Супер.- изписках.

-Мхм. Закуси и ще отидем да ги вземем.

-А къде е Лидия?

-Тръгна си преди около 10 минути.

-Аха. Какво има за закуска?

-Сандвич.- посочи масата.

-Мързел.

-Мхм. Защо очите ти са червени?

-Не, не са.

-Да, са.

-Не.- отхапах от сандвича.

-Защо си плакала?

-Казах, че не съм.

-Стига де, кажи ми.

-Мамка му, да плаках. Не те интересува за какво.- извиках.

-Хей, хей. Нищо не съм направил.

-Аз искам да направиш. Да си вдигнеш задника и да тръгнем към летището.

-Закуси ли?- попита.

-Да.

-Тогава хайде.- каза и взе ключовете си.

Пътя прекарахме в пълна тишина. Вече бяхме на летището и чакахме да видим мама и татко.

-Ето ги.- извика, привличайки вниманието ми.

-Хей, деца.- извика мама.

-Мамоооо.- изписках все едно бях на 5 и я прегърнах силно.

-Хей, ами мен?- попита татко.

-Не ти трябва да я прегръщаш.- каза Алекс зад мен.

-Млъкни.- изсъсках срещу него.

-Вие не се спряхте. Току-що дойдохме и пак почвате с караниците.- каза татко.

-Та ние никога не сме спирали.- засмях се.

-Да, да. Хайде да вървим.- каза татко и взе куфара от ръката на мама.

-Хайде.- казах и тръгнахме към колата.

Макс:

Аз съм идиот. Голям идиот. Пак позволих на Ева да ме целуне. Изабел видя всичко и сега ми е сърдита. Признавам прекалих. Звънях и повече от 20 пъти вчера, но тя не вдигна. С Бела и Даниел излязохме, но не правихме нищо друго освен да ѝ звъним. Трябваше да говоря с нея. Накрая Лидия вдигна и ми каза, че е излязла.

Днес мама и татко се връщат. Супер. Поне ще има на кой да кажа каквото и да е. Седях облегнат на дивана в пълна тишина. Обмислях какво да кажа на Изабел ако въобще реши да говори.

В този момент входната врата се отвори. През нея влязоха мама и татко, но дори и не се мръднах от дивана. Седях загледан в точка в стената и не помръдвах.

-Хей, всичко наред ли е?- каза мама сядайки до мен.

-Не... Тоест да.

-Скарахте се?- попита.

-Мхм. Готов съм да оправя нещата, но тя не иска да говори с мен.

-Ще намериш начин да го направиш.- каза и сложи ръка на коляното ми.

-Ще успея.- повторих си и ѝ се усмихнах. Стана от дивана и излезе от хола, оставайки ме съвсем сам. Да си призная не си вярвам...

Следва продължение...

☆ Глава 28 ☆

След седмица...

Макс:

Наистина не си вярвам, че ще мога да оправя нещата. Как се очаква, че ще ги оправя. Та тя не иска да говори с мен, а вече става седмица както не съм я виждал или съм говорил с нея. През цялата седмица се опитвах да и звънна, но или ми затваря или не ми вдига. Бела и Даниел също и звъняха, но не вдига. Решен съм да говоря с нея. Точно днес. Точно сега. Станах от леглото ми и влязох в банята. Може да е 9:30 сутринта и тя да спи, но ще отида в тях. Облякох си дънки и тениска и слязох долу.

-Добро утро!- поздравих, влизайки в кухнята.

-Добро да е!- каза татко.

-Реши ли какво ще правиш?- попита мама.

-Ще оправя нещата, някак си.- казах и седнах на стола.

-Късмет. Ние сме на работа. После да кажеш как е минало.

-Мхм. Кога излизате?

-Сега.

-Добре, чао.- казах и те напуснаха къщата.

_____

Закусих и излязох от нас. Тръгнах към къщата ѝ. След 10 минути бях пред вратата и звъннах на звънеца, надявайки се някой друг да отвори вратата, а не тя.

-Здравейте!- каза Изабел, търкайки очите си.- Изчезвай.- каза след като ме видя и трясна вратата, но не успя да я затвори, защото си сложих крака.

-Само ме изслушай.

-Няма какво да слушам. Чао.

-Стига си се инатила. Ще приключиш 15 годишно приятелство заради някаква кучка, която иска да спи с някого?- След като го чу отвори вратата и ми направи знак да вляза. Седнахме на дивана в хола.

-Не искам да развалям никакво приятелството, ама Ева вече прекалява.

-Съгласен съм.

-За какво изобщо беше във вас?

-Каза ми да съм и помогнал да и станеш приятелка отново. Аз отказах и започнах да и задавам въпроси и явно за да млъкна ме целуна.

-Тази.... Нищо друго?

-Нищо. Съжалявам, не трябваше да идва въобще вкъщи.

-И аз съжалявам, не трябваше да подслушвам и въобще да идвам когато не ми вдигна. И най-вече не трябваше да се ядосвам и да викам.

-Оставила си на гнева да вземе доброто от теб.- свих рамене.

-Е, да ама съжалявам.

-Няма проблем.- казах.- Прощаваш ли ми?- попитах.

-Мхм.

-Наистина?- изписках като малко дете.

-Да, кога съм се шегувала.- засмяхме се и разтворих ръцете си за

прегръдка. Изабел се поколеба за момент, но след секунди беше между ръцете ми.

-Съжалявам.- промърморих в косата и.

-Влюбените, ако обичате отивайте горе да се прегръщате и ни оставете да гледам филм тук.- извика Алекс и Изабел веднага се отдръпна от мен.

-Защо просто не ги оставиш?- попита го Лидия.

-Защото това е сестра ми и ако не си забравила до преди час бяха скарани.

-Хей, всичко между нас е наред, а вие недейте да се карате.- каза Изабел.

-Щом казваш.- каза Алекс.- Сега ако обичате отивайте горе.

-Къде са мама и татко?

-На работа.

-Мхм. Хайде, Макс.- задърпа ме нагоре по стълбите.

Изабел:

Няма как да не простя на човек когото наистина обичам. Не искам да го загубя, затова простих.

Влязохме в стаята ми и Макс седна на леглото, а аз влязох в банята. Измих набързо очите и зъбите си. Излязох и облякох тениска и къси панталонки заедно с бански под тях.

-Какво ти се прави?- попитах.

-На плажа?

-Ще звънна на Бела и Даниел.

-Добре.

Взех си телефона от шкафа и набрах номера на Бела, сядайки на

леглото до Макс.

Разговор:

-Ало?- попита.

-Да не би да те събудих?

-Не, какво има. Ако е Макс ще остане без глава.

-Не, не. Всичко е наред. Днес оправихме нещата.

-Супер.

-Искаш ли да излезем, днес на плажа?

-Защо не? Час?

-13:30 на нашето място.

-Там съм.

-Звънни и на Даниел.

-Добре. Чао.

-Чао.

-Бела се съгласи.- казах.- Имаме време до 13:30.

-Мхм. Ако си готова да идем да закусим някъде.

-Само да си среша косата.

-Добре. Аз ще ти оправя леглото.

-Остави го. Като се прибера ще го оправя.

-Добре.

Застанах пред огледалото и сресах косата си. Вързах я на висока конска опашка.

-Аз съм готова. Взимам си пари и излизаме.

-Добре.

Взех си портмонето и слязохме надолу по стълбите. Гледката на дивана не беше никак добра. Лидия и брат ми за пореден път се натискат. Прокашлях се зад тях и Алекс стана от нея.

-Ти не виждаш нищо.- Алекс, посочи към мен.

-Ам... Ние излизаме. Ако ви трябва нещо сме някъде навън.

-Добре.- каза Алекс.- Кога ще се връщате?

-Довечера.

-Супер.

Засмяхме се и излязохме от къщата. По пътя вървяхме хванати за ръце и смеейки се.
Стигнахме до закусвалнята близо до парка. Взехме си дюнер и седнахме на една пейка в парка.

-Бела помисли, че си направил нещо и каза, че ще останеш без глава.

-Заслужавам си го.

-Ти го каза.

-Кой има рожден ден след няколко дни?- попита.

-Кой?

-Ти.

-Аз?

-Да. Забрави собствения си рожден ден.

-То как няма. След всичко което стана.- при спомена се намръщих.

-Казах че Съжалявам повече от веднъж.

-Не, няма проблем. А аз казах, че ти прощавам.

-Добре. Бела ще дойде на плажа, нали?

-Да. След час и половина.

-Ще дойдеш до вкъщи. После на плажа?- попита.

-Да. Сега яж.

_____

-Влизай.- каза и отвори вратата на къщата му.

-За какво дойдохме тук?

-Защото не ми се седеше в парка.

-Пффф... идиот.- измрънках.

-Чух те.

-Не ми пука.

Седнах на дивана и извадих телефона си. Имах съобщение от Даниел.

Чат:

***Той**: Ще можете ли по-рано да излезете?*

***Аз**: Да. Защо?*

***Той**: Имам малко работа по-късно и затова.*

***Аз**: Добре. Кога?*

***Той**: След 30 минути?*

***Аз**: Ще се видим там.*

-Макс, след половин час трябва да сме на плажа.- извиках.

-Добре, ще бъдем.- каза и седна на дивана до мен.

-Какво правиш?- попитах, гледайки сложната му ръка на крака ми.

-Нищо.- хвана брадичката ми и ме накара да го погледна. Долепи устните ни в целувка. Малка, сладка целувка, която никой не е получавал от седмица. Минута по-късно се отделихме.

-Липсваше ми това.- казах.

-И на мен.- каза и се засмяхме.

-Трябва да тръгваме.- казах.

-Ставай, принцесо.- засмях се от това как ме нарече и станах.

След 10 минути бяхме на плажа и се качихме на нашето място. Бела и Даниел още ги нямаше. Седнах на земята или по-точно легнах, като опрях глава на крака на Макс.

Седяхме така около 10 минути докато не усетих една ръка на корема ми и някой да закрива слънцето пред мен. Отворих очи за да видя Бела.

-Хей, вие дойдохте?

-Да. Доста ли ни чакахте?- попита.

-Не. Само някакви си 10 минути.- каза Макс.

-Добре. Е какво ще правим сега?

-Във водата.- казах.

-Предизвиквам те да скочиш от онази скала във водата.- каза и посочи скалата на няколко метра от нас.

-А ти скочи, защо аз?

-Предизвиках те.

-Никой не те е карал.- изплезих му се.

-Затапи те.- изпя Макс.

-Шшшт... тихо там.- каза му Даниел.- Нали щяхме да ходим във водата.

-Мхм. Хайде.

Слязохме и аз съблякох дрехите си оставяйки ги на хавлията на Бела. Отидох на брега за да си намокря краката докато чаках останалите. Стъпих на мокрия пясък и една вълна зала краката ми. Побиха ме тръпки, но след минута се озовах под водата цялата мокра.

-Дано ти е харесало.- каза Даниел, хилейки се.

-Идиот. Изчезвай.- извиках.

-Даниеле, веднага ела тук.- извика го Макс.

-Ооо... Някой ще ме набие, за дето съм докоснал гаджето му?- Присмя се Даниел и отиде близо до него. И двамата бяха със сериозни изражения докато не застанаха лице в лице. Тогава започнаха да се смеят.

-Момчета.- измрънках тихо до Бела.

-Хей, вие няма ли да влезете?- извика тя.

-Идваме...

Следва продължение...

⭐ Глава 29 ⭐

Изабел.

-Хей, вие няма ли да влезете?- извика Бела.

-Идваме.- извикаха и след минута всеки задърпа другия във водата или по-точно. Макс мен, а Даниел Бела.

Влязохме във водата и като малките деца си играхме.

Излязохме и аз седнах на пясъка, гледайки към водата. Толкова е красиво дори и по средата на деня. Винаги съм обичала плажа, защото това е едно от местата, на които мога да си почина и ако не съм в добро настроение да ме успокои достатъчно за да мога да говоря с някой без да му се развикам. Нещо им има на шума на вълните. Действат успокояващо.

Понякога идваме тук със семейството ми, но това става много рядко, защото постоянно са заети. Иска ми се да съм по-малка за да мога да прекарва повече време с родителите си. Като бяхме в София винаги идвахме тук на почивка с мама, татко, дори и Алекс идваше. Макар и за седмица това място се превърна в едно от любимите ми места.

***Ретроспекция:**

***-Върни ми я.- виках на Алекс и бягах по пясъка, а мама и татко седяха отстрани и се смееха.**

***-Алекс, върни ѝ шапката.- извика мама.**

***-Ама аз искам да си поиграя с малката ми сестричка.- каза и вдигна ръцете си нагоре за да не мога да я стигна.**

-Стига де. Аз съм само на 5. Не мога да я стигна.- скачах

около него.

-Но си много сладка така.- докосна носът ми с показалеца си и тръгна да бяга.

-Мамо, кажи му.

-Да му кажа ли аз?- попита татко.

-Да. Искам да ми върне шапката.- казах и скръстих ръце пред гърдите си.

-Обещавам. Ще ти я върне. Само седни тук и гледай.- татко стана и ме остави да седна до мама. Алекс беше спрял до водата и татко взе шапката ми и го бутна вътре. Върна се при мен и ми я даде. Станах от хавлията му и отидох близо до водата.

-Хареса ли ти водата?- извиках му.

-Ще ти го върна, маймуно.- каза и тръгна да ме гони.- Бягай, но само да се приберем в София ще видиш ти.

-Какво ще видя?- спрях и се обърнах към него.

-Това.- вече не усещах земята под краката ми. Алекс ме беше взел на ръце и ме носеше към водата.- Затвори си устата да не се напълни с вода.- каза и след минута бях цялата мокра.

-Алекс, веднага я доведи тук.- извика мама.

-Ама тя сама влезе.- започна да се оправдава.

-Да, да. И аз това казвам. Доведи я.

Отново бях в ръцете му. След минута бях завита с хавлията и седнала на коляното на татко.

-Ти си най-лошия брат.- казах му.

-И аз те обичам, принцесо.*

Имахме много такива ваканции, на които постоянно се карахме с

Алекс.

-Изабел, защо се усмихваш така?- извика ми Даниел, заставайки пред мен.

-Нищо. Просто си спомням летата които сме прекарали със семейството ми тук.

-И постоянно си се карала със Алекс, нали?- попита Макс, сядайки зад мен и прегръщайки ме.

-Да. Винаги се караме. Дори онзи ден на летището когато мама и татко се върнаха отново се скарахме.

-Вие винаги се карате, но и се обичате. Все пак брат и сестра...- каза Даниел.

-Вижте какво ви нося!- извика Бела и привлече вниманието ми към нея.

-Сладолед.- изписках като малко дете и ми подаде една от фунийките от ръцете ѝ.

-За теб съм ти взела любимия, на теб като нейния, а на теб като моя.- подаде и на останалите сладоледите. Моя беше с ягода и на Макс също, а на Бела и Даниел бяха с шоколад.

Обичам такъв откакто бях малка. Винаги си вземах или с ягода или с шоколад.

Ретроспекция:

-А ти какъв сладолед искаш?- попита татко, чакайки да кажа какво искам за да отиде и да ни вземе сладолед на всички.

-Искам сладолед от ягода.

-Ако няма от ягода?

-Ще има от ягода.

-Ако няма ще ти взема от моя с шоколад.

-Добре.

Тръгна и след малко се върна със сладоледите в ръка.

-Ето.- подаде ми сладоледа, както и тези на мама и Алекс и седна на хавлията.

-Принцесо, за теб няма сладолед.- каза Алекс и го взе от ръката ми.

-Стига де. Тогава и за теб няма да има.

-Напротив, ще има. И то 2.

-Мамо, кажи му. Искам сладолед.

-Алекс, моля те. Стига си я дразнил.

-Колкото и забавно да е.- довърши татко.

-Кого защитаваш? Мен или него?- попитах и го ударих по ръката.

-Не знам. Аз не съм на ничия страна.- вдигна ръцете си.

-Принцесо, сладоледа ти ще се разтопи и ще ме принуди да го изям.

-Дай ми го.

-Алекс.- скара му се мама.

-Искам да я дразня.

-Ще я дразниш когато се приберем.

-Добре. Ето ти го.- подаде ми го обратно.*

-Иза... земята до Изабел....- каза Бела и размаха ръка пред лицето ми.

-Да, да. Тук съм.

-Ще дойдеш, нали?

-Къде да дойда?

-Вярно, че не си ме слушала.

-Съжалявам, отнесох се.

-Ще прави парти.

-Кой ще прави парти?- попитах, все още не разбирайки за какво говори.

-Даниел. Ще дойдеш, нали?

-Разбира се. Кога?

-Довечера. В 21:00 часа.- уточни той.

-Ами родителите ти?

-Няма ги.

-Ще дойда.

-Добре, ами ти?- посочи към Макс.

-Мхм. Ще дойда.

-Ако искате хайде да влезем във водата, че целите сте в пясък.- посочи към мен и Макс.- И после да си ходим.

-Добре. Хайде ставай.- каза Макс и застана пред мен подавайки ми ръка. Хванах се за нея и станах.

Влязохме отново във водата и както седях с Бела и си говорехме чифт ръце се увиха около мен. Бела се стресна от ръцете на Даниел около нея, но скоро се отдалечиха от нас. Бавно бях завъртяна в ръцете му и се гледахме лице в лице. Ръцете ми застанаха на врата му, а неговите на кръста ми.

Гледахме се няколко секунди преди да притисне устните си в моите. Целувка изпълнена със страст и съжаление. Придърпа ме

възможно най-близо до себе си, облизвайки долната ми устната, искайки достъп, който с удоволствие му дадох. След минута се отделихме. И двамата дишахме тежко. Опрях глава на гърдите му, не искайки да се отделям от него. Поседяхме малко в тишина преди да реши да я развали.

-Хей. Искаш ли да си ходим?- попита.

-Не.- казах.

-Какво има?

-Нищо. Не искам да си ходя. Брат ми и Лидия са вкъщи и ще почне да ми мрънка, защото нали казахме, че ще се приберем довечера.

-Искаш ли да дойдеш в нас?

-Добре.

-Хайде. Да излизаме. Бела и Даниел ни чакат.- каза и се отдръпнах от него.

-Ще може ли да дойдеш до вкъщи да си взема дрехи за партито и да не викат само на мен?

- Добре. Ще дойда.- целуна косата ми и се облякохме набързо.

_____

-Влиз и ме изчакай тук. След минута идвам.- казах и се качих набързо в стаята си. Взех си дрехи и ги сложих в чантата си. Взех я и тъкмо да изляза и чух как Алекс и Лидия си говореха.

-Този трябва да си плати за това, че е докоснал сестра ми.- каза Алекс.

-Не говорихте ли с полицията?- попита го Лидия.

-Обадихме се, но нямали доказателства че това е станало.

-Видеото?- попита.

-Видеото. Съвсем забравих за него. Къде ми е телефона?- попита Алекс. Слязох набързо по стълбите и с Макс излязохме от къщата.

-Какво стана?- попита.

-Алекс говори с Лидия. Ще ми звънне или пише всеки момент.

-За какво?

-Лагера и видеото от Ева.

-Аха.

-Сега във вас?

-Мхм. Хайде.- каза и постави ръката си на рамото ми.

_____

-Влизай.- каза и отвори вратата.- Влез в хола след минута идвам.

-Добре.- казах и влязох в хола, оставайки чантата на фотьойла и сядайки на дивана.

Облегнах се назад и затворих очи за секунда. Телефона ми звънна и ме накара да ги отворя.

Разговор:

-Кажи, Алекс?

-Имам един въпрос.

-И той е?

-Ще ми пратиш ли онова видео?

-Не може ли утре да ти дам направо телефона си? Чух разговора ти с Лидия.

-Как така си чула?

-Бях вкъщи тогава да си взема дрехи.

-Дрехи?

-А, забравих да ти кажа. Даниел прави парти и ще отида. Кажи на мама и татко.

-Внимавай с пиенето.

-Ще внимавам.

Засмях се и затворих. Облегнах се отново назад и се загледах в стената...

Следва продължение...

☆ Глава 30 ☆

Изабел:

Облегнах се отново назад и се загледах в стената.

-Има нещо странно в тази стена.- каза Макс, сядайки на дивана до мен.

-Как така нещо странно?- попитах.

-Кара хората да се взират в нея с часове.

-Какво? Минаха само 5 минути.

-Преди седмица седях и гледах стената цели 4 часа.- Засмях се.

-Родителите ти къде са?- попитах.

-На работа.

-Скучно ми е....- измънках.

-Какво ти се прави?- попита.

-Не знам.

-Филм?

-Защо не. Искам да гледаме онзи от лагера.

-Кой от всички?- попита.

-Игра на нерви.

-Ще го гледаме горе.- каза и посочи към стълбите.

-Добре.- станах от дивана в хола и се качихме горе. Седнах на

леглото, докато Макс изваждаше лаптопа си. Седна на леглото до мен и пусна филма, държейки лаптопа на краката си.

След 10 минути се целувахме, забравили за филма. Целувки изпълнени със желание. Целувайки устните ми за пореден път Макс се отдръпна и зарови глава в свивката на врата ми. Оставяйки мокри целувки хвана ръба на тениската ми и след минути бях без нея. Обсипа цялото ми тяло с целувки и спря до копчето на дънките ми. Тъкмо да го разкопчее когато телефона ми звънна. Игнорирах го и се загледах в това което правеше Макс. Свали дънките ми и се премести нагоре целувайки усните ми.

-Мамка му, това нещо няма ли да спре?- извика и взе телефона ми.

Разговор:

-Ало?- каза видимо ядосан. Надявах се това да не са мама и татко иначе щях да имам проблеми.

-Какво по дяволите правиш с телефона на Изабел?- чух гласа на Бела.- Ако може ми я дай.

-Шшшт. Спокойно.- прошепнах на Макс.- Ало, Бела.- казах след като взех телефона от ухото му.

-Трябва ми помощ.

-За какво?

-Не знам какво да облека довечера.

-Оффф...- измрънкахме двамата с Макс едновременно.

-Не ми офкайте. Говоря сериозно. Кажи какво да облека.

-Каквото искаш това облечи. С всичко си хубава.- завъртях очи от изказването си.

-Ама... чакай малко.

-Какво?

-Ще звънна на Даниел.

-Късмет с помощта от негова страна. Макс спри...- казах усещайки ръката му по вътрешната страна на бедрото ми, а устните му по корема ми.

-Добре ли си?

-По-добре не съм била.- казах набързо, прехапвайки устната си за да не издам стон.

-Сигурна?

-Мхм.- измънках.

-Добре. Аз ще затварям. Ще ти звънна после.

-Добре. Чао.- казах набързо и затворих.

-Какво по дяволите беше това?- попитах гледайки към Макс.

-Исках да те накарам да оставиш телефона и да ми обърнеш внимание.

Изпуфтях и си спечелих целувка, на която с радост отвърнах. Протегна се да откопчее горнището на банския ми и тъкмо го направи когато майка му извика да слезем долу

-Идвам мамо.- извика.- Облечи се и слез долу с мен. Иначе ще си помисли нещо друго.

-Добре.- засмях се.

Облякох се набързо и слязохме долу.

-Здравей, лельо Вяра!- поздравих влизайки в кухнята.

-И ти ли си тук? Съжалявам ако съм прекъснала нещо.- каза и се засмя.

-Не, нищо не си.- казах.

-Мхм. Та за какво ме вика?

-Налага се да заминем за 2 дни.

-Отново?- попита.

-Мхм.

-Този път за какво?

-Едни колеги ще се женят и им трябва фотограф за сватбата.

-Това значи, че и наще ще ходят на някъде.-измрънках.

-Какво каза?- попита Макс.

-А не, не. Нищо.

-Добре. Кога заминавате?

-Днес. Ще събера багажа след малко и тръгваме.

-Добре. Значи ще се видим след 2 дни.

-Да. Вие къде сте ходили?- попита.

-На плажа. Преди малко се прибрахме.- каза Макс.

-Добре, нещо друго?- попита с голяма усмивка на лицето си.

-Не.- казахме едновременно. Спогледахме се и избухнахме в смях.

-Добре. Криете нещо, но ще се направя, че не знам. Аз ще отида да събера багажа в стаята си. Ако ви трябвам съм там.- каза и се качи по стълбите.

-Да се качим горе да си догледаме филма?- попита.

-Да си догледаме филма, а? И преди малко се качихме да гледаме филм ама...- свих рамене.

-Абе ти я тихо там. Ако искаш влез в банята и се изкъпи и после

ще гледаме филма.

-Какво да направя?

-Влез в банята.- каза бавно.- Имаш вкус на сол.

-Никой не те е карал да ме целуваш.- вдигнах ръцете си в защита.

-Ще ти дам кърпа след минута. Знаеш къде е банята.- каза и се изкачи по стълбите. Изкачих ги след него и влязох в стаята. Подаде ми една хавлия и излезе от стаята. Влязох в банята и измих косата и тялото си.

-Няма ли да излизаш? От половин час си вътре.- Макс започна да удря по вратата.

-Само минута.- казах и облякох набързо бельо си. Увих кърпата около себе си и отворих вратата. Макс веднага се втурна в банята и затвори вратата. Чух го да казва само "най-сетне" засмях се и си извадих дрехите за вечерта. Облякох ги и подсуших косата си с кърпата. Бях облечена с къси дънки и доста дебела блуза, която наподобява на пуловер, но не точно.

Сресах я и я оставих да изсъхне сама. Легнах на леглото, чакайки Макс да излезе от банята. Взех телефона си и влязох в Instagram. Разгледах снимките и оставих телефона на страна. Затворих очи и се понесох в свой собствен свят.

_____

-Хей, ставай.- каза Макс, слагайки ръка на корема ми.

-Само 5 минути.- измрънках и пробвах да се обърна настрани.

-Моля те, ставай.

-Ставам.- въздъхнах и станах от леглото. Отидох и оправих косата си. Взех си телефона и с Макс излязохме от стаята му. Слязохме по стълбите и стигнахме до входната врата. Обух си сандалите и излязохме от къщата.

Тръгнахме надолу по улицата. Макс преметна ръката си през рамото ми и ме придърпа към себе си.

След 10 минути бяхме пред къщата на Даниел. От вратата се чуваше силна музика, а когато влязохме тя се усили още повече.

-Хей, вие дойдохте.- извика Даниел, идвайки до нас.

-Мхм. Къде е Бела?- попитах.

-Горе. По стълбите втората врата в дясно.

-Добре. Ще отида при нея и после пак ще дойда.

-Добре.

Качих се по стълбите и намерих стаята в която е Бела.

-Хей, Белс! Готова ли си?- попитах.

-Да.

-Ще си оставя телефона тук и да слизаме.

-Добре. Хайде.- оставих си телефона на шкафчето до този на Бела и излязохме. Слязохме по стълбите и намерихме момчетата.

-Ти... изглеждаш... ъм... такова... красива си.- каза Даниел на Бела, а тя мигновено придоби светлорозов цвят.

-Благодаря!- каза му.- Какво ще правим сега?- попита.

-Да пием нещо?- попита Даниел.

-Какво има за пиене?- попитах.

-Безалкохолно или алкохол?

-Не знам.- вдигнай рамене.

-Има мохито, кой иска?

-Дай ми чаша.- засмя се и ми подаде една чаша с Мохито. Бела

също си взе, а Макс и Даниел пиха водка. Седнахме на пода на беседката в градината заедно с още няколко човека от класа ни и играхме на ,,Never have I ever". Който остане без вдигнати пръсти ще скача в басейна.

Първият който скочи в басейна разбира се бях аз. Свалих пръст на

'"Никога не съм бягала от час.'
'Никога не съм се радвала на песен от Шон Меднес.'
'Никога не съм се измъквала тайно от вкъщи посред нощ докато нашите са там.'
'Никога не съм се влюбвала в никого от класа ми.'
'Никога не съм правила секс"'

-Ама аз не искам. Тя водата е студена.- мрънках преди да скоча.

-Не е студена. Отиди и я пипни и ще видиш, че не е.- извика Даниел.

И нали съм луда глава и на 3 чаши с Мохито му се вързах и отидох до ръба на басейна. Тъкмо да пипна водата и вече бях цялата мокра.

-Идиот.- извиках му след като излязох.- Ще ти го върна.- посочих го с пръст.

-Да, да. Искам да видя как ще го направиш.

-Ще разбереш.- една усмивка се намести на устните ми.

-А ти май се напи.- каза Макс.

-Не съм, все още съм на крака.

-Е ти чакаш да паднеш и тогава ли?- попита Бела, засмивайки се.

-Трай си.

-Ела вътре с мен.- каза Макс и ме хвана за ръката. Влязохме в къщата където повечето бяха пияни и се намираха на земята.

-На някой май му се приспа.- каза след като ме видя да се прозявам.

-Май да.

-Да се качим горе?- попита наливайки си вода.

-Ако искаш остани при останалите. Аз и без друго съм мокра, така че ще се кача.

-Хайде ще дойда с теб.- каза и сложи ръка на рамото ми, обръщайки ме с лице към стълбите. Качихме се и влязохме в стаята.

-За какво мислиш?- попита.

-Как ще спя с мокри дрехи.- казах и се засмях.

-Ще намериш начин. Ако имаш нещо под дрехите остани с него.

-Ако ти седиш при мен, мисля да остана така.

-Ще ти дам тениската ми.- каза и си съблече тениската. Усмихнах се.

-Добре.- казах и взех тениската от ръката му. Съблякох набързо мокрите си дрехи и я облякох.

Макс легна на леглото и не отдели очи от мен докато се обличах. Легнах до него, а тай ме прегърна и доближи до себе си.

-Макс?

-Ммм?

-Страх ме е.

-От какво?

-Че той ще си остане не наказан.

-Спокойно, ще бъде наказан за това дори че те е докоснал.

-Не знам. Ами ако не стане?

-Погледни ме.- каза и хвана брадичката ми, карайки ме да го погледна.- Не се безпокой. Всичко ще е наред.- каза и целуна леко устните ми. Сложих глава на гърдите му и затворих очи. Макс галеше косата ми и след минути се унесох и заспах.

Следва продължение...

☆ Глава 31 ☆

Изабел:

-Макс, Иза?- извика някой.

-Само още 5 минути.- казахме двамата едновременно.- Какво?!- извикахме отново- Но кой? По дяволите, млъкни.- продължаваме да говорим едновременно.

-Будни ли сте?- попита човека от другата страна на вратата.

-Почти. Ако си Бела или Даниел влез. Ако не чао.- казах и продължих да лежа.

Вратата се отвори и през нея влезе Даниел.

-Защо още лежите? Почти обяд е.

-Защото така.

-Да не би снощи да е имало бурна нощ при вас?

-Какво имаш в предвид?

-Ти си облечена с тениската му.

-И какво от това? Той ми я даде защото дрехите ми бяха мокри, заради теб.

-Е можеше просто да си съблечеш дрехите и така да спиш.

-Мислиш, че ще остана по бельо пред него?

-Вече си оставала. Даже и без него.- Усетих горещината по бузите си и зарових глава в гърдите на Макс.

-Стига си овъртал, какво искаш?- попита Макс, играейки си с косата ми.

-Помощ.

-За?- попитах.

-Чистене.

-Събуди Бела.

-Тя е долу, но няма да можем да изчистим само двамата.

-Ами останалите?

-Тях ги няма.

-Оф... боже.- измърморих.

-Дай ми тениска и ще слезем долу.- каза Макс.

-Ще си облека моите дрехи.- казах.

-Те сигурно са още мокри. Не вярвам блузата ти да е изсъхнала.

-Добре.

Станах от леглото и обух дънките от вчера. Макс стана и облече дадената му от Даниел тениска. Слязохме долу където Бела и Даниел събираха пакетчетата от храна и бутилките от алкохол.

-Ето ни.- извиках.

-Да. Ако може да пуснете прахосмокачка в хола, защото... ами доста са цапали тези които бяха вътре.

-Колко зле може да е?

-До преди малко търках повръщаното по пода.- каза Бела.

-Ил... Ил.... Ил... Не исках толкова много подробности.

-Ти попита колко е зле.- вдигна рамене.- Само ако може когато

отидете не се натискайте ами свършете нещо.

-Кой е казал, че ще се натискаме?- попитах.

-Погледни му усмивката.- посочи към Макс, който гледаше към Даниел и се усмихваха един на друг.

-Идиот, идваш ли?- извиках тръгвайки към хола.

-Да.- излязохме от кухнята, където чистиха Бела и Даниел и влязохме в хола. Заех се с пускането на прахосмукачка, а Макс събра боклуците по земята.

_____

-Ние тръгваме.- извика Макс.

-Добре. Да се видим по-късно?- попита Бела.

-Ще се видим след няколко часа. Ще пиша в чата.- извиках в отговор.

-Добре. Чао.- извика отново.

Излязохме от къщата на Даниел и отидохме в къщата на Макс. Аз още бях облечена с тениската му и с дънките ми.

_____

-Принцесо, имам изненада за теб.- извика Макс от горния етаж.

-Какво трябва да направя за да си я получа?

-Качи се горе.

-Идвам.

Излязох от кухнята и се качих нагоре по стълбите. Отворих вратата на стаята му и влязох. Спрях по средата и започнах да се оглеждам наляво и надясно къде се е скрил.

Скърцането на затварящата се врата ме накара рязко да се обърна.

-Какво по дяволите правиш?

-Нищо.

-Мхм.- гледах го с поглед казващ "Не ми е до игрички, просто кажи".

-Просто не може ли да правим нещо интересно?

-Като?

-Не знам.

-Ако е закуска съм съгласна.

-То вече е обяд.

-Нищо.

-Хайде да слезем да наготвиш нещо.

-Аз?- попитах.

-Мхм.

-Добре. От мен да мине. Хайде да слезем долу.

-Добре. След теб.- посочи с ръка да тръгна пред него.

Тръгнах, а той ме шляпна по задника и започна да бяга надолу по стълбите.

-Идиот.- извиках и скръстих ръце пред гърдите си, слизайки надолу по стълбите.

-Слушам?- застана на няколко крачки пред мен.

-Защо бягаш, нищо няма да ти направя.

-Наистина?- попита доближавайки се повече до мен.

-Мхм. Освен това.- ударих го силно по ръката, но вместо да го заболи той хвана китките ми и ме притисна в стената.

Постави ръцете ми от двете страни на главата ми, държейки ги за да не избягам.

-Я повтори, ще ми направиш ли нещо?- попита.

-Няма.

-Тогава аз ще направя.- каза и долепи устните си с моите, изпращайки тръпки по цялото ми тяло. Пусна ръцете ми и сложи своите на кръста ми. Моите се отпуснаха свободно до тялото ми, но не бяха там за дълго. Намериха място на врата му. Прехапа нежно устната ми, карайки ме да изстена силно. Спусна ръцете си надолу и стисна задника ми.

Отдели ме от стената без да се отделя от целувката и тръгна да върви назад към дивана. Оставяйки ме да седна на него Макс се отдели, зарявяйки глава в свивката на врата ми.

Неутрална гледна точка:

Докато Макс и Изабел се забавляват в къщата му, Бела и Даниел решиха да измислят някаква изненада за рождения ден на Изабел, след няколко дни. Тъкмо седнаха на дивана когато телефона на Бела звънна.

-Ало?- попита тя, чудейки се за какво звъни брата на Изабел.

-Бела, ще може ли да дойдете вкъщи за да обсъдим партито на Изабел за рождения ѝ ден?

-До 30 минути с Даниел ще дойдем.

-Ще ви чакам.

Това беше последното преди да затвори телефона.

Преоблече се набързо и излязоха от къщата заедно с Даниел.

_____

Вече седяха на дивана, осъждайки идеите, които имаха.

-Значи, последно. Партито ще бъде на плажа и трябва да я накараме да остане по-дълга време някъде?- попита момичето седнало до Даниел.

-Мхм. Имате ли идея как ще стане?- попита Алекс.

-Макс. Каза, че е измислил изненада за рождения ѝ ден.

-Решено е. Ще говоря с него след изненадата да я задържи възможно най-дълго време в тях, докато приготвим всичко на плажа. А и каза, че ще имаш идея да украсиш стаята и така, че той ще се съгласи.

Дообсъдиха плана си и се върнаха всеки по къщите си.

Макс:

Седяхме легнали на леглото в стаята ми, покрили голите си тела с одеяло. Изабел беше опряла глава на гърдите ми, а аз я бях прегърнал и си играех с косата ѝ. Усещах как се унася и заспива.

_____

Явно и аз съм заспал. Събудих се от звъна на телефона.

Разговор:

-Ало?- попитах възможно най-тихо за да не събудя спящото до мен момиче.

-Ще кажеш ли на Изабел да се прибере?

-Тя спи.

-Моля те, събуди я и ако може до час да е вкъщи.

-Добре. Ще я събудя след малко.

-Добре. Чао.

Затворих и станах внимателно от леглото и си облякох дрехите. Клекнах до леглото и докоснах рамото и за да я събудя.

-Хей, ставай.- казах тихо, за да не я стресна.

-Ммм?- измънка, държейки одеялото към себе си.

-Брат ти се обади и каза да се прибереш.

-Ще стана само минута.

-Добре. Аз съм на дивана, ако ти трябва нещо само кажи.- казах и излязох от стаята.

Изабел:

Станах от леглото, държейки одеялото около тялото си. Облякох си дънките заедно с блузата от партито и си взех нещата, прибирайки ги в чантата. Оправих леглото и слязох долу. Както каза Макс седеше на дивана и се беше загледал в телефона си.

-Аз тръгвам. Стана 16:30 и сигурно няма да излизам днес. Ще се видим утре.

-Да те изпратя?- попита.

-Няма нужда. Знам къде е вратата.- целунах бузата му и излязох.

Какво направих отново? Мама и татко ако разберат вече наистина може да ме убият. За втори път спах с най-добрия ми приятел, който стана мое гадже и за сега само Алекс знае, а аз казвам винаги на мама, че няма нищо такова.

Потънала в мислите си не разбрах кога стигнах пред вкъщи. Извадих си ключовете и отключих. Влязох вътре, отправяйки се към хола където ме чакаха Алекс и Лидия.

-Здравейте!- поздравих, сядайки на дивана до тях.

-Хей, сестричке.

-За какво ме вика?- попитах.

-Да си дадеш телефона.

-Вярно. Ще ходите ли някъде?

-Ще отидем до полицейското управление и после ще се върнем. Ти ще стоиш тук.

-Добре. Ще вляза в банята и после ще спя.- казах, ставайки от дивана.

-Ако искаш аз ще остана при теб.

-Отиди с него. Искам да остана сама за малко.

-Да не би да се скарахте?

-Не. Нищо такова. Просто... вървете.- казах и се качих нагоре по стълбите. Отворих вратата на стаята си и влязох.

-Какво по дяволите и става? Мени си настроенията през 5 минути.- чух Алекс да пита Лидия преди да затворя.

-Не знам.

-Остани вкъщи и сготви нещо за вечеря, моля те.

-Добре. Внимавай само какво правиш. Ако се ядосаш не прави глупости.- каза и аз затворих вратата.

Отворих гардероба, изваждайки си бельо, клин и блуза. Взех си хавлията и влязох в банята. Измих косата и тялото си. Излязох и облякох дрехите. Сресах коста си, взех лаптопа и легнах на леглото.

Чат:

Аз: *Хей, какво правиш?*

Макс: *Седя. Ти?*

Аз: *Скучая. Алекс излезе с телефона ми и ми е мега тъпо. Няма какво да правя на лаптопа.*

Макс: *Мхм. Кой има рожден ден след няколко дни?*

Аз: *Моя милост.* 😁

Макс: 😂😂😂

Аз: 😂😂😂 ❤❤❤

Макс: 😍😍😍

Аз: 😘😘😘

Макс: ❤❤❤

Аз: *Съжалявам, че ще прекъсна спама, ама аз съм гладна. Не успях да закуско-обядвам във вас.* 😂

Макс: *Мхм. Аз също. Чао за сега.* ❤

Аз: ❤❤❤

Оставих си лаптопа настрани и слязох в кухнята. Вечерях и влязох в хола при Лидия. Тя седеше на дивана и гледаше телевизия и си пишеше с някой.

-Хей, какво правиш тук? Нали беше в стаята си?

-Огладнях. Щяхме да обядваме като се върнахме от къщата на Даниел обаче не успяхме. Не стигнахме до кухнята.

-Ами?

-Гонихме се.- вдигнах рамене.

-Значи се гонихте, а?

-Да.

-Ми тези червени бузи и усмивка?- ощипа бузата ми.

-Те не трябва да са там.- казах.

-Мхм, ще ти вярвам, че нищо не е станало.

-Гледали ти се филм докато чакаш Алекс?

-Може. Ти избери, аз ще направя пуканки.

-Добре.

Избрах филма от лагера, който не можахме да гледаме предния път с Макс. Пуснах го на телевизора и с Лидия седнахме на дивана и гледахме филма.

След като свърши аз се качих в стаята си, гледах клипове в YouTube и накрая съм заспала.

Следва продължение....

☆ Глава 32 ☆

Макс:

Станах доста рано. Беше 6:45 сутринта и тъй като днес Изабел има рожден ден съм решен да я изненадам.

Станах от леглото и влязох набързо в банята. Облякох си дънки и тениска и слязох долу.

-Добро утро!- поздравих.

-Добро да е! Защо си станал толкова рано?- попита татко.

-И го питаш? Днес Изабел има рожден ден.- каза мама вместо мен с голяма усмивка на лицето си.

-Какво си и подготвил?- попита татко.

-Ще има изненада за нея само ако успея да я направя за около 4 часа.

-4 часа?- попита мама.

-След може би толкова ще се събуди.

-Аха. Късмет и внимавайте какво правите.

-Татко, не мислиш ли че е късно да го казваш?

-Какво?- попита.

-Нищо. Ъм.... такова... Аз излизам.- взех телефона си заедно с парите и излязох от вкъщи.

_____

Вече бях пред къщата ѝ. Звъннах на звънеца и вратата се отвори от Лидия.

-Какво правиш тук?- попита.

-Изабел има рожден ден.

-Тя спи.

-Знам. Искам да и направя изненада и затова ако може да ми помогнеш?

-Разбира се. Влез.- влязох и седнахме в хола.- Какво да направя?

-Избери и нещо с което да бъде днес.

-В това съм добра. После?

-След като се облече и дай това.- написах набързо едно листче и и го дадох.

-Мхм.

-После я остави сама да намери останалите, които ще я отведът вкъщи.

-Какво си намислил?- разказах ѝ набързо.

-Добра идея. Значи започваш с оправянето на хола?- попита.

-Мхм. Само ако се събуди по-рано не я пускай да ходи никъде до 11 часа.

-Добре.

-Алекс къде е?

-Спи. Не се очаква да стане в следващите няколко часа.

-Добре. Ти какво правиш будна? И къде са майка и и баща и?

-Излязоха да и купят подарък и до офиса. А аз просто не можах да спя.

-Искам да и снимаш реакцията когато влезе в хола.

-Добре, а защо?

-Ще разбереш.

-Добре.

-За сега излизам. Ще се върна след около 30 минути.

-Добре.- излязох от къщата и ѝ се запътих към най-близката цветарница.

_____

Бях готов. Беше почти 11 и се опитвах да довърша последното нещо в двора на къщата ми. Мама и татко бяха вкъщи и ми помагаха. По-точно мама ми помагаше, а татко седеше отстрани и ни гледаше.

Изабел:

Събудих се в 11:30. Лидия седеше на стола до бюрото ми и си ровеше телефона.

-Какво правиш тук?- попитах сънено.

-Тук съм за да ти приготвя дрехи и да ти дам това.- подаде ми някакво листче.

-Какво е това?

-Отвори го и ще разбереш.

'След като станеш облечи си дрехите, които Лидия ти е подготвила и слез долу за закуска. Там ще намериш друга бележка.'

-От кого е това?

-Нямам право да казвам.

-Е, какво си ми подготвила да облека?

-Ето това.- каза и посочи към закачалката, закачена на дръжката на вратата на гардероба.

-Ама аз не искам да нося пола и топ.

-Казаха ми да ти избера нещо и това ми хареса.

-Кой по дяволите ти е казал?

-Честит рожден ден!- изпя.

-Мерси. Чакай малко. Макс, нали?

-Може би да. Може би не. Облечи се и слез за закуска.

-Добре.

Една нелепа усмивка намери място на устните ми. Станах от леглото и влязох набързо в банята. Измих лицето и зъбите си и излязох. Облякох бял топ, стигащ до средата на корема ми и пола до средата на бедрата ми.

Сресах косата си и я оставих пусната. Сложих си спирала и червило. Взех си телефона заедно с бележката дадена ми от Лидия и слязох долу. Влязох в кухнята, а на масата имаше чиния с палачинки и чаша сок. Седнах на стола и видях, че до чинията имаше някаква бележка. Закусих и я отворих.

'***Следващата изненада и бележка те чакат в хола.***'

-Сестричке...- чух Алекс да ме вика.

-В кухнята съм.

-Виж какво ти нося.- подаде ми голяма кутия.

-Трябва ли да я отворя?

-Ако искаш да си получиш подаръка да.

-Добре.

Отворих капака на кутията и тя се разпадна. На всяка стена на кутията имаше снимки на мен и Алекс като по-малки, украсени в краищата. Отворих следващия кутия и тя се разпадна. Имаше още няколко по-малки кутии от предходните украсени със снимки. Стигнах до най-малката.

-Какво чакаш? Отвори я.- подкани ме той.

-Добре.

Вдигнах капака на кутийката и тя се отвори разкривайки още снимки и гривна с различни висулки.

Тази гривна си я бях харесала в мола преди няколко месеца когато бях с мама, но не ми я взе. Изписках и скочих на врата на Алекс. Увивайки ръце около врата му го прегърнах силно.

-Ей, колко сте сладки.- изпя Лидия влизайки в кухнята.

-По-полека. Не мога да дишам.- каза Алекс, а аз се отдръпнах от него, виждайки огромата му усмивка.

-Съжалявам. Благодаря, Благодаря, Благодаря!- изписках отново.

-Няма защо. Е, честит рожден ден.

-Пак благодаря. Колко време го прави това?

-Направихме го за около 4 часа.

-Направихте?

-И Лидия участва.

-Благодаря ви, отново. Сега отивам да си търся останалите подаръци.- казах и събрах всички неща от плота. Взех си телефона и излязох от кухнята.

Влязох в хола и изпищях от радост. Целия под беше покрит с любимите ми червени рози.

-Какво стана, сестричке?- попита Алекс.- Еха... Лидия ела за малко.

-Тук съм.

-Нали това. Не... Само да си намеря бележката.

-Аз ще ти я дам.- каза Лидия и посегна към огромния букет от рози на земята.- Заповядай.

'Отиди на мястото където си взехме сладолед в парка. Там ще намериш другата бележка и още една изненада.'

-Аз излизам. Искам да си видя другата изненада.- казах и излязох от хола. Взех си тънка риза с цветя, която да облека върху топа и си обух сандалите.

-Само внимавай.- извика Алекс.

-Приберете ми розите.- извиках, затваряйки вратата.

Ако това е от Макс, а то със сигурност е от него, знам, че няма да остави нещата просто така. Ще имам повече от 1 подарък. Нямам търпение да стигна там където ми е последната изненада.

Стигнах в парка и отидох до мястото където продават сладолед. Продавача ме видя и направи набързо един сладолед. Приближих се към него.

-Здравейте, госпожице! Това е за вас, както и това.- подаде ми сладоледа и още едно листче.

-Благодаря! Дължа ли ви нещо?

-Не. Вече ми го платиха.- усмихна се към мен и аз продължих.

Седнах на една пейка близо до входа и отключих телефона си. Влязох в instagram докато ядях сладоледа си.

_____

Разгънах внимателно листа и започнах да чета.

'***Следващата бележка е на вратата на стаята, която виждаш най-често след твоята.'***

Усмихнах се и станах. Това няма кой друг да е освен Макс. Вървях по улицата и една усмивка се намираше на устните ми. Стигнах до къщата на Макс. На земята имаше едно листче на което пишеше ***'Влез и си намери изненадата'.***

Усмивката ми стана по-голяма. Отворих вратата и влязох вътре. Не видях никой. Качих се в стаята му и на вратата беше залепено листче. Отлепих го внимателно и го разгънах.

'Слез по стълбите и провери на дивана за следваща бележка'

Само ме дразни с тези бележки. И аз си искам подаръка и не се отказвам. Слязох в хола и се приближих бавно към дивана. На дивана имаше поставено голямо плюшено мече и листче сложено на главата му. Поставих ръка на устните си за да не изпищя. Винаги съм искала да имам голямо мече.

Взех листа и го отворих.

'***Това е за теб, принцесо! Последната изненада те чакаме в задния двор. Чакам да се появиш. ❤'***

Добре, това е странно. Страх ме е да разбера каква е последната, но и много искам. Явно любопитството ми надделя и реших да видя каква е. Тъкмо да изляза през вратата една ръка закри очите ми.

-Познай кой е?

-Макс.

-Мхм, сега ела да си видиш последната изненада.

-Поне ме остави да гледам къде вървя.

-Аз ще те заведа там. Довери ми се. Няма да се блъснеш в нищо.

-Добре.- примирих се.

-Сега прескочи прага и излизаме в градината.- каза, все още държейки ръка на очите ми.- Сега застани тук и не си отваряй очите докато не кажа.

-Добре.- въпреки, че исках много да видя какво е не отворих очи. Седях на едно място със затворени очи.

-Може да ги отвориш.

Отворих си очите бавно. Макс беше застанал до мен и беше поставил ръка на рамото ми. Изписках, когато видях надписа
I ❤ U
направен от много балони.

Завъртях се набързо и увих ръце около врата му. Това го изненада, но след като се усети какво става уви ръце около кръста ми.

-Харесва ли ти?- попита в косата ми.

-Страхотно е. Много ти благодаря.

-Няма за какво. За теб винаги.

Отдръпнах се малко от него.

-Честит рожден ден, принцесо!- прошепна и долепи устните ми със своите, карайки електричество да премине през тялото ми. Завъртях глава настрани, позволявайки му да задълбочи целувката. След минута останахме без въздух и се отделихме. Опря челото си в моето и тъкмо да каже нещо когато беше прекъснат.

-Съжалявам, че ви прекъсвам, но трябва да тръгваме за работа.- каза майка му. Даже и не забелязах, че са тук.

-Няма проблем.- Усмихнах се.

-Ще занесем балоните във вас. И честит рожден ден!

-Благодаря!

-Имаме подарък за теб горе, но ще ти го дам после.

-Няма нужда от подаръци. Днес получих най-хубавите от Макс.- хванах ръката му.

-Е как без тях, ти ги заслужаваш.

-А друго какво и подари?- попита баща му.

-Повече от 100 рози в хола в тях. Сладолед, плюшено мече и това.

-Ами закуската?- попитах.

-И закуската която и направих.

-Къде намери розите?- попита майка му.

-В няколко цветарници в града.

-Браво на теб. Очаквай балоните си във вас.- каза баща му, засмивайки се.

-Добре. Благодаря ви и на вас.

-Няма за какво. Ще се видим после.

-Добре.

_____

-Какво ти се прави, принцесо?- попита, сядайки на дивана до мен.

-Не знам.

-Кога ще спреш да изчервяваш когато те нарека принцеса?

-Не знам. Аз не го правя.- вдигнах рамене.

-Мхм. Щом казваш.

-Сещаш ли се когато ме учи да играя видео игри?

-Мхм. Да играем пак?- попита.

-Четеш ми мислите.- казах и се засмях.

-Хайде стани и ела горе. И остави това мече. Стига го гушка.

-Ама то е толкова пухкаво.- изпях.

-Искаш ли ти да си на мястото на мечето, а аз на твоето?

-Няма да откажа.

-Нека да видим дали ще ти хареса.- каза със самодоволна усмивка.

-Не, не сега.

-Добре, стани и се качи горе иначе аз ще те занеса.

-Идвам.- станах от дивана, оставяйки мечето там където седях.

-Радвам се, че го остави. Седни там, а аз ще намеря на какво да играем.- каза и затърси нещо в шкафа.

_____

-Аз няма да играя повече.- казах оставяйки джойстика на масата.

-Защо?

-Защото само ти печелиш.- скръстих ръце пред гърдите си.

-Следващия път ти ще спечелиш.

-Аз няма да играя. Ако искаш ти играй. Аз ще гледам.

-Щом искаш.

Макс:

Аз продължих да играя на играта, а Изабел, е тя скоро щеше да заспи. Винаги когато е вкъщи спи. Чудя се колко часа ли си е легнала снощи? Сигурно към 2-3 вечерта.

Отпусна глава на рамото ми и се унесе. Оставих играта и я вдигнах на ръце внимавайки да не я събудя. Оставих я на леглото ми, а аз седнах обратно на дивана. Тъкмо извадих телефона си и получих съобщение от Бела.

Чат:

Тя: *Ще успееш ли да я задържиш по-дълго време във вас?*

Аз: *Според теб какво прави в момента?*

Тя: *Спи, нали?*

Аз: *Мхм.*

Тя: *Нека да спи. Сега, слушай.*

Аз: *Слушам.*

Тя: *Сега часът е 14:30. Искам след 3 часа и половина да я доведеш на плажа.*

Аз: *Това ще е лесно.*

Тя: *Щом така казваш. Внимавай да не се осъмни в нещо.*

Аз: *Спокойно. Няма да разбере.*

Тя: *Надявам се. Ще се видим след 3 часа.*

Аз: *Мхм. До след 3 часа.*

Изключих играта и слязох в кухнята. Решен съм да направя нещо за обяд или вечеря. Извадих необходимите неща и направих пица.

_____След 2 часа_____

Качих се нагоре по стълбите, влизайки в стаята ми. Изабел все

още спеше и беше време да я събудя. Как ли? Не мисля да я залея с вода, защото аз ще спя после там. С някакъв шум? Не.

Седнах на ръба на леглото и започнах да я бутам, да си играят с косата ѝ, но никаква реакция.

-Престани, идиот такъв. Не мисли, че не те усещам. Искам да спя.- завъртя се настрани, но не за дълго. Започнах да я гъделичкам, а тя се въртеше на всяка страна опитвайки се да се измъкне.

Вече не можеше да диша от смях и спрях. Оставих я да лежи още, а аз седях на ръба на леглото.

-Надявам се сесията ви на смях да е свършила.- извика някой от долу, карайки ме да обърна рязко главата си към вратата, а Изабел стана до седнало положение.

-Здравей, мамо.- казах, виждайки я срещу мен, подпряна на рамката на вратата.

-Здравейте. Какво правите?

-Нищо.

-А този смях и косата ѝ?- посочи към Изабел, засмивайки се.

-Това ли? Трябваше да я събудя и тя не искаше да става и...

-Гъделичка ме.- довърши Изабел.

-Мхм. Радвам се, че не правите нещо друго. Ще излизате ли някъде днес?

-Имаме още 1 изненада за нея след час.

-Изненада?- попитаха двете едновременно.

-Мхм, но не казвам нищо.

-Само ти казвам, че днес ме ядоса с тези бележки.

-Ама не се отказа, така че...

-Да, да.

-Добре. Аз съм в стаята си. Ако ви трябва нещо само кажете.- каза мама.

-Добре.- тя излезе, затваряйки вратата след себе си.

-Е, принцесо, да слезем да ядем и после ще те заведа на едно място.

-Не може ли първо на мястото, а после да ядем?- попита, правейки мили очички.

-Не. Това е последната ти специална изненада, може би. Ще отидем до вас да си облечеш бански и ще отидем на плажа.

-Плажа?- попита.

-Твърде много ти казах. Така че стани и слез долу.

Станах от леглото, подавайки и ръка. Прие я и стана от леглото. Влезе в банята и аз не знам защо и след минута излезе.

-Ще си вземеш ли ризата?- попитах, гледайки към нея. Тя кимна, взимайки я и слезе надолу.

_____

-Хей, какво правите тук?- попита Лидия, отваряйки ни вратата.

-Дойдох да си облека бански под това което ми избра.- каза Изабел, усмихвайки се.

-Кажи къде да го намеря и се преоблечи в другата стая.

-Защо?

-Ъм... защото така. Ще се кача в стаята ти и ще намеря банския ти в гардероба?- попита.

-Мхм.

-Ще се облечеш в стаята на брат ти.

-А той къде е?

Изабел:

-Излезе. Само аз съм тук.- странно ли е, че мисля че ме излъга.

-Добре. Ако може по-бързо.

-Само минута.

Седнахме на дивана в хола, гледайки към телефоните си.

-Макс?

-Ммм?- вдигна веждата си без да отделя поглед от телефона си.

-Какво има на плажа?- попитах.

-Ммм... Не казвам.

-Аз ти се сърдя.- казах и се обърнах с гръб към него, скръствайки ръце пред гърдите си.

-Сърдиш ли ми се?- попита и можех да усетя усмивката, намираща се на устните му.

-Мхм.- измрънках.

-Искаш ли да видим дали ми се сърдиш?- каза и сложи ръце на раменете ми.

-Сърдя ти се.- казах и притиснах устните си здраво една в друга.

-Сега ще ти покажа, че ти не можеш да ми се сърдиш.

Отдръпна косата ми на една страна и пъхна главата си в свивката на врата ми. Остави няколко мокри целувки там и засмука леко кожата ми. Направи още няколко пъти това, карайки ме да изстена, опитах да не го правя, но не успях. Усетих усмивката му срещу кожата ми и леко се отдръпна.

-Сега сърдиш ли ми се?- попита.

-Не.

-Иза... Ела да се облечеш.- извика Лидия от горния етаж.

Качих се нагоре по стълбите и влязох в стаята на а брат ми където Лидия каза да се преоблека. Облякох се набързо и слязох долу. Макс и Лидия седяха на дивана и се гледаха заплашително.

-Само да си направил нещо.- каза Лидия, при което аз се засмях.

-Хей, хора. Какво ви става? Никой нищо няма да ми направи.

-Брат ти каза да го предопредя.- каза Лидия и вдигна рамене.

-Мхм. Хайде Макс. Искам да си видя изненадата.

-Ще си я видиш, спокойно.- Лидия се засмя.

_____

Вече бяхме на плажа и за да може да ме изненада ми покри очите, така че да не мога да виждам нищо. Вървях и правех това което Макс кажеше за да не падна.

-Ще си отвориш очите на 3.- каза Макс и спря на едно място.- 1.2.3.

Отворих си очите и пред мен седяха целия ми клас, заедно с родителите ми и тези на Макс.

-Честит рожден ден!- извикаха всички и започнаха да пеят Happy Birthday!

-Благодаря ви!- усмихнах се, а очите ми се насълзиха.

-Мила, това е за теб.- каза мама, приближавайки се до мен.- Отвори го.

Взех кутията от ръцете и и започнах да разопаковам кутията. Внимавах да не скъсам хартията, защото съм вманиачена по събирането на разни опаковки от подаръци и салфетки. Не

питайте.

-Стига си го отваряла толкова бавно. Няма да скъсаш хартията. Ще си купиш нова.- каза татко, идвайки зад мен.

-Тихо там.

-Дай, аз ще ти го отворя.- каза мама, взимайки подаръка обратно при нея.

-Това е за теб.- подаде ми вече отворения подарък.

-Благодаря, ама... Ааа... Благодаря.- изписках и ги прегърнах. Татко ме вдигна като малко момиченце и ме завъртя във въздуха.

-Няма защо, мила.

-Аз си имам лаптоп. Не ми трябва.

-Ще ти потрябва.- каза татко, засмивайки се.

-Пак Благодаря!

-Няма защо. Ние сме в ресторанта.

-Ще отида при останалите. После ще дойда при вас.

Макс беше спрял малко по напред от мен и ме чакаше. Хвана ръката ми и тръгнахме към останалите.

-Хей, Изабел. Ще дойдеш ли за малко?- извика майката на Макс.

-Идвам. Ще дойдеш ли с мен?- попитах, обръщайки се към Макс.

-Хайде.

-Здравейте.- поздравих, отивайки при нея.

-Това е за теб!

-Стига де. Казах, че няма нужда. Днес получих много от него.

-Няма такова нещо. Подарък не се отказва.- каза баща му.

-Добре. Та какво е?- попитах.

-Нещо с което ще снимаш.

-А, не. Няма да я взема. Имам си камера с която снимам.

-Казах, че подарък не се отказва.

-Пффф... Благодаря ви!- казах и прегърнах всеки от тях.

-Няма за какво. Къде са родителите ти?- попита майка му.

-В ресторанта. Ако отивате при тях ще я занесете ли?

-Добре.

Макс хвана ръката ми и отидохме при останалите. Всички започнаха да идват при мен и да ми честитят докато ми дават подарък.

-Това само ми кажи, че не е Ева.- извиках в ухото на Макс, защото бяха пуснали музика и беше доста силна.

-Да, тя е.

-Ужас, ужас, ужас. Не съм я виждала от 2 седмици, мисля.

-Е споко. Няма да направи нищо.

-Мхм.- измрънках.

-Здравейте, това е за теб, Изабел!- каза набързо.

-Ъм... Благодаря!- казах и тя тръгна на някъде.

След още хора и подаръци и пожелания вече седях на пясъка, между краката на Макс, който ме беше прегърнал през кръста и гледахме водата.

-Искам да вляза.- казах и се измъкнах от хватката му.

-Чакай.

-Какво да чакам? Водата да стане по-студена? Не, мерси.- казах и съблякох дрехите си набързо, оставайки по бански.

Влязох във водата, чакайки Макс да дойде ама той не дойде и накрая реших да се откажа. Плувах докато не ми омръзна. Макс си седя на пясъка гледайки ме и снимайки ме докато се лигавя.

-Няма ли да излизаш?- извика.

-След минута.

-Ехе, устните ти са сини.

-Искаш да ги направиш отново розови ли?- усмихнах му се.

-Ако ми позволиш, няма да откажа. Ама първо се загърни с хавлията, че е студено.

-Ти от кога стана термометър?

-Какво?- попита.

-До преди малко ти беше топло сега ти стана студено.

-Не знам. Казах, че е студено. Ето ти кърпата.

Идвайки до мен ми подаде хавлията. Наметнах си я на раменете и той ме придърпа към себе си. Стигнах до мястото където си бях оставила дрехите и ги облякох. Влязохме в ресторанта и седнахме на масата при Бела и Даниел. Родителите ни бяха на съседната до нас, а останалите от класа бяха... някъде навън.

-Изабел! Какво пак си направила?- извика някой зад мен, карайки ме да се обърна.

-Лельо?- попитах.- К-какво правиш тук?

-Е как няма да съм тук? Племенницата ми има рожден ден.

Отивайки към нея я прегърнах. Не сме се виждали от сигурно година. Може и повече.

-А я кажи сега какво съм направила?- попитах.

-Не покани леля си на рожден ден.

-Не знаех дали ще го празнувам.- вдигнах рамене.

-Ех ти дяволче.- каза и разроши мократа ми коса.

-Седни при мама и татко на масата.

-Добре.

Аз се върнах на мястото си при Макс, Бела и Даниел с голяма усмивка на лицето, която не остана без реакция от останалите. Бела само се засмя, а Макс и Даниел започнаха да си шепнат нещо.

-Какво си шепнете там?- попитахме двете заедно.

-Брех от де я извадихте тая телепатия?- попитаха заедно.

-Ние трябва да ви питаме същото.- казах и се засмях и останалите след мен.

В същия момент сервитьора дойде и прекъсна смеха ни.

-Какво ще желаете?- попита.

-За мен пържени картофи и кола.- казах, а той си го записа в тефтерчето.

-За мен същото.- каза Бела.

-За мен пица, заедно с кола.- каза Даниел.

-За мен като на него.- каза Макс.

-Значи... 2 пици, четири коли и 2 порции с пържени картофи?

-Да.

-Ще се върна след малко.

Той тръгна и се върнахме към разговора си от преди малко.

-Та за какво си говорихте?- попита Бела.

-Нищо.

-Да бе?- казах.

-Просто си говорихме за изминалата щура седмица.

-И как сте се изнасилвали в стаята му.- допълни Даниел. Макс го удари, а аз се опитах да скрия зачервените си бузи.

-Даниеле, ти си голям идиот знаеш ли?- попита Макс, карайки ме да се засмея.

-Не го чувам за първи път.

-Е правилно ти го казват.- казах.

-Е ся, всички ли са срещу мен? Бела?

-Съжалявам. Ти говориш само глупости.

-Е ама тези глупости са верни, нали така Изабел? Като съдя по това колко червена стана... тц тц.

-Я тихо там. И какво ако е вярно?

-Нищо. Нека да си е вярно.- вдигна рамене.

-Пффф...

-Бела, я ела за малко.- извика Алекс.

-Чакай, какво става тук?- попитах.

-Ще разбереш по-късно.- извика Алекс и отидоха в едната страна на ресторанта.

-Аз излизам за малко навън. Топло ми е.- измрънках.

-Ще дойда с теб.- каза Макс и стана от мястото си. Хвана ръката ми и излязохме навън. Седнахме на една от пейките пред ресторанта, Макс ме прегърна и се загледахме в морето.

Тишината която настъпи беше хубава. Не беше неловко или нещо подобно. Всеки потънал в мислите си. Вдигнах главата си нагоре към Макс, виждайки го как ме гледа с усмивка на лицето, галейки косата ми. Засмях се и подпрях глава отново на рамото му. Взирах се в далечината докато той търкаше. Дори не усетих кога някой е излязал от заведението и е дошъл към нас. Усетих го тогава когато постави ръка на коляното ми.

-Ммм?- вдигнах главата си, за да видя леля ми седяща пред мен.

-Майка ти каза да те извикам да влезеш да вечеряш. Сигурно не си яла цял ден.

-Ще дойдем след малко.- усмихнах се.

-Добре.- каза и влезе обратно вътре.

-Може ли да си откраднa нещо?- попита Макс.

-Можеш ли?- попитах, повдигайки вежди.

-Винаги мога.

Слепи устните си с моите, вдигайки ме да седна в него. Сложих ръцете си зад врата му, наклоних главата си на една страна за да има повече достъп. Задълбочи целувката, карайки ме да изстена.

-Влюбените, преди преди да сте се глътнали елате за малко.- извика някой карайки ме рязко да се отдръпна и да се намеря паднала долу на земята. Засмях се.

-Хей, хей, добре ли си?- попита Макс помагайки ми да стана.

-Из, добре ли си, не исках да те стресна.- каза Натали, братовчедка ми, идвайки до мен.

-Няма проблем, добре съм.

-Добре. Та исках да ви запозная. Джъстин, това е братовчедка ми Изабел, а това гаджето ѝ Макс. Иза, Макс това е Джъстин.

-Приятно ми е!- казах и подадох ръката си напред.

-И на мен.- каза и стисна ръката ми.- Как мога да ти казвам на по кратко, че така ми звучи се едно ти се карам?- попита, а аз се засмях.

-Иза, Из. Както решиш.- засмях се.

-Добре. Е, честит рожден ден, Из!

-Благодаря!

-Ей, малката ми сестричка вече порасна.- каза Нат и разроши косата ми.

-Стига си ми решила косата. Майка ти направи същото.

-Ех, ти и твоята коса.

-Аз ако ти направя така на твоята ще ми викаш, а аз нищо да не кажа, така ли?

-Ммм... не знам. Та за да не се скарame спирам. Това е за теб от мен и Джъстин. Надявам се да ти хареса.

-Благодаря ви!

-На колко ставаш, Из?- попита Джъстин.

-17.

-Страхотно. Ммм. Нат, къде е майка ти?

-Вътре. Не ти ли се седи тук?

-Повярвай ми, ще ми е забавно да сме тук, но искам да сме някъде на по усамотено място.

-Ил, ил, ил. Защо толкова силно го каза?- попитах.

-Не може ли?- попита и ми се изплези.

-Знаете ли, че има нещо между вас двамата по което си приличате?- каза Макс.

-Така ли?- попитахме двамата едновременно. Спогледахме се и избухнахме в смях.

-Преди малко се запознахте и телепатия владеете значи.- каза Натали.

-Мхм. И се държат като 5 годишни.- допълни Макс.

-Не е вярно. Ти си 5 годишно. Млъкни, мамка му.- продължаваме да говорим заедно. С Джъстин се засмяхме.

-Та Джъстин ела да кажем на мама, че си тръгваме защото имаме работа.- каза Натали, засмивайки се.

-И каква ви е работата?- попитах с голяма усмивка на лицето.

-Същото за което си мислиш.- каза тя.

-Ние щяхме да влизаме, ама...

-Бяхте заети да се целувате на пейката.- довърши Джъстин.

-Млъкни бе. Не ми правиш добро първо впечетление, а това не е добре за теб, но си с чувство за хумор, така че ще помисля дали да излизаш с братовчедка ми.- казах и го потупах по рамото, тръгвайки напред заедно с Макс.

-Братовчедка ти ми харесва. Знае си нейната.- чух го да казва на Натали зад мен. Усмихнах се.

Влязохме в ресторанта и седнахме на масата при Бела и Даниел. Ядохме от картофките, а момчетата от пиците си. На няколко пъти си взимаха от нашите чинии и си мислеха, че не сме ги видели.

_____

-Иза, време е за тортата. - извика мама.

-Идвам.- извиках, ставайки от масата. Отидох пред тяхната маса. Държеше тортата в ръцете си, а татко палеше свещичките.

-Да си пожелаеш нещо, свързано с мен.- прошепна Макс в ухото ми, карайки ми да се засмея.

Духнах свещите и си намислих желание.

_____След няколко часа_____

Играхме, пяха и се забавлявах така както никога до сега.

Най-накрая бях вкъщи и се качих в стаята си.

-А-Алекс.- извиках, заеквайки.- Какво е станало със стаята ми? Защо е синя?

-Изненада. Каза, че искаш някой ден стаята ти да е светло синя и тада... На онази стена до леглото ще има нарисувано дърво, както преди, но нямахме време.

-Благодаря! Не съм се и надявала, че това ще се случи. Да ми боядисваш стаята.- засмях се.

-Надявам се този ден да го запомниш за дълго.

-Повярвай ми, ще го запомня. Чакай малко. Ти какво правиш още в стаята ми? Къш.- изгоних го до вратата, а той се хилеше.

Взех си дълъг душ и си облякох тениска и къси панталони. Легнах си на мекото легло и скоро съм заспала.

Следва продължение...

☆ Глава 33 ☆

Изабел:

-Мамка му.- изругах щом усетих студената вода по цялото си тяло. Мигновено отворих очи, виждайки Алекс да седи с кофа, в която е имало вода.- Какво по дяволите правиш? Защо просто не ме оставиш една сутрин да се наспя като хората?

-Само ще ти кажа, че часът е 12:30. Не е никак рано.

-Защо точно с вода?

-Не намерих друг начин.- вдигна рамене. Измъкнах възглавницата изпод главата си и я хвърлих към него.

-Аз ще си лежа тук в прекрасното мокро легло. Ако някой дойде и ме търси съм в стаята си. И ако обичаш ми върни възглавницата.

-Ето ти я.- хвърли я към мен на леглото, а аз я взех и я прегърнах се едно е плюшена играчка.- Кого мислиш, че прегръщаш? Макс?

-Идиот, излез веднага от стаята ми иначе взимам телефона и звъня на мама.

-Ол, уплаши ме.- изплези ми се и излезе от стаята.

Лежах така сигурно 10 минути, прегърнала възглавницата докато вратата на стаята ми не се отвори.

-Хей, Макс!

-Хей!- седна до мен на леглото.- Брат ти не пропусна да те полее с вода сутринта, а?

-Мхм. Никога не пропуска да се дразни.

-Е ще станеш ли да излезем някъде?

-Днес мисля да си остана вкъщи.

-И да гледаш сериали, нали?

-Мхм.- протегнах се, ставайки до седнало положение на леглото.

-Мен къде ме остави в списъка си?

-Ти също си там. Само, че си някъде до сериалите.

-Знаеш ли, че понякога си самият дявол?

-Понякога?

-Почти винаги.- засмяхме се.

-Цялата съм мокра. Ще го убия Алекс.

-Е, спокойно де. Тъкмо ти даде старт на деня.- свих вежди объркана.- Измi ти очите по-бързо отколкото ти го правиш.

-Боже... Аз влизам в банята. Ти ако обичаш извикай Алекс да ми исуши леглото. Ако не, довечера той ще спи тук.

-Ако Лидия е във вас не ти го препоръчвам.

-Прав си.- поклатих глава, спомняйки си какво се случи след като се прибрахме от лагера.- Влизам в банята.- целунах бузата му и си взех бельо и кърпа, влизайки в банята.

_____

Сигурно 30 минути бях под душа. Облякох набързо бельото си. Увих кърпата около тялото си и излязох. Неочаквано Алекс сушеше леглото ми. А Макс седеше до него и си говориха. Щом излязох и двамата насочиха погледите си към мен. Колко неловко... Алекс спря да прави каквото правеше и излезе от стаята.

Отворих гардероба и започнах да ровя из всички дрехи. Чифт ръце се увиха около кръста ми. Продължих да ровя в гардероба

без да обръщам внимание на това което правеше Макс. Извадих си черна тениска и къси гащи и пробвах да избутам Макс от мен.

Избутах го и отидох до леглото. Оставих дрехите на ръба на леглото и махнах хавлията от себе си. Точно тогава тениската падна и аз трябваше да се наведе да я взема, но нарочно ще подразня Макс. Наведох се, така че да може да гледа към задника ми. Докато вдигнах тениската усетих силна плесница по него. Изправих се набързо и го погледнах.

-Съжалявам, не се сдържах.- вдигна ръце.

-И трябваше да ме удариш ли?- повдигнах вежда и сложих ръце на кръста си.

-Ти се наведе и ме принуди.- доближи се до мен и посегна да ме прегърне, но в този момент почувствах силна болка в корема и гадене.

Избутах го назад и изтичах в банята. Наведох се над мивката, отдръпвайки косата си настрани. Всичко което бях яла снощи излезе.

-Добре ли си?- попита, хващайки косата ми с ръка.

-Да, да. Спокойно.- измих лицето си с вода и го подсуших с кърпа. Излязохме от банята и си облякох дрехите. Легнах назад на леглото и затворих очи.

-Сигурна ли си, че си добре?

-Напълно. Просто ми трябва почивка.- прокарах ръка през лицето си.

-Искаш ли нещо за обяд?

-За сега не съм гладна.

-Добре. Искаш ли да гледаме някой филм?

-Не знам. Ако ти го пуснеш и ме оставиш намира, да.

-Добре.

-Може ли да ми донесеш вода или нещо за пиене?

-Ей сега се връщам.

Излезе от стаята. От какво може да е било това преди малко? За болката в корема това няма значение защото винаги ми се случва това преди идването на цикъла ми, а за гаденето нямам идея и не мисля, че трябва да знам.

-Изабел, слез за малко долу.- извика майка ми.

-Идвам.- извиках в отговор.

Станах от леглото и взех ластицата за коса от шкафчето. Слязох надолу по стълбите, връзвайки косата си на хлабав кок.

-Много си бледа, какво ти има?- попита Лидия щом влязох в кухнята.

-Нищо ми няма, добре съм. Какви са тези куфари в коридора?

-Заминаваме за седмица в София за сватбата на едни приятели.

-Добре. Това не е нищо ново за вас, така че дори да бяхте оставили бележка пак щяхме да разберем.- обясни Алекс възможно най-спокойно.

-Не го слушайте него. Кога ще намерите време за децата си?

-Винаги имаме време за вас.

-Да бе? Последния път когато ходихме някъде заедно беше когато бях на 15. И то беше само до морето.- каза им Алекс.

-Той е прав. Почти не отделяте време за нас. Ако ви се случи нещо? Тогава какво ще стане?

-Вчера на рождения ти ден, тогава не бяхме ли заедно? Нищо няма да ни се случи. Достатъчно възрастни сме за да знаем как да се грижим за себе си.

-Вчера на рождения ми ден не се брои. Това беше само защото имах рожден ден. Пък и не бяхме само вие и Алекс.

-Деца, разберете ни. Винаги сме искали най-доброто за вас. Заради вас отиваме в София. Нашата професия е такава, че винаги сме на път.

-Както и да е. Няма значение. Заминавате днес и се връщате след седмица значи.- каза Алекс.

-Как да няма значение? Един ден когато станете родители и работите ще разберете.

-Казах добре. Ще се видим след седмица.- Алекс постави шумно чашата на масата.

-Я не блъскай, ти ще купуваш чаши.- каза му мама.

-Спокойно, Ан. Нека тръгваме. Ще се видим след седмица деца. И внимавайте какво правите.

-Ще внимаваме.- завъртях очи.

Станах от стола и им помогнах с багажа. Качиха го в колата и започнаха да ни обясняват какво трябва и какво не трябва да правя. Като започнем от това да си изчистя стаята и Алекс неговата, до това с безопасното използване на уредите в цялата къща.

-Как се очаква да не знаеш, че трябва да изключиш котлона когато не го използваш?- попитах, затваряйки вратата.

-Нали знаеш, че всичко това което казаха вече го знаем и го чуваме за 5-ти път последните 3 месеца.

-Мхм. Аз ще обядвам и ще се кача горе. Идваш ли?- попитах Макс.

-Идвам.

_____

Обядвахме и се качихме горе. Седнах на леглото разглеждайки какво ново има в социалните мрежи, докато Макс пускаше филма. "Здрач".

Макс седна на леглото до мен и пусна филма. Подпрях глава на рамото му и се загледах в лаптопа поставен на краката му.

_____

-Студено ми е...- измрънках сгушвайки се в него.

-Ти гориш. Имаш температура.- докосна челото ми с ръка.

-Добре съм, просто ми е студено.

Макс:

-Голям инат си. Ще сляза да ти взема хапче и се връщам. Ти стой тук.

-Добре.- станах от леглото, оставяйки я да легне назад на възглавницата.

-Ъм... Лидия, знаеш ли къде мога да намеря хапчета за температура?- попитах, влизайки в кухнята.

-Какво става?

-Изабел има температура.

-Момент.- разрови се в един от шкафовете и извади таблетка с хапчета.- Ето. Ако нещо стане да ме извикаш.- напълни вода и ми подаде чашата.

-Задължително.- излязох от кухнята, качвайки се нагоре по стълбите. Бутнах леко отворената вратата на стаята и с крак и след това така я затворих след като влязох. Отидох до леглото където лежеше и се беше завила с завивка. Седнах на ръба на леглото ѝ. Подадох и хапчето и след това чашата вода.

-Благодаря!

-Легни и си почини. Аз ще остана тук, ако имаш нещо от помощ.

-Легни до мен.- легна назад и потупа мястото до себе си.

Легнах до нея и увих ръце около нея, придърпвайки я към себе си. Тя направи същото, зарявяйки глава в гърдите ми. Галейки косата и, тя се унесе и заспа. След около час и аз след нея.

Следва продължение...

☆ Глава 34 ☆

След седмица…

Изабел:

Както обикновенно се събудих от слънчевите лъчи, влизащи през прозореца ми. Вече оздравях. Било е някаква настинка която ме държа цяла седмица в леглото. Мама и татко още не са се върнали и само Лидия и Алекс са вкъщи. Взех си телефона и влязох в чата с Макс. Часът беше 10:30

Чат:

Той: *Добро утро, принцесо! Надявам се да не съм те събудил.*

Аз: *Спокойно. Сега станах.*

Той: *Е, какво ти се прави днес?*

Аз: *Не знам. Знам само, че не ми се седи вкъщи.*

Той: *Да излезем?*

Аз*: Къде?*

Той: *Не знам. Намерих едно място на плажа. Искаш ли да ти го покажа?*

Аз: *Защо не. Наще ги няма и само Алекс и Лидия са тук, така че кога и къде?*

Той: *След 10 минути съм пред вас.*

Аз: *Ама аз съм бавен човек. Все още лежа в леглото.*

Той: *Добре. Половин час.*

Аз: *Ако дойдеш и ме завариш само с прословутата ми тениска, нищо недей да казваш.* 😂

Той: *Не обещавам какво мога да направя ако те видя така.* 😊

Аз: *Млъкни.* 😒

Той: *Добре, слънце. Ще се видим след половин час.*

Аз: *Спри да ми измисляш нови прякори.*

Той: *Не се сърди, моля.*

Аз: *Все тая. Ще се видим после.* ❤

Той: 😘😘😘

Оставих телефона на шкафчето до леглото ми и станах от леглото. Влязох в банята и извърших сутрешните си процедури. Излязох и си облякох бяла тениска с надпис 'Mermeids Are Real' и сини дънки.

Сресах и оставих косата си пусната. Взех телефона си и слязох по стълбите. Влязох в кухнята където бяха за пореден път Алекс и Лидия, но този път само седяха.

-Добро утро!- поздравих.

-Хей!- казаха двамата едновременно.- Млъкни.- продължаваха.

-Какво се е случило?

-Ще ставам баща!- изтърси Алекс.

-Какво?!- извиках.

-По-спокойно. Нищо не е станало. Просто трябва да намеря начин да кажа на нашите.- каза възможно най-спокойно, опитвайки се да обеди сам себе си.

-И как смятате да го направите?

-Не знам. Ще измисля нещо.

-А само да попитам, че малко се съмнявам, нали тя ще е майката?- посочих към Лидия.

-Разбира се, че е тя. Какво си мислиш, че съм човек който всяка вечер чука различни? Жестоко се лъжеш.- поклати глава.

-Не съм казала нищо такова, но както и да е. Сега да не се скарахте, че седите така далеч един от друг?

-Не. Просто ако ме доближи повече не знам какво мога да направя.

-Ще я оставиш без дрехи.- засмях се и седнах на стола до Лидия.

-Не съм такова животно.- каза и се засмяхме.

-Вижте ся. Ти стани и ела с мен.- стана от стола, на който седеше и ме погледна в очакване да види какво съм намислила. Станах от стола на който седях и хванах ръката ѝ, водейки я до Алекс.- Сегс седни и правете това което правите обикновенно. А ти,- посочих към Алекс.- внимавай какво правиш и намерете решение какво да кажете на мама и татко.

-А ти на къде така?- попита Алекс.

-Ще излизам.

-Къде, с кой и кога ще се върнеш?

-Не знам, познай и пак не знам.

-Макс, нали?

-Че кой друг.- казах и се засмяхме.- Искам да намерите решение на проблема си.- чу се звън на вратата.- Аз излизам.- казах и тръгнах.

-Хей!- поздравих.

-Хайде, искам да те заведа на едно място.

-Щом казваш, но аз съм гладна.- измрънках.

-От мен да мине... Ще отидем да ти вземем нещо за ядене.

-Йей...- изписках като малко дете.

-Бебе.

-Тогава какво правиш с мен навън.

-Нали знаеш че си те обичам.- преметна ръката си през рамото ми и целуна косата ми.

-Къде отиваме?

-Да ти вземем...

-Пица.

-Мхм. После на плажа да ти покажа нещо.

-После да извикаме Бела и Даниел да се разходим някъде?

-Добре. После ще им звъннем и ще се разходим.

-Брат ми и Лидия ни гледат.- казах, посочвайки към къщата зад нас.

-Нека гледат.- засмя се и тръгнахме.

Стигнахме до една от пицариите в града и седнахме на една от масите и си поръчахме пица. След 10 минути сервитьора ни я донесе и започнахме да ядем.

_____

-Аз се наядох.- казах.

-Време беше.

-Мхм. Хайде да тръгваме.

-Само да платя.- каза и стана от стола. Влезе вътре и след минута излезе.

Хвана ръката ми и сплете пръстите ни. Усмихнах се и се приближих към него. Вървяхме по улицата аз тананикайки си някаква мелодия, а Макс слушайки ме. 10 минути бяхме на плажа.

-На къде сме сега?

-Ела. Виждаш ли онази горичка?- посочи нататък.

-Мхм.- измънках.

-Там има една къщичка заедно с една полянка. Ще идем там.

-Добре.

_____

Влязохме в гората и стигнахме до една полянка. Имаше най-различни цветя.

-Ела да седнем.- прегърна ме и седнахме на тревата.- Ще ти направя венец от цветята.

-Искам да видя как ще го направиш.- вдигнах веждата си и започнах да се смея.

-Ще видиш.

Стана и набра от цветята. После седна до мен и ми ги подаде. Започна да прави венче. Подавах му по едно цвете и на места му помагах с заплитането на цветчетата.

След 10 минути вече имах готово венче което постави на главата ми. Застана зад мен и ме прегърна като отпуснах глава на рамото му.

-Искаш ли да звънна на Бела и Даниел сега?- попита.

-Добре.

Той им звънна и им обясни къде да дойдат. След 30 минути дойдоха при нас на полянката.

Минаха около 3 часа от както си говорим и се смеем. Решихме да си ходим. Станахме от земята и тръгнахме. Излязохме от горичката и телефона ми звънна.

Следва продължение...

☆ Глава 35 ☆

Излязохме от горичката и телефона ми звънна. Свих веждите си, вдигайки.

Разговор:

-Алекс?

-Ъм.... сестричке, може ли да се приберeш вкъщи?

-Какво е станало?

-Само се прибери, моля те.

-След 20 минути съм там.

-Ще те чакаме.

-Чакай, чакаме...- преди да кажа каквото и да е, той затвори.

-Хора, аз трябва да тръгвам. Ще се видим утре.

-Искаш ли да те изпратя?- Макс, сложи ръка на рамото ми.

-Не. Ще ви пиша после.

-Добре. Само внимавай.

-Добре.- целунах го по бузата и тръгнах на бегом към вкъщи.

_____

Извадих ключовете си, отключвайки вратата. Първото нещо което направих беше да се насоча към хола. Влязох и очите ми се спряха на един чифт непознати очи. Очи, принадлежащи на познат за мен човек, но изглеждаха съвсем различно от преди,

заради стичащите се от тях сълзи.

-М-мамо?- прошепнах.- Какво се е случило?

-Няма го, деца. Няма го.- зарови глава в ръцете си и отново продължи да плаче.

-Кой го няма, за какво говорим?

-Изабел, татко го няма.- каза Алекс, опитвайки да не покаже никаква емоция.

-Какво имаш предвид под няма го?- попитах, усещайки сълзи да се заформят във вътрешната страна на очите ми.

-Вече не е сред нас. Ще бъде на 3 метра под земята, след броени дни.

-К-какво?- сълзи започнаха да се стичат по бузите ми.

-На сватбата на която бяхме вчера. Някой го застреля. Някакво момче. Нямам представа кой беше. Просто дойде вся паника и всичко стана бързо. Докато се усетим баща ти вече беше прострелян.

-Т-това не може да е вярно.- казах, надявайки се, че си правят шега с мен.

Когато те поклатиха глави, аз се завъртях и излязох от вкъщи. Сълзи се стичаха от очите ми. Единствения при който мога да отида в момента е Макс.

Не искам да се върна вкъщи. Не искам да виждам майка ми така. Винаги е била силна и ни е учила и ние да бъдем. Никога не сме я виждали да плаче. Може пред нас да е била силна, но с Алекс сме я чували да плаче.

Баща ми, е той беше като нея. Дори по-силен. Никога не сме го виждали или чували да плаче. Единствения път когато това се случи беше когато дядо ни (баща му) почина преди 2 години. Беше болен от рак и докторите казаха, че лекарствата няма да го държат дълго време.

Докато Алекс и аз сме напълно различни. Алекс не показва емоциите си, а аз никога не успявам да ги прикрия. От както започна голямото ни местене съм плакала най-много. Главно заради подигравките, които получавах от съучениците ми.

Създадох канала си в YouTube главно за да им покажа, че не ми пука тяхното мнение. Както мама обича да казва: На улицата червилото, очилата, а вкъщи плачи. Никога не показвай чувствата си пред останалите, защото ще ги използват срещу теб.

Макс:

Чух позвъняване на вратата. Свих веждите си в объркване защото не очаквах никой да дойде. Родителите ми никога не се прибират по-рано от 19:00.

Отидох до вратата, отваряйки я преди да видя познатото лице което беше покрило лицето си с ръце. Щом забеляза, че стоя пред нея уви ръце около мен. Беше изненадващо, но щом разбрах какво става поставих ръце на двете ѝ страни.

Вървейки бавно назад за да не падне, затворих вратата все още държейки я в ръцете ми. Вдигайки главата си нагоре срещна погледа си с моя. Очите и бяха целите червени, а на главата си носеше венеца, който аз и бях направил с нейна помощ. Усмихнах и се и я придърпах за да влезем в хола.

-Какво се е случило?- попитах тихо, след като седнахме на дивана.

-Татко... той... починал е.- поклати глава, заравяйки я в гърдите ми.

-Съжалявам.- промърморих, надявайки се да ме чуе.

Тя не каза нищо. Реших да я оставя да плаче и когато реши тогава да говори с мен за каквото и да е. Прегърнах я, вдигайки краката и за да са на дивана. Размърда се за да се намести по-удобно. Продължи да хлипа тихо докато беше в ръцете ми.

_____*След час*_____

Изабел вече спеше и я бях прегърнал. Чух отварянето на входната врата и погледнах към часовника на стената.

-Макс, тук не си само ти. Ако правите нещо моля спрете и елате в хола.- извика силно майка ми, поради което притиснах ръце към ушите на Изабел за да не я чуе да вика толкова силно.

-Шшшт....- изшътках щом тя влезе в хола.

-Съжалявам. Какво е станало?- попита сядайки от едната страна на дивана до мен.

-Баща и е починал.- казах тихо.

-Ол... Съжалявам още веднъж.

Докосна челото и с устните си. Усмихнах ѝ се преди да тръгне да излиза от хола.

-Искаш ли помощ?- попитах.

-Ако искаш ела. Ще направя спагети и няма да се занимавам с готвене. Твърде съм уморена.

-Добре.- оставих Изабел да легне на дивана, внимавайки да не я събудя и отидох в кухнята заедно с майка ми.

-Знаеш ли нещо друго освен това което ми каза?- попита тя.

-Не. Не исках да я разпитвам за каквото и да е.

-Ще звънна на майка и и ще говоря с нея.- телефона ми извибрира в джоба на дънките ми.

-Ето. Тя звъни.- плъзнах пръст по екрана преди да поставя телефона на ухото си.

-Ало, Макс?

-Ммм?

-Изабел при теб ли е?

-Да.

-Слава Богу. Алекс тя е при Макс.- извика тя.

-Ъм... мама иска да говори с вас.

-Махни тази учтива форма.

-Иска да говори с теб.

-Така е по добре. Ще ми я дадеш ли?

-Момент.- подадох телефона на майка ми. Тя го взе и включи котлона.

Дръпнах стола и седнах на него. Какво се е случило, нямам идея. Не искам да питам, защото най-много да предизвикам още сълзи.

-Макс, ще дойдеш ли за малко.- извика татко.

-Стига де. По-тихо.- извиках, ставайки от стола.

-Ъм... Съжалявам.- сви веждите си, объркан.

-Къде ще ходиш сега? Ако е в хола по-тихо. Ако е някъде другаде добре.

-В хола, да гледам телевизия.

-Само тихо.- влезе в хола, а аз го последвах. Седна на фотьойла, а аз на дивана до спящото момиче на него.

-Какво се е случило?- попита поглеждайки към Изабел.

-Питай мама.

-А тя къде е?

-Говори с майка ѝ.

-Кой с кого говори?- измънка Изабел, карайки ни да погледнем към нея.

-Мама говори по телефона.

-Добре.-Постави главата си на кракът ми и погледна нагоре към мен. Доближих лицето ѝ с моето и докоснах устните ѝ.

-Вечерята ще е готова след 10 минути.- извика мама от кухнята.

-Добре.- извикахме с татко едновременно.

-Искаш ли да ми кажеш какво е станало?- попита татко след няколко минути тишина.

-Татко... починал е.- стисна очите си, за да задържи сълзите, насъбрали се в очите и.

-Съжалявам, миличка.- прошепна той.

-Виж, успокой се. Майка ти преди малко звъня. Притеснила се е за теб. Не си и казала къде си.

-Излязох на бегом от вкъщи, не искайки да остана там.

-Шшшт... спокойно. Виж мама е сготвила любимото ти ядене и ще ядем след малко.- усмихнах и се и тя отвърна със същото.

-Може ли да ида при нея?

-Можеш ли да идеш?- вдигнах веждата си, а тя се намуси.

-Отивам при нея.- стана от дивана, излизайки от хола.

-Как така няма да тръгнеш след нея?- попита татко, ухилвайки се.

-Я тихо там.

-Знаеш ли нещо друго?

-Ако я питам нещо най-много да получа още сълзи. Така, че не.

-Добре. Аз отивам горе кажи на майка си да дойде при мен.

-Не съм секретар и не мисля да ставам.

-А искаш ли шамар зад врата? Не, така че заминавай.- поклатих глава и станах от дивана.

-Мамо, татко те вика да се качиш горе. Остави всичко тук, аз ще довърша.

-Добре.- излезе от кухнята...

Следва продължение...

☆ Глава 36 ☆

Макс:

-Ъм... Искаш ли да ми разкажеш?- попитах.

-Може ли да спреш с това ъм?

-Само ако ми кажеш.- усмихнах се към нея.

-На сватбата на която бяха. Някакво момче е отишло и е създало паника. И тогава е застрелял татко. Поне това разбрах.

-Ъм... Съжалявам.

-Каза, че ще спреш с това.

-Знам, направих го за да те дразня.- направи странна физиономия.- Не.- извиках щом тя стана от стола.

Приближи се до хладилника и го отвори, взимайки си кенче кола. Свих веждите си все още гледайки я. Мина покрай мен и посегна да ме удари, но целуна бузата ми и продължи да върви за да си вземе сламка.

-Хах, стресна се.- започна да се смее. Отвори кенчето и цялата стана мокра.

-Хаха, ти си мокра.- изплезих ѝ се и спрях котлона.

-А ти си идиот. Тц... тъпо кенче. Цялата съм мокра.- измрънка, отивайки до чешмата за да измие ръцете си. Изми ги и се обърна към мен, започвайки да ме пръска с тях.

-Абе, ти кого ще пръскаш. Ей сега ще видиш ти.- Намокрих си ръцете и започнах да я пръскам с вода.

-Какво правите?- попита мама, стоейки на вратата заедно с татко.

-Тя/той започна първа/и.- казахме едновременно, сочейки един към друг.

-Аз ви оставих да довършите тук, а вие си играете с вода. И защо си мокра?

-Отворих си кенче кола.- сви рамене.

-А и ти защо я пръскаш с вода? Виж и без друго е мокра, а ти продължаваш.- отиде до нея, прегръщайки я.

-Защото... Тя започна.

-Не е вярно. Той започна. Казах му каквото искаше само за да спре с това ъм... ама той продължи.- скръсти ръце пред гърдите си.

-А значи аз съм виновен?- вдигнах вежда.

-Да.

-Тогава няма спагети за теб.- дръпнах купата поставена пред мен.

-Лельо Вяра, кажи му.

-Добре, айде от мен да мине ще има спагети.- казах, оставяйки купата.

-Ти си ужасен. Аз съм ти сърдита.- излезе със скръстени ръце от кухнята.

-Чакай.- тръгнах след нея.- Уф... тъп шкаф.- измрънках щом си ударих кутрето в него, продължавайки да я гоня нагоре по стълбите.- Съжалявам, принцесо.- промърморих, прегръщайки я отзад.- Исках само да те дразня. Съжалявам. Ще ми простиш ли?

-Нека помисля.- почеса брадичката си.- Не.- пробва да се измъкне от хватката ми. Хванах я по-здраво, вдигайки я на ръце.- Пусни ме.- започна да ме удря.

-Ако продължиш да ми се сърдиш няма.- бутнах с крак вратата на стаята ми, влизайки в нея. Бутнах я отново за да се затвори. Отидох до леглото, оставяйки я на него започнах да я гъделичкам.

-Прощавам *смях* ти *смях* само *смях* спри.- спрях, а тя стана до седнало положение на леглото.

-Искаш ли тениска, с която да се преоблечеш?

-Ако може.

Станах от леглото, отивайки до гардероба. Извадих една черна тениска на БТР и и я подадох.

-Нещо друго?

-Мисля, че не.

Стана от леглото, събличайки мократа си тениска, оставяйки я на леглото и обличайки тениската която аз и дадох.

-Само да питам, като дойдох имах ли телефон?

-В хола на масичката.

-Добре.

-Искам да ти направя прическа.

-Какво?- попитах.

-Мхм. Искам да си играя с косата ти.

-А аз искам ли да ти дам да си играеш с нея?

-Искаш, искаш. Седни тук и изчакай.

-Ако не знаеш нещо питай мен или Google.

-Добре, добре. Само тихо там. Ей сега се връщам.

Изабел:

Излезе от стаята, а сърцето ми започна да бие по-силно. Никое момче не е искало да си играе с косата ми или както той каза да ми направи прическа.

Върна се в стаята си, носейки телефона си.

-Дръж така за да мога да гледам и да ти направя плитка.

-Моля те само недей да скубеш.

-Ще се постарая да не го правя.

Подаде ми телефона, включен на някакво видео с много бавна скорост. Намести ръката ми, така че да може да вижда.

_____

След може би 20 минути гледане на видеото, помощ от мен и плетенето на косата ми, успя да направи нещо подобно на рибена кост.

-Кажи, че не е толкова зле.- каза. Снима косата ми и ми подаде телефона си.

-Ти успя. Помислих, че ще е много по зле, но не е.

-Йес... успях, успях, успях.- изписка и започна да танцува около мен.

-Сега ти приличаш на бебе.

-Я тихо там, успях да ти направя косата, така както аз искам.- изписка отново.

-Деца, слезте за вечеря.- извика майка му от долния етаж.

-Само минута.- извиках.- Хайде тръгвай.- посочих му вратата.

-Дамите са с предимство.

-Пффф...- излязох от стаята следвана от Макс. Слязохме долу и седнахме на масата при майка му.

-Мамо, успях да ѝ оплета косата.- изписка отново.

-Браво на теб.

-Обърни се и и покажи.

-Вълшебната думичка?- вдигнах вежда, ухилвайки се.

-Моля.- засмях се и се обърнах с гръб към майка му.

-Абе не е зле. Някой ден ще ти дам да ми направиш прическа.- каза му майка му.

-А не, благодаря. Само нейната коса ще пипам, защото ако не и хареса няма да ме изгони от вкъщи.- засмя се.

-А аз какво ще направя?- вдигнах вежда.

-Ще ме удариш, ще ми се развикаш, ще ме напсуваш и ще си развалиш косата.

-Вярно си е.

-Вечерята готова ли е?- извика баща му, щом влезе в кухнята, карайки ме да подскоча на мястото си.

-Да. Сядай ей сега ще ви сипя.

-Добре.

_____

-Изабел, телефона ти звъни.- извика майка му.

-Идвам след минута.- извиках, спирайки водата след като измих чиниите.

-Натали звъня. Каза да си отишла до тях за нещо.- каза Макс.

-Ъм... каза ли за какво?

-Не. Искаш ли да дойда с теб?

-Не, мога и сама да отида.

-Добре. Ще те чакам тук.- легна на дивана.

-Качи се в стаята си. Може да се забавя.

-Но обещаваш, че ще се върнеш, нали?

-Обещавам.- целунах бузата му и излязох от къщата.

След минута бях пред входната врата на къщата на братовчедка ми. Звъннах на звънеца и след минута се чу шум, известяващ, че вратата е отключена. Вратата се отвори и разкри Джъстин.

-Ъм... Натали е казала да дойда?

-Да, влез.- отдръпна се от вратата и ми направи място да мина.

-Сега тука има шанс да се изгубя. На къде трябва да отида?- засмя се.

-Тръгни напред и първата врата в ляво.

-Добре.- направих това което ми каза и стигнах до хола. Натали седеше на дивана, гледайки в стената.- Аз и Макс не сме единствените които гледат стената.- казах, карайки я да подскочи.

-Пффф... Ти ли си била.

-Ъм... Не виждам никой друг, около мен освен него, ама той не се брои.- засмях се.

-Сестричке....- изписка и ме прегърна.

-Какво се е случило?

-Майка ти ми се обади. Каза какво е станало. Исках само да се уверя, че си добре.

-Ъм... Нат?

-Ммм?

-Къде е банята?- попитах, започвайки да шавам на краката си, надявайки се да ми каже по-скоро.

-Ела.- хвана ръката ми и ме заведе на горния етаж. Влязохме в една от стаяите и там в банята към стаята.- Какво ти има?

-Добре съм. Слез долу аз ще дойда след момент.

Тя кимна и излезе от банята. Надвесих се над мивката и вечерята ми излезе. От няколко дни насам от всичко което ям ми се гади. И повечето пъти след закуска, обяд или вечеря седя надвесена над мивката. Измих мивката и лицето си. Изтрих го в една от кърпите и излязох.

-Нат, Джъстин изгубих се. Как да стигна до хола?- извиках, оглеждайки се на двете страни по коридора. Имаше закачени картини по стените и в двата края по едно стълбище.

-Тръгни на там.- каза Джъстин, карайки ме да се обърна към него. Изгубих равновесие и щях да падна, но ръцете му ме хванаха.

-Благодаря!- изправих се от ръцете му, тръгвайки надолу по стълбите.

-Бъди по-внимателна следващия път. Можеше да паднеш ако не бях аз.- каза, следвайки ме.

-Поправка. Заради теб щях да падна.

-Както и да е. Внимавай другия път да не се изгубиш в къщата.

-Да, да. Ще внимавам.

-Добре ли си?- попита Натали щом влязох в хола.

-Да.

-Сигурна ли си?

-Да, Нат. Кажи на гаджето си да не ме стряска.

-Казвам ти.- погледна към него.

-Да, да. Обещавам.

-Та както...- беше прекъсната от звъна на телефона ми.

Извадих го от джоба си, поглеждайки към екрана. Показах пръст пред лицето си, казвайки да замълчи за момент.

Разговор:

-Добър вечер!- поздравих.

-Добър вечер! Искам да разговарям с Изабел Георгиева.

-Аз съм.

-Обаждам се във връзка с канала ви в YouTube. Много ще се радваме да посетите Grand Mall във Варна и да направите фен среща там.

-Това е страхотно, но не знам дали ще мога. Кажете ми повече информация ако може.

-Следващата седмица ще идват няколко влогъра и ще правят фен среща там. Дъщеря ми, ми каза за вашия канал и поиска и вие да присъствате на тази среща. Проучих някой неща и ще се радвам да го направите.

-Разбира се.

-Ще ви пиша на E-mail за допълнителна информация.

-Добре. Благодаря ви, че се обадихте. Довиждане.

-Довиждане.

-Аааа....- изпищях, карайки Натали и Джъстин да се засмеят.

-Винаги ли си толкова луда?- попита Джъстин.

-Няма да повярваш какво стана.- изписках отново.

-Какво?- попитаха двамата.

-Обадиха ми се за фен среща.

-И ти ще отидеш?

-Ще го направя, разбира се.

-Трябва ти охрана.- каза Натали, а Джъстин се засмя.

-Ще извикам гаджето ти. И без друго съм сигурна, че ви се ходи на кино в замяна.

-Ако не се съглася?

-Няма да излизаш с нея.

-Да бе. Ти ще ме спреш?

-Ще го направя.

-И си вярваш?

- Девизът ми е "Никога не се отказвай да вярваш в нещо. Чудеса се случват всеки ден." Така, че не мисля да е толкова трудно да те спра. Ще я държа под наблюдение 24/7.

-Пак повтарям. Харесваш ми. Знаеш си твоето и ще постигнеш това което искаш.

-Значи ли, че ще дойдеш?

-Ако ми купиш пуканки, сладолед и ме заведеш на кино да.

-Йей.- изписках и го прегърнах.

-След всички тези чудесни новини, не ми каза къде беше след като си излязла от вас.

-Ъм... такова не можех да седя вкъщи и отидох в къщата на съседите ти.- усмивка намери път до устните ми.

-Ах ти дяволче. Кой ти оплете косата?

-Макс.

-Еха. Виж, Джъстин. Трябва и ти да се научиш да плетеш плитки.

-Аз и плитки? Не мерси.

-Ако имаш деца кой ще им плете плитки?- попитах.

-Още е рано. Имам още 5 години да се науча.

-А ти си на?

-20.

-Е имаш време.

-Мхм.

-Тениската ти отива.- каза Натали.

-Направо. Главите на двамата как изпъкват нямам думи.- каза Джъстин, поклащайки глава.

-Какво?- попитах, не схващайки това което ми каза.- Аааа... Ти там ли трябва да гледаш? Идиот.- казах щом се усетих за какво говори.

-Джъстин, ти наистина си идиот.

-Аз трябва да тръгвам. Ще кажа на Макс новината.

-В тях ли ще спиш?- попита Нат.

-Да.

-Уууу... внимавайте какво правите довечера.- самодоволна усмивка намери път до устните му.

-Ти я да мълчиш.

-Ставаш като брат ѝ. Винаги се карат с нея така.

-Тя има брат?

-Не, няма. Според теб кое беше онова момче седнало до майка ми.

-От къде да знам.

-Карайте се, а аз ще тръгвам. Ще се видим утре.

-Добре.

-Сега съм през тази врата и после наляво?- попитах.

-Да.- засмя се.

_____

След още малко разговори на вратата излязох от къщата ѝ. След минута бях пред къщата на Макс и отворих внимателно входната врата, внимавайки да не събудя родителите му. Въпреки че се съмнявах да спят. Беше 22:00. Влязох, заключвайки вратата и се запътих нагоре по стълбите. Влязох в стаята на Макс, който беше легнал на леглото и покрил очите си с ръка. Приближих се до него, сядайки на корема му.

-Ти се върна?

-А не. Аз съм призрак.

-Помислих, че ще останеш при Натали.

-И да искаш няма да се отървеш от мен.

-Кой каза, че искам?

-Имам изненада.

-И тя е?

-Ще дойдеш с мен във Варна на фен среща.

-На кого?

-На някакви влогъри и мен.- усмихнах му се.

-Ей, браво бе.

-Трябва да заведа Джъстин и Натали на кино. Джъстин ще ми бъде "охрана".

-Браво на него. Искаш ли да си лягаш, утре ще бъде дълъг ден?

-Утре?

-Ъм... Баща ти...

-Да. Сетих се.

Слязох от корема му, лягайки до него. Погледнах нагоре и срещнах погледа му.

-Не знам как ще се справя утре. Не искам това да се случва.

-Няма как иначе. Всичко писано се случва.

-Защо се натъжи? Не си на мое място.

-Някога бях.

-Какво искаш да кажеш?- надигнах се на лакти за да мога да го виждам по-добре.

-Това не е истинския ми баща. Баща ми си е тръгнал, оставяйки майка ми да се грижи сама за тригодишното си дете. Бях малък и не знаех какво се случва, но сега знам и ми е ужасно гадно. Понякога искам да се срещна с него, но знам, че това няма да се случи никога.

-Никога не казвай никога. Както казах в къщата на Натали. Част от девиза ми. "Чудеса се случват всеки ден."

-Права си.

-Аз винаги съм права.

-Така е.- целуна устните ми.- време е да си лягаш. Утре ще ставаш рано.

-Добре. Лека нощ.

-Лека нощ.- дръпна завивката, завивайки ни. Прегърна ме и след много време прекарано в милите ми и опити да не заплача съм заспала.

Следва продължение....

☆ Глава 37 ☆

След седмица...

Изабел:

-Мамка му, закъснявам.- отмотах краката си от завивката и се изправих от леглото. След точно 30 минути Натали, Джъстин и Макс ще дойдат да ме вземат, а аз се успях.

Взех си хавлията и влязох в банята. Съблякох дрехите си и влязох под душа. Измих тялото и косата си. След това излязох и облякох бельото си. Обвих кърпа около тялото си и излязох.

-Добро утро!- извика някой, влизайки в стаята ми.

-Нямам време за каквото и да е, Макс. И без друго се успах.- отворих гардероба, извадих си светло розова тениска на адидас и обувки на същата марка заедно с сини къси дънки.

-Натали и Джъстин долу ли са?

-Говорят с майка ти.

-Оф... Значи.... Ще си взема несесера с гримовете и ще се гримирам когато пристигнем в апартамента. Щом са долу след малко ще почнат да викат.

Взех си чантата и прибрах в нея телефона, несесера и портмонето. Сресах и исуших леко косата си. Поставих очилата си на главата и се завъртях, оглеждайки стаята дали не съм забравила нещо.

-Ти ми оправи леглото?

-Да. И без друго нямаш време.- завъртях очи.- Слизам долу. Ако си готова слез и ти.

-Идвам.- взех си нещата и излязох от стаята.

-Хей, сестричке.- поздрави Натали, прегръщайки ме.

-Хей.- отвърнах на прегръдката.

-Какво се е случило с лицето ти?

-О това ли? Одрах се с нокътя си вчера.- показах и лакираните ми в черно нокти.

-Кой те накара да ги лакираш в черно?

-Бела. Това беше част от процедурите за да ми стане по-весело.

-Много добре седи.

-Но с тези остри нокти приличаш на вещица.- допълни Макс. Изгледах го на криво и върнах погледа си към Натали.

-Тя е права.- включи се и мама.- Някой ден ще отидем двете на маникюр.

-Ще отидем.

-Жени.- измрънкаха Джъстин и Макс едновременно, спечелвайки си поглед от нас.

-От кога всички тук са жени?- попита Натали.

-От както правихте секс с някой.- очите ми се разшириха при тези негови думи и погледнах земята.- Какво ще кажеш, Изабел? Не съм ли прав?- вдигна вежда със самодоволна усмивка на лицето си.

-Идиот. Вдигай си задника от дивана и излизай. Чакам ви отвън. Ако не го направиш скоро няма кино.- Предопредих. Излязох отвън и седнах на стъпалата. Извадих телефона си от чантата и го отключих. Тъкмо когато влизах в Instagram някой постави ръка на рамото ми и седна до мен.

-Хей, съжалявам. Не исках да казвам това.

-Просто извикай Макс и Натали и да тръгваме.

-Виж, наистина съжалявам. Не исках да казвам нищо такова.

-Простено ти е. Извикай ги и да тръгваме.

-Ще си получа ли киното?- вдигна вежда с усмивка.

-Ще си го получиш.- потупах рамото му, засмивайки се.

-Ще ги извикам ей сега.

-Добре.- насочих вниманието си отново в телефона. Качих стори с информация за предстоящия ден.

-Хей, мила.- Мама седна до мен и постави ръка на коляното ми.

-Хей.

-Искам да се пазиш.

-Ще се пазя.

-И да звъннеш когато пристигнете в апартамента.

-Ще звънна.

-Виж знам, че излезе навън заради това което каза Джъстин.

-И?

-Какво и?

-Знам, че трябва да има още нещо което да ми кажеш след това.

-Нямам нищо което да ти кажа, защото вече си голяма и не мога постоянно да те пазя да не направиш нещо.

-Мамо, сигурна ли си, че си добре? Да нямаш температура?- пипнах челото и с ръка.

-Не съм болна. Ела тук.- разтвори ръцете си за прегръдка. Наместих се между тях и подпрях глава на рамото ѝ.

-Не се сърди на Джъстин. Понякога е дразнещ.- добави Натали, присъединявайки се към прегръдката.

-Чух те.- извика Джъстин зад нея.

-Знам и не ми пука.- измрънка щом се отдръпна.

-Хайде да тръгваме. Имаме 1 час път да стигнем.- каза той.

-Хайде. Чао, мамо.- целунах бузата ѝ и се отправих към колата, вървейки след Джъстин, който си взе довиждане с мама преди да тръгне.

-Качвай се.- отвори вратата и ми направи път да се кача. Направих го и той затвори вратата, усмихвайки ми се. Отвърнах на усмивката и отключих отново телефона си.

-Ти си голям идиот как можа да кажеш това пред леля.- Натали викаше по Джъстин докато се качваше в колата.

-Не съм аз виновен ти ме принуди.

-Да бе? Аз съм виновна?

-Стига сте се карали. Всичко е наред. Мама и без друго трябваше да научи рано или късно.- казах, поставяйки ръката си на рамото на Натали.

-Добре. Няма да се карам с него само заради теб.

-Радвам се. Е ако обичаш тръгвай. Нямам време да слушам още караници.

-Разбира се, както кажете госпожице.- направи поклон и запали колата.

Облегнах се назад на седалката и се загледах през прозореца. В колата имаше музика така, че не беше толкова скучно.

-Изабел. Песента ти.- каза Натали, поглеждайки ме през рамо.

-Няма да пея.

-Защо?

-Не съм в колата с родителите ми.

-Е и? Тук сме ти роднини и гаджето ти.

-Няма да стане.

-Притесняваш се от Джъстин, нали?

-Какво? Не...- метнах с ръка пред лицето си и обърнах погледа си към прозореца.

-Докато песента свърши сама ще решиш да пееш защото нещо ще те дразни от вътре.- каза Джъстин, поглеждайки ме в огледалото, след което върна погледа си върху пътя.

-Няма да стане така.

-Ай да видим.

След минута мълчание, вече не издържах и почнах да пея. Песента беше We Don't talk Anymore. Добре. Джъстин беше прав. Наистина нещо започна да ме дразни отвътре и ме накара да пея.

-Гладна съм...- измрънках щом песента свърши.

-Леля даде бисквити. Искаш ли?- извади пакетче бисквити от чантата си и ми ги подаде.

-Бисквити...- изписках, вземайки ги от ръката и.

-Бебе.- каза Макс до мен.

-И пак питам. Какво правиш с мен щом съм бебе?

-Нали знаеш, че си те-

-Я тихо.

-Защо?

-She works the night, by the water

She's gonna stress, so far away from her father's daughter
She just wants a life for her baby
All on her own, no one will come
She's got to save him.

She tells him "ooh love"
No one's ever gonna hurt you, love
I'm gonna give you all of my love
Nobody matters like you.
She tells him "your life ain't gonna be nothing like my life.
You're gonna grow and have a good life
I'm gonna do what I've got to do".

-Ясно, песента.- поклати глава, засмивайки се.

-Не съм вярвал, че можеш да пееш.- каза Джъстин.

-Има много неща които не знаеш за мен.- отворих си пакетчета с бисквити, изваждайки си 1 и отхапах. Всички погледнаха към мен.- Какво?- попитах с пълна уста.

-Нищо.- казаха Натали и Джъстин.

-Може ли бисквитка?- попита Макс, посягайки към бисквитите в ръката ми.

-Аха. Я не прекалявай. Да си си взел от мама.

-Стига де. Искам бисквита.- нацупи устната си.- Моля.- добави.

-Айде от мен да мине. Ето.- взех една бисквита и му я подадох. Вместо да я вземе с ръка я взе с устата си и не пропусна да ухапе пръстите ми.

-Благодаря.

-Вие искате ли бисквити?

-Не, мерси.

-Значи повече за мен.

-Хей, Из, ставай.- Опитваха се да ме събудят отново.

-Ммм. Стигнахме ли?

-Да. Ела да си оставим нещата горе и после ще отидем да обядваме.

-Добре.- откопчах колана и слязох от колата.- Аз искам да спя....- измрънках щом слязох.

-Ще спиш довечера. След 2 часа трябва да си в мола.- каза Натали.

-Оф....- тръшнах вратата на колата.

-По-полека с колата.- Предопреди Джъстин, а аз завъртях очи.

Отидох до багажника където бяха Макс и Джъстин и сваляха багажа. Взех си чантата, в която имаше дрехи и изчаках да направят същото.

Влязохме във входа на апартамента, а аз разрових чантата си за ключовете.

-Дръж.- подадох чантата си на Макс. Продължих да ровя в нея и накрая намерих ключовете.

Изкачихме стълбите до 2-рия етаж и отключих вратата на стария ни апартамент. Да, още не сме го продали защото мама казва, че някой ден ще се преместя да живея тук и за да не си търся квартира иначе щяло да излезе скъпо.

Влязохме, а аз се качих на шкафа за да пусна тока. Пуснах го и влязох в една от стаите. Имаше голямо легло, срещу него голям гардероб и зад него секция. Оставих чантата си с дрехите на леглото и извадих несесера ми с гримовете от чантата и излязох от стаята.

-Из, ние къде ще спим?- попита Натали.

-Там има още една стая. Тук е банята, а там е кухнята.

-Добре.

-Аз ще се гримирам и ще излезем за обяд.

-Мхм.

Влязох в кухнята и погледнах през прозореца. Срещу нас беше мола. Мечта на всеки живеещ тук. Отворих прозореца за да се проветри и седнах на дивана зад голямата маса. В този момент телефона извибрира до мен.

Разговор.

-Кажи, мамо?

-Пристигнахте ли?

-Преди около 5 минути.

-Добре. Да не забравиш. Пази се.

-Ще се пазя.

-Добре, ще затварям. Обичам те!

-И аз теб, мамо!

Взех си огледалото, извадих си нещата от несесера и си сложих спирала и червило. Покрих драскотината на лицето си и се уверих, че не изглеждам като призрак.

-Аз мисля, че съм готова.- извиках, ставайки от мястото на което седях.

-Сестра ти се преоблича и идва.- каза Джъстин, сядайки на дивана.

-Братовчедка ми е.

-Все същото. Къде ще обядваме?

-Ще идем в мола. Там има място където да седнем и да ядем.

-Добре.

Прибрах нещата си и ги занесох в стаята.

-Макс, къде си?

-Ей сега ще дойда.- извика от банята.

-Чакаме те в кухнята.

-Добре.

-Нат, готова ли си?- почуках на вратата.

-Идвам.

-Добре.- Тръгнах по коридора и влязох в хола.

Това беше една от най-големите стаи в апартамента. Или поне аз така си мислех. От едната страна на вратата беше поставено детско креватче, защото старите собственици са имали бебе на годинка, две с което аз обичах да си играя когато се нанесохме.

Срещу него беше поставено бюрото. Имаше поставени снимки върху него. Приближих се и погледнах снимките. Бяхме аз и Алекс като по-малки на морето. Обичах тези семейни спомени. Винаги си прекарвахме забавно.

Минах покрай бюрото и се насочих към вратата на терасата. Погледа ми се насочи към снимката поставена до телевизора. Посегнах към нея и я взех в ръцете си. Снимка на мама и татко. Сълзи се заформиха в задната част на очите ми. Погалих снимката с ръка и я притиснах към гърдите си. Иска ми се татко да е тук. Да е до мен. До Алекс и мама. Да бъде с нас. Сълза се спуснаха от очите ми, последвана от още няколко.

-Из, добре ли си?- Джъстин попита, влизайки в стаята.

-Чесно ли? Не съм. Искам татко да е тук.- поставих снимката обратно на мястото и, избърсвайки очите си.

-Съжалявам. Не съм познавал баща ти, но явно е бил добър човек.

-Беше. Но вече всичко е минало.- затворих очи и преброих до 10, опитвайки да се успокоя.

-Хей, готови ли сте?- извика Нат, обикаляйки за да ни намери.- Какво има?- приближи се до мен.

-Нищо. Добре съм. Нека да тръгваме.- изтрих сълзите, внимавайки да не размажа спиралата и ѝ се усмихнах.

-Хайде.- излязохме от хола, след като си взех телефона, портмонето, червилото и маркер, които дадох на Натали да носи и излязохме...

Следва продължение...

☆ Глава 38 ☆

Вече бяхме в мола и си взехме храна. Седнахме на една от масите. Аз и Джъстин си взехме дюнер. Макс и Натали избраха да отидат до съседното магазинче и да си вземат MacDonald.

-Хей, ти си Изабел, нали?- едно момиченце дойде до мен.

-Здравей.

-Аз съм дъщерята на мъжът, който ти се обади.

-О, много мило. Кое е любимото ти мое видео?

-Последното. Което ти подаряват подаръци за рождения ден.

-Но аз нямам такова видео.

-Имаш. Виж си телефона.- взех телефона от масата и влязох в YouTube.

-Макс. Какво си направил?

-Нищо, принцесо.- изгледах го с поглед, казващ "Ще се разправям с теб по-късно" и върнах погледа си към детето.

-Е, радвам се, че ти харесва.

-Може ли да се снимаме?

-Разбира се. Ела. На колко си?

-10.

-Еха. И гледаш мои клипове?

-Мхм.- извади телефона си. Снимахме се и тя отиде при

родителите си на съседната маса.

-Макс, какво си направил?- попитах.

-Нищо. Това беше част от изненадата която планирахме с Лидия.

-И Лидия участва?

-Да. Сутринта когато отидох във вас и ти спеше тя ми помогна.

-Браво, още едно нещо което не знаех.

-Те да не се скараха с брат ти?- попита Натали.

-Не. Бяха в странни отношения.- свих рамене.

-За?

-Ъм... чака бебе.

-Е дано скоро всичко между тях да е наред.

-Дано.

_____

-Има ли някой отвън?- извиках, тракайки нетърпеливо по масата с маркера.

-Няма.- извика един от полицаите, които бяха в залата.

-Добре. Макс, моля те вземи ми нещо за пиене.

-Ще дойда след малко.

-Искате ли да си направим обща снимка?- извиках за да може всички да ме чуят.

-Да.- отговориха някой, а други просто кимнаха.

-Застанете зад мен, а аз ще седна долу на земята. Нат, снимай ни.

Тя извади телефона и направи няколко снимки. Преди да съм станала едно момченце дотича до мен и ме прегърна.

-Хей, здравей.

-Здравей. Помниш ли ме?

-Не съм сигурна. Не се сещам.

-Как не го помниш? Прекарваше много време с него преди.

-Сетих се. Здравейте и на вас.- поздравих старите собственици на апартамента.

-Какво правиш тук? Майка ти тук ли е?

-Не. Само аз съм.

-Е, надявам се скоро да се видим отново.

-И аз. Хайде, тръгвай. Мама те чака.

-Добре. Ще се видим някой ден отново.- целуна бузата ми и тръгна към родителите си.

-Хей, Из. Погледни насам.- извика Натали и ме накара да я погледна.

В този момент, нещо падна върху кракът ми, карайки ме да легна назад от болката върху него.

-Изабел.- извикаха Джъстин и Натали едновременно и дойдоха до мен.

-Какво е това?- попитах, изправяйки се леко.

-Осветлението в залата. Джъстин махни го от кракът ѝ.

-Боли...- измрънках.

-Всичко наред ли е?- попита един от служителите, приближавайки се към нас.- О, не.- приближи се до Джъстин и му помогна с махането на голямата лампа от кракът ми.

-Ще можеш ли да се изправиш?- попита Джъстин.

-Не знам. Ще опитам.- хвана ръката ми и ме вдигна полека от земята. В мига щом стъпих на кракът си усетих силна болка и щях да падна, но се озовах в ръцете му.

-Може кракът ти да е счупен. Нека отидем в болницата.

-Добре съм.

-И си голям инат. Поне веднъж го послушай.- Натали се качи при нас.

-Добре. Ще отидем.

-Къде е Макс?- попита.

-Отиде да ми вземе нещо за пиене.

-Ще го изчакам тук, а Джъстин ще те заведе до колата. Става ли?- попита.

-Добре.- Джъстин прокара ръце под коленете ми и ме вдигна на ръце.

-Само внимавай, Джъстин.

-Ще внимавам.

Слезе по стъпалата и се запъти към асансьора с който да слезем до паркинга за колата му.

-Можеш ли да го движиш?

-Боли. При всяко движение боли.

-Счупен е. Ще идем до близката болница където да се надяваме, че ще са добри и ще ти гипсират кракът.

-Гипсират? А не. Не е счупен. Просто е навехнат? Да навехнат.

-Ще се съглася, но ще отидем в болницата.

-Ще ти дам адреса на болницата където ми беше личния доктор тук. Той може да направи повече отколкото в някоя друга болница.- слязохме от асансьора и след минута ме наместваше на предната седалка в колата.

-Телефона ми остана при Натали. Къде е тя?

-Идват. Нали ти е удобно така?

-Ще издържа до болницата. Мисля.

-Добре. Ще ми дадеш адреса и ще отидем.

-Само Натали да ми даде телефона.

-Ето ти моя. Тя ще дойде след малко.- подаде ми телефона си, а аз намерих адреса на болницата след което му го върнах за да го постави на поставката сложена на прозореца му.

-Къде се забавихте? Няма да изтрия още дълго.- казах щом се качиха.

-Съжалявам. Изгубих се.- каза Макс.

-Оф... Няма значение. Моля те, тръгвай.

-Добре.

Запали колата и след минути излязохме от паркинга. Затворих очи и се облегнах назад на седалката. Прокарвайки ръка през лицето си я поставих на челото си.

-Хей, всичко ще е наред. Пийни вода.- Натали ми подаде шишето със студена вода.

-Не искам вода. Не искам нищо друго освен тъпата болка да спре. Ясно?- извиках срещу нея.

-Успокой се и не мисли за нея. След 5 минути ако имаме късмет ще сме пред болницата.

-Човек, повярвай ми не мога.

-Добре, мисли за нещата които те правят щастлива. Дъги, еднорози.

-Еднорози?

-Да. Нали това харесвате момичетата?

-Аз съм изключение.

-Добре. Тогава музика.

-Музика?

-Пусни си някоя песен и пей. Ще забравиш за болката.

-Нека да пробваме. Как се пуска това нещо?- посегнах към радиото в колата му.

_____

След сигурно двойно повече прекарано време в колата от колкото Джъстин каза вече паркира пред болницата. Слязох. Или по-точно ме изкараха от колата на ръце се запътихме към болницата. Влязохме и тръгнахме по дългия бял коридор, изглеждащ някак си странно.

Джъстин ме остави да стъпя на земята и почуках на вратата. Тя се отвори и пред мен застана лекарка не много възрастна, но не и много млада.

-Изабел, това ти ли си?- попита, усмихвайки се.

-Да. Аз съм.

-Какво се е случило?

-Мислят, че кракът ми е счупен.

-Мислят?

-Те. Аз не го мисля. А съм вече сигурна, че е.

-Влез. Ако може и другото момиче да влезе с теб.

-Нат, ела. Момчета, отидете в колата. Ние ще дойдем когато свършим тук.- те кимнаха и се насочиха да излизат от болницата. Аз и Натали влязохме в кабинета.

-Седни на стола и ще разберем дали е счупен или не.- седнах, а тя взе някакъв апарат и го постави пред кракът ми.- Хм.... счупен не, но е нещо като пукнат...- обясни.- Ще трябва да бъде гипсиран, но трябва да отидем в другата стая.

-Ще отида. Само ако може да ви попитам. От вече около 2-3 седмици от всичко което ям ми се гади. От какво може да е това?

-Имам предположение, но за да се уверя трябва да дойдеш с мен.

-Да дойда с вас?

-Ще влезем в съседната стая и ще проверим дали е това за което си мисля.

-Вие за какво си мислите?

-Мисля, че си бременна.

-Какво?!- извиках.- Съжалявам. Не може да е вярно.

-Кога за последно си имала полов акт?

-Ъм... какво?

-Кога за последно си правила секс?- Натали попита вместо нея.

-Мисля, че преди месец.

-Значи може да е вярно. Ще дойдеш и ще проверим после. Само да се погрижим за кракът ти. Последвайте ме.

-Добре. Нат, помогни ми.

-По-лесно ми е да извикам някое от момчетата да те носи.

-Не е далеч. Съседната врата.- каза докторката.

-Добре. Ела.- подаде ми ръката си на която да се подпра и да

вървя напред.

_____

-Как ще вървя?- попитах щом докторката завърши с поставянето на гипса на кракът ми.

-Патерици.

-Аз не знам как се върви с тях.

-Не е трудно. Ще се научиш бързо. Имаш цели 2 месеца да се научиш и после докато свикнеш да вървиш.

-2 месеца?

-След толкова ще дойдеш да ти махнем гипса и да можеш после да се научиш да вървиш.

-Като го казваш така се чувствам като бебе което ще се учи да върви.

-От къде знаеш, че не е?- попита Натали.- Ще изживееш детските си дни отново.

-Да. Искаш ли да разберем дали наистина това което мисля е вярно?- попита отново докторката.

-Искам ли? Искам. Ъм... искам да видя как ще вървя с патерици.

-Стани и сега виж. Това идва под ръката ти. А ти го хващаш тук. С другата ръка е по същия начин. И за да вървиш е все едно подскачаш на 1 крак и се държиш за нещо.- обясни ми.- Разбра ли?

-Да.

-Сега ела с мен. Натали, ти ако искаш ни изчакай отвън и после ще те оставя да се грижиш за нея.

-Ще ви изчакам отвън.- тръгна напред и ни отвори вратата. Минахме през нея и влязохме във някаква друга стая.

-Легни там и вдигна блузата си нагоре.

-Високо е.

-Трябва да се научиш и това да правиш.- помогна ми да легна и направих това което ми каза. Намаза корема ми с нещо и доближи уред до него.- Честито. Ти наистина си бременна.

Отворих устата си за да кажа нещо, но след като думите не излязоха я затворих. Какво можех да кажа? Единствената дума която обяснява какво ми е е шок. Как може? Не... как ще кажа на мама.

-Хей, добре ли си?- Явно видя, че се замислих. Подаде ми кърпа с която изтрих корема си и се изправих.

-Да. Така мисля.- поклатих глава, разкарвайки всички мисли от нея.

-Виж, знам, че мислиш как ще кажеш на майка си. Тя ще го приеме. Няма да ти се развика или нещо подобно. Просто кажи ѝ го.

-Не знам как ще реагира. Чака още едно внуче от приятелката на брат ми.

-Те казали ли са и?

-Не знам.

-Бъди добра дъщеря и ѝ кажи преди нещо да стане.

-Ще и кажа.

-Ще ти изпиша болкоуспокояващи за кракът. Първите може би седмица, две може да те боли но това е нормално. Ще свикнеш с това да ходиш с патериците и няма да ти е проблем.

-Ще свикна. Сега ме е грижа повече за детето което е в мен.- докоснах корема си с ръка.

-Едно от момчетата, които бяха отвън би трябвало да е гаджето

ти, нали?

-Да.- усмивка се появи на лицето ми.

-Ей. Надявам се скоро да видя и теб и майка ти отново.

-И аз се надявам да ви видя скоро.

-Ще се видим след 2 месеца.

-Да. Ще си взема портмонето за да ви платя.

-Добре.

_____

-Седни и внимавай.- Натали ми помогна да седна в колата. Седнах на предната седалка и закопчах колана.

-Какво стана? Доста се забавихте.- попита Макс.

-Ъм... трябваше да проверя и още нещо за това.- казах.

-Добре.

Облегнах се назад на седалката, щом Джъстин запали колата. Поставих ръка на корема си и го погалих. Не мога да повярвам все още. Не може да е вярно. Всъщност то е вярно, но умът ми не иска да го приеме. Всички погледнаха към мен, но ги игнорирах и погледнах напред към прозореца.

-Нещо случайно да се е случило?- попита Джъстин с усмивка.

-Не ми се говори сега.

-Добре.

_____

-Стълбите?- попита Макс.

-Ще ги изкача. Колко трудно може да е?- вдигнаха вежди със усмивки на лицата си. Натали се качи нагоре по стълбите и спря

когато беше на последното стъпало.

-Ще бъде късмет да ги изкачиш за 10 минути.

-Добре. Първо.- стъпих с здравия ми ляв крак на стъпалото и качих и другия.- Това ще бъде дълго.- промърморих, печелейки си смях от всички.

_____

-Осемнадесет минути изкачване на около 40 стъпала.- информира ме Натали.

-Да, да. Гладна съм.

-Защо не каза преди да се качим.- измрънка Макс.

-Няма да изтрия още едно такова изкачване.- довърши Джъстин.

-Тогава не бях гладна. Сега след толкова изкачване съм.

-Или има нещо друго за което ти не искаш да ни кажеш. По точно на тях и на мен дали е вярно.

-Мамка му, млъкни.

-Добре де, съжалявам.

-Нали сте добри хора? Отидете до аптеката и до някъде за нещо за ядене. Аз съм в стаята. Портмонето ми е някъде и телефона ми е при мен. Разберете се кой къде да ходи.

-Добре.- влязох в стаята си и ги оставих да се оправят сами.

Легнах на леглото, намествайки се колкото се може по-удобно. Трябва да кажа на останалите. Положих ръце върху корема ми. Най-вече на мама когато се прибера. Или да и звънна? Не. Не е за по телефона. Отпуснах се назад и се опитах да спра да мисля за всичко. Дано всичко е само лош сън.

_____

Е явно не е било сън ами е било истина, а това което сънувах

беше много по-страшно.

Изправих се до седнало положение на леглото и опитах да възвърна нормалното си дишане.

-Хей, добре ли си?- Джъстин влезе в стаята.

-Да. Било е просто сън. Може ли да ми подадеш чантата от там?

-Ето.

-Благодаря!- разрових в нея и най-накрая намерих това което търся. Ластица за коса. Събрах косата си и я вързах на хлабав кок.- Натали и Макс тук ли са?

-Отидоха да вземат нещо за вечеря. Какво сънува?

-Къщата ни цялата в пламъци и аз бях вътре. И не можах да изляза... Просто седях и се задушавах там.

-Било е просто сън. Няма да се случи.

-Има нещо което трябва да ви кажа, но не мога. Най-вече на Макс в момента.

-Колкото и сериозно да е, ти ще намериш начин.

-Да кажем, че е наистина важно.

-С какво е свързано?

-Ако ти кажа част от него ти сам ще разбереш, но не искам.

-Добре. Тръгни както обикновенно правиш. Ако е важно го кажи.

-Не, не е. Затова вътрешно ще се побъркам ако не кажа какво е. Оф.... Да му се невиди и на кракът. Все още забравям за него.

-Ще го кажеш тогава когато се върнат Натали и Макс.

-Не мога. Разбери. Не знам как ще реагират. Най-вече на мама трябва да го кажа.

-Чакай малко. Това е важно. Трябва да кажеш на майка си. Свързано ли е с теб?

-Да.

-Кога го разбра?

-В болницата.

-Добре, това ме плаши. Ако е това което си мисля.

-Съжалявам, но не съм медиум и не чета мисли.

-Ти си...

-Тук сме.- извика Натали, влизайки в стаята ми.

-Благодаря ти, че се върна сестра ти... ъъъ.... братовчедка ти не иска да ми каже нещо много важно.- започна Джъстин. Завъртях очи.

-Колко е важно?

-До колкото разбрах е свързано с нея. Трябва да каже най-вече на майка си и го е разбрала в болницата.

-Добре, колко може да е трудно да го кажеш?- обърна се към мен.

-Много трудно.

-Ще говорим за това след като вечеряме. Ще дойдеш ли?

-Да. Само помощ да стана?

-Джъстин, стани от леглото.- той стана и Натали ми помогна да стана.

-Готова ли си да кажеш това което искаше?- попита Макс. Вече бяхме вечеряли и седяхме в моята стая на леглото. Аз вече бях готова да си лягам и бях облечена както обикновенно с широка тениска, стигаща до коленете ми. Не вярвах, че ще е толкова

трудно да се преоблека.

-Да кажем.... една приятелка... Да приятелка.

-Карай направо.

-Джъстин, млъкни. Ако искаш да знаеш нещо мълчи.- скара му се Натали.

-Та... Една приятелка е отишла на доктор... и... ъм... там са и казали...

-Какво са и казали?- попита Макс, рисувайки кръгове по голата кожа на кракът ми с ръка.

-Казали са и, ъм... че е бременна.

-Какво?- и тримата казаха едновременно.

-Вече разбрахме, че не говориш за приятелка.- каза Натали.- Еха. В шок съм.

-Повярвай ми и аз бях когато разбрах.

-Знаех си. Това щях да кажа ако не беше влязла.- Джъстин посочи с глава към Натали.

-Аз съм виновна пак.

-Шшшт.... стига караници. Макс, ти няма ли да кажеш нещо?- сложих ръка върху неговата. Той вдигна погледа си към мен и преди да се усетя ме прегърна силно. Засмях се и отвърнах на прегръдката.

-Ще ставам татко.- изписка.- О, не. Ще ставам татко на 17.- усмивката ми изчезна.

-Като кажа на мама ще решим какво ще правим.

-Мога ли да докосна корема ти?- попита като малко дете.

-Защо да не можеш?

-Не те знам. Може да си размислила и да не ми даваш да те пипам.

-Кой знае къде си я пипал, а сега ти забранява.- усмихна се мазно, а аз го ритнах по ръката.- Добре де. Съжалявам.

-Имаш голяма уста и само глупости ръсиш от нея.

-Това от кой учител го взе?- попита.

-Не знам. Защо?

-В гимназията имаме един учител който постоянно ми го казва.

-Е този учител е прав.

-Джъстин, излез веднага от стаята. След малко и аз ще дойда.- каза му Натали.

-Добре. Лека нощ.

-Лека.- усмихнах се към него и той излезе от стаята.

-Ей, сестричке....- Натали ме прегърна.

-По-полека. Не съм плюшена играчка.- засмях се.

-Нямаш си и на представа колко се радвам за теб.

-Аз не. Трябва да кажа на мама.

-Тя ще го приеме.

-Но чака и още едно внуче.

-Нищо. Не е толкова стара за да се грижи за 2 внучета.

-Права си. Съжалявам, но няма да има кино утре.

-Няма нищо. Важното е да се оправиш. Като се приберем ще си направим домашно кино.

-Добре.

-Аз отивам при Джъстин. Лека.- целуна бузата ми и излезе.

-Да си лягаме.- предложи Макс.

-Добре. Оф.... трябва да стана.

-За?

-Как ще изкараш завивката под мен?

-Ставай.

-Ставам.- изправих се от леглото и се подпрях на стената докато Макс оправяше леглото.

-Вече е готово. Можеш да лягаш.

-Добре. Отвори онзи шкаф и вземи възглавници.

-Добре.- направи това което му казах и легна на леглото до мен.

-Майка на 17 години. Представи си.- казах изведнъж. Той се засмя и ме придърпа към себе си.

-Ще бъдеш най-добрата.

-Да се надяваме.

-Сигурен съм в това.- долепи устните ни за кратко преди да се отдръпне.

-Да си призная не ми се спи.

-Имаше дълъг ден. Как не ти се спи?

-Не знам. Имам енергия за изхабяване.

-С този крак няма как да я изхабиш.- засмя се.

-А ти с тоя мозък си за никъде.- изплезих му се, нищо, че не можеше да ме види и се обърнах си гръб към него.

-От къде знаеш? Може да стигна до някъде. Особенно като имам

такова добро момиче.- прошепна в ухото ми.

-Не прекалявай.

-Не прекалявам. Просто казвам това което мисля.- прегърна ме през кръста и ме придърпа към гърдите си.

-Как да кажа на мама?- попитах, играейки си с пръстите на ръката му.

-Викаш я в хола и ѝ казваш. Мамо, трябва да поговорим. И го казваш.

-Не е толкова лесно.

-Ммм... Не знам.

-Ще видя какво ще правя с това когато се приберем.

-Какво ще стане когато имаш коремче в училище?

-Най-обсъжданата тема там.- засмях се.

-Само се чудя как ще ходиш като до втория етаж тук стълбите ги изкачва осемнадесет минути.

-Ще намеря начин. Като свикна ще ми е по-лесно. И ще ги изкачвам по бързо.

-Да се надяваме.

-Пък и тук е заради вас. Ако не бяхте вие щях да ги изкача по-бързо.

-Ние сме виновни, така ли?

-Винаги сте вие, а ние момичетата сме най-невинните същества.- засмях се.

-Да бе? Най-невинните?

-Да. Благодарете се, че сме ние иначе кой ще ви готви?

-Сами?

-Ти можеш само да включиш и изключиш котлона.

-Ъм.... И да си направя спагети от пакетче.

-Да защото трябва само да стоплиш водата.

-Ми да. А и пица мога.

-Научи се да правиш нещо друго.

-Като?

-Не знам. Да переш.

-Има пералня.

-Тогава се научи да я пускаш.

-Много искам да те гъделичкам в момента, но ще се въздържа и няма да го направя.

-Ще стана да отида до кухнята. Ей сега се връщам.- махнах ръцете му от мен и се изправих от леглото.

-Искаш ли помощ?

-Не. Ще се справя сама.

-Добре.- взех патериците и се изправих. Излязох бавно от стаята и се насочих към кухнята.

Влязох, светвайки лампата. Приближих се до чешмата наливайки си чаша вода. Взех чашата в ръце и я доближих до устните си, отивайки голяма глътка от водата. В този момент чифт ръце се обявиха около мен. Усмихнах се и отдръпнах чашата от устните ми.

-Макс, какво правиш тук? Казах ти да седиш в стаята.

-Мислиш, че ще те послушам? Жестоко се лъжеш.

-Не съм си и мислила, че ще останеш. Нека да си лягаме.

-До преди малко казва, че не ти се спи.

-Нека да си лягаме.- повторих.

-Добре.- вдигна ме на ръце и тръгна към стаята.

-Моля те, внимавай. Тук има твърде много шкафове.

-Внимавам.- бутна вратата на стаята с крак и тя се отвори. Влезе в стаята и ме постави на леглото.

-Мама ми звъни.- казах щом видях звънящия до мен телефон.

Разговор.

-Добре ли си? Прочетох какво е станало?

-Да. Добре съм, мамо.

-Как искам да си вкъщи сега. Да си те гушна.

-Мамо, не съм малкото ти момиче.

-Винаги ще си. Да не би да те събудих?

-Не. Бях в кухнята да пия вода и сега влязох в стаята.

-Добре.

-Алекс казаха ли ти новината?

-Че ще ставам баба? Да. Нямаш си и на представа колко се радвам.

-О, добре. Ще се видим утре.

-Утре брат ти и Лидия ще са вкъщи, а аз съм на работа. Ще се върна до 18:00.

-Добре.

-Лека. Ще се видим утре.

-Лека.

-Нека да спим. Стана късно.- казах.

-Нека.- приближи се до мен и ме прегърна през кръста.

-Лека нощ.- прошепнах преди да заровя глава в гърдите му.

-Лека нощ.- долепи устните си до челото ми.

След броени минути вече се понесох в собствен свят. Света на сънищата.

Следва продължение...

☆ Глава 39 ☆

Макс:

-Хей, събуди се.- прошепнах за да събудя Изабел.

-Ммм... само още 5 минути, мамо.- измрънка, прегръщайки ме отново.

-Не съм майка ти, но добре.- засмях се и обвих ръце около тялото и.

-Но мамо. Чакай малко. Макс?- отвори очите си и погледна към мен.

-Да.

-Нищо. Проверявам дали си ти.- засмях се и зарових глава в гърдите ѝ.

-Няма кой друг да е.- целунах гърдите ѝ през плата на блузата ѝ и си спечелих тих кикот.

-Стига. Колко е часа?

-Почти 11.

-Трябваше да сме станали преди час.

-Трябваше. Аз станах, а ти спеше.

-Идиот.- измрънка.- Помогни ми да стана.

-Не ти ли харесва да седим така?

-Не, че не ми харесва, просто трябваше да сме станали преди час. Натали и Джъстин ни чакат да тръгнем.

-Добре тогава. Ставай.- пуснах я и тя реши да стане, но отново я върнах в леглото.- Но преди това искам целувка.

-Стига де. Не си бебе.

-Искам. Иначе няма да станеш.

-Добре.- надигна се и допря устните си до моите. Тъкмо да пробвах да я задълбоча на вратата се почука и след секунда Джъстин влезе в стаята. Изабел веднага се отдръпна и погледна на страни с червени бузи.

-Съжалявам, че ви прекъсвам, но какво ще искате за обяд. С Натали ще ходим до магазина.

-Каквото вие изберете.- отвърнах.

-Изабел?

-Няма я.- измрънка и дръпна завивката, завивайки се през глава.

-Остави я. Нека да и мине срама и тогава.

-Ако може това да е по-скоро.- подпря се на рамката на вратата.

-Чувам ви.

-Нали те нямаше?- попита я Джъстин. Тя извади ръката си изпод завивката и вдигна средния си пръст.

-Е, какво ще искаш за обяд?- попитах.

-Не знам. Мисля, че нищо.- махна завивката от главата си и ме погледна.

-Ще ядеш. Вземете и нещо което вие изберете.

-Добре. 'Излизаме' ще се върнем след малко.- показа кавички с ръце.

-Защо излизаме е в кавички?- попита.

-Защото не се знае дали няма само тя да излезе.

-Аха. Чао.- махна към вратата с ръка и погледна към мен щом той излезе.

-Какво?- попитах.

-Стани от леглото. Искам да стана.

-А аз защо съм ти?

-Да ми помогнеш да се облека. И да оправя леглото и въобще за много неща си ми.

-Така ли?- вдигнах вежда.

-Да, така. След минута ще се върна.

Изабел:

Станах внимателно от леглото и излязох от стаята. Влязох в банята и извърших обичайните сутрешни процедури. Излязох и влязох в стаята.

-Помощ за леглото?- попитах.

-Не. Ще се оправя сам.- завъртях очи. Седнах на ръба на леглото и отворих чантата си с дрехите. Извадих си черни къси гащи и бяла тениска на Adidas.

-Ще ми помогнеш ли?

-За?

-Да се облека. Е поне да си обуя дънките.

-Добре.- дойде до мен и ми помогна с обуването на дънките.

Хвана ръцете ми и ме изправи от леглото, придържайки ме за кръста да не падна. Закопчах копчето и вдигнах ципа, преди отново да седна на леглото. Съблякох тениската и се обърнах за да взема другата.

-Това ли търсиш?- обърнах се към него, който се усмихваше и държеше тениската ми в ръка.

-Дай ми я.- казах бавно.

-Няма.

-Защо?

-Вчера не можах да те гъделичкам и трябва да измисля нещо друго.

-Върни ми я де. Ще ти се разсърдя.- скръстих ръце пред гърдите си.

-Помниш ли последния път когато ме заплаши, че ще ми се сърдиш. Сети се какво направих.

-Добре де. Видяло се е, че не мога да ти се сърдя.

-Тогава защо ме заплашваш?

-Защото този път ще е различно.

-Мхм. След това ще кажеш, че ми прощаваш. Но щом искаш ето ти я.

-Без да кажеш нищо друго просто ще ми я дадеш?

-Какво да кажа?

-Не знам, някоя тъпотия?

-Харесваш ми повече когато си по сутиен.

-Точно като тази.- взех блузата от ръката му и я облякох.

-Не е честно.

-Кое?

-Защо ние момчетата можем да ходим без тениски, а вие не.

-Ъм.... защото вие няма какво да криете?

-Някой, които са с малък балкон, няма какво да крият.

-Намекваш мен ли?

-Не. Ти си от тези с нормален.

-Мхм.

-Ама пак не е честно.

-Добре. Схванах. И аз мисля същото когато е много горещо навън.

-Сега защо ми викаш?- каза, все едно ще се разплаче всеки момент. Засмях се.

-Не ти викам, просто не съм сутрешен човек.

-Добре. Ще излезем ли да видим Натали и Джъстин?

-Ей сега ставам.

Прибрах дрехите и извадих четката за коса. Сресах косата си и я оставих пусната. А доколко направих това да изглеждам нормално? И аз не знам. Огледалото е на другия край на стаята. Прибрах всичко и излязохме от стаята.

-Защо вървиш така зад мен?

-В случай че решиш да падаш.- завъртях очи.

-Добро утро!- поздравих, влизайки в хола.

-Добро да е!- поздрави Джъстин.

-Хей, научила си се да вървиш?- попита Натали, засмивайки се.

-Все още не, но за сега мога да вървя така.

-Джъстин, стани.- той направи физиономия към нея.- Веднага.

-Джъстин това, Джъстин онова. А аз като ти кажа да направиш нещо не. Седиш и си намираш оправдание.

-Стига де. Има къде да седна.

-Чакай. Ще ида на другия фотьойл. Ти седни тук.- стана от мястото си и седна на другия фотьойл срещу мен.

-Какво купихте за закуска? Или обяд?

-Пица.

-Супер.

-Разговора ви в стаята беше много интересен.- каза Натали.

-Какъв разговор?

-Този в който говорите как не било честно, че момичетата не могат да ходят без тениска и нататък.- каза Джъстин.

-Стига де. Ей, много подслушвате.

-Така ли, не знаех.- каза. Погледнах го накриво и погледнах към чинията пред себе си.

-А знаете ли колко сладко спахте сутринта.- започна Натали.

-И аз ще се съглася с това.- каза Джъстин.

-Гушнати един в друг. Той с глава в гърдите ти.

-Единия ти крак беше 'прегърнал' неговите. И с надигната на горе тениска от където задника ти се вижда и ръката му беше на него.

-Добре, стига. Не можете ли повече да ме излагате. Схванах, че сме спали 'сладко'.

-Ама да се бяхте видели.

-Не ми и трябва да се виждаме.

_____

-Трябва ли да тръгваме? Тук ми харесва повече.- измрънках.

-Или просто не искаш да се прибираш защото трябва да кажеш

на леля?- попита Натали.

-И това е едно от нещата.

-Спокойно, ще се справиш с това.- постави ръка на рамото ми.

-Мхм. Макс, качи се и спри тока.

-Как?

-С ръка.

-Как трябва да го направя с ръка?

-Свали всички копчета надолу. Аз тръгвам надолу. Не знаем колко дълго ще слизам.- засмяха се и седнах на шкафа за да обуя маратонката си.

-Вземи ключовете и отключи колата. Ей сега ще слезем и ние.- взех ключовете от ръката му и тръгнах надолу по стълбите.

-И да заключите.- предопредих.

Тъкмо стигнах до края на стълбите когато и Макс слезе, а след него Натали и Джъстин.

-Още ли не си слязла?- попита Макс.

-Имам още няколко стъпала.

-Много си бавна.

-Пробвай ти да вървиш така.

-Добре.- с едната си ръка хвана кръста ми, а другата прекара под коленете ми, вдигайки ме на ръце.

-Внимавай по стълбите.

-Това го казваш всеки път.

-Защото ме е страх да не падна.

-Вече си със счупен крак. Няма какво да губиш.

-Имам много други кости.

-Те ще оцелеят.

-Както е тръгнало може и да не.

-Ще те оставя когато стигнем до колата.

-Остави ме. Мога и сама да вървя.

-Ето.- Остави ме на земята щом стигнахме края на стълбите и отново тръгнах да вървя сама.

-Хей, Изабел. Това ти ли си?- попита съседката, щом излязохме извън блока.

-Да, аз съм.

-Какво се е случило?

-Нищо сериозно. Малък инцидент в мола.

-Майка ти не е ли с теб?

-Не. Няма я.

-Да и предадеш много поздрави.

-Ще и предам.

-Трябва да тръгвам. Ще се видим някой друг път. Чао.

-Чао.

-Качи се в колата, а ние ще сложим багажа в багажника.

-Добре.- направих това което ми каза и седнах на задната седалка в колата. След минута и останалите се качиха и Джъстин запали колата.

_____

-Пристигнахме.- информира Натали.

-Най-накрая. Нямаше да изтрая още дълго. Много е неудобно да нямаш място да мръднеш.

-Мхм. Ела да ти дам нещата.- каза Макс и слезе от колата.

-Ще дойдеш ли по някое време утре вкъщи?

-Ще дойда.

-Ще опитам да говора с мама днес. Нещо отвътре ме дразни.

-Ще се справиш с това.- подаде ми нещата. Сложих чантата с всички неща на рамото си и се отдръпнах назад за да затвори вратата на багажника.

-Надявам се.

-Ще се видим утре. Късмет.

-Мерси.- целуна устните ми преди да се качи в колата.

Тръгнах към входната врата, където Алекс ме чакаше.

-Здравей, сестричке.

-Здрасти.

-Нека ти помогна.

-Какво ти става?

-Мама каза да се грижа за теб.

-О...- влязох вкъщи. Няма по-хубаво място от вкъщи.

-Ще се кача горе да оставя багажа ти. И ще вляза в стаята при Лидия.

-Лидия?

-Мама не ти ли каза? Вече ще живее при нас.

-Добре, не ми се занимава с теб сега така, че прави каквото искаш.

Седнах на дивана, а Алекс се качи в стаята си. Тъкмо извадих телефона си когато на вратата се позвъня. Изпуфтях и станах. Отидох до вратата и я отворих. Вдигнах погледа си от земята, за да видя кой стои пред мен. Погледа ми се спря на познат чифт очи. Замръзнах на място.

-Т-татко?- прошепнах, поставяйки ръка пред устата си. Поклатих глава, опитвайки се да спра сълзите насъбрали се в очите ми...

Следва продължение...

☆ Глава 40 ☆

Изабел:

-Т-татко?- прошепнах, поставяйки ръка пред устата си. Поклатих глава, опитвайки се да спра сълзите насъбрали се в очите ми.

-Ела тук, миличка.- разтвори ръцете си за прегръдка. Не се поколебах преди да се доближа до него и да го прегърна.

-Изабел, кой е на вратата?- извика Алекс, приближавайки се към нас.- Татко?- попита преди да обвие ръцете си около нас.

-Но какво се е случило? Мама каза друго преди седмица.

-Не застреляха мен, а брат ми.

-Чичо?

-Да. Застреляха него, а аз успях да се покрия. Всички знаеха че не беше той целта. Аз трябва да те питам същото.

-Ъм... една от лампите в мола падна върху кракът ми.

-Тогава да влезем вътре. Алекс, помогни ѝ.

-Нали си тук? Ти и помогни.

-Добре. Ако я пусна ще падне.

-Пффф.... добре. Ето.- подаде ми патериците. Засмях се.

-Благодаря ти, предполагам?

-Няма защо, но не свиквай.

-Не съм си и мислила. Ако ви трябвам съм в хола.

-Много нарежда. Ама нали си ти е малката принцеса.- чух Алекс да мърмори на татко.

Влязох където бях преди това и седнах на дивана. Какво по дяволите се случи?! Татко, Брат му. Не. Чичо ми е мъртъв, а ние мислехме, че е татко.

-Мама ще се прибере след 2 часа.- извика Алекс.

-Добре.

_____

-Хей, мила, прибрах се.- съобщи мама, влизайки в хола.

-Здравей, мамо.- вдигнах поглед от телефона си.

-Ан?- извика я татко.

-Да.- каза тя, обръщайки се към него. Закри устните си с ръка и отиде при него, прегръщайки го.

-Но.... не.... Не може да е истина.

-Кое? Че седи пред теб? Повярвай ми, мамо, истина е.

-Но как? Сватбата.

-Шшт...- прошепна ѝ.

Мама се сгуши още повече в него. Седях отстрани и гледах с усмивка.
Трябва да им кажеш. Прошепна нещо в мен, карайки усмивката ми да изчезне.

-Какво има, мила?

-Ъм.... мамо, може ли да поговорим?

-За какво?

-Само седни, моля те.- минах навътре на дивана, правейки и място да седне. Тя седна и хвана ръката ми.- Татко може ли да

излезеш за малко?

-Разбира се. Ако ви трябвам ще бъда в кухнята.- изпрати усмивка към нас и излезе от стаята.

-Ще ми кажеш ли какво е?

-Една приятелка.- започнах.- Не е Бела. От около месец не е добре и повръща. Вчера е отишла на доктор и са и казали, че е бременна. Не си помисляй други неща. Повтарям, една приятелка. Та ме пита как да каже на родителите си за това и аз реших да питам теб.

Мама не каза нищо. За миг спря да си играе с ръката ми и просто седеше на едно място.

-М-мамо?- прошепнах.

-Нали знаеш, че на това с приятелката няма да се хвана?- погледна към мен с усмивка.

-Само пробвах.- вдигнах ръцете си.

-Когато бях малка и аз използвах една приятелка когато трябваше да кажа на баба ти нещо.- усмивката и стана по-голяма.- А до колкото се отнася до теб. Какво се опитваш да ми кажеш?

-А-аз съм.... Ти.... ще ставаш баба.

-Ти се шегуваш.

-Не, мамо. Не се шегувам. Не бих го направила с такова важно нещо.

-О, мила. Ела тук.- разтвори ръцете си за прегръдка. Не се поколебах преди да обвия ръцете си около нея.- Каквото и да става няма да махаш това дете.- прошепна.

-Не мога да се грижа за дете на 17 години. Нито в училище, нито...

-Спокойно. Ще минеш на домашно обучение и всичко ще е наред.

Подпрях главата си на рамото ѝ. Сълзи се стекоха по бузите ми. Мама се отдръпна назад и изтри с ръце бузите ми.

-Не искам да виждам сълзи. Ясно ли е?- погледна със строг поглед.

-Ясно.- засмях се.- Отиди при татко. Аз ще се кача в стаята си.

-Добре.- целуна челото ми преди да тръгне към кухнята.

Сега идва сложната част. Казах си на ум. Изправих се от дивана и тръгнах нагоре по стъпалата. Тъкмо влязох в стаята и получих съобщение. Извадих телефона от джоба си и на екрана се появи името на Бела, която е писала в общия ни чат с нас двете, Макс и Даниел.

Чат:

Бела: Хора, искате ли да изненадаме Изабел?

Даниел: Да.

Макс: Нали знаете, че в момента е сиинала?

Бела: Хей, Из. 😊

Аз: Хей. 😁

Макс: Каза ли ѝ?

Аз: Да. Мина доста добре от очакваното.

Бела: Да каже какво?

Даниел: На кого?

Аз: На мама. Няма значение какво.

Бела: Искаш ли да излезем?

Аз: *изпратихте снимка*

Как?

Бела: Какво по дяволите си направила, момиче?

Макс: 😁😁😁

Аз: Нищо специално. Ти я не се смей, че ще видиш.

Бела: Какво ще види? 😊

Аз: Нещо. 😊😊

Даниел: Твърде много смях станаха тука. Чао за сега.

Аз: Не ни трябваш. 😊

Даниел: Така ли?

Аз: Нали каза чао и се махна?

Даниел: Майната ти.

Аз: Искаш ли снимка?

Макс: Затапи те….

Даниел: Я да мълчиш там.

Бела: Стига де. Из, приемаш ли гости?

Аз: Всъщност не. Не и днес. Ще имаме семейна вечеря. Татко се върна.

Макс: Баща ти?

Бела: Кой?

Даниел: Баща?

Аз: Ъм… Да…

Макс: Само дето очите ти приличаха на водопад.

Бела: Човек ти се шегуваш.

Аз: Сериозно говоря. И аз не можах да повярвам отначало.

Макс: Искам да си при мен. Да си те гушкам...

Аз: Не ставай като мама.

Даниел: И да правиш нещо друго с нея... 😏

Макс: Как искам да те ударя...

Аз: Отървах се от Джъстин сега ти стана.

Бела: А той е?

Аз: Приятеля на братовчедка ми.

Бела: Аха. Кой знай какво са правили докато бяхте с тях.

Макс: Подслулваха разговора който беше много ама много важен за балкона на момичетата.

Бела: Специално за Изабел. *изкашля се*

Макс: Не е вярно. Просто спорихме, че не е честно нещо и стигнахме до там.

Аз: И после излагащия (за мен) разговор колко сладко сме спали.

Даниел: Странно ли е, че си ви представям.

Аз: Ти не си наред.

Бела: Тях си представяш, така ли?

Даниел: Виж, не исках да пиша това.

Макс: У... Някой ревнува. 😏

Бела: Я да мълчиш там. Не ревнувам. И какво ако е така?

Аз: Не пречи.

Даниел: Съжалявам, бонбон. Не исках.

Бела: Сега и бонбон ти станах.

Даниел: Нямаш си и на представа колко вкусна си.

Аз: Ил, ил, ил.

Макс: Нямаше ни само за 2 дни. Какво сте правили?

Бела: Нищо.

Даниел: Нищо.

Аз: То от там се почва. 🫣

Даниел: Много почна да разбираш.

Макс: Как няма да разбира?

Бела: Да не би да намекваш, че сте правили нещо и тя е бременна?

Макс: Какво?! Не.

Бела: Изабел?

Аз: Ммм?

Бела: Въобще участваш ли в този разговор?

Аз: КАК ДА УЧАСТВАМ КАТО ГОВОРИТЕ ЗА НЕЩО ВЯРНО КОЕТО НЕ МОГА ДА ВИ КАЖА?!

Даниел: Как така това е вярно?

Аз: Как не можа да схванеш? Е ако не разбрахте, казвам ви го. Бременна съм.

Макс: Успокой се.

Аз: Вдишай и издишай не помага.

Макс: Пробвай нещо друго. Затвори очи и брой до 10.

Бела: Как така си бременна? Какво ще стане с училището?

Даниел: Тя и училище? Моля ти се. Както ти го мразиш така и тя.

Аз: Нямам идея. Говорих с мама. Ще мина на домашно обучение.

Макс: Само не ми казвай, че няма да те виждам.

Даниел: Ти не можеш и ден без да си около нея.

Аз: Даниеле, спри с глупостите. В момента ми лазиш по нервите. А повярвай ми. Те са на косъм да се скъсат и главата ми да запуши.

Изключих телефона си, хвърляйки го до мен на леглото.

-Изабел, ще дойдеш ли за вечеря?- извика Лидия от другата страна на вратата.

-Идвам.- изправих се от леглото, прибрах телефона в задния джоб и тръгнах към вратата. Стигнах до началото на стълбите.- Може ли помощ?- извиках, надявайки се някой да ме чуе, но не. Слязох надолу по стълбите и влязох в кухнята.

-Лидия те извика преди малко по-малко от 10 минути.- каза Алекс.

-И аз извиках някой да дойде да ми помогне ама никой не ме чу.

-Честно да си призная не бих ти помогнал.

-По дяволите, млъкни.- седнах на стола до него и подпрях ръката си на масата.

-Главата ти направо пуши.

-Така ли? Не знаех.- казах саркастично.

-Стига вие двамата.- намеси се мама.

-Хей, какво ти има?- попита Лидия, влизайки при нас.

-Нищо.

-Алекс, какво пак си направил?

-Нищо.

-Да бе?

-Ще я траеш и нея и нейните настроения. Сестра ти е.- каза мама срещу него.

-Нейните настроения?- попита татко, влизайки.

-Дъщеря ни е бременна.

-Какво?

-Същото.

-Изабел, това вярно ли е?

-Да, татко.

-И каквото и да става тя няма да махне това дете. Знаеш какво стана предния път.

-Какво е станало предния път?- попитах тихо.

-Преди Алекс да се роди майка ти беше бременна и махна детето, защото беше твърде млада да гледа дете. След това беше много трудно да имаме деца заради една грешка, която сме направили.

-От колко години сте заедно?- попита Лидия.

-24.

-Още помня онзи ден когато се запознахме. Бяхме млади 19 годишни хора.- започна мама с усмивка на лицето. Татко застана зад нея, прегръщайки я.

-Колко бързо минават годините.

-Е не сте толкова стари.- казах, печелейки си кикот.

-Само някакви си 44. И имате 2 деца. И ще ставате баба и дядо.- добави Лидия.

-Искам внучка ей.- каза мама, сочейки с пръст към мен и Лидия. Засмяхме се.

-А аз искам внуче.- каза татко.

-Ще чакате още ъм.... 8 месеца.

-Ще чакаме. Сега нека да ядем.

_____

Седях на леглото, включвайки си телефона. След вечеря татко ми помогна с качването на стълбите. А след това мама с взимането на душ. Всъщност не беше толкова трудно колкото очаквах.

Още с включването започнаха известията. Най-вече от групата, в която Даниел ме ядоса по-рано.

Даниел: Съжалявам.
Изабел?
И
З
А
Б
Е
Л
Съжалявам.
С
Ъ
Ж
А
Л
Я
В

А
М

Бела: Когато тя се появи тогава ще пиша.

Макс: Другия път внимавай какво пишеш.

Аз: В момента си мисля дали да ти простя.

Макс: Ти си била жива? 😨

Аз: Ходих да вечерям.

Бела: Радвам се, че се появи.

Аз: Липсвах ли ви? 😊

Макс: Много. 😁

Бела: Много ми се излиза бе човек.

Аз: Утре ела до нас.

Макс: Ами аз?

Аз: Ти също.

Даниел: Телефона ми прегря от съобщения.

Аз: Свиквай.

Даниел: Съжалявам за преди малко.

Аз: Аз трябва да се извиня защото прекалих, но просто не съм в настроение.

Макс: Кога ще бъдеш в настроение?

Аз: Може би след 50 години.

Бела: Тогава ще си баба.

Аз: Тъкмо. Ще се радвам на внуците си. 😁

Макс: И мъжа си. 😉

Аз: Не прекалявай. 😁

Макс: Как мина отиването до кухнята?

Аз: Извиках някой да ми помогне ама те оглушели и не чуват. И се наложи сама да слизам.

Бела: Само на майка си ли каза, че си бременна?

Аз: Тя каза на татко, Алекс и Лидия.

Макс: Какво казаха те?

Аз: Алекс беше малко уплашен, Лидия тя не каза нищо, а само се усмихваше през цялото време. А татко... той го прие радостно. Иска да е момче.

Макс: Ако не е момче?

Аз: Тогава ще бъде желанието на мама. Тя иска да е момиче.

Бела: Всеки иска нещо съвсем различно.

Аз: Не може да им се угоди.

Макс: Е на единия ще му се сбъдне желанието.

Аз: Мхм. Хора, аз мисля да си лягам.

Бела: Часът е само 21:24.

Аз: Повярвай ми, уморена съм.

Макс: Може ли да дойда да спя при теб? 😊

Аз: Неп.

Макс: Защо? 😒

Аз: Така.

Макс: Защо така?

Аз: Защото така. Спри иначе няма да дойдеш утре.

Макс: Добре. Утре в 3:24 ще ти звънна да те събудя. Или в толкова ще дойда до вас за да те събудя.

Аз: Само да си посмял. Ще си взема тиган до мен. И който посмее да ме събуди, дран в главата... 😁

Бела: 😁😁😁

Макс: Значи да внимавам. 😁

Аз: Да. 😁 Лека. 😮‍💨

Макс: Лека. 😮‍💨

Аз: 😶😶😶

Бела: Стой тук още.

Аз: Не мога.
Вече спя.

Бела: Виждам. Сигурно някое извънземно ми пише.

Аз: Може и такова да е.

Макс: Това извънземно да не би да се казва Изабел?

Аз: Може би. Трябва да спра да си блъскам телефона където и да било.

Макс: Е втора драскотина. 😁

Аз: Мхм.. Айде сегс наистина лека. Ако ви пиша след 10 минути не съм успяла да заспя.

Макс: Лека. 😶

Бела: Лека. ❤

Оставих телефона настрана и дръпнах завивката върху мен. След сигурно час гледане към тавана съм заспала.

Следва продължение...

☆ Глава 41 ☆

След месец…

Изабел.

15-ти септември. Колкото и да го мразя дойде. 1 месец мина откакто си счупих кракът и 2 откакто съм бременна. Ще изкарам 2-3 месеца в училище (докато нямам коремче).

Е ето ме и мен сега. Лежа си в леглото и гледам клипове на новите песни. Макар да трябва да съм в двора на училището в 10 часа, а сега минава 9. Какво чакам за да стана? И аз не знам. Просто ме мързи. Татко ще ме чака долу да ме закара така, че е време да ставам.

Оставих телефона си на шкафа и станах от леглото. Мразя кракът си. Пречe ми да правя каквото и да било. Например когато Натали, Джъстин и Макс бяха вкъщи. Исках да легна удобно по корем за да гледаме филм ама не. Да не говорим за излизането. През този месец излизах само в задния двор.

Влязох в банята, извършвайки сутрешните си процедури. След това излязох и облякох дрехите, които извадих снощи. Къси панталонки с бял потник и бяла жилетка.

Сресах и накъдрих косата си, което ми отне много повече време от очакваното.

-Изабел, ще закъснееш.- извика татко.

-Идвам. Само минута.- извиках в отговор.

Сложих си червило и се уверих, че косата ми не стърчи от всякъде. Взех си портмонето, в което сложих телефона. И тетрадка. Класната иска да каже там нещо което трябва да си

запишем. Излязох от стаята и видях татко да ме чака на стълбите. Щом ме видя се качи да ми помогне.

-Благодаря!- казах щом вече бяхме в колата и тръгнахме към училище.

-Искаш ли да дойда да те взема после?

-Ще се прибера сама.

-Сама или с Макс?- вдигна вежда, за секунда поглеждайки ме.

-Ще ми помогне да се прибера.- вдигнах рамене.

-Не знам какво намираш в него, но наистина е добро момче.

-Татко, единствена от целия клас го забелязвах в което и да е училище.

-Защо не са го харесвали?

-Мислеха, че е странен. Както и за мен казваха същото. Но щом сме странни. Добре. Странностите се привличат.

-Приличаш на майка си. Когато се запознахме тя не обичаше да говори с никой. Рядко допускаше хора до себе си. Защото не вярваше на никой. Всеки можеше да я предаде, а повярвай ми, всички страняха поради същата причина, че тя не говореше с тях.

-Но после си се появил ти.

-Да. Всички ми казваха да седя далеч от нея. Държала се е странно и никога не е говорила. Тоест с тях. В часовете е взимала думата. Даже учителите и казваха да научи следващия урок за да го предаде следващия час.

-Еха. Това е яко.

-Повярвай ми, не е.

-Смисъл?

-И аз единия час трябваше да подготвям урок. И научих го както

трябва, даже го разказвах на плюшените играчки на по-малкия ми брат. И на следващия ден, излязох пред класа не можех да кажа и дума.

-Ужас. Това е ужасно.

-До преди малко казваше друго.

-Я тихо там.- облегнах се назад.

-Добре ли си?

-Да, защо?

-Не знам. Някак си ми изглеждаш изморена.

-Не съм. Просто болят ме пръстите на кракът.

-Е това е нормално. Не стига кръв до тях.

-Че и доктор стана.

-Като бях може би по-малък от теб паднах от колелото и си счупих кракът.

-Ти и колело?

-Имаше 3 възможности да отидеш на училище. Първата е когато дядо ти и баба ти излизаха да ходят някъде с каруцата. Втората е пеша и третата е колело.

-Каруца?

-Като вана на колела, която се дърпа от кон.

-Татко, ти си имал странно детство.

-Ми имах я. Да видиш до 12 часа вечерта седим навън и играем с останалите. А сега? Сега само на телефоните седите.

-Е какво да кажа. Когато ти е скучно на телефона си играеш.

-Ако стане нещо и искаш да дойда да те взема звънни.- каза,

спирайки пред училище.

-Добре, благодаря.- целунах бузата му и слязох от колата.

-Хей, Из.- поздрави ме Макс, идвайки към мен.

-Хей.- прегърна ме, а аз отвърнах толкова до колкото можех.- Бела някъде на двора ли е?

-С Даниел са се уговорили да бъдат там.

-Те май се скараха.

-Те винаги са така. Свиквай.

-Свикнах с тях. Трая брат ми и Лидия. Какво е по различното?

-Това, че те не са ти роднина.

-Това е друг въпрос. Дръж и носи.- подадох му портмонето и тетрадката.

-Аз чанта ли ти станах.

-Ще носиш. Със счупен крак съм и...

-Добре. Схванах идеята ти.

-Ей, радвам се, че се разбрахме.- целунах бузата му преди да тръгна напред и да вляза в двора на училището.

-Изабел.- извика Бела, викайки ме при останалите от класа на пейката на която седяха.

-Хей.- Усетих много очи по мен и погледнах към всички останали, които седяха и ме гледаха.

-Нали всичко е наред?- попита Бела.

-Да, да. Спокойно.

-Искаш ли да седнеш?

-Не, мерси. Класната няма ли да дойде скоро?

-Всеки момент.

-Здравейте, деца.- поздрави класната, идвайки към нас.

-Здравейте.- поздравих тихо.

-Изабел, какво се е случило?

-Нищо сериозно. Малък инцидент в мола.

-И вие седите и я гледате така? Направете място да седне.

-Ела седни в мен.- извика ме Макс, който седеше на пейката. Мързи го да седи прав. Помислих си. Доближих се до него и седнах в скута му.

-Е така. Надявам се всички да си носите къде да записвате. Искам да продиктувам основните неща които останалите учители казаха да имате за следващия час. Както и програмата.

-Това ще бъде дълго.- промърморих.

_____

-И като цяло е това. Да не забравите да си носите бележниците. Трябва да бъдат дадени на директорката.

-Спокойно, госпожо. Ще ви ги донесем утре.- промърмори някой от останалите.

-Дано да е така.

-Това ли беше всичко което имахме да записваме?- попитах.

-Да. Ще се видим утре.

-Добре. Довиждане.- станах от Макс, давайки му отново нещата си.

-Да те изпратя до вас?

-Може.- тръгнахме към нас.

-Какво ще правиш днес?

-Ще ходя на пазар.

-Пазар?

-Тетрадки и за учебниците по Химия и Физика.

-А останалите взе ли ги?

-Останалите ги взех отдавна.

-Аз нямам само по Химия, Физика и Математика.

-Математиката се намира лесно.

-Сигурно. Утре ще ти трябва помощ.

-Да ти се похваля. Изкачвам по-бързо стълбите.

-Е браво бе.

-За 2 минути изкачвам стълбите до втория етаж вкъщи.

-Тъкмо за 10 минутно междучасие ще ги изкачваш в училище.

-Мама идва ли във вас да говори с родителите ти?

-Да.

-Казаха ли нещо?

-Отначало бяха някак си странни, но после разговаряхме и стигнахме до там, че каквото и да става ще те подкрепяме.

-Благодаря!

-Пак заповядай. Пази се.

-Къде по дяволите караш бе? Пътя ли ти е малък, или какво?- развиках се на шофьора на кола, който буквално караше на

тротоара.

-Има всякакви шофьори. Внимавай.

-Внимавам. От сега нататък.- засмях се.

-До кога ще си в училище? Смисъл часовете.

-2-3 месеца ще бъда на училище. Поне така казаха мама и татко. А после вкъщи.

-Искам да съм на твое място.

-Защото...

-Ще спиш до късно и ще си почиваш.

-Ако си лягаш по-рано може и да стане със почивката и при теб.

-Няма начин.

-Какво стана?- спрях на място поглеждайки в телефона му.

-Изхвърлиха те от всички групи на класа.

-Кой?

-Ева.

-Оф... как я мразя тая.

-И е написала само някой да я добави изхвърча.

-Притрябвала ми е групата. Нито пиша нито нищо. Само чета и ако някой пита нещо за домашно отговарям.

-То и аз това правя.

-За кво си пишат там. Всякакви простутий.

-Предимно спорят.

-Да. Така, че не ми пука за групата.

-Мхм. Ще се видим утре.

-Да.- прегърна ме.

-С кой ще ходиш на пазар?

-С татко.

-Той и пазаруване?

-Както Алекс му каза. Нали съм малката му принцеса ще се съгласи.

-Той е прав, че си принцеса.- целуна устните ми преди да се отдръпне.- Ето ти нещата. Ако имаш нужда от помощ пиши или звънни.

-Добре. Чао.

-Чао.

Насочих се към входната врата и извадих ключовете си. Тъкмо пъхнах ключа в ключалката и бях готова да го завъртя вратата се отвори и последваха викове. Алекс излезе бесен от вкъщи.

-Кой по дяволите... Ъ... Здравей, сестричке.

-Здрасти. Какво се е случило?

-Нищо. Трябва ми малко почивка. Кажи на мама когато се прибере, че съм излязъл.

-Къде?

-Някъде.

Тръгна надолу по улицата без да казва нищо. Извадих ключа и влязох вътре.

-Хей, Лид. Какво става?

-Не знам. Отивам да занеса кафето на баща ти и да видя какво става.

-Той в хола ли е?

-Да.

-Добре.- приближих се към вратата на хола и влязох вътре. Татко седеше и си мърмореше нещо.

-Татко, какво му има на Алекс?- попита Лидия.

-От кога го наричаш татко?

-Откакто брат ти ми предложи да се женим.

-Наистина ли?- изписках. Тя кимна.- Без думи съм.

-И аз бях.- засмяхме се.

-Какво да става? Пак проблеми с работата му.

-Проблеми?- попитахме двете с Лидия.

-Да. Уволнили са го от бара в който работеше.

-Ще си намери нова работа.- вдигнах рамене.

-Да се надяваме.

-Татенце, нали обеща нещо.- направих мили очички, сядайки до него.

-Какво съм обещал?

-Да отидем да напазаруваме за училище.

-Оф... иди сама.

-Сама? Как очакваш да стане това?

-Добре. Тогава отиди с Лидия.

-Аз имам работа. Няма да мога.- оправда се тя.

-Тогава с майка ти.

-Тя къде е?

-Отиде на работа.

-Ето, че сам си отговори.

-Тогава иди с Алекс.

-Алекс излезе бесен от вкъщи и беше на косъм да ме премаже на вратата.

-Тогава....

-Няма друг. Само ти си свободен.

-Оф.... За какво трябва да ходим?

-Чакай, ей сега ще ти кажа.- взех тетрадката която остави на масата и му я подадох.- Чети.

-Трябва да си оправиш правописа.

-Какво му има?

-Много е крив.

-Нали аз мога да си разбера.

-Добре. Няма да споря.

-Така си и мислех. Отивам до кухнята. Когато съм готова тръгваме.

-От кога стана шеф?

-Винаги съм била.- усмихнах се.

_____

-Мразя мола.- измрънка татко щом влязохме.

-Свиквай. Мама ако те накара да дойдеш ще видиш.

-Аз няма да се съглася.

-Тя няма да те остави намира.

-Както и да е. Отиваме на 2-рия етаж да си вземеш тетрадки и останалите боклуци.... така де неща които ти трябват.

-Няма да се кача на екскаватотора.

-Тогава с асансьора. Натам.

_____

-Дръж кошницата.- подадох му я, а аз се пресегнах за да взема няколко тетрадки.

-Това не е ли леля ти Вяра?

-Къде?

-Пред теб.

-Май да. Продължи малко напред ако обичаш.- направи това, което му казах.

-Здравейте.- поздрави татко, карайки ме да вдигна поглед от тетрадките.

-Хей, Из.- поздрави ме Макс.

-Хей.

-Как си, скъпа?- попита майка му, приближавайки се към мен за да ме прегърне.

-Благодаря, добре.- усмихнах и се.

-Майка ти идва да говори с нас. Нямаш си и на представа колко се радвам.- една голяма усмивка се изписа на лицето ѝ.

-По усмивката си личи.

-Вие на пазар с баща ти?

-Тя ме накара.- Татко посочи към мен.

-Ти обеща, така че не съм аз виновна.

-Е сега. Тя те накарала. Къде е Ан?

-На работа. Извикаха я за нещо.- продължиха да си говорят за нещо докато аз върнах погледа си към тетрадките.

-Намери ли си учебник по Физика?

-Ще погледна после и може да има тук.

-Повярвай ми. Няма.

-Ти на пазар с майка ти?

-Иска да ходи да си търси рокля. Ама я накарах да влезем тук.

-Късмет. Знаеш ли как искам да съм на твое място сега. Да обикалям с майка ти.

-Искаш?

-Да.

-Супер. А аз ще ида да гледам мач с баща ти.

-Разбрахме се. Сега трябва да намериш как да се разменим и ще бъде супер.- засмях се.

-Не може да е толкова трудно.

-И как очакваш да стане?

-Казвам на мама, че искаш да пазаруваш с нея, а ти на баща си, че ще гледаме футбол и готово.

-Нали знаеш, че няма да стане?

-Само пробвах.

-Така си и мислех.- усмихнах се към него.- Оф.... горещо ми е....-

отметнх косата си назад.

-Ми с тая жилетка.

-Я тихо. Тате, помогни ми.

-За какво?

-Да си махна жилетката.

-Татко това, татко онова.

-Ти си ми баща, така че ще ме слушаш.- усмихнах се срещу него, карайки леля Вяра и Макс да се засмеят.

-Аз теб или ти мен?

-Ти мен. Иначе ще кажа на мама.

-Тя какво ще направи?

-Ще те накаже.- изплезих му се като малко дете.

-По вероятно е аз нея да накажа.- усмихна се към мен.

-Ужас, ужас, ужас. Не исках толкова информация. Нека да продължим с пазаруването.

-Та, както и да е. Ще се видим на работата утре.- каза на леля Вяра.

-Ще се видим. И да се пазиш, ей.- усмихна се към мен, а аз отвърнах на усмивката.

-Тя да не се пази? Моля ти се. След малко ще каже гладна съм и ще се пази докато яде.

-Мога да ти го кажа още сега.

-Голямо си дяволче.- разроши косата ми.

-Нали бях принцеса? И косата ми не се пипа.

-Ти си на друг принцеса. А за мен си дяволчето на татко.- погледна първо към мен после към Макс.

-Хайде да тръгваме. Чао.- отдалечих се от тях и усетих как червенина избива на бузите ми.

_____

-Дом, сладък дом.- измрънка татко щом влязохме.

-Наистина мразиш да пазаруваш.

-Мхм. Къде да оставя торбите?

-В стаята ми. Ще се кача след минута.

-Къде сте ходили?- попита мама, излизайки от кухнята.

-Мола.- отговорих.

-Добре?- Изгледа ни със странна физиономия.

-Какво има за вечеря?

-Пак гладна.- измрънка татко.

-На теб приличам.- изплезих му се и тръгнах към кухнята.

-Как накара баща си да отидете до мола?- попита мама, влизайки в кухнята.

-Нямаше с кой друг да отида. Лидия имаше работа, Алекс се ядоса и излезе, а ти беше на работа.

-Браво. В какво настроение си днес? Държиш се като чели си на 5.

-Странно. Ако може така да се каже.

-Баща ти трябва да свиква. Следващия месец или два ще те води на училище с колата.

-Добре?

-Ще ти сложа да ядеш и после може да се качиш да си подредиш стаята.

-Тя е подредена.

-Дрехите, които седят по столовете?

-Те са друг въпрос и май са за пране. Трябва да си оправя нещата за утре.

-Късмет с училището.

-Няма да ми трябва. За сега.

-Днес как мина срещата с класната?

-С много погледи към кракът ми.

-Друго?

-Клас, който не би ми помогнал.

-Защото?

-Класната каза на някой да стане от пейката за да седна и никой не стана. Затова после седях в скута на Макс.

-Какво толкова виждаш в него?

-Това което ти виждаш татко.

-Разказал ти е нещо?

-Да. Интересна история. Как са се държали с теб останалите. И още там какво каза не знам. А да. Как си помагала на учителя с уроците.

-Това беше преди 26 години. Сега нищо не помня.

-Ето доказателство, че нямам нужда от учене.

-Напротив. Има. Старите хора казват, че няма да имаш успехи без учене.

-Мамо, това са хора от миналия век. Да видиш сега какво е.

-Вярно, че е по-трудно, но знам, че съм родила добра дъщеря и тя ще успее.

-Не е само ученето.

-Какво има друго?

-Сещаш ли се когато звъня на лагера да питаш какво правя и нещо подобно. Когато ти се развиках заради 'лекцията' за пиенето.- показах кавички с ръце.

-Да.

-Точно в същата вечер когато звънях да ти се извиня... такова спах с Макс за първи път.

-Знаех си, че има нещо което криеш.

-Да. И ето сега след 3 месеца го разбра.

-Сигурна ли си, че бебето не е от тогава?

-Не е. Тогава брат ми му беше дал презервативи...

-Тогава кога?

-Седмица преди рождения ми ден.

-Добре. Два месеца от тогава до сега.

-Мхм. Ъм... Точно тогава се скарах с Ева.

-Никога не съм я харесвала.

-И аз не я харесвам. На другия ден когато слязохме за закуска тя и Макс се караха.

-За?

-Искаше да скъсаме.

-Какво?

-Да.

-Но защо?

-Защото тя го харесва. Или поне така казва.

-Хората се променят. Защо не говориш с нея да пробвате да оправите нещата.

-Мамо, тя се опитва да ми съсипе живота. Първо онова с видеото. Днес ме махна от всички групи на класа и написа само някой да я добави изхвърча.

-Не знам. Според мен не се занимавай с нея. Щом не иска да ти е приятелка нека да не е. Накрая ще иска да се върне при теб и ще разбере какво е изпуснала. От това да сте приятелки. Всеки човек в живота ти се появява с мисия и накрая когато я приключи, той си тръгва оставяйки следа след себе си.

-Всъщност си права.

-Повярвай ми, мила. Аз винаги съм права.

-Няма съмнение в това.

-И запомни едно. Никога не съди хората по това как изглеждат.

-Ще запомня.- усмихнах се към нея.

Следва продължение...

☆ Глава 42 ☆

Изабел:

-Събота е. Остави ме да спя.- измрънках, обръщайки се на другата страна.

-Знам, че е събота и е 11 часа.- каза Макс.

-И аз какво да правя? Като стана ще си остана вкъщи отново.

-Днес няма да е така.

-И къде очакваш да отидем?- обърнах се към него, поглеждайки го.

-На едно място.

-Кой те изпрати?- попитах.

-Майка ти. Не си излизала от седмица.

-Как очакваш да стане това?- вдигнах вежда.

-Ще намерим начин. Просто стани и си облечи бански и ще отидем на плажа.

-Ъм....

-Няма да се мокриш. Ще седиш на пясъка.

-Имам ли какво да губя?

-Не. Стани, моля те.

-Ставам.

Изправих се от леглото сядайки на стола. В момента съм готова да заспя където и да е. Изморена съм.

-Мислиш ли да се приготвиш?

-Не. Искам да спя.

-Нали знаеш, че мразя когато правиш така.

-Знам. Точно заради това го правя.- усмихнах се към него, протягайки се.

-Майка ти и баща ти излязоха някъде сутринта. Брат ти и Лидия отидоха на лекар.

-Добре. Благодаря, че ми оправи леглото.

Станах влизайки в банята. Измих лицето и зъбите си и излязох.

-Да звънна ли на Бела и Даниел?

-Ако искаш.- вдигнах рамене, насочвайки се към гардероба.

-Ще им звънна. Излизам за малко от стаята ти. Когато се върна да си готова.- посочи с пръст към мен, напускайки стаята ми.

Мразя да седя вкъщи, но не ми се ходи никъде. Вчера имахме входно по история и физика. Не спах цяла нощ за да мога да си направя преговора от миналата година.

Облякох банския си както обещах и върху него облякох дънки и тениска.

Макар и вече края на септември времето на вън е топло. Днес е 20 септември. Мразя септември. Обикновенно има дъжд, вятър и е ужасно. Но в същото време ми харесва. Листата на дърветата падат и изглеждат като шарено килимче. Тази година е различно.

-Готова ли си?- извика Макс, влизайки в стаята.

-Почти.- Сресах косата си, връзвайки я на висока конска опашка.

-Има направена закуска.

-Ще закуся след малко.- обърнах се към него, но килимчето реши да се размести. Залитнах, но вместо да се озова на земята се озовах в ръцете на Макс.

-Бъди внимателна.

-Не съм аз виновна ами килимчето. То реши да ме спъне.- посочих към земята.

-То е виновно?

-Да.

-Бела и Даниел ще ни чакат на плажа след половин час.- смени темата, оставяйки ме да стъпя на земята.

-Добре. Аз съм готова. Ако обичаш вземи ми портмонето и телефона. Аз отивам да ям.

-Добре.

_____

-Не съм те виждала от вчера...- изписка Бела, прегръщайки ме.

-И аз теб, Белс.- засмяхме се.

-Момичетата сте странни същества.- каза Даниел.

-А вие момчетата?- вдигнах вежда, обръщайки се към него.

-Много по-странни от нас.- каза Бела.

-Не ми се спори с вас. Ела седни.- Макс хвана ръката ми, поставяйки ме да седна на хавлията която постла когато дойдохме.

-Искате ли нещо за пиене?- попита Даниел.

-Да.

-Какво?

-Нещо. Само да не е газирано.

-Добре. След малко се връщам.

-Принцесо, вдигни си ръцете.- каза Макс. Направих това което ми каза, не разбирайки какво иска да направи. Хвана края на тениската ми, измъквайки я през главата ми.

-Благодаря за помощта, нищо, че нямах нужда от нея.

-Еми... пак заповядай.- вдигна рамене, засмивайки се.- Аз отивам във водата. Ще се върна след малко.- целуна бузата ми и тръгна към водата.

-Какво писа на 4-ти въпрос по история?- попита Бела, сядайки до мен.

-А.

-Е сгреших. Писах Б.

-Е може да е вярно.

-А по физика на 10-ти?

-Там мисля, че е Г.

-Уцелих значи.

-Ти учи ли за някое от входните?

-Само малко.- вдигнах вежда.- Добре де. Нямах време и не съм.

-Така си и мислих.

-Кога ще ходите да ти махат гипса?

-След 3 седмици.

-Поне няма да играеш физическо.

-Няма да стъпя в салона на този господин. Не го харесвам изобщо. Искаше да ми пише отсъствие, че съм седяла на пейката. А ми видя кракът.

-Не му обръщай внимание.

-Роднина е на госпожата по Химия.

-Те за това са толкова зли и двамата.

-Мхм. Искам във водата.- скръстих ръце пред гърдите си.- Човек, брат ми има рожден ден днес.

-И?

-Какво и? Аз не съм му купила нищо.

-Ще го празнува ли?

-Нямам идея. Ще му направя торта когато се прибера.

-Кой ще има торта?- попита Даниел идвайки при нас.

-Алекс.

-О... Бела, ела за малко.

-Идвам. Намажи се с крем. Ще изгориш.- подаде ми шишенцето с крема и отиде при Даниел.

-Искаш ли помощ?- попита Макс, идвайки до мен.

-Намажи ми гърба. Но преди това си изчисти ръцете. Мокър си.

-Така ли? Не знаех.- приближи мокрите си ръце до гърба ми, докосвайки ме с тях.

-Не ти ли беше студено?

-Моля ти се. Ти също щеше да влезеш.

-Е щях.- вдигнах рамене, подавайки му кърпата.

-Виж.- посочи нещо навътре в морето.

-Какво има там?

-Не ги ли виждаш?

-Кой?

-Гледай.

-Бела и Даниел?

-Най-накрая ги видя.

-Как се целуват?

-Да.

-Боже ти си невъзможен.

-Така ли?

-Намажи ми гърба.- повторих, сменяйки темата преди да е казал нещо друго.

Отворих шишенцето с крема за слънце и поставих малко на ръката му. Нанесе го по гърба ми и продължи да ми прави масаж.

-На някой май му харесва масажа, а?- прошепна в ухото ми.

-Нямаш си и на представа.- измърнках. Тих стон напусна устните ми, карайки го да се подсмихне.

-О... ако аз нямах представа нямаше да ти го правя.

-Млъкни и продължи.

-Ако отваряте салон за масаж и аз участвам.- каза Бела, сядайки до мен.

-Не може. Само аз съм му клиент.- хванах ръцете му, които се намираха на раменете ми и ги поставих пред мен, така че да ме

прегърне.

-Няма ли да дадеш на най-добрата си приятелка?

-Не. Кажи на Даниел.

-Той няма да се съгласи.

-Тъкмо.- засмяхме се.

-От кога стана толкова лоша?- намуси се.

-Такава съм по рождение.- вдигнах рамене.

_____

-Благодаря, че ме изпрати.

-Пак заповядай, принцесо.- целуна устните ми.- И без друго аз те накарах да излезеш.

-Благодаря и за това.

-Утре пак?

-Утре ще уча.

-Айде де.- измрънка.

-Понеделник имаме контролно по Химия и Математика.

-Мразя химия. Нищо не помня от миналата година.

-Ще трябва да учиш.

-Мхм. Колкото и да не искам. Ще се видим в понеделник.

-Да.

-Чао и внимавай.

-Чао.

Насочих се към вратата и извадих ключовете си. Отключих и влязох вътре.

-Има ли някой вкъщи?- извиках.

Щом не получих отговор се насочих към кухнята където да направя торта за рождения ден на Алекс. Измих ръцете си и извадих всички необходими неща, оставяйки ги на плота.

_____

Играх си да напиша върху тортата 'Честит рожден ден, Алекс!'

Най-накрая успях. Не вярвах, че ще е толкова трудно. Чу се отварянето на входната врата, което ме накара да погледна на там. Мама мина по коридора, но се спря щом ме видя в кухнята.

-Какво правиш?- попита, влизайки.

-Торта.- вдигнах рамене.

-Забрави за рождения ден на брат си?

-Да. Когато бяхме на море се сетих.

-Море?

-Макс ме накара да изляза от вкъщи. Защото някой го е изпратил.

-Трябваше да излезеш. Не може постоянно вкъщи да седиш.

-Както и да е. Отивам да де преоблека и ще сляза отново тук за да почистя.

-Добре. Помощ за нещо?

-Не. Ще се справя сама.

_____

-Изчистих.- извиках щом бях готова.

-Брат ти ще се върне след малко.

-Добре.

Бях облечена с дълга до коленете рокля за морето, но и за вкъщи става. Изчистих кухнята и седнах на стола, отключвайки си телефона.

-Когато се качиш горе искам да си починеш. Чу какво каза докторката.- чух гласа на Алекс.

-Не съм изморена.

-Тогава отиди вечеряй и ела да гледаме филм.

-Не искам да си почивам. Ти бъди на мое място да седиш по цял ден.

-Не аз чакам бебе.

-Всъщност ти не внимава, въпреки, че ти казах много пъти.

-Стига сте се карали.- извиках.- А елате в кухнята.

-Ти си била тук?- попита Алекс.

-А не бе. Аз съм призрак.

-Та за какво ни извика?- попита.

-Честит рожден ден!- изпях.

-Благодаря?- прозвуча повече като въпрос.

-Забрави за рождения си ден?

-Не съм виновен. Имах работа да се занимавам с още един инат като теб.

-Значи инат. Ти си ужасен.- скръсти ръце пред гърдите си.

-Не, не си. Тя е по голям.- посочи към мен.

-Няма да споря, защото си е вярно.- вдигнах рамене.- Имам подарък за теб.

-Чакам.- седна на стола срещу мен.

-Ем ще чакаш.- слязох от стола, отивайки до хладилника. Извадих тортата и я поставих на плота до него.- Ехо, малко помощ? Аз съм саката човек.

-Направила си торта?- попита Алекс.

-Да.

-Как? Та ти си с дървен крак.

-Тя не е пират.- каза Лидия, идвайки към мен.

-Да де. Същото.

-Лесно.- седнах на стола срещу него.

-Благодаря!- потопи пръст, взимайки си от крема.- Това е най-вкусния подарък.

-Пак заповядай. Някой ден пак ще ти направя.

-Някой ден? Защо не утре пак?

-Защото това отнема време, а сестра ти има да учи.

-Значи когато минеш на домашно обучение.

-Тогава.

-Мама и татко ще идват ли за вечеря?

-Защо?

-Искам торта.- засмях се.

-Такова си бебе, а си на 21.

-А аз какво да кажа като си на 17 и си инат.

-Това е друго. Гаджето ти е на 20 и също е.

-Аз отивам да извикам мама и татко за вечеря.

-Ако може и да не се върнеш ще бъде много хубаво.- каза Лидия.

-Свиквай. Такива сме момичетата.- казах му.

-И двете сте досадни.- излезе от кухнята.

-Мразя когато прави така. От няколко месеца е така.- измрънка Лидия.

-Какво толкова прави?

-Понякога е много загрижен, в следващия е самият дявол.

-Току-що описа мен.

-Ем нали сте брат и сестра, какво да кажа.- засмя се.

-Държи се така заради бебето. Ако не беше то нямаше да е така.

-Предпочитам да го няма и да се държи така както беше преди.

-Сериозно? Аз предпочитам да е така както е сега. Някак си се грижи за мен, ако мога така да кажа. А преди само ме дразнеше.

-И сега те дразни.

-Ама по-малко.

-Предпочитам стария Алекс.

_____

-Тортата е чудесна. Искам още.- измрънка Алекс, карайки ме да се засмея.

-Повече торта не.- скара се мама.

-Но аз искам...

-Остави за сестра си и Лидия. Те ядат за двама.

-Тя е клечка.- посочи към Лидия.- А тя още по-голяма.- посочи към мен.- Не мисля, че ядат за двама.

-Алекс, няма повече торта. Стига. Изяде 2 парчета.- продължи мама.

-Искам....

-Айде, вземи моето.- подадох му половината останало парче в чинията ми.

-Ти не искаш ли?

-Не. Не съм гладна.

-Та ти не яде нищо.- започна мама.

-Не съм гладна. Ядох достатъчно.

-Остави я, Ан. Когато огладнее ще слезе сама.

-Ама аз ядох докато правих тортата. Според теб къде отиде половината шоколад?

-Ето кой го е изял, а аз мислих, че е баща ти.- засмях се.

-Аз бях. Той шоколада дали го е видял...

-Видях го, ама го оставих, защото не беше отворен.

-Да си го отворил. Аз се качвам в стаята си. Лека нощ.

-Чакай, чакай. Ще спиш в 21:00 часа?- попита Алекс.

-Да. Нещо лошо ли е?

-Не, но обикновенно си лягаш след 12. И спиш по цял ден.

-Днес бях навън и съм изморена.

-Добре. Лека нощ.- каза Алекс.

-Лека.- тръгнах нагоре по стълбите, влизайки в стаята си. Легнах на леглото, взимайки телефона си.

Чат:

Бела: Из, трябва ми помощ.

Аз: За какво? Има още двама тук, искай от тях.

Бела: Ще ми пратиш ли отговорите на теста по философия?

Макс: Боже....

Аз: Защо?

Даниел: Може ли и на мен?

Бела: Нямам време да го напиша. Утре ще излизам с мама.

Аз: Радвай се, че си ми приятелка.

Макс: Ако не ти беше?

Аз: Нямаше да има отговори.

Бела: Какво стана с тортата за брат ти?

Аз: Изяде 2 парчета и половина.

Даниел: 😱😱😱

Аз: Половината беше моето.

Макс: Ти що не яде?

Аз: Не бях гладна. Омахах половин шоколад докато я правих.

Бела: Как не си умряла? 😂

Аз: От шоколада? Не знам. 😂

Макс: Най-много да хванеш някоя болест.

Даниел: Морска?

Аз: Не е от море. От сладко.

Даниел: Съжалявам, не прочетох за какво говорим.

Макс: *изпрати снимка*
Има нова песен.

Аз: Това Ed Sheeran ли е?

Макс: Да.

Бела: Защо я пращаш?

Макс: Песента е яка.

Бела: Или искаш да я пратиш на някой?

Аз: Чакайте. За какво говорим ся. Кой на кого, какво да праща?

Бела: Мисля, че Макс иска да ти покаже песента.

Макс: Не е вярно. Пращам я защото ще и хареса.

Даниел: Не е толкова яка.

Аз: Напротив. *I don't deserve this*
You look perfect tonight. Заби ми се в главата. Макс, мразя те.

Макс: Не е вярно, обичаш ме.

Аз: Не и сега.

Макс: Заради една песен?

Аз: Да.

Макс: Благодари се, че не съм при теб. Знаеш какво правя когато си ми сърдита.

Аз: Не съм ти сърдита. 😊

Макс: Така си и мислих. 😁

Аз: Лека нощ, хора. И Макс.

Макс: Аз какво съм?

Аз: Извънземно.

Бела: Поне ставате 2-ма.

Аз: Мхм.

Бела: Да не забравиш да ми пратиш отговорите.

Аз: Спокойно. Няма да забравя.

Макс: Да се надяваме. 😁

Аз: Споко. 😘

Макс: 😳😳😳

Бела: И двамата сте странни.

Аз: Не го чувам за първи път. Аз си лягам. Лека. 😘

Макс: Лека. 😳

Бела: Лека. 😘

Даниел: Лека.

Макс: Къде ти е емотикона?

Даниел: 😑

Макс: И така става. 😁

Засмях се и отавих си телефона на страна и дръпнах завивката върху мен. След минути вече съм заспала.

Следва продължение...

☆ Глава 43 ☆

Няколко дни по-късно.

Изабел:

-Алекс, ти си най-ужасния брат. Искам да гледам филма.- извиках, удряйки го за да ми върне дистанционното.

-Ще гледаш Матилда? Да не си на 5?

-Не съм, но е интересен. Искам да видя какво ще стане с момиченцето.

-Ще се научи да контролира силите си и ще върне къщата на учителката си.- вдигна рамене.

-Дай ми тъпото дистанционно иначе ще извикам мама.- изсъсках.

-Няма да стане, принцесо.

-Не съм на 5, че да ме наричаш така.

-О, значи си спомняш как те потопих във водата когато бяхме на море.

-И как ми взе сладоледа.

-То да е само това...- измрънка.

-Не съм забравила за дистанционното, което искам.

-Няма да ти го дам. Вземи си го.- дръпна ръката си възможно най-назад.

-Как да си го взема?- посочих към кракът си.

-Ще намериш начин.

-Стига де. Дай ми да гледам филма.

-Вземи си го.

Посегнах към него, но той го дръпна назад.

-Да ти са невиди и на шибаното дистанционно.- измрънках, премествайки се в скута му и си взех дистанционното, сменяйки канала. Останах в него следващите 5 минути, докато Алекс се опитваше да ме накара да стана.

-Какво правите вие двамата?- извика татко, карайки ме да погледна към него.

-Взех си дистанционното и гледам филм.- вдигнах рамене.

-В скута на брат си?

-Да. Той ми взе дистанционното и не ме остави да гледам Матилда.

-Ъм... сигурна ли си, че си на 17?

-Защо?

-Това е детско филмче.

-Е и? Не може ли да го гледам?

-Гледай. Но слез от мен.- каза Алекс.- Не съм гаджето ти.

-Мразя те.

-О, и аз те обичам, сестричке.- потупа главата ми. Премести ме за да седна на дивана и излезе от стаята.

-Къде е мама? Или Лидия?

-Лидия е горе, а майка ти, не знам.

-Не знаеш къде е жена ти. Срамота.

-Не съм виновен, че излезе без да каже нищо.

-Къде ми е телефона? Алекс.- извиках.

-Кажи?

-Върни ми телефона, веднага.

-Съжалявам, но имаш интересни съобщения.

-Върни ми го. Няма да искаш да се кача горе.

-Давай. Между другото писаха ти, че имат подарък за теб. Е поне един човек.- нелепа усмивка се появи на устните ми.

-Мамка му. Върни ми шибания телефон.- извиках, изправяйки се от дивана.

-Ела си го вземи. Кажи какво да отговоря?

-Питай ги каква изненада.- започнах изкачването на стълбите.

-Каза, че ще разбереш ако отидеш до тях.

-Кой от тримата го написа?

-Познай.

-Вече съм горе, мисли му какво ще стане когато вляза.

-Уплаши ме.- измрънка. Поех си въздух преди да отворя вратата на стаята му и да вляза вътре.

-Ъм.... Лидия, къде е брат ми?

-Мисля, че е в твоята стая.

-Е сега вече ще му счупя главата.

-Недей.

-Да не ми е взимал телефона.- вдигнах рамене, излизайки от стаята му.

-Поне ме изчакай да си взема пуканки и да дойда да гледам как го правиш.

-Нямаш време за пуканки.- засмях се.- Алекс, бъди така добър и напусни стаята ми, като ми оставиш телефона на леглото.- казах, заставайки на вратата на стаята ми.

-Ама стана ми интересно. Виж тук си си писала с Бела...

-Не го чети. Там са много момичешка неща.

-Е и? От къде знаеш, че не съм момиче?- изгледах го със странна физиономия и влязох навътре в стаята ми.

-Идиот.- промърморих, сядайки до него на леглото.

-Но съм твой брат. Я виж ти. Какво пише тук?

-Мамка му. Спри да ми четеш съобщенията.

-Не.- посегнах към телефона си.- Няма да си го вземеш.- вдигна го нагоре.

-Не съм метър и 20, че да не мога да го стигна.

-Ай да видим.

-Татко, кажи на Алекс да ми върне телефона.- извиках.

-Алекс, направи го.- извика той.

-Няма. Тя само ме дразни.

-Аз съм ти виновна?

-Кой друг?

-Върни ми телефона.

-Не. Вземи си го.

-Знаеш ли, не ми се занимава с теб. Ще взема твоя.

-Не. Само не ми пипай телефона.

-Така и аз казах, но ти не ме слушаш.

-Стига де. Лид, спри я.

-Аз съм призрак.- вдигна ръцете си в защита.

-Добре, ето ти го. Макс те вика след 30 минути в тях.- подаде телефона ми.

-Какво толкова криеш, че не си даваш телефона?

-Нищо.- погледна настрани. Погледнах към Лидия, която се беше подпряна на рамката на вратата и хапеше устната си, гледайки някъде настрани.

-Значи така вие двамата? Махайте се от стаята ми.- посочих вратата.

-Поне спри да се усмихваш. Приличаш на идиот.

-Като теб.- изплезих му се, взимайки си телефона от леглото.

Чат:

Макс: Из, имам изненада за теб.

Аз: Каква?

Макс: Ще разбереш ако дойдеш вкъщи.

Аз: Кога?

Макс: След 30 минути.

Само го сийнах. Трябва да се преоблека. Изправих се от леглото, отваряйки гардероба. Извадих си къси дънки и бебешко розова тениска и ги облякох. Сресах косата си, оставяйки я пусната.

-Тате, аз излизам.- извиках щом слязох по стълбите.

-Добре.

_____

-Здравей, Изабел.- поздрави ме майката на Макс щом отвори вратата.

-Здравейте. Макс тук ли е?

-Да. Влизай. Макс е в хола.- направи ми път за да вляза. Влязох вътре, насочвайки се към хола.

-Мамо? Не си ли на работа?

-Не. Но съм тук за друго.

-Ти дойде? Помислих, че няма да го направиш.- обърнах се, виждайки Макс да седи зад мен.

-Писа си с Алекс, да знаеш.- засмях се.

-Поне ти е казал да дойдеш.- вдигна рамене.- Влизай де.- влязох, сядайки на дивана до мама. Веждите ми се свиха щом погледах напред и видях бялата кутия на пода.

-Та защо те извикахме.- започна мама.- Макс ти писа, че има подарък за теб. Всъщност не той ами ние двете, баща ти и неговия баща.

-Карай направо.

-Видях, че забеляза кутията.- продължи леля Вяра. Завъртях очи.- Не ми ги върти тези очи.

-Добре де, съжалявам.- вдигнах ръцете си в защита.

-Та това е за теб.- продължи.

-Какво е?

-Седни на земята и отвори кутията.- каза мама.

-Ехо, помощ?

-Чакай.- Макс се изправи от дивана хващайки ръката ми.- Седни

полека.

-А не бе ще се стоваря като тухла която пада от 5 метра височина.

-Мразя когато правиш така.- изръмжа Макс през стиснати зъби.

-Да, да.- постави ме да седна на земята.

Преместих се, така че кутията да е между краката ми. Отвързах червената панделка, вдигайки капака на бялата кутия. Пред мен се надигнах балон на който пишеше '*погледни кой го държи.*'.

-Ей, маймунче.- прошепнах, изваждайки малкото кученце, което беше вътре.- Колко си сладко.- погалих главичката му.

-Харесва ли ти?- попита мама.

-Нямате си и на представа. Благодаря.- върнах погледа си към кучето, продължавайки да го галя.

-Радвам се. Виж и то те харесва.- каза щом кученцето облиза ръката ми.

-Благодаря, Благодаря, Благодаря.- изпях, прегръщайки мъничето в ръцете ми.

-Радваме се, че ти хареса.- каза майка му.- Нямам търпение малкото създание да излезе от теб и да има какво да си гушкаме.- засмях се.

-Чакайте, още е рано.

-Остави ги те да си фанразират там.- промърмори Макс, сядайки до мен на земята.

-Мхм. Мамо, кога мислиш да се прибираме?

-Защо?

-Изморена съм. Алекс ме ядоса и предпочитам да се прибера и да си легна.

-Алекс?- попита.

-Взе ми дистанционното докато гледах Матилда. Знам, ще кажете, че е детско филмче, но не ми пука. И после ми взе телефона.

-Баща ти не е ли вкъщи?

-Алекс не слуша татко.

-Не му казвай, но от вас двамата ти си ми любимото дете.

-Аз/тя?- попитахме заедно с Макс.

-Тя ме слуша за разлика от брат си.- засмя се.

-Лельо Ан, сигурна ли си в това? Понякога дъщеря ти е самият дявол.

-Това го знам, но си ми е дъщеря и не е толкова зле. Въпреки, че се държи понякога все едно е на 5 и се инати.

-Това съм аз.- вдигнах рамене, засмивайки се.

-Ние ще тръгваме. Щом иска да се прибере ще изпълня желанието ѝ.

-Няма проблем.- двете се изправиха от дивана.

-Ще се видим на работа утре.

-Мамо, няма ли помощ?

-Почва да ми омръзва с твоя крак.

-На татко какво му е? Колко пъти ме носи от стаята ми до кухнята или колата, защото не можех да мръдна.

-А аз какво да кажа когато ми извикаш мамо помогни ми?

-Ти само ми помагаш с къпането. И обличането.

-Това малко ли е? Колко дни станаха? 46?

-Мхм.

-Стига де, Ан. Не се ядосвай. Малко остана и няма да се налага да и помагаш.

-Колко още?

-Ъм... 10?

-Какво десет?

-Години.

-На това малко ли му викаш?

-Да. Гледала си я 17, ще изтриеш още 10.

-Най-добре да минат по-бързо.

-Сядай, мамо. Явно няма да си тръгнем скоро.

-Още си спомням как носеше едно от пиленцата на дядо си, когато бяхме на село. Една година те бяхме оставили там за няколко дни и после когато си дойдохме тичаше да ни посрещнеш с пиленцето в ръце. Татко даже каза, че ще го пусне някъде за да не го правиш, но ти не го даде.

-Или когато бяхме на вечеря с вашите и с Макс бягахте из цялата къща и разхвърляхте.- продължи майка му.

-Това което виждам да не е червенина по бузите ти?- попита мама, усмихвайки се.

-Не, изобщо.- махнах с ръка пред лицето си, поглеждайки настрани.

-Беше взела ножиците и нарязала покривката вкъщи.- поклати глава, засмивайки се.

-Мамо, била съм на 5.

-И не гледаше детски филмчета.

-Няма да спрете да се дразните с това, че гледам Матилда, нали?

-Не съм казала за него.

-Но го намекна. Маймун, бягай при нея.- избутах кученцето към нея. То се приближи, драскайки с лапи кракът и.- Тц.... мамо, дай си ръката надолу към него.

-Няма да стане. Да ми надраска ръката. Я да върви при стопанина си.

-Така ли? Ела тук.- посегнах с ръка към него.

-Нали знаеш, че това е куче, а не маймуна?- попита Макс, посягайки да го погали.

-Да, но ще бъде маймун докато не му измисля име.

-Трябва да тръгваме. Алекс пак започнал с неговото 'да си почиваш' и Лидия иска да се прибера.- каза мама, подавайки ми ръка. Хванах я, изправяйки се.

-Тя си почиваше. Наистина, когато си гледах филма и питах татко къде сте тя беше горе и четеше книга.

-Не знам. Той е странен напоследък и затова иска да се прибера. Баща ти няма да се справи сам.

-Добре.- примирих се. Прегърнах Макс и леля Вяра и се насочихме към вратата.

-Днес ли беше деня в който щяхме да и подаряваме животинчето?- попита бащата на Макс, карайки ме да вдигна поглед от пода.

-Да, но нищо, че те нямаше.- отвърна съпругата му.

-Защо така бързате? Останете още.

-Вкъщи имат малък спор и трябва да се прибера.

-О, добре.

-Ще се видим утре.- усмихна се мама.

-Дано да ти е харесало кученцето.- прошепна баща му в ухото ми, преди да се отдалечи от нас.

Следва продължение....

Съжалявам, че се забавих с главата. Казвайте мнението си в коментарите.

До всички Belieber-и може да видите Instagram страницата ни *justin_bieber_bg_fans* и да ни последвате.

ДЖЪСТИН ИМА НОВА ПЕСЕН! Чакането от може би 2 седмици си заслужаваше.

https://www.youtube.com/watch?v=kxloC1MKTpg

☆ Глава 44 ☆

2 седмици по-късно.

Изабел:

-Изабел, готова ли си?- извика мама.

-В хола съм.- извиках.

-Къде по-точно?- извика. Вдигнах левия си крак нагоре за да и покажа, че съм легнала на дивана.

-Лид, къде си?- извика Алекс, карайки ме да завъртя очи.

-В кухнята.- извика тя.

-Не искаш ли да закусиш?- попита мама, идвайки до мен.

-Какво има за закуска?

-Палачинки.

-Не съм гладна.

-Добре.

-Къде е татко?

-Излезе навън.

-Аз ще изляза при него.

-Само внимавай. Чисти колата.

-Добре.- станах от дивана, прибирайки телефона в джоба си.

Излязох навън, отивайки при татко.

-Не си ли вътре?- попита щом ме забеляза.

-Не. Вкъщи е скучно.

-Сядай, а аз ще доизчистя колата.

-Какво толкова и има на колата, виж чиста е.

-Беше пълна с пясък от ходенето ни до морето миналата седмица.

-Не съм виновна аз. Алекс си мокри краката и ходи по пясъка.- вдигнах ръце в защита.

-Затова той трябваше да я чисти, но да се оправя с Лидия.

-Имаш предвид да ходи след нея и постоянно да и вика да си почива?

-Да. Седни тук.- хвана ръката ми, поставяйки ме да седна на ръба на отворения багажник.- Аз почти приключих.

-Помня когато последно седях така на ръбът на багажника.

-Кога е било?

-Когато бях малка и трябваше да ми изчистиш краката от пясъка.

-С майка ти ви оставяхме да сядате в багажника докато ви изчистим краката.

-Да. Понякога искам да съм отново малка.- прошепнах и сълзи се заформиха в очите ми.

-Това е защото не прекарваме време със вас, нали?- попита, сядайки до мен и хващайки ръката ми.

-Не е само това. Искам да сме заедно цялото семейство. Да се смеем, дори да се караме с Алекс, но да сме заедно. Без други хора, които да са около нас.

-Съжалявам, миличка. Ние работим за да ви помагаме. Когато пораснеш и ти ще трябва да правиш това за децата си. Някой ден когато станеш на нашите години ще разбереш какво имам предвид.

-Но аз няма да спра да си мечтая някой ден да съм малка. Когато бях с Натали и Джъстин във Варна, плаках. Плаках заради това, че теб те нямаше. Защото казваха, че си мъртъв, а в същото време е бил чичо.- няколко сълзи се спуснаха по бузите ми, но побързах да ги изтрия.

-Вече съм тук. Ела.- протегна ръцете си напред, прегръщайки ме.

-Татко...- извика Алекс, но спря щом ни видя.

-Какво?- попита той.

-Мама те вика.

-Ще отида ей сега. Ти стой тук.- каза ми, отдръпвайки се от мен.

-Какво става тук?- попита, сядайки до мен.

-Нищо. Не може ли да прекарам време с татко?

-Може.

-Тръгваме след 5 минути.- извика мама през прозореца.

-Това семейство е голям мързел.- измрънка Алекс.

-И ти си от него.- засмях се.

-Ама не съм мързел.

-Да бе?

-Мхм. Ти се превърна в такъв.

-Аз съм се превърнала?

-Да. Цели 2 месеца мързелува вкъщи.

-Я не се оплаквай. Няма да ти правя торта повече.

-Не. Ще ми направиш. Ти обеща.- скръсти ръце пред гърдите си.

-Ако продължиш няма.

-Ще те кажа на мама.

-Кажи ми. Тя какво ще направи?

-Ще те накаже.

-Не. Няма да го направи.

-Ще го.

-Кажи ми какво ще и кажеш.

-Мамо, Изабел не иска да ми направи торта.

-И тя какво ще ти каже?

-Сестра ти не е длъжна да ти прави торта.

-Сам си отговори.- засмях се.

-Но тя ще те накара да ми направиш торта.

-Айде стига си се държал като бебе.

-Не аз се държа като такова.

-Алекс, Лидия те вика.- каза мама, идвайки при нас.

-Няма ли да тръгваме вече?- попитах.

-Само минутка. Баща ти и Лидия когато дойдат тръгваме.

-Добре.

-Няма да боли.- прошепна докторката докато аз се опитвах да

дишам нормално заради страха си.

-Сестричке, това е нищо в сравнение с всички злополуки, ако мога така да го нарека, заради мен.- стиснах ръката му по-силно. Къде е мама когато ти трябва?!

-Аз съм спокойна. Ще мога да се справя.- погледнах към него, докато докторката си вършеше работата по махането на гипса.

-Ако съдя по това как стискаш ръката ми, не мисля.- засмя се.

-Готово е.- информира докторката.

-Студено е.

-Това е защото няма нищо около кракът ти. Ще свикнеш с това усещане.

-Надявам се.

-Майка ти навън ли е?

-Честно да ви кажа, не знам.

-Мама остана с татко и Лидия пред входа на болницата.- каза Алекс.

-Ако може да я извикаш?

-Разбира се. Ей сега се връщам.- излезе от стаята за да извика мама.

-Колко дълго ще отнеме да се възтанови кракът ми?- попитах след няколко секунди тишина.

-О... ами около 2 месеца.

-Не е толкова много.

-С правилните грижи може и по-бързо.

-Тоест да се мажа с нещо което изпишете?

-Да. Идвала си с много по-сериозни наранявания.

-Ще се справя.- повторих тихо.

-Успяла си да се справиш само с брат си?- попита мама след като влезе.

-Да.

-Еха. Ще проверите ли дали всичко е наред с бебето?- попита тя.

-Разбира се. Ела в съседната стая.

-Добре.- изправих се от стола на който седях.- Така е много по трудно да се върви.- промърморих щом направих няколко крачки.

-Ще свикнеш.- повтори мама.

-Да, да.

-Легни там и вдигни тениската си нагоре.- направих казаното, лягайки върху болничното легло, вдигайки тениската си нагоре.- Ан, ти ела при мен. Ще видиш внучето си на екрана.

Мама направи това, което и казаха и седна на стола до докторката. Намаза корема ми с нещо лепкаво и ужасно (според мен) след което мина с някакъв уред по него. Веждите ѝ се свиха докато гледаше към екрана.

-Всичко наред ли е?- попитах.

-Да, всичко е наред.- промърмори, продължавайки да се взира в екрана.

Добре, това е странно. Какво толкова има на този екран? На мен няма да каже, но на мама ще каже. Искам да знам бе мамка му.

-Всичко е наред. Ще изпиша мехлем за кракът ти и ще дам бележката на майка ти.

-Отиди при баща си и брат си в колата. Аз ще дойда след малко.-

каза мама, помагайки ми да изляза от стаята.

-Добре.- излязох от сградата, насочвайки се към паркираната кола пред мен.

Със сигурност сега ще каже на мама, това което стана вътре. Отваряйки задната врата се качих в колата, затваряйки я.

-Честит ти нов крак.- каза татко, поглеждайки ме в огледалото.

-Татко, не съм била с дървен крак, че да имам нов.

-Вече си с нов, защото ти е заздравяла коста.

-Окей. Както и да е.

-Имаш съобщение от някаква група.- каза Лидия, подавайки ми телефона.

-Нали не си чела нищо от това което е писано?

-Не съм брат ти.

-Добре де, съжалявам.

-Отговори, може да е важно.

Взех телефона от ръката ѝ, отключвайки го.

Чат.

Бела: Хора, бързо ми кажете домашното по математика. Трябва да го напиша веднага.

Макс: страница 24, задача 1, 2, 3 и 6

Бела: Благодаря. Спасяваш ме за пореден път.

Даниел: Изабел защо не беше на училище?

Макс: Отиде да и махат гипса.

Аз: *изпратихте снимка*

Вече го няма. 😁

Бела: Ем, браво на теб. Ще можеш да излизаш по-често.

Аз: То студено навън.

Макс: В момента е 29 градуса.

Аз: От кога си термометър?

Макс: Пише го на термометъра на стената.

Аз: Ем, ок. Ще ми пратите ли домашното за утре?

Макс: *изпрати снимка*
изпрати снимка
изпрати снимка
изпрати снимка
изпрати снимка
изпрати снимка
Така става ли? 😊

Аз: Благодаря!

Макс: Пак заповядай, принцесо. 😊

Аз: Не ме наричай принцеса. 😍

Бела: Първата ви караница.

Даниел: Имаш предвид поредната.

Аз: Я да мълчите и двамата. Не ми се занимава с вас.

Бела: Съжалявам. 😞

Даниел: Аз пък не. 😁

Аз: Идиот. Ще ви пиша после.

Макс: Чао. 😘

Бела: Чао, Из. 😳

Следва продължение….

☆ Глава 45 ☆

Изабел:

Мама се качи в колата, носейки някакъв лист и странно изражение, което не можах да разбера на лицето.

-Мамо, всичко наред ли е?- попита я Алекс.

-Да. Отиваме до аптеката и се прибираме веднага.- каза тя на татко.

-Нещо не е наред. Моля те, кажи ми.- измрънках, слагайки ръка на рамото ѝ.

-Всичко е наред. Искам малко спокойствие да усмисля нещата.

-Добре?- облегнах се назад на седалката, подпирайки глава на рамото на Лидия.

-Няма за какво да се тревожиш. Всичко е наред.- каза изведнъж тя.- Просто говорихме с докторката и тя каза, че е по-добре, колкото се може по-скоро да минеш на домашно обучение.

-Колко скоро?

-Следващата или по-следващата седмица.

-О... Ъм... добре.

____няколко часа по-късно____

Събудих се в стаята си. От другата страна на вратата се чуваха приглушени гласовете на мама и татко, както и тези на Лидия и Алекс. Погледнах към часовника закачен на стената, показващ 21:30 часа.

-Няма да и казвам нищо.- чух гласа на Алекс.- Защо ти като добър баща не го направиш?- е, явно говори за нещо с татко.

-Защото не мога.

-Накарай мама.

-Де да беше толкова лесно. Тя прати мен да говоря с нея.

-Ами направи го.

-Ако беше лесно щях. Знаеш какво трябва да и кажа, но не мога.- изправих се бавно, приближавайки се към вратата.

-Тогава го остави по-късно да и кажеш.- натиснах дръжката на вратата, отваряйки я и излязох през нея.

-До тогава ще имам време да накарам майка ти.

-А аз Лидия.

-Кой, какво, на кого да каже?- попитах, слизайки по-стълбите.

-Ъм... никой, нищо, на никой.- отговори набързо татко.

-Не е вярно това. Знам, че трябва да кажете нещо на мен. Защо просто не си го кажете. Още докторката докато гледа на шибания екран искаше да каже нещо, но го каза само на мама.

-Не е нищо важно.- започна татко.- Не е свързано с болницата.

-Или пък е.- промърмори Алекс.

-Я да мълчиш там. Ела да вечеряме.- обърна се и излезе от стаята, отивайки в кухнята.

-Хайде де Алекс. Кажи ми. Моля те.- измрънках.

-Питай мама.- вдигна ръцете си в защита, напускайки стаята.

-Тя няма да ми каже.- извиках след него.

-Защо не пробваш. Може пък и да се получи.- каза някой зад мен.

Обърнах се назад, виждайки празната стена.

-Кой по...- някой докосна рамото ми, карайки ме веднага да се обърна.- Натали, изкара ми акъла.- прокарах ръка през лицето си.

-Съжалявам.

-Няма проблем. Какво правиш тук? И моля те кажи, че си сама.

-Дойдох да видя леля. Ако го кажа ще излъжа.- засмя се.

-Не, защо та той ме дразни. Добре де аз него ама пак ме дразни.- измрънках.

-Предопредила съм го да не го прави.

-Да се надяваме.

-Ако го направи ще спи на дивана, така че той знае последствията.

-Ха. Ако искаш да се отървеш от него просто го изгони.- вдигнах рамене, засмивайки се.

-Ти нали щеше да ходиш да вечеряш?

-Да, отивам.

-Помощ?

-Не, благодаря.- излязох през вратата, влизайки в кухнята. Мама и Лидия обикаляха наоколо и си танцуваха на пуснатата музика, а татко, Алекс и Джъстин седяха на столовете и ги гледаха.

-Сядай при тях, а аз ще помогна на майка ти и Лидия.- Натали потупа гърба ми, отивайки при тях. Седнах на стола между Алекс и Джъстин и подпрях ръката си на масата, а след това и главата си на нея.

-Ти си уживяла?- попита изведнъж Джъстин. Вдигнах поглед към него, свивайки веждите си в объркване.

-Джъстин.- скара му се Натали.

-Нищо не съм направил. Не може ли просто да и кажа едно здравей?

-Може, но ти не каза това.

-Остави го.- засмях се.- Защо мислиш, че съм умряла?

-Не знам. Просто от това което разбрах те е било страх докато ти махат гипса.- вдигна рамене. Завъртях се на стола, удряйки Алекс зад врата.

-Това пък за какво беше?- потърка врата си с ръка,поглеждайки ме.

-За да се научиш да мълчиш.

-Не съм виновен аз. Беше татко.- посочи към него.

-Какво съм направил?

-Казал си на Джъстин за болницата.

-Какво е станало тогава?

-Когато стисках на Алекс ръката. Защото ме беше страх... Такова де защото болеше.

-Наистина не знаех за това.- вдигна ръцете си в защита.

-Алекс, какво ти е оправданието сега?

-Нямам такова. Но нямаш доказателства, че съм аз.

-Не ми и трябват. Мога да те дразня и без такива.

-Татко, седни до нея. Ще иска да ме набие.- стана от мястото си, отивайки при татко, бутайки го за да стане.

-Алекс, не бъди бебе. На 21 си.- скара се мама, поставяйки бисквити на масата към които веднага посегнах.- Никой да не пипа.- ем, благодаря че го каза, но твърде късно.

Джъстин посегна към пакетчето в ръката ми, карайки ме да го погледна и да ударя ръката му преди да е взел бисквита.

-Ти не пипаш. Алекс, дръж.- набутах бисквитите в ръката му.

-Но къде? Алекс.- извика мама, карайки ме да се засмея тихо.

-Но не съм аз. Тя ми ги даде.- Остави бисквитите на масата.

-Изабел.

-Но, аз нямам бисквити.- измрънках, преглъщайки.- Освен тази.- поставих тази която държах на масата.

-Няма да се карам, но какво под не пипай не разбрахте?

-Каза го след като взех пакета.- вдигнах рамене.

-А после ми ги даде на мен за да изляза аз виновен.

-Няма ли други бисквити в шкафа, че да ме оставиш да изям тези?

-Няма да можеш да вечеряш.- каза до мен Джъстин.

-Ти я да мълчиш. Всъщност не искам бисквити. Прави ги каквото искаш.- извадих телефона от задния си джоб и го отключих влизайки в групата.

Аз: *Има ли някой?*

Бела*: Мхм.*

Аз*: Какво правиш?*

Бела*: Седя и си пиша с теб. Ти?*

Аз*: Скучая. Имаме гости и чакам мама да сложи да вечеряме.*

Бела*: Гости?*

Аз*: Натали и Джъстин.*

***Бела**: Ооо...*

***Аз**: Какво стана днес в училище?*

***Бела**: Какво да стане? Обичайното. Този се сбил с оня. Тоя бил наказан, оня бил избягал от час.... схвана ли?*

***Аз**: Да.*

***Бела**: Тези момчета да не би да умряха?*

***Аз**: Не знам. Може.*

-Изабел, въобще слушаш ли какво ти казваме?- попита изведнъж мама.

-Ъъъ.... Не. Нещо важно ли е?

-Училище.

-А тогава не ме брой.- върнах погледа си към телефона.

***Бела**: Как умира извънземно?*

***Аз**: И аз за това се сетих. Нямам идея.*

***Макс**: Какво за мен?*

***Бела**: Нищо важно. Само, че си идиот.*

***Аз**: Казаха ли ти го....*
Опа, съжалявам.

***Макс**: Повече няма да помагам с домашните.*

***Аз**: Не, не, не. Ще помагаш.*

***Макс**: От мен да мине....*

***Аз**: Какво правиш?*

***Макс**: Скучая.*

***Бела**: Ставате двама.*

***Аз**: Мхм.*

-Спри да ме буташ.- извиках, удряйки ръката на Джъстин.

-Но аз нещо не съм направил.- вдигна ръцете си в защита.

-Мамо, не си ли готова?- промърморих.

-Почти. Лидия, сипвай им да ядат. И ние сядаме след малко.

-Минута.- каза тя. Облегнах се назад, забравяйки за телефона който беше в скута ми и сега се намираше на земята.

-Моля те дай ми телефона.- погледнах телефона.

-Заповядай.- вдигна телефона от земята, обръщайки го с екрана на горе.

-Какво е това?- попита, посочвайки нещо в телефона ми.

-О, ъм... някакво съобщение?

-На което пише честит рожден ден?

-Кой има днес рожден ден? Мамка му, Даниел. Той всъщност е утре, но се шегуваме като го направим няколко часа преди полунощ.

-И?

-Аз загубих. Който му го честити най-рано го черпят със сладолед. Дори и да е зима.

-Честити му го в полунощ. Точно в 12 и може да си спечелиш сладолед.

-Ще пробвам.- вдигнах рамене, взимайки телефона от ръката му, прибирайки го в джоба на дънките си.

-Какво е това? Мляко с краставица?- попита, играейки си с лъжицата в чинията.

-Не си ли ял таратор?

-Тара какво?

-Таратор. Прави се от краставица, мляко, вода и сол.

-Не съм.

-Живял си в България, нали?

-От скоро. Преди бях в Щатите.

-О, ъм.... Тогава ще ти хареса.

Следва продължение...

☆ Глава 46 ☆

Изабел:

Вечеряхме и сега седим на дивана в хола.

-Изабел, нахрани ли Лиса?- извика мама, носейки храната за кучето.

-Тя къде е?

-Идва.- обърнах се назад, виждайки малкото кученце да слиза по стълбите.

-Ела.- потупах мястото на дивана, така че да се качи.- Ей на мама маймуна.- придърпах го да остане в скута ми, взимайки от храната която мама носеше.

-От кога имате куче?- попита Натали, карайки ме да погледна към нея.

-2 седмици.- отговори татко.- Подарък и е от нас и родителите на Макс.

-Но да кажа честно не ни трябва куче.- допълни Алекс.- Защото постоянно седи в нейната стая.

-Седи в моята стая защото си е мое.- изплезих му се, продължавайки да си играя с кученцето в скута ми.

_____***На сутринта***_____

Събудих се от досадния звук на алармата ми, но не станах. Размърдах се в леглото, притискайки възглавницата към ушите си.

-Изабел, стани и си изключи алармата, защото влизам.- извика

някой от другата страна на вратата, карайки ме да се завърти отново.

-Остави ме да спя. Нека си звъни.- извиках.

-Макс е тук.

-Е и? Ако иска да влезе. Не ми пречи.- извиках, спирайки досадното звънящо нещо.

-Имаш 20 минути до началото на часовете.

-Притрябвали са ми. Първия не ми пука мога да спя колкото искам.- извиках. Чу се отварянето на вратата и след това затварянето и.

-Ставай.

-Не.

-Стани.

-Казах не.

-А аз казах стани.

-По дяволите Алекс, излез от шибаната стая и ме остави на мира.

-Ама аз не съм Алекс. Защо ми викаш?- отворих очите си, преминавайки срещу светлината.

-О ъм... Съжалявам, Макс. Не исках да ти викам. Помислих, че е Алекс.

-Стани.

-Оф... ставам.- махнах завивката от себе си, ставайки до седнало положение на леглото, търкайки очите си.

-Преоблечи се и слез да закусиш, защото има шанс да закъснеем.

-Първи час какво имаме?

-Математика.

-Мислих, че е физическо.

-Не. То е последен час.

-Добре.- станах от леглото с помощта на патериците, насочвайки се към банята.

Извърших сутрешните си процедури, излязох и облякох първите дрехи които видях в гардероба. Бяла тениска с Айфелувата кула и къси, черни дънкови панталони. Сресах косата си, оставайки я пусната.

-Готова ли си?

-Мхм. Вземи ми ако обичаш нещата и ела с мен да закусим.

-Добре.

_____

-И така ученици това беше за днес, надявам се да внимавате следващия път.- дам зарадва ни с едно изненадващо контролно защото е дявол и ни мрази и ние не си знаехме урока.- Изабел, може ли да останеш след часовете?

-Защо? Има някакъв проблем ли?- попитах, местейки погледа си от него към дъската, докато записвах упражненията за домашно.

-Не. Само искам да те попитам нещо.

-О, ъм... добре.- затворих тетрадката, ставайки от мястото си, щом звънеца би.- Белс, помогни ми. Момчетата се загубиха.

-Добре, добре. Момчетата бързаха да излязат.

-Какво да кажа? Момчета.- засмях се, подавайки и нещата ми по английски.

-Довиждане, господине.- каза Бела щом минахме покрай него.- За какво ли иска да говори с теб?

-Не знам. Знаеш ли какво ще правите по физическо.

-Какво?

-Бягате навън.

-В тая жега? Оф.... господин някакъв си,- да тя отново не е запомнила името на учителя.- Защо трябва да го правим...- измрънка.

-Можеш да идеш с някоя от кифлите на кафе ама не съм сигурна това дали няма да повлияе на оценката ти.- вдигнах рамене, спирайки пред шкафчето си.

-Стига си ме плашила.- остави учебниците ми в шкафчето, отваряйки нейното и прибирайки нейните.

-Аз само казвам.- вдигнах ръцете си в защита, затваряйки шкафчето с ръка. Чифт ръце се увиха около очите ми.

-Познай кой е...- измрънка човека.

-Даниеле махни си шибаните ръце от очите ми, преди да си останал без тях.- казах заплашително, махайки ръцете му от очите си. Обърнах се с лице към него. Макс и Бела едвам задържаха смеха си, а Даниел седеше и ме гледаше. Засмях се.

-От кога стана толкова лоша?

-От днес. О и между другото честит рожден ден и си ми дай сладоледа.- усмихнах се към него.

-Сладоледа?

-Това нищо ли не ти говори?- извадих телефона от задния се джоб, отключвайки го. Отворих чата с него и обърнах телефона с екрана към него.

Аз: *Честит рожден ден!*

Seen: 00:01

-Сега какво ти е оправданието, а?

-Довечера. Елате вкъщи и тримата. Ще си празнувам рождения ден само с вас.

-Родителите ти?

-Те отидоха до Ню Йорк на почивка.

-О, ъм... добре.

-Хора, ако не побързаме ще закъснеем.

-Аз идвам само защото после трябва да говоря с господина по английски. Иначе с удоволствие бих си тръгнала.

-За какво те вика?

-Аз от къде да знам.- тръгнахме към игрището за последния ни час.

-Не е ли споменавал нещо?- попита Даниел. Въздъхнах.

-Не.

-Добре ще стоя далеч от теб. Нека гаджето ти да се оправя с теб.- мина зад мен, бутайки Макс да върви до мен.

-Идиот. - промърморих. Излязохме на двора до игрището, на което вече бяха по-голяма част от клас и учителя.

-Здравейте, деца.- поздрави.

-Добър ден.- поздравих.

-Както знаете днес ще правите момичетата по 3 обиколки на игрището, а момчетата 4. Надявам се да няма недоволни. О и Изабел ти също ще трябва да направиш тези обиколки. Вървейки.

-Какво? Не мога. Това боли.

-Господине аз ще и направя обиколките...- започна Макс, но учителя го прекъсна.

-Не. Тя ще си ги направи. И тъй като ще върви ще направи 4 обиколки като момчетата.

-Господине вие добре ли сте? До вчера буквално беше с гипс и сега айде обиколки да прави.- попита Даниел.

-Не е никак честно. Имам бележка дадена на директора, че не мога да играя в часовете ви.

-Не ме интересува бележката ти. Влизайте в игрището и си правете обиколките.- извика.

-Добре, добре.- измрънках, влизайки в игрището.

_____30 минути по-късно____

Макс остана да да ме изчака докато останалите вече бяха или си тръгнали или ме гледаха как се мъча да си направя обиколките.

-Добре ли си?- хвана раменете ми, щом отидох при него.

-Да, добре съм.- усмихнах се, опитвайки да възвърна нормалното си дишане.

-Ела и седни.- насочихме се към пейката, сядайки на нея.- Сигурна ли си, че си добре?

-Да.

-О, я виж ти. Изабел си направи обиколките.- извика Ева зад нас.- Видя ли, че гаджето ти не може постоянно да те защитава.

-Само 1 седмица.- прошепнах на себе си.

-Я млъкни.- извика и Макс.

-Я не ми се отваряй.

-А ти я не ми се прави на много важна. Остановено е, преди 500 години, че земята се върти около слънцето, а не около теб.

-Най-накрая някой да ти го каже.- извика Бела, идвайки към нас.

-Ха без думи ли остана?- попита Макс. Тя се обърна и продължи да върви с групичката си към изхода.

-Как си, Из?- попита Бела, клякайки пред мен, поставяйки ръце на коленете ми.

-Добре съм. Ще отида да видя за какво ме вика господина по английски и ще се прибирам. Макс ще ме изчакаш ли?

-Добре. Ако искаш да дойда с теб?

-Ъм... ела.- изправих се, последвана от Макс. Прегърнах Бела и си казахме 'Чао', след което се насочихме към кабинета по английски.

Следва продължение....

Предизвикана

Бях предизвикана от lolityy1995 преди много време, но сега го видях.

1. Любима книга.
2. Любим сериал
3. Любим филм
4. Любима песен
5. Любима група

И това са отговорите:

1. Обожавам да чета книги. От началото на годината се запалих по четенето. Една от най-любимите ми (книжни) книги е '*Непобедимо лято*' на Луан Райс. Много тъжна книга, но и в същото време много интересна и докато не я прочетеш цялата няма да я оставите. Книгите от поредицата *'Реликвите на смъртните*' на Касандра Клеър също са много интересни. А любима книга в *Wattpad* е *B.R.O.N.X* на shelliex която я превежда.

2. Нямам време за гледане на сериали. Единствения сериал, който ми е бил интересен беше '*Дневниците на вампира'*.

3. Хм.... любим филм? Зависи с какво го свързвате. Дали е филм 18+ Или нормален филм. От нормалните най-любим ми е *'Реликви те на смъртните: Град от кости'* с участието на Лили Колинс. Както и '*Игра на нерви*'. А от другите филми ми е '50 нюанса сиво'. С Iva_Belieber го гледахме една от вечерите на едната екскурзия до 3 часа през нощта.

4. Любима песен... Ако искате вярвайте, но точно в този момент слушам музика. Не минава и ден в който аз да не слушам музика. Имам много любими песни, на различни певци. Например на *Джъстин Бийбър* песните, които ми харесват са много: *As Long as You Love Me, Let me Love You, Boyfriend, Love*

Yourself и много други.
На Шон Меднес са: *Stitches, In My Blood, Youth* и *There's Nothing Holdin' Me Back*.
Също така *Impossible* на *James Arthur*.
И *Dream It Possible* особенно на тази клипа е много хубав и тъжен.

5. От бой групите любимци са ми *1D*, а от жени са ми Little Mix. Просто ми харесва тяхната музика. Гадното е, че *1D* се разпаднаха.

Предизвиквам:

Iva_Belieber

Minka_Curkvata

Anito_Directioner

За други не се сещам. Този който иска може също да го изпълни.

Непобедимо лято:

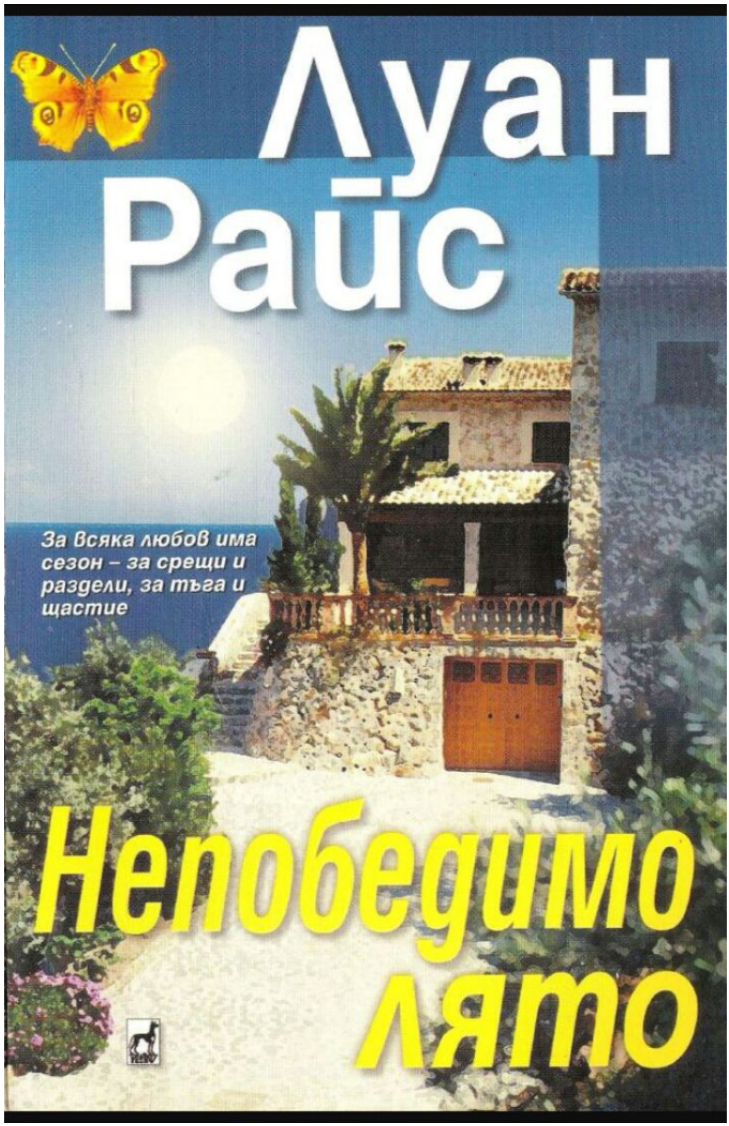

Реликвите на смъртните:

РеликВите на смъртните
Град от кости
Касандра Клеър
РеликВите на смъртните
Град от пепел
Касандра Клеър
РеликВите на смъртните
Град от стъкло
Касандра Клеър
РеликВите на смъртните
Град на паднали ангели
Касандра Клеър
РеликВите на смъртните
Град на изгубени души
Касандра Клеър
РеликВите на смъртните
Град на небесен огън
Касандра Клеър

☆ Глава 47 ☆

Изабел:

Влязохме в сградата на училището, изкачвайки стълбите до втория етаж. Почуках на вратата на кабинета по английски след това я отворих. Макс я хвана, държейки я за да мога да вляза, след което влезе и той.

-Добър ден господине, искахте да остана след часовете?

-Да, благодаря, че го направи.- вдигна поглед от листовете на бюрото му, сваляйки очилата си.- Седни.- посочи чина пред бюрото си. Приближих се до него, сядайки.- Разбрах, че от следващата седмица няма да учиш в училище.

-Да.

-Исках да те попитам дали ще имаш нужда от помощ по предметите по които преподавам.

-Тоест по френски и английски?

-Да.

-Мисля, че няма да имам нужда от помощ.

-Аз само предлагам. Кажи на родителите ти да ми звъннат да говоря с тях.

-Добре. Нещо друго?- завъртях очи.

-Не. Това е.

-А аз да ви попитам, кога ще върнете контролните от миналия месец?- попитах, засмивайки се.

-Проверявам ги в момента.- засмя се.- Ще ги върна следващия час когато имаме.

-Добре.- слязох от чина.- Довиждане.- излязохме с Макс от стаята, тръгвайки надолу по коридора.

-Как може да си толкова мила с хора, които мразиш?- попита изведнъж, щом излязохме на двора.

-Не знам. Просто го правя.- вдигнах рамене, засмивайки се.

-Ще дойдеш на рождения ден на Даниел довечера, нали?

-Да. А ти в нас да ми помогнеш с домашното по математика?

-Ако под помогнеш имаш предвид напишеш, не.

-Стига де. И без друго днес нямах домашно. Дай ми да препиша тогава.

-Нали знаеш, че края на годината ще държиш изпит на това и ще трябва да го научиш.

-Ще го науча, но не и сега. Моля те.- направих мили очички, поглеждайки го.

-Добре.- въздъхна.

-Йес.- изписках.- Ъъъ... така де, благодаря!- засмях се.

_____

-Качи се в стаята ми идвам след минута.

Насочих се към кухнята, така че да взема нещо за ядене. Отворих шкафа, взимайки пакет с шоколадови бисквити. Затворих го, тръгвайки към стаята си.

-Къде ти е тетрадката по математика?- извика.

-Провери в средния джоб на чантата ми.

-Добре.- извика в отговор. Изкачих стълбите, влизайки в стаята

си.

-Намери ли я?

-Не. Български, английски, физика. Това пък какво е? Всичкология?

-Мхм. Там трябва да има писано и по математика.

-Трябва ми само математика.

-Розовата тетрадка трябва да е.

-Хм... Не пише нищо на нея.- разтвори я, виждайки писаното в нея.- Да това е по математика.

-Ахам. Дай ми да препиша домашното за днес.- взех тетрадката от ръцете му, сядайки до него на леглото.

_____

-Изабел, вкъщи ли си?- извика майка ми.

-В стаята си съм.- извиках в отговор.

-Видях Бела до магазина. Каза ми, че ще празнувате рождения ден на Даниел. - извика отново, след това се чу скърцането на стълбите, което означаваше, че е тръгнала към стаята ми.

-Да. Щях да ти кажа когато се прибереш.- завъртях очи.

-Кой друг ще бъде там?- попита, влизайки в стаята. Вдигнах поглед от тетрадката с половин преписано домашно.- Здравей, Макс.

-Здравейте!- поздрави.

-Според думите му ще бъдем само аз, Бела и Макс, но не знам дали няма да излезе някоя кучка... така де някой от класа, който да развали това.

-Добре. Искам да те предопредя да не пиеш.

-Да мамо, това го знам.- завъртях очи за пореден път.

-Аз само да напомня.

-Като сме тръгнали да говорим за напомняне. Какво криете с татко, Алекс и Лидия?

-Какво крием с тях?

-Не знам. Цяла вечеря вчера говорихме странно и си личи, че криете нещо от мен.

-Нищо не крием.- извади телефона от джоба си.- Аз трябва да изляза, не знам кога ще се върна. Когато излизаш заключи и се обади на брат си. Двамата с Лидия отидоха някъде, но не знам къде.

-Добре. Ще му звънна.

Следва продължение....

☆ Глава 48 ☆

Изабел:

Допреписах домашното и написах новото. Или по точно Макс ми писа домашното докато аз го слушах какво обяснява и кимах с глава, но в същото време нищо не разбирах.

-В колко часа Даниел ни вика в къщата си?- попитах.

-В 18:30.

-А сега е?

-16:56.- отговори, поглеждайки телефона си.

-Аз отивам да ям. После ще се преоблека.

-После ще дойдеш с мен до вкъщи?

-Добрем.

-Тогава ставай.- подкани ме с ръце.

Засмях се и станах. Слязохме в кухнята и ядохме от направените от мама спагети. След това се качихме в стаята ми.

Облякох чифт дънки и светло розова тениска с три емотикона на маймуна: 🙈🙊🙈 и надпис под тях: '***OH STOP IT. YOU ARE MAKEING ME BLUSH.'*** Сресах косата си, оставяйки я пусната. Обух маратонките си, след което излязохме от стаята ми.

_____

След сигурно половин час най-накрая бяхме в къщата на Макс.

Седнах на дивана, докато той се качи горе за да се преоблече.

-Изабел, пред телевизора трябва да има лист и химикал. Напиши на листа, че отивам в къщата на Даниел.- извика от горния етаж.

-Добре.- станах, взимайки листа и химикала и написвайки това, което ми каза.- Готово. Оставям го на масата.

-Добре, ей сега идвам.

_____

-Къде по дяволите си? Чакаме да ни отвориш вече от 5 минути.- развиках се на Даниел по телефона.

-Идвам. Бела трябва да е вкъщи.

-Не, не е. Щом не ни е отворила.

-Добре де, не се ядосвай. Ще и звънна ей сега.- затвори телефона.

-Бела трябва да бъде тук, а той е някъде.

-Дано скоро да отвори.- въздъхна.

-Хей, хей.- поздрави Бела, отваряйки вратата.

-Здрасти.- прегърнах я.

-Къде е Даниел?- попита Макс.

-Излезе. Ще се върне до 10 минути. Влизайте.

Влязохме и седнахме на столовете в кухнята, докато чакахме Даниел.

-Ние ли подранихме или той реши да излезе в последния момент?

-Той реши да излезе в последния момент.- засмя се.- Нещо за пиене?

-За сега не.- извадих телефона от джоба си, отключвайки го.

-Върнах се.- чу се гласът на Даниел от входната врата.- Така,

съжалявам, че ви накарах да чакате, просто ми изникна малко работа.- продължи влизайки в кухнята.

-Мхм. В последния момент. Какво носиш?

-Храна.- погледна ме с тъпо изражение. Завъртях очи.

-Сладолед?

-Мхм. Но после.

-Не съм казала веднага.- вдигнах ръцете си в защита.- Измислила съм начин как да ти честитя рождения ден по доста странен начин и може би малко излагащ.- потърках ръцете си една в друга, взимайки отново телефона.

-И той е?- вдигна вежда, прибирайки храната, която носеше.

-Ще разбереш скоро.- усмихнах се, връщайки погледа си към телефона.

Влязох в инстаграм, отваряйки инстаграм историите и избрах няколко снимки, които според мен бяха доста излагащи не само за Даниел. Написах малко пожелание на всяка и го тагнах както и Бела и Макс на снимките, на които и те бяха. Качих го на стори и оставих телефона на масата.

-След малко ще разбереш какво имам предвид.- погледнах към телефона му, който започна да издава звук, известяващ, че е получил съобщение. След малко и тези на Макс и Бела започнаха да вибрират. Засмях се.

И тримата взеха телефоните си, гледайки какво съм направила. Докато аз седях и ги гледах, опитвайки се да задържа смеха си. Изражението на Даниел се промени когато видя снимките, карайки ме да започна да се смея.

-Изабел Тодорова Георгиева.- завъртях очи.- Защо си сложила точно тези снимки? Та на тях изглеждам ужасно.

-Да беше само ти.- измрънках.- Но отговора на въпроса ти е лесен. Защото ни накара да чакаме 5 минути пред вас.

Започна да мрънка несвързани неща, които би трябвало да са псувни, но не изглеждаха като такива.

-Изабел, ела с мен.- Бела дойде до мен, помагайки ми да стана.

Станах с нейна помощ, тръгвайки с нея към хола.

-Балони?-попитах, влизайки.

-Няма да познаеш кой го измисли.- засмя се.

-Кой друг освен теб? И между другото личи си по цветовете. Даниел не би избрал сини и бели. И то в толкова голямо количество.- засмях се.

-Не, не позна. Той ги избра.

-Или ти ги избра, а той ги надува.- вдигнах вежда, проправяйки си път през балоните за да седна на дивана.

-Няма значение.- измрънка.

-Момчета, няма ли да правим нещо освен да седим.- извиках така, че да може да ме чуят.

-За къде си се разбързала?- попита Макс, влизайки.- Бела, Даниел те вика.

-Никъде.- направих му място, взимайки купата с пуканки от ръката му.

-Дали?- седна до мен на дивана.

-Ммм... Наистина за никъде.- вдигнах ръце, взимайки си от пуканките.

Следва продължение...

☆ Глава 49 ☆

Изабел:

-Дай ми го.- посегнах към ръката на Макс, за да не мога да го стигна, но той го дръпна по назад.

-Мне.- изгледах го накриво, обръщайки се към Бела, с която до преди малко си говорихме.

-И какво стана като сте се блъснахте с него?- попитах.

-Първото нещо което направих беше да го погледна в очите и веднага след това да погледна някъде другаде.

-А той нещо направи ли?

-Погледна настрани докато се наведе да вдигне нещата ми.- вдигане рамене, взимайки чашата си, поставена на масата.

-И ти?

-Взех си нещата, промърморих едно Благодаря и си тръгнах.- отпи от чашата си, засмивайки се.

-Е то така не е интересно, не си ли казахте нещо.- измрънках.

-Не. И двамата бяхме засрамени от това което се беше случило преди.- вдигна рамене.

-Бела, ела ми помогни.- извика Даниел от кухнята.

-Идвам.- извика в отговор, ставайки от дивана.

-Това бившото на Бела ли беше, за когото си говорихте?- попита Макс.

-Мхм.- измрънках, взимайки си телефона.

-Познайте кой е взел пица за вечеря.- извика Даниел, влизайки, а след него и Бела.

-Ти.- посочих го, продължавайки да гледам към телефона си.- Виж.- подадох телефона на Макс, показвайки му снимка на един наш съученик, който се премести в друго училище в града.

-Това не... о боже.- измрънка, влизайки да разгледа профила.

-Да, той е.

-Та бяхме в един клас миналата година и... Защо се премести?

-Изключили го от училище.- вдигнах рамене.

-Та той не е правил нищо нередно.- измрънка, връщайки ми телефона.

-Такам, нека ви прекъсна разговора, но гледали ви се някакъв филм?- прекъсна ни Даниел.

-Добрем.- измърморих.

-Кой?

-Напрегни си мозъка и мисли.

-12А?

-Тъжен ли е?- попита Бела.

-Мисля, че не е.- отговори.

-Ем, той ще е.- посегнах по инстинкт към шишето с газирано, но ръката ми беше спряна.

-Знаеш какво каза майка ти. Без газирано и алкохол. Само сок.- припомни ми Макс, взимайки кутията със сока, наливайки ми в чашата. Завъртях очи за пореден път днес.

_____

Накрая на филма двете с Бела седяхме една до друга, прегърнати и с насълзени очи, докато момчетата се хилеха.

-Спри *удар* да *удар* се *удар* хилиш *удар*.- удрях Макс с едната си ръка докато с другата търках очите си.

-Ами ако не искам?- вдигна веждата си, продължавайки да се хили.

-Майната ти.- обърнах се към масата, взимайки си още едно парче пица.

_____

-Ще ми удостоите ли частта да танцувам с вас?- попита Макс, подавайки ръката си пред мен.

-Няма да мога. Съжалявам.- вдигнах ръцете си, засмивайки се.

-Моля те.- направи мили очички.

-И как очакваш да стане?- попитах.

-Само стани.- хванах подадената му към мен ръка. Хвана ме през кръста, вдигайки ме, така че да се отдалечи от дивана.- Стъпи на краката ми.

-Ще ти тежа.

-Няма.- поставих единия си крак върху неговите, след което и другия, обвивайки ръцете си около врата му. От своя страна той обви своите около кръста ми, започвайки да се мести наляво и надясно.

_____

-Аз се качвам горе. Мисля да лягам.- казах на Макс, ставайки от дивана с помощта на патериците.

-Ще дойда с теб.- изправи се и той след мен.

-Ако искаш остани.

-Не искам. Ще се кача горе с теб.

-Добре.- въздъхнах.- Бела, качвам се горе. Изморена съм. Утре ще ви помогна да изчистите тук.

-Няма проблем, качвайте се. Ние ще изчистим.- каза Даниел.

-Добре. Лека. Ще се видим утре.- тръгнахме нагоре по стълбите и след минута бяхме в стаята, в която щяхме да спим. Макс отвори вратата и светна лампата. Влязох след него, лягайки на леглото.

Макс:

Легна на леглото, намествайки се, чакайки и аз да легна до нея. Настаних се до нея, свързвайки устните ни в целувка. Облизах долната ѝ устна, карайки я да раздалечи устните си, пускайки езика ми в устата си.

Щом нуждата за въздух се увеличи се отдръпнах, заравяйки глава във врата ѝ. Преместих се, сядайки на краката ѝ, продължавайки да целувам голата кожа на врата ѝ. Хванах края на тениската ѝ, отдръпвайки се от нея. Гледах я в очите за разрешение да я сваля. Кимна, изправяйки се. Свалих я, хвърляйки я на пода, целувайки усните ѝ отново.

Простена тихо щом задвижих езика си по мястото над гърдите ѝ. Продължих надолу, стигайки до корема ѝ. Погалих го със студената си ръка, карайки я да настръхне, преди да оставя няколко целувки по него.

-Ще слушаш мама и няма да я дразниш.- прошепнах срещу корема ѝ, карайки я да се засмее.

Продължих да целувам корема и докато не стигнах ръба на дънките ѝ. Откопчах копчето, сваляйки ги надолу по краката ѝ.

-Мамка му, внимавай.- изсъска, щом минах с ръка през крака ѝ.

-Съжалявам, съжалявам.- завъртях очи, сваляйки ги.

-Мой ред е.- свих вежди, наблюдавайки я как става и съблича тениската ми.- Легни на ръба.- за пореден път свих веждите си,

но се сетих за кракът ѝ и направих това, което ми каза.

Лягайки на ръба на леглото, тя се намести върху мен, сядайки на корема ми. Наведе се, докосвайки устните ни за кратко, преди да продължи да целува кожата на врата ми, така както аз правих на нея до преди минута.

Задвижи езика си по ключицата ми, карайки ме да простена. Усетих самодоволната ѝ усмивка срещу кожата ми. Продължи да целува надолу, преди да стигне копчето на дънките ми и да го откопчее с едно движение.

-Сигурна ли си, че наистина го искаш отново, след всичко което стана?- хванах китките ѝ, така че да ме погледне.

-Да.- кимна

-Тогава ми позволи аз да продължа.- внимателно ни преобърнах, така че аз да съм отгоре.

Целунах устните ѝ, слизайки надолу докато не стигнах ръба на бикините ѝ. Оставих няколко целувки върху плата им, карайки я да стене. Мамка му, това ме подлудява. Прокарах ръце зад гърба ѝ, напипвайки закопчалката на сутиена ѝ преди да го откопчея. Презрамките се плъзнаха по ръцете ѝ, позволявайки ми да го сваля.

Прокарах пръсти през корема ѝ преди да стигна до гърдите ѝ да ги стисна. Наведох се напред, целувайки пространството между тях, а след това задвижих езика си по едното ѝ зърно, докато другото масажирах с пръстите си.

Щом отделих достатъчно внимание на гърдите и се преместих надолу. Стигнах отново ластика на бикините ѝ, гледайки я в очите, молейки я да ги сваля. Кимна, захапвайки долната си устна. Свалих ги бавно и внимателно, поглеждайки отново към нея. И в този момент ми просветна. Ще пробвам друга тактика, защото все още я е срам от мен.

-Ще пробвам нещо само стой и не мърдай.- предопредих, дърпайки ръката ѝ, чийто нокът беше захапала.

Застанах между краката ѝ, раздалечавайки ги. Оставих няколко целувки по вътрешната страна на бедрата ѝ докато не стигнах до мястото между тях.

Ахване излезе от устните ѝ щом усети езика ми на мястото между краката си. Отдръпнах се когато и двамата дишахме тежко.

Запазих погледа си върху лицето ѝ, като плъзнах пръст между срамните ѝ устни, усещайки колко мокра е тя. Използвайки палеца си го притиснах към клитора ѝ, движейки го в кръг.

-Макс...- промърмори тя.

Целувайки я по устните още веднъж бавно плъзнах пръста си в нея. Стенение излезе от устните ѝ.

Забързвайки скоростта си, добавих още един пръст, уверявайки се че ги извивам колкото се може повече вътре в нея, давайки ѝ двойно от чувството което изпитваше в момента.

-О, боже...- изстена тя.- Макс...

Знаех, че е близо до своя край, защото усетих как се стегната около пръстите ми. Забързах скоростта си и точно когато щеше да свърши, спрях.

Облизвайки устните си, преди да хвана бедрата ѝ и да се преместя между тях. Не се поколебах да поставя езика си срещу нея. Стенение излезе от устните и на двама ни.

Започнах да засмуквам и да ближа, вкусвайки всеки сантиметър от нея. Изпъшках, когато започна да дърпа косата ми, стененията ѝ изпълваха цялата стоя, но се стараехме да не бъдат толкова силни за да не събудим вече спящите Бела и Даниел.

Вкарах езика си във входа ѝ, плъзгайки го навътре и навън сякаш беше пръста ми, което я доведе до ръба. Свърши в устата ми, след което се отдръпнах, облизвайки устните си. През това време свърших сигурно 2 пъти в панталоните си.

Стигнах до нивото на лицето ѝ, прокарвайки пръсти по разпиляната ѝ навсякъде коса заради въртенето ѝ до преди малко.

-Как се научи на това?- попита, опитвайки се да нормализира дишането си.

-Не знам. Просто стана. Бях го чел в Интернет.- вдигнах ръце, засмивайки се.

-О боже... Точно за това ли намери да четеш?- засмя се.

-Беше свързано с презентация.- засмях се.- Уморена си, нека да си лягаме.- легнах до нея, придърпвайки завивката отгоре ѝ.

-Лека нощ.- промърмори, целувайки бузата ми.

-Лека нощ.- отпусна се в ръцете ми и скоро след това заспахме.

Следва продължение...

☆ Глава 50 ☆

Изабел:

На сутринта се събудих от шума на бурята отвън и хлопането по вратата.

-Влез.- извиках. Макс се размърда преди да отвори очите си.

-Добро утро.- поздрави весело Бела.

-Хей.- усмихнах и се.

-Надявам се да ви събудих.- засмя се, а аз след нея.- Исках да ви извикам да закусим докато не е изстинала закуската.

-Ммм.... След малко ще дойдем.- промърмори Макс.

-Надявам се да е след малко.- засмя се, излизайки от стаята.

-Добро утро!- промърморих, обръщайки се към Макс.

-Добро утро!- целуна бузата ми, заравяйки глава във врата ми.

-Трябва да ставаме.- отдръпнах се от него.

-Нека си лежим още.

-Не. Ще станем. Гладна съм.

-Ти си гладна?

-Мхм.- измрънках.

-Добре.- отви се, ставайки от леглото.

-Подай ми дрехите.- помолих.

Приближи се до стола, подавайки ми тениската и дънките. Облякох ги изправяйки се. Пресегнах се за да оправя леглото, но Макс хвана ръката ми, спирайки ме. Издърпа стола, поставяйки ме да седна на него. Той го оправи и слязохме долу.

-Добро утро!- поздравих.

-Хей, как си?- попита Даниел.

-Добре.- седнах на стола в кухнята.

-Направил съм палачинки.

-С удоволствие ще хапна.

-Май някой е гладен?- попита Бела.

-Май да.- засмях се.

-Яж, яж. Имаш да ядеш за двама.- засмя се Даниел, а след него и останалите.

-Може ли чинията?- попитах.

-Шоколад, мед или сирене?- попита.

-Шоколад.- подаде ми буркана с Nutella и чиния с палачинки.- Благодаря.

_____

След закуска им помогнах да изчистят. Или по точно ме изгониха от хола да измия чиниите, докато те чистят. Измих чиниите и отидох при тях.

-Макс, може ли да пробвам нещо.

-Ъм... предполагам, че можеш?

-Е трябва ми помощта ти.

-Добре.- изправи се от дивана, идвайки при мен.- Какво трябва да направя?

-Само ме дръж. Искам да пробвам да стъпя на кракът си.

Подпрях патериците на дивана, хващайки ръцете на Макс. Направих няколко крачки, като стъпвам първо на десния и после на левия. Беше си голямо предизвикателство, но до някаква степен успях.

-Трябва да покажа това на мама.- казах на себе си.

-Ако правиш по няколко крачки на ден може би до месец ще можеш да вървиш?- попита Даниел.

-Може би.- седнах до него на дивана.

-Ще звънна на Алекс да дойде да ме вземе.

-Ще закара ли и мен?- попита Макс.

-Може би.- засмях се, взимайки телефона си.

След втория сигнал вдигна и каза, че ще дойде до 10 минути. Клюкарствахме с Бела докато той дойде.

След като ни взе и се прибрах вкъщи, влязох в банята и си взех дълъг душ.

_____След 2 месеца_____

-Изабел, ела за малко.- можех да усетя нервността в гласа на баща ми.

-Момент.- извиках.

Изправих се от леглото, оставяйки книгата на шкафа. Вече бях без патерици и можех да вървя нормално. Слязох по стълбите и влязох в хола, където бяха мама, татко, Алекс и Лидия, както и родителите на Макс. Седнах на дивана до тях, свивайки веждите си.

-Ммм... забелязала си, че последно време не ти казваме нищо.- започна мама.

-Особенно когато се върнем след преглед при докторката.- продължи Лидия.

-Добре, карайте направо.-Прекъснах ги.

-Ти... Ти си.... Ти...- започна мама.

-Ти си бременна с близнаци.- прекъсна я татко.

-Какво?- Почти извиках.

-И мислим.... едното бебе има шанс да не е на Макс.- каза мама.

-Ами?- попитах, но щом получих поклащане на глава от тях се досетих от кого може да е.- Не може.- прошепнах.

-Може. Говорихме с докторката. Има шанс да е така.- сълза се спусна по бузата ми, но побързах да я изтрия.

-Пак повтарям. Не може да е така.- Извиках, бях готова да стана, но силната прегръдка на майката на Макс ме върна обратно.

-Има шанс. Но той е много малък.- прошепна.- Знам какво е за теб това. И колко е трудно.- потърка рамото ми.- Но знам, че ще се справиш.- прегърнах я дори по-силно.- Всичко ще е наред, окей?- попита щом се отдръпнах от нея.

-Окей.- засмях се леко, избърсвайки очите си.

-Хей, Из, виж Лиса.- Лидия посочи вече не толкова малкото кученце, което галеше с лапа кракът ми.- Успокоява те.- засмя се.

-Маймунче.- наведох се да го погаля.- Май никой не те е хранил днес?- попитах. Мама се засмя и стана. След минута се върна с буркана с кучешка храна, подавайки ми я.- Мерси.- усмихнах ѝ се.

Станах от дивана, отивайки до вратата, където бяха поставени купичката ѝ за храна и вода. Седнах на земята, сипвайки му храна. Всички гледаха към мен докато си играех с нея.

-Ще бъде прекрасна майка.- чух да казва леля Вяра на мама.

-И как установи това?- попита татко.

-Виж как се отнася към кучето.- посочи към нас, карайки ме да се усмихна.

-Със сигурност ще бъде.- потвърди мама.

Следва продължение....

Здравейте хора! Честита Коледа! Надявам се да сте получили това, което сте искали. Реших послучай Коледа да кача нова глава. Оставяйте мнението си в коментарите. И весело посрещане на новата година!

☆ Глава 51 ☆

След 2 седмици.

Изабел:

- Ще дойдеш или да звъня на Макс?- завъртях очи за пореден път докато говорих по телефона с Бела.

-Казах ти, няма да мога. Ще помагам на мама за вечерята. И кой пазарува точно на 24 декември.

-Аз. Забравих да купя подаръци. Цяла седмица бях заета да уча.

-И за какво учи?

-За шибаните матури.

-През май месец. Има още 5 месеца.

-Прецаках са.- засмях се.

-Именно.

-Добре, затварям. Ще звънна на Макс.

-Окей, ай бай. Ако се откажа да помагам ще дойда до вас.

-Добре. Чао.- дръпнах телефона от ухото си, затваряйки го.

Набрах номера на Макс, чакайки да вдигне.

-Да, момо. Ей сега.- извика.- Ало?

-Ъм... удобно ли е да говориш сега?- попитах.

-Да. Нещо да се е случило?

-Ако броим това, че утре е Коледа, а аз нямам подаръци, да.

-И аз на магазин ли ти приличам?- представях си го как върти очи.

-Не, но може да дойдеш с мен да купя подаръци?

-Кога? Ако може да е сега. Искам да се измъкна.

-Макс, чух те!- чух гласа на майка му. Засмях се.

-Нищо не съм казал. След 10 минути ще дойда до вас.

-Направи ги 15. Трябва да се преоблека.

-Окей. До след малко.

-Чао.- затворих телефона.

Станах от леглото, отивайки до гардероба. Извадих си бял, широк пуловер и черен клин.

Сресах стърчащата от всякъде коса, оставяйки я пусната. Взех портмонето, оставено на бюрото ми, проверявайки колко пари има в него. Сметнах, че ще ми стигнат и облякох якето си, взимайки и телефона си. Слязох по стълбите точно когато на вратата се позвъня.

-Мамо, аз излизам. С Макс отиваме на разходка.- извиках.

-Добре. Искаш ли нещо?- извика в отговор.

-Не. Чао.- отворих вратата.

-Здравей, принцесо.- усмихна ми се.

-Здрасти.

- Какво трябва да купиш?

- Не знам. Нямам идея. Коледа е утре и нямам никакво време.

-Добре. Да отидем до мола. Все ще си намериш нещо там.

-Имам идея за Лидия и мама, но за татко и Алекс, не.

-Ще ти помогна.

_____*10 минути* по-късно_____

Влязохме в първия магазин за гримове, който видях.

-Винаги съм мразил тези магазини. Смисъл, майка ми седи в тях с часове.- измрънка.

-Е аз няма да се бавя. Знам какво ми трябва.

Стигнахме до рафта, на който имаше подредени палитри със сенки. На Лидия взех палитра с по розови нюанси, а на мама с по-кафеникави. Взех им и по едно червило. На Лидия светло розово, а на мама червено.

Платих на касата след което се насочихме към следващия магазин за да намерим подарък на татко и Алекс.

-Имаш ли идея?- попитах.

-Ммм... да. Защо не му вземеш някоя дреха. Или нещо като парфюм?

-Идеята ти не е зле.

Макс:

10 минути след като Изабел избра подарък за баща си и брат си, обикаляхме магазин за дрехи, от който тя е трябвало да си вземе нещо. Цитирам 'Нито една дреха не ми става.'. Корема и беше пораснал за 2 месеца. И за това и трябва нещо ново.

-Макс.- извика по-силно.

-Да, да, слушам те.

-Ще дойдете на вечеря довечера, нали?

-Ъм... да. Да. Защо?

-Само питах.-обърна главата си към рафта с тениските.- Какво ще кажеш за тази?- показа ми бяла тениска с няколко цветчета, може би 2 размера по-голяма от тези, които обикновенно носи.

-Пробвай я и ще избереш.

-Ммм не ми харесват цветята. А не мога да стигна чисто бялата най-горе. Може ли помощ.

-Изчакай.- пресегнах се към последния рафт.

_____30 минути по-късно____

-Сигурна ли си, че взе всичко, което ти трябва?- попитах.

-Предполагам. Трябва да отида до тоалетната изчакай тук.

-После да отидем да хапнем нещо?- предложих.

-Добре.

Наблюдавах как се отдалечава, докато не се скри зад ъгъла. След 5 минути се върна, носейки якето в ръцете си.

-Готова ли си?

- Да.

- Да се качваме.- взех нещата ѝ, които купи, хващайки я за ръка.

Качихме се на горния етаж и си взехме сандвичи от заведението. Изабел седна на една от масите пред него, чакайки ме да се върна с поръчката.

Беше се загледала към съседната витрина с плюшени играчки и не усети кога седнах до нея.

-Ехо, замята до Изабел...- помахах с ръка пред лицето ѝ.

-Хмм...- обърна се към мен, премигвайки няколко пъти.

-Ето ти сандвича.- подадох и го.

-Да, благодаря.-усмихна се, търкайки очите си с ръкава на пуловера.

-Добре ли си?

-Да.- усмихна се.

Следва продължение...

☆ Глава 52 ☆

Изабел:

-Излезе ли от банята?- извика Алекс от другата страна на вратата на стаята ми.

-Да. Идвам след 2 минути.

-Недей да идваш. Просто ми отвори вратата.

-Защо?- извиках.

-Мама ти праща дрехи. С които щяло да ти е удобно.- представих си го как върти очи.

-Добре. Момент.- обвих кърпата около тялото си, отваряйки вратата.

-Заповядай.-подаде ми дрехите преди да се завърти и да тръгне към долния етаж.

Бутнах вратата за да се затвори, отивайки до леглото си. Оставих дрехите, които Алекс ми даде, махайки кърпата. Оставих я на леглото, взимайки сивия суичър обличайки го. След това обух и сивия анцуг. Обух си чорапи след което и пантофите и излязох от стаята.

Слязох надолу по стълбите, виждайки мама и татко на вратата, посрещайки Макс и родителите му.

-Хей, Из!- поздрави ме майка му, прегръщайки ме.

-Здравейте.- засмях се, отвръщайки на прегръдката ѝ.

-Мамо, ще я задушиш.- скара ѝ се Макс.

-Няма.- отдръпна се от мен, засмивайки се.

-Защо седите тук? Няма ли да влезете?- попита Лидия, слизайки зад мен по стълбите. Завъртях се, поглеждайки я.

-Сестрички.- извикахме двете едновременно, засмивайки се. Носехме еднакви дрехи.

-Това ми омръзна.- прошепна татко на мама, но и аз го чух.- Това е за 4 път тази седмица.

-Е това е нищо. Помниш какво беше когато аз бях бременна с нея.- отговори му мама

-Да. В 3 часа посред нощ за сладко ходих до магазина. 3 пъти в седмицата поне.- засмя се.

-Дивана е там. Кухнята е там. Ако ще сядаме някъде хайде.- посочих с ръцете си на двете страни.

-Хола.- каза мама, след което тръгнаха натам.

Последвах ги, сядайки на поставката за ръка на фотьойла, на който седеше и Макс.

-Как си Изабел?- попита ме бащата на Макс.

-Добре.

-Радвам се.- усмихна се към мен, връщайки се към разговора с родителите ми.

-Е какво стана с подаръците, които щеше да опаковаш?- попита Макс.

-Мисля, че ги опаковах доста по-добре от предния път.- засмях се, преместваики се в скута му.

-Дали е така?- засмя се.

-Предполагам. Все пак предния път се отказах и те накарах ти да ги опаковаш.- облегнах се назад на рамото му.

-И помня, че ми викаше защото не съм го правил правилно.- завъртя очи.

-Да. Защото не го правеше така както аз искам.

-Да. Защото не се правеше така.

-Напротив. Можеше и така да го направиш, но ти си знаеше своята.- скръстих ръце пред гърдите си.

-А защо като знаеш толкова не си ги направи и първия път?

-Майната ти...- прошепнах, така че само той да ме чуе.

-Изабел.- извика мама, така че да я чуя.

-Да. Слушам те.

-Бихте ли спрели да се карате и да дойдеш да ми помогнеш да сложим масата.

-Ние не се караме. Ние спорим. И той започна първи.- посочих с палци към Макс, ставайки от него.

-Но... ъх... няма значение.- измрънка.

-Така си и мислех.- усмихнах се, тръгвайки след мама.

Помогнах ѝ да нареди салфетките и приборите на масата след което сложихме и чиниите, в които да сипем храната.

-Нахрани ли Лиса?- попита, поставяйки чашите до чиниите.

-Не знам. Май не. Сега ще я нахраня.- взех храната от шкафа, минавайки през хола и качвайки се по стълбите. Още преди да доизкача стълбите чувах лапичките на кучето по вратата.- Идвам де. Не ми дери вратата.- измрънках. Още щом отворих вратата Лиса излезе и слезе надолу по стълбите.- Проклето куче.- измрънках отново.

-На теб прилича.- извика Макс от долния етаж.

Слязох по стълбите отново. Сипах храна в купичката до вратата

и седнах на дивана.

-Изабел.- извика мама от кухнята.

-Почивам си.- извиках.

-Добре. Алекс.- извика отново.

-И аз си почивам.- извика.

-При теб няма да мине. Ела.- извика отново.

-Оф...- измрънка и стана.

-Корема е пораснал.- изкоментира бащата на Макс.

-И дразни.

-Е малко остана. Още 4 месеца.-каза майка му.

-Ако може да минават по-бързо. Това нещо започва да тежи.- засмях се.

-Е докато се усетиш ще минат. Ти Лид, в кой месец си?- майката на Макс се усмихна към нея.

-Аз съм в седмия...

-Елате да вечеряме.- прекъсна я мама.

-Само да кача Лиса в стаята ми.

-Почакай. Макс ще я качи.- Макс погледна майка си, мръщейки се, преди да вземе кучето.

-Благодаря.- подпрях се на рамото му, надигайки се на пръсти и целувайки бузата му. Усмихна ми се преди да се качи до стаята ми.

Тръгнах след татко и родителите му към кухнята. Седнаха на столовете докато аз и Лидия помогнахме на мома да сервира. Сипа в чиниите поставени на масата от нещата, които е направила. След това седнахме на масата.

_____

-Мамо, искаш ли помощ?- попитах, стоейки на вратата.

-Не, отиди при баща си и им занеси пуканките и седни при тях.

-Добре.- взех двете купи от плота, тръгвайки към хола.

На дивана седяха татко и бащата на Макс. Докато Макс седеше облегнат на фотьойла, гледайки към телевизора. Оставих едната купа при татко и седнах в скута на Макс с другата.

-Може ли?- попита, посочвайки към купата.

-Да.- дадох купата към него.

- Благодаря!- засмя се, преди да си вземе.

_____

-Из...- ахна мама, влизайки.- Не оставихте ли и на нас пуканки?- засмя се.

-Не. Тук ядем четирима, а там двама. Карай се на тях.

-Те ядоха повече даже.- Макс посочи към тях.

-Не е вярно.- казаха двамата едновременно.

-Да де и ние това казваме.- засмях се, облягайки се на ръката на Макс. Татко посегна към мен и разроши косата ми.- Това никой не го научи.- скръстих ръце пред гърдите си.

-И то е?- татко вдигна вежди нагоре.

-Косата ми не се пипа.- посегна отново към мен, но ударих ръката му.- Посегни още веднъж и ще ти се случи същото като на Алекс. Преди 2 години.- посочих с пръст към него.

-И я ми опресни паметта какво се случи с Алекс?

-Успях да му пукна китката само защото ме дразнеше като ми пипаше косата. Вярно стар си, но това не значи, че не мога да

пукна и твоята.- вдигнах рамене.

-Няма да получиш подарък от дядо Коледа.

-Заплашваш ме с дядо Коледа, а? Тате, от години не вярвам в това. Знам, че вие купувате подаръците.

-И как установи това?

-Преди няколко години исках телефон от така наречения 'Дядо Коледа'- показах кавички с ръце.- И няколко дни преди Коледа намерих телефона скрит в моята стая в шкафа.

- Но тогава... Ан. Казах ти, че не е добра идея да го крием там. Ама ти си знаеше своята.- погледна към мама.

-Никой не би тръгнал да търси нещо в неговата стая. Защото знае, че това е неговата стая и не е прибирал нищо там.- мама скръсти ръце.

-Стига де. Просто казах, че не сте го скрили добре.

-Аз да не започна. Когато беше малка как...

-Татко. Млъкни...- измрънках, закривайки лицето си с ръце.

-Как.- продължи.- ден преди Коледа бягаше из цялата къща и повтаряше, че дядо Коледа ще дойде.

-Татко. Нататък. Недей. Да. Казваш нищо.- казах през стиснати зъби.

-И когато дойдеше Коледа.- продължи гледайки ме, усмихвайки ми се.- Веднага звънеше на баба си и дядо си. Да им кажеш какво си получила. Говореше с тях с часове.

-Ще се сдържа да не коментирам това. Ама от малка на мама приличам.- усмихнах му се, докато Макс постави ръце на корема ми.

-Е сега. Как няма аз те родих.

-Ми и тати е участвал.

-Той какво направи. Само помогна да те създаде...

-Мамо. Просто... Искам сладко.- хванах ръцете на Макс, които бяха върху корема ми.

-Колко бързо си сменя настроенията.- извика Алекс, слизайки по стълбите, карайки ме да подскача.

-Алекс. Ще те убия. Наистина. Спри се. Гаджето ти е ей там. Тя е същата.

-Тя...- започна.

-Поправка. Тя ти е почти жена.

-Точно.- Лидия се появи зад него, усмихвайки се. Слязоха по стълбите, сядайки до мама.

-Та. Да се върнем на другото. Може ли от тортата.- усмихнах се към нея.

-В хладилника е. Ако ще си вземеш донеси и на нас.- засмя се.

-Добре. Макс, ела.- хванах ръката му, ставайки.- Мамо, само да си казала нещо.- посочих я с пръст точно когато щеше да каже нещо.

-Стига ме дърпа.- измрънка Макс.

-Не аз....- засмях се, сядайки на един от столовете.

-Стига се смя.- засмя се с мен.

-Съжалявам. Та... дойдох за торта.- станах, отваряйки хладилника. Извадих от там тортата, преди да я нарежа на парчета и да ги поставя в чинии.- Вземи това.- подадох му две чинии в ръцете.- и това. Може да тръгваш.

Той тръгна напред докато аз взех двойно повече чинии в ръцете си. Поставих ги на масата, връщайки се за още една.

-Та нали преброих правилно?

-Не. Има още трима.- засмя се татко. Заобиколих дивана сядайки до него.

-Татенце, как си?- усмихнах му се.

-Добре съм, дъще. Ти как си?

-Няма значение. Но ми изглеждаш нещо уплашен.- дадох се напред.- Бау.- извиках в лицето му преди да се засмея. А след мен и всички останали.

-Ти вярно ще ми докараш инфаркт преди да остарея.

-О спокойно. Нали знаеш, че съм добричка.- целунах го по бузата преди да стана. Седнах отново в Макс, подавайки му вилица и чиния. След което взех и за мен.

Започнах да ям от чинията подпряна на корема ми.

-Има плюс на това да имаш коремче. Има на какво да си подпираш чинията.- казах с пълна уста.

-Ще се съглася с това.- каза Лидия, засмивайки се.

_____

-Не стана ли Коледа вече.- измрънках, с глава поставена на рамото на Макс.- Скучно ми е.

-Има още 30 минути.- каза мама.

-Добре.- въздъхнах. Продължиха да си говорят.

-Боли ме кракът.- измрънках, опъвайки го.

-Пи ли хапче днес?

-Мисля, че да. Но не съм сигурна.- целунах брадичката му.

-Не ме предизвиквай, принцесо.

-Хм... ако искам да го направя?

-Дали ще е добре за теб?- вдигна вежда.

-Ммм... облекчавало болките.- усмихнах му се.

-Измъкни се. Веднага горе.- прошепна през стиснати зъби и усетих издутината под мен, която ме накара да се подсмихна.

-Аз отивам да занеса чиниите в кухнята.- събрах ги на купчинка и ги взех.

-Аз ще отида до тоалетната. Ей сега се връщам.- Макс тръгна нагоре по стълбите към стаята ми, докато аз отидох до кухнята и поставих чиниите на плота. Изкачих се набързо в стаята си. Макс седеше във вътрешната страна на вратата. Влязох в стаята и посегнах да заключа вратата.

-Няма го ключа.- огледах се наоколо.

-Оф... Изабел... къде си го запиляла...

-Не знам. Не съм аз виновна. Беше си там когато излязох.

-В...

-В банята има ключ. Влез там.- посочих му вратата.

Хвана китката ми, тръгвайки да върви на там. Влязохме и заключих вратата докато устните на Макс атакуваха моите. Вдигна ме, поставяйки ме да седна на шкафа до мивката. Устните му се преместиха по врата ми, засмуквайки на правилните места.

Знаеше как да ме подлуди...

-Макс.- ахнах щом езикът му се задвижи по ключицата му.

-По тихо, принцесо. Не искаш да ни чуят.- усмихна се самодоволно.

Протегнах ръката си, откопчавайки панталоните му, смъквайки

ги надолу по краката му, колкото можех.

-Ммм... може ли да пробвам нещо...

-Можеш ли?- засмя се, отдръпвайки се от врата ми.

-Мога.- слязох от шкафа, сливайки устните ни отново.

Смъкнах боксерките му, взимайки приятеля му в ръцете си. Отделих се от целувката, заставайки на колене пред него.

-Чакай малко... ти...

-Да...

Поех малка част от дължината му в устата си. След това още малко докато Макс се опитваше да не издаде звук. Усмихнах се, продължавайки да го поемам докато не го поех целия.

-Изабел... Ако не спреш сега ще свърша в устата ти.- каза през стиснати зъби. Продължих да движа езика си по горната му част докато бяла течност не излезе от него и не влезе в устата ми.

Макс ме гледаше с почти отворени очи как преглъщам. Усмихнах се, изправяйки се и целували устните му.

Отвърза връзките на анцуга ми смъквайки го. Същото последва и бикините ми. Вдигна ме, поставяйки ме отново на шкафа. Отворих най-горното чекмедже, изваждайки малко синьо пакетче с презерватив, подавайки му го.

Усмихна ми се, отваряйки го и слагайки го на не много малкия си приятел.

-Мокра си.- усмихна се, вкарвайки го в мен.

Ахнах, увивайки ръцете си около врата му, а краката си около кръста му. Забърза движенията си, а аз хапех устните си и дращех скалпа му с нокти, внимавайки да не стена твърде силно.

-Макс....- простенах щом бях на път да свърша.

-Знам скъпа. И аз...- отговори сякаш прочел мислите ми.

С още няколко тласъка свърших както и той. Останахме така за минута докато възвърнем нормалното си дишане. Макс излезе от мен, махайки презерватива и хвърляйки го в кошчето. Вдигна дънките си, преди да ми помогне да сляза и да вдигне и моите. Усмихнах се, поглеждайки се в огледалото.

-Как изглеждам?- попитах щом се завъртях към него.

-Като току-що изчукана.- намигна ми, карайки бузите ми да поруменеят.

-Нека слизаме.- ударих ръката му. Ще се отбия в кухнята да измия чиниите.

-Сигурен съм, че няма да изглеждаш така все едно си правила секс току-що.- засмя се. Отключих вратата, слизайки надолу по стълбите. Влязох в кухнята, заставайки пред мивката. Изплакнах чиниите, нареждайки ги в съдомиалната. Макс застана до мен, помагайки ми.

-Ще ми дадеш ли още едно парче?

-В хладилника има. Извади и на мен.- засмях се.

-Добре.

-Има само една чиста вилица.- казах, засмивайки се.

-Ем яж ти. Аз ще изчакам.

-Не. Яж ти.- бутнах чинията към него.

-Окей, щом искаш аз да ям. Ама ще ми позволиш да ти давам.

-Има ли какво да губя?

-Не.- засмя се. Взе от тортата в чинията подавайки вилицата към устата ми. Засмях се, отхапвайки.

-Хей хей. Не е честно.- каза татко, влизайки.

-Кое по точно?

-Това че майка ти ме изпрати да ви видя какво правите. А вие ядете торта.

-Ъм... ям за 3-ма.- засмях се.

-Стига с това оправдание. Та... Има 5 минути до Коледа.

-Добре. Само да си доизядем тортата и идваме. Кажи на мама.

-Добре.- завъртя се, излизайки. Погледнах към Макс, преди да избухна в смях.

-Стига се хили. Яж.

-Ям.

Взех си от корема на тортата, облизвайки пръста си. Макс ме изгледа и поклати глава щом го направих отново.

-Изкарай си мръсните мисли от главата и ела.- усмихнах му се, хващайки ръката му и водейки го при родителите ни.

-Къде се изгубихте, деца. Нямаше ви почти 30 минути.- попита майката на Макс.

-Мих чиниите и ядох торта.- усмихнах и се, сядайки до нея.

-Или...- започна Алекс. Изгледах го със сериозна физиономия, предупреждавайки го да не казва нищо.

-Коледа е!- изписках, виждайки часовника показващ 00:00 часа.- Та тате. Защото ти ме дразнеше най-много. Искам си подаръка.- седнах на дивана.

-Изчакай малко. Ан. Тя си иска подаръка. А аз имам малък проблем. И съдейки по това как ме гледа ще ме убие.

- Не ми казвай, че нищо не си ми взел.- скръстих ръце пред гърдите си, цупейки се.

-Шегува се. Не му обръщай внимание.- каза мама, влизайки.-

Дръж.- подаде му голяма кутия в ръцете.

-Това е от мен и майка ти.- подаде го към мен.

Поставих кутията на краката си, развързвайки панделката. Оставих я са падна на краката ми преди да вдигна капака. Пред мен се разкриха няколко книги и лампата за четене, която исках от доста време. Изпищях, увивайки ръцете си около врата му.

-Полека.- каза Алекс, хващайки кутията, която щеше да падне от краката ми.

-Благодаря, благодаря, благодаря!- изписках, карайки го да се засмее.

-Алекс. Бягай. Теб ще те последва същото.- засмя се, щом го пуснах.

-Той да си седи там. Не искам да го прегръщам....- усмихнах се към него, гледайки го как отклонява погледа си от мен.

-А аз какво ще получа?- попита татко.

-Качвам се за минута до стаята си. Ей сега идвам.- станах от дивана, тръгвайки нагоре по стълбите.

Влязох в стаята, отваряйки гардероба и взимайки подаръците на всички. Мярнах бялата опашка на кученцето, усмихвайки се. Беше заспало под леглото ми. Излязох и слязох надолу по стълбите. Влязох обратно в хола, поставяйки ги на масата.

-Мързел. Като татко си.- изсъска Алекс.

-Не исках да се връщам отново. Кучето спи и ако го събудя ти ще го гониш.- предупредих.- Та тате, това е за теб.- подадох му единия опакован по моя начин подарък, на който пишеше 'татко'.

-Благодаря. Изненадан съм, че си ми взела изобщо нещо.- засмя се.

-Баща си ми. Щом ще взема на всички трябва и на теб. Алекс, това е за теб и Лидия.- подадох им ги.- Това е за вас, а това за

леля Вяра.- подадох им ги.

-Вас? Колко пъти да кажа да спрем с официалностоте?- попита бащата на Макс.

-Съжалявам. По навик. Мамо и Макс.- подадох им ги на тях.- Малко е, но пазарувах в последния момент.

-За това ли излезе днес?- попита мама.

-Днес не съм излизала никъде. Беше вчера.- засмях се.- Но да. За това беше.

-Е все пак благодарим, че си ни взела нещо.- каза Лидия.- Това е за теб.- подаде ми кутията, която беше до нея.

-Защо всички трябва да опаковате с толкова красиви панделки. Не разбрахте ли, че мразя да ги отвързвам и развалям.- измрънках.

-Е тогава няма да получиш подарък.- каза Алекс. Отвътзах и тази панделка без да коментирам нищо. Вдигнах капака.

-О боже... Лид... Толкова са сладки...- погледнах към нея, щом погледнах бебешките дрешки в кутията.- Много ти благодаря.

-Само недей да плачеш. Моля те.- засмя се.

-Няма.- засмях се.- Благодаря. Моя няма да ти хареса. Сигурна съм.- намръщи се.

-Спокойно. Нямам претенции.

-Из. Искаш ли си подаръка?- попита Макс.

-Искам ли?- засмях се.

-Сигурна ли си, че не си пила нещо?- попита татко.

-Не.- само малко...НЕ.

-Ела.- Макс потупа мястото до себе си.

-Тъкмо се наместих. Ти ела.- стана от мястото си, взимайки кутията от пода.

Седна до мен, поставяйки я в скута ми.

-Това е за теб. Бележката вътре ще си я прочетеш сама.- прошепна в ухото ми.

-Я я. Какво си шушукате там?- попита баща му.

-А не, не. Нищо. Просто ми каза нещо.- отвързах поредната панделка. Вдигнах капака, откъдето фръкна и листчето, но бързо го прибрах отново в кутията.- Макс.- изписках.- Защо точно това...

-Ти го гледаше днес.

-Но това не значи, че го искам.

-Значи не ти харесва?- намръщи се.

-Не. Обожавам го.- извадих мечето от кутията.- Стига. Харесва ми. Ти кога си ме виждал да не харесам плюшка. Стаята ми е пълна с тях.

-Но ти каза...

-Не ме слушай какво съм казала. Аз казвам много неща.

-Повечето пъти глупости.- татко се изкашля зад мен. Ударих го с лакът.

-Да.

-Палитра със сенки.- изписка Лидия.- Трябваше ми. Благодаря ти, Из.

-Та аз мислих, че няма да ти хареса.

-Харесва ми. Без да искат ми счупиха моята.

-Или докато се чукахте, когато влязох.- изкашлях се.

-Изабел.- скара ми се Алекс.

-Нищо не съм направила. Благодаря за подаръците.

-Чакай имаш още един.- каза леля Вяра.

-Не. Стига. Не искам повече подаръци.

-Ти не искаш подаръци?- попитаха мама и татко едновременно.

-Е сега. За един ще направим компромис.- протегнах ръцете си напред, засмивайки се.

-Заповядай.- подаде ми нещо опаковано с бяла хартия без панделка.

-Това ми харесва. Няма панделка. И тежи. Какво е?

-Отвори.

-Трябва ли?

-Този е последния.

-Добре.- отлепих тиксото, разкъсвайки хартията пред мен се появи поредното листче.

'*Тъй като не можахме да изберем какво да ти вземем. Питахме майка ти. Каза, че обичаш да четеш. Надявам се тези 5 книги да ти харесат. И да ги прочетеш.*'

-Благодаря. Със сигурност ще ги прочета. Запасена съм за следващите няколко месеца.- засмях се.

-Аз мисля да си занеса подаръците в стаята. Макс. Ще ми помогнеш ли?

-Ей сега.

_____

-Ние трябва да тръгваме. Стана късно.- изправиха се от дивана.

-Да. Ще се видим скоро.

-Да след няколко дни.- засмя се мама.

-Как ви е до смях. Искам да си легна вече...

-Лека, Из. Пази се.- леля Вяра ме прегърна преди да излезе през вратата.

-Лека.

Следва продължение....

Качих... качих... КАЧИХ.
Буквално пищя. Искам да подскачам. Не знам какво ми става. Така де откачам. Благодаря на annapetkova2006 че ми даде идеята за тази глава
****😋🔞😋👌* Тя си знае кво означава... 😂. Може да видите и нейната история в профила и. Обещах, че ще кача и ето спазвам го.***

***Iva_Belieber** този поздрав е за теб:*

ЩОТО МОГА И НА ЧЕРНО И НА ЧАЛГА, МОГА И В ЛЕГЛО И НА ЗАДНАТА СЕДАЛКА. МОГА И НА ТЯСНО, МОГА БЯСНО….

☆ Глава 53 ☆

Изабел:

-Ще ми помогнеш ли да изчистя и подредя книгите?- попитах, обръщайки се към Макс.

-Само изчакай.- продължи да пише на някой на телефона си. Моя извибрира и екрана му светна.

-В групата ли пишеш?

-Бела пише.

-Ууу значи е някаква простотия. Така де нещо много важно.- засмях се.

Взех телефона от бюрото на което бях подпряла краката си, отключвайки го.

Бела:

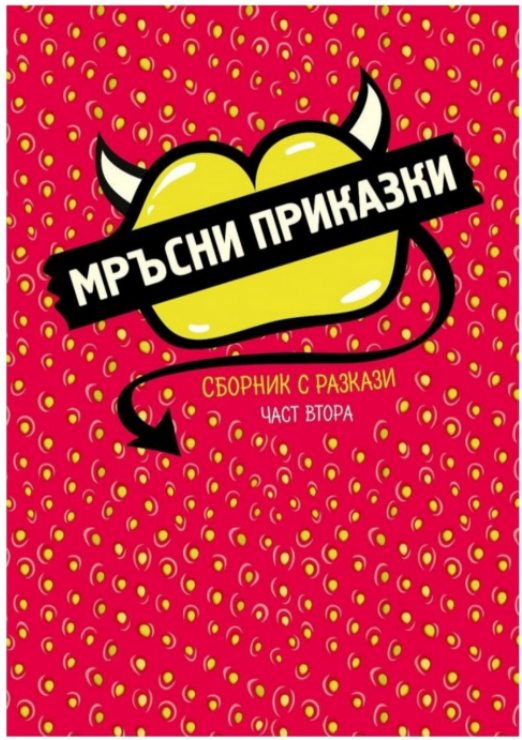

1 2

Виж откъс

Мръсни приказки. Сборник разкази – част втора

☆☆☆☆☆ **0.0** от **5** (0) | SKU: BKBK0003838N

Колко човека са си взели това? 😂

Даниел: *Много.*
Ти също. 😂😂

Макс: 😂😂

***Бела**: Не ама трябва...* 😁😁😁

***Макс**: Май я предизвикваш, а?*

***Даниел**: А не, не. Имай малко милост.* 😁

***Бела**: Търси си белята.* 😈😁

***Макс**:* □□

***Даниел**: Не е вярно...*

***Макс**: Дали?* 😁

***Бела**:* □

***Даниел**: Не ми трябва още...* 😁

***Аз:** Опа. Чакай, чакай.*
Белс*, аз ще те науча.*
Тоя сборник не става.

***Даниел:** Не, не, не, не и НЕ!*

***Аз:** Да, да, да и ДА!* 😁

***Бела**: Ти да не си го чела?*

***Аз**: Не ми трябва такова нещо за да знам...* 😁□😈

***Даниел**: ИЗАБЕЛ!!!!*
САМО ДА СИ ПОСМЯЛА.

***Макс**: Май страх те хвана?* 😁

***Аз**: Май май. Белс, тук ли си?*

***Даниел**: Бебиии, да не си посмяла да учиш нещо такова. Аз ще си патя...*

***Бела**: Не изпълнявам заповеди.* 😈😉

***Аз**: Белс, идвай. Кака ти ща научи.*

***Бела**: По-голяма съм от теб с година и 2 месеца.*

***Аз**: Я мълчи.*

***Даниел**: Няма да я учиш.*

***Аз**: Теб кой та пита?*
Нямаш думата.

***Бела**: Нищо не пречи 1 урок.*

***Аз**: Ти си мислиш, че тя нищо не знае ли?*

***Даниел**: Тя си знае достатъчно. Не и трябва повече.*

***Макс**: Тя ти каза. Нямаш право да им казваш.* 😁

***Даниел**: Имам имам.*

***Аз**: Дали?* 😁😁😁

***Даниел**: Тихо там. В момента не ти трябва да ходиш да виждаш гаджето си.*

***Макс**: Да... защото съм в тях...*

***Аз**: Аз ще ти я доведа. Някак си.*

***Бела**:* 😁😁

***Даниел**: Ай тогава до 30 минути да сте пред нас.* 😁

***Макс**:* 😁😁😁

***Аз**: Ок, Бел, след 10 минути идвам...* 😁

***Даниел**: Та ти не си излизала от месец.*

***Макс**: Излезе онзи ден. До мола.* 😉

***Даниел**: Значи до 20 минути трая сте пред нас.*

***Аз**: Чакай чакай. Аз ще ти я доведа. Ама какво ще получа в*

замяна?

***Даниел**: Знам, че си умираш за сладко. Така че ще ти намеря сладко и ще те оставим в другата стая...*

***Аз:** Става. Ами вие?*

***Даниел**: Ние... ще сме в моята стая.*

***Макс**: Мале мале...* 😏😏

***Аз**: Навих се. НО!*

***Даниел**: Ох... имало и но...*

***Аз**: Само сладко не върви.*

***Даниел:** Не ти дават да пиеш.*

***Аз**: Това не значи, че не мога да ям.* 😁

***Даниел**: Добре. Пица, дюнерче, нещо?*

***Аз**: И двете заедно със сладко.*

***Макс**: Що не искаш още. Щом дава искай...* 😁😁

***Бела**: Ми за мене?*

***Аз**: Ама аз и за тебе мисля бе.*

***Даниел**: Че ти си моя.* 😁

***Макс**: Ама Из, искай и за нея.*

***Бела**:* 😁😁😁

***Аз**: Да, какво ще ми дадеш за нея.*

***Даниел**: Тя ще получи всичко, не се тревожи...* 😏😏

***Аз**: Белс, ако е храна делим на две. Всичко друго е твое.* 😁

***Бела**: Съгласна.*

***Аз**: Брех как намазах само...*

***Даниел**: Само ми я доведи.*

***Аз**: Братле... нещо презервативче искаш ли да вземем?*

***Даниел**: Ако тя дава може. Ако не, не.*

***Макс**: Мале, Бел, пази се...*

***Аз**: А чакай. И компютъра ще ти взема.*

***Даниел**: Той е в моята стая. Забрави.*

***Аз**: Е нищо.*
Аз ще си го взема.
Послушна съм.

***Макс**: Голямо ангелче излезе ама преди Коледа....*

***Даниел**: Нали?*
Чакай какво е станало?

***Аз**: Макс. Наблизо си ми, нищо че в момента не си говорим. Мисли му.*

***Даниел:** Ай чакам си Бела.*

***Аз:** Щом става дума за любов ставам ангелче...*
Бел, багажа.

***Даниел**: Айде беб. Теб чакам.*

***Аз**: Ще чакаш.*

***Даниел**: Ама само сийнва.*

***Бела**:*

***Макс**: Чакай. Тя въздух не може да си вземе. И тая пред мен също.*

***Бела**: Стига де. Не спряхте да ме базикате обаче.* 😂😂

***Аз**: Ем ще спра да те базикам. Отивам да накарам Макс да подреди.* 😂😂

***Макс**: А ти?*

***Аз**: Е аз ще ти 'помогна'.*

***Бела**: Да. И помогна е в кавички.* 😂

***Макс**: Виждам. Ама ай. От мен да мине. Има си оправдание...* 😂😂

***Аз**: Ей че как знай...* 😂

***Макс**: Да. Ай оставяй си телефона и кажи какво да правя.*

***Аз**: Чао на всички.* 😘

***Бела:** Чао. И внимавайте какво правите.*

***Даниел**: Да, внимавайте.*

***Аз**: ЧАО!*

***Макс**: ЧАО!!!*

Оставих телефона на бюрото, засмивайки се.

-Можех да искам и още.- казах, ставайки.

-Можеше.- стана от леглото ми, заставайки до мен, пред шкафа.

-Изабел.- извика Алекс пред вратата ми.

-Влез.- извиках в отговор, взимайки една от книгите на рафта. Той отвори вратата, влизайки.

-Още ли не сте подредили?

-Тъкмо започваме, защо?- попитах, вдигайки веждата си, все още гледайки към книгата.

-Мама каза да ви извикам да ядете нещо.

-Готварска книга. Това трябва да е на мама. Та... да. След малко ще дойдем. Дай това на мама.- подадох му книгата от ръцете си.

-Добре.- завъртя се, излизайки през вратата.

-Да идем да хапнем нещо и ще продължим с чистенето.- оставих всичко, тръгвайки към вратата, а Макс след мен.

_____

-Значи... тези, ще ги сложа на долния рафт.

-Така де аз.- изкашля се.

-Ммм... аз ще ги разгледам.- взех си няколко книги, сядайки на пода.

-А аз какво да направя?

-Смъкни ми останалите и изчисти прахта. И после нареди ето онези книги там до гардероба. И 3 трябва да имам вътре и тях може да извадиш.

_____

-Дай си ръката.- подадох моята напред. Постави ръката си върху моята. Хванах я, поставяйки я на корема си.- Усещаш ли това?

-Трябва да рита?- попита, обвивайки и двете си ръце около мен. Бяхме легнали на леглото ми като аз седях между краката му, като гърбът ми беше подпрян на гърдите му.

-Мхм.- кимнах.

_____

Беше 23:30. Седях на леглото си, гледайки през прозореца и галейки корема си. В мен расте живот. Цели два живота. Едното може да не е на човека когото обичам, но може да е на момчето, което обичаХ преди.

Телефона ми извибрира, карайки ме да погледна към него.

Макс: *Приятни сънища, принцесо. Обичам те!*

Усмихнах се.

Аз: *И аз те обичам.*

Следва продължение…

☆ Глава 54 ☆

2 месеца по-късно.

Макс:

Седях на дивана в къщата на Изабел, която седеше облегната назад, като краката ѝ се намираха върху моите. Родителите ѝ тръгнаха преди 10 минути заедно с Алекс и Лидия към болницата, като мен ме оставиха при нея.

-Ще ми донесеш ли желирани мечета от кухнята?- попита, надигайки главата си, поглеждайки ме.

-Къде трябва да ги намеря?- попитах, ставайки.

-Върху хладилника трябва да са, ако не в шкафа над печката.

-Ей сега се връщам.- завъртях се, отивайки в кухнята.

-Ако може и ягодите от хладилника.- извика след мен.

-Добре.- отворих хладилника, взимайки ягодите. Взех мечетата и шоколад от шкафа и отидох отново при нея.- Както пожела.

-Ууу... шоколад. Как се сети, че и това ще искам.- засмя се.

-Предположих.- засмях се.

-Искаш ли нещо друго?

- Да ми дадеш възглавницата зад теб.- обърнах се, взимайки я преди да и я подам и тя да я постави зад гърба си.- Благодаря!

_____

-Искаш ли от ягодите?- предложи с пълна уста.

-Не благодаря.- продължих да масажирам краката ѝ.

-Ако искаш после няма да има.- вдигна рамене, потапяйки ягодата в буркана течен шоколад.

-Всъщност. Размислих. Може ли?

-Ето.- доближи ягодата до устата ми.

-Благодаря!

_____

-Здравейте хора! Добре дошли в днешното видео.- Изабел говореше на камерата докато аз държах тетрадката със сценария ѝ.- Днес сме решили с Макс, който е зад камерата да снимаме видео, което ще е съм не съм. За това нека той да се появи тук.- Щракна с пръсти и аз се преместих до нея.- За целта имаме 2 палки за тенис на маса като от едната страна пише 'Съм', а от другата 'Не съм'. Зададох ви въпрос в Instagram профила си да ми пишете и ние избрахме най-интересните.

-Под 'избрахме' има прдвид аз.

-Напротив, не е вярно. И аз участвах.

-Ако имаш предвид да се ядосваш за това, че не можеш да измислиш нещо, да това прави.

-Напротив. Аз не се ядосвах.

-Както и да е. Продължаваме. И да изрежеш това.

-Не няма.- изплези ми се, обръщайки се към камерата.- Първото е: Никога не съм пушил/а трева.

-Аз не съм.- обърнах палката с надписа към камерата.

-Аз също.- направи същото.

-Съм не съм пяла на публични места.

-Аз съм.- засмя се, облягайки се на рамката на леглото си.

-Аз не съм. Май. Да наистина не съм.

-Седна да снимаме видео не знаеш какво си правил. Така... Съм/не съм пушила.

-Аз не съм... Всъщност само пробвах.

-Аз съм. За период около месец.

-Какво? Чакай кога?

-Преди малко повече от 2 години.

-Е аз...

-Ти не забеляза, защото пушех когато ти не беше наоколо.

-Ама...

-Давай нататък.

-Никога не съм си счупвала крак/ръка.

-За мен знаете. И не беше от невнимание.

-Аз не съм.

-Никога не съм се измъквала тайно от вкъщи посред нощ докато нашите са там.- спогледахме се.

-Съм.- казахме едновременно, показвайки съм със палките, преди да се засмеем.

-Никога не съм се страхувала от паяци и други такива буби.

-Напомня ми как пищях заради паяка в банята на лагера.

-А на мен за това как убих този паяк макар и да не исках.-засмях се.

-Никога не съм скачала с бънджи.

-Всъщност съм. Преди 6 или 7 години.

-Аз бях на почивка с нашите и тогава скачахме. Беше забавно, но и страшно.

-Никога не са ме хващали с пищов.

-2 различни предмета в един и същи ден.- засмя се.

-Мен не. По-добър съм в преписването от теб.

-Да бе.

-Признай си, че съм по-добър от теб в много неща.- скръстих ръце пред гърдите си.

-Никога. С мен не може да се спори. Щом кажа нещо то трябва да се приеме за истина.- каза заплашително преди да продължи с усмивка.- Никога не съм била извън страната.

-Аз съм. В доста държави.

-Аз също.

-Никога не съм си мислил/а, че ще се влюбя в някой неочакван човек.

-Съм. Всичко около нас стана бързо. Като сън. И мога да отговоря и от името на двама ни, че всичко си е странно. Както вече сте разбрали. Наистина е странно, но щом е писано ще стане. Колкото и да не ни се иска. Всичко става с причина. Така че няма влюбване в неочакван човек. Има неочаквана среща, от която се започва всичко.

-Мога да се съглася с нея. Тя е наистина права.

-Най-накрая. Призна го.

-Нали знаеш, че си те обичам.- ощипах бузата ѝ, целувайки устните ѝ за кратко.

-И ти го знаеш. Та хора, това беше от нас. Кратко, знам, но нямам сили да говоря. Боли ме всичко, а Макс няма да го продължи. Така че радвайте се, че има нещо от мен. Мога да ви

кажа чао и ще се видим следващата седмица. Целувки и прегръдки на всички.- протегна се напред, спирайки камерата.

_____

-Изабел, телефона ти звъни.- извиках от стаята ѝ.

-Ако е мама вдигни. Може да е нещо важно.- извика от банята.

-Добре.- плъзнах пръст по екрана, вдигайки.

-Ало, Из. Слушай сега. Няма да се приберем за вечеря, ще вечеряме някъде навън. Лидия се очаква да роди по-късно днес.- чу се гласа на майка ѝ в слушалката.

-Ъм... Ще ѝ предам.

-О Макс. Нали тя е добре?

-Не се притеснявайте. Добре е. Просто е в банята.

-Добре. Пазете се. Затварям.

-Довиждане.

-Мама ли беше?- извика през вратата.

-Да.- извиках в отговор, отваряйки вратата.

-Излез веднага.- извика щом ме видя да влизам.

-Аз не гледам. Аз само ще седя тук защото не искам да викам.- засмя се.

-Никой не те е карал да викаш. И нормално да говориш пак те чувам.

-Не знаех. Мислих, че си оглушала.- засмях се.

-Я стига дрънка глупости ами ми подай от шкафа над мивката маската за коса.- показа ръката си извън завесата на душа. Посегнах към шкафа, отваряйки го.- Голяма кутия със синя течност.- представих си как върти очи.

-Заповядай.- взех кутията, подавайки и я.

-Благодаря!

_____

-Още ли спиш с къси панталони. Навън е студено.

-Е и? Аз не съм навън. Аз съм вкъщи. И тук е топло.- взе четката си за коса от шкафа.

-Майка ти каза, че се предполага Лидия да роди днес.

-Супер!

-Искаш ли да гледаме някой филм?

-И да ядем пица?

-Съгласен.

-Поръчай. В телефона ми има номера на най-близката пицария. Звънни.

-Добре.

_____

-Предложи филм.- влязох в стаята и, носейки кутията с пица.

-Отвлечен.

-Кой участва?

-С какво ме занимаваш. Просто пусни филма и недей да питаш.

-Добре, нищо не съм направил.- вдигнах ръцете си в защита, поставяйки кутията с пица на стола до леглото ѝ. Седнах на леглото, взимайки лаптопа ѝ в краката си.

_____

Филма все още не беше свършил, пицата беше изядена, а Изабел

спеше. Преместих лаптопа ѝ, поставяйки я да легне на възглавницата. Съблякох дрехите от себе си преди да легна до нея и да ни завия със завивката.

Следва продължение....

☆ Глава 55 ☆

Макс:

Чух силния писък на момичето до мен, което ме накара да стана. Изабел седеше седнала до мен, подпирайки главата си на ръцете си. Хванах ръцете ѝ, придърпвайки я за прегръдка. Галих гърба ѝ докато не спря да трепери.

-Съжалявам, че те събудих.- промърмори.

-Няма проблем.-усмихнах ѝ се, отделяйки се от прегръдката.

-Колко е часа?- попита, търкайки очите си.

-Почти 7 сутринта.- погледнах часовника на стената.

-Може ли да отидем да хапнем някъде, гладна съм?

-Може. Стани, оправи се и ще отидем.- усмихнах се.

-Добре.

Усмихна се, целувайки бузата ми, след което стана.

-Макс.- извика от банята.

-Да.- извиках в отговор.

-Виж ми телефона дали мама не е звъняла или писала нещо.

-След малко.- станах от леглото ѝ, взимайки телефона ѝ.- Майка ти ти е писала съобщение, когато станеш да отидеш до болницата.

-Нещо друго?- извика.

-Не.

_____

-Може ли помощ?- попита, все още седейки в коридора пред вратата, обувайки маратонките си.

-Мхм.- клекнах пред нея, помагайки ѝ да обуе маратонката си, след което вързах връзките.

-Благодаря.- усмихнах се, изправяйки се и целувайки корема ѝ след което и устните ѝ.

Излязохме през вратата и Изабел заключи, след което тръгнахме надолу по улицата.

-Можеш ли да вървиш по-бавно?- попита, поглеждайки към мен.- Аз не мога да бързам.

-Съжалявам.- усмихнах се, намаляйки крачката си.

_____

-Готова ли си?- попитах и бях готов да стана да платя сметката когато тя ме спря.

-Това не са ли Натали и Джъстин?- попита, гледайки някъде напред.

-Мисля че да.

Момичето, което със сигурност беше Натали се обърна, гледайки помещението. Погледа и се спря на нас и бутна момчето до нея, след което тръгнаха да вървят към нас.

-Хей, сис.- поздравиха се с Изабел, прегръщайки се.

- Какво правите тук?- попита я Натали.

-Дойдохме да закусим.- засмя се.- Аз трябва да ви питам същото.- седна обратно на стола, поставяйки ръце върху корема си.

-Дойдохме да си вземем пица.- вдигна рамене.- Нещо рано си

станала.- седна до нея.

-Просто имах кошмари.- усмихна ѝ се.

-На къде сте после?

-Трябва да отидем до болницата при мама и Лидия.

-Да не би да роди?

-Сигурно.

-Нат, взех пица. Тръгваме ли?- попита я Джъстин.

-Ей сега. Хайде, сис. Пазете се.- целуна я по бузата, прегръщайки я отново и излязоха с Джъстин от пицарията.

_____

-Рано сте станали.- отбеляза майка ѝ щом влязохме в стаята при Лидия.

-Мда...- измрънка Изабел.

-Хей, Из.- поздрави я тихо Лидия, която седеше на леглото, подпряла гръб на възглавницата и държеше малко човече в ръцете си.- Запознай се с племенничката си.- усмихна се към детето в ръцете си.

-Че е сладка...- седна на мястото на майка си, протягайки ръката си към малкото човече.

-Лия.

-Може ли да я взема?- попита я. Лидия се засмя и подаде детето в ръцете ѝ.

-Толкова е малка...- измрънка отново.

-Няма как да помниш, но и ти беше същата.- майка ѝ се усмихна при спомена.

-Скоро ще държиш и твоето дете в ръцете си.- Лидия се изправи

до колкото ѝ бе възможно, обвивайки ръката си около раменете на Изабел.

-Няма да мога да се справя...- прошепна тихо.

-Ще се справиш. Не мисли, че и аз не мисля в момента същото.

-Има разлика. Ти си на 21, а аз на 17...

-Годините нямат значение. Майка ти и баща ти ще ни помагат. Няма да се притесняваш. Ясно?- хвана брадичката ѝ, карайки я да я погледне.

-Ясно.- засмя се, усмихвайки ѝ се.

-Така те искам.

_____

-Макс.- извика, карайки ме да завъртя очи.

-Кажи.- извиках.

-Нали знаеш колко те обичам.- засмя се.

-Какво искаш?- слязох надолу по стълбите.

-Направи нещо за ядене...- усмихна се към мен, опъвайки краката си на дивана.

-Какво иска моята принцеса?- засмях се, сядайки до нея.

-Палачинки и пържени картофи.

-Нещо друго?

-Чиния с ягоди и шоколад.

-Няма ягоди тук.

-Ще ми купиш ягоди.- скръсти ръце пред гърдите си.

-Тъмно е навън няма да изляза.

-Ха да не би да те е страх?- засмя се.

-Просто няма отворен магазин по това време.

-Има.

-Няма.

-Магазина до вас е денонощен.

-Аз до там няма да ходя.

-Хайде де. Моля...- нацупи устните си, правейки мили очички.

-Ще звънна на татко да ти донесе ягоди.

-И сметана.

-Добре.- въздъхнах, изваждайки телефона от джоба си и набирайки номера на майка ми.

Разговор:

-Мамо?- попитах след като вдигна.

-Кажи, Макс.

-Ъм... знам, че е късно, но може ли татко да отиде до магазина до вкъщи?

-Защо?

-Искам ягоди.- извика Изабел в слушалката вместо мен, което накара мама да се засмее.

-Ще го изпратя след малко. Нещо друго искате ли?

-Изабел искаше сметана. Иска палачинки и за това. И мисля, че нищо друго.

-Чакай искам и желирани мечета.- прекъсна ме.

-Аз затварям защото ако продължим да говорим тя ще иска целия

магазин.- засмях се, което накара Изабел да се намръщи.

-След малко ще ви ги донесем.- засмя се затваряйки телефона.

-Е ще ми помогнеш ли?- попитах.

-Не. Ще си стоя тук.

-Ще ти се разсърдя.

-Не няма да го направиш.

-Тогава ела да ми правиш компания в кухнята.

-Ставай.

_____

-Разбъркай това, а аз ще отворя вратата.- Изабел седеше на плота, бъркайки сместа за палачинките докато аз отидох да отворя.

-Идваме за палачинки.- мама се засмя, влизайки, а след нея и татко.

-Още не са готови.- затворих вратата, тръгвайки към кухнята.

-Е мина половин час откакто ми се обади.- мама влезе след мен.

-Изабел е бавна.- минах покрай нея, взимайки купата от Изабел.

-Аз съм виновна пак...- измрънка.

-Да.

-Не е вярно. За разлика от теб не мога да бързам.- подпря ръцете си на ръба на плота, затваряйки очите си за момент.- Как рита...- измрънка.

-Нап...

-Макс, стига.- скара се мама, прекъсвайки ме, и сядайки на стола пред Изабел.

-Дай ми вода.- Изабел погледана към мен след това към тигана поставен върху котлона на печката.

-Заповядай.- налях в чашата вода, подавайки ѝ я.

-Благодаря.- усмихна ми се, взимайки чашата от ръцете ми.

_____

Мама и Изабел си говореха докато аз правех палачинки и татко ми помагаше с пърженето на картофите за да стане по-бързо.

-Кога трябва да ходите на доктор?- попита я мама.

-Следващата седмица в сряда.

-И вече официално си в 8 месец?

-Мхм.- усмихна се.

-Вечерята е готова.- съобщих щом извадих и последната палачинка.

-Време беше...- измрънка, но я игнорирах. Поставих чинията с палачинките на плота, помагайки ѝ да слезе от там. Седна на стола до мама, взимайки си от ягодите.

_____

-Ние тръгваме. Макс, внимавай. Изабел... ъм... ти също... Ако има нещо звъннете или на мен или на майка ѝ.- информира ни мама, което ме накара да завъртя очи.

-Добре. Чао.- бутнах вратата за да се затвори. Изабел се прозя, завъртайки се на пети и тръгвайки към кухнята.- Ако ти се спи може да се качиш горе. Аз ще прибера.

-Не ще ти помогна.- взе събраните чинии, поставяйки ги в мивката, след което пусна водата за да ги измие.

-Остави аз ще довърша.- бутнах я настрани от мивката, но тя ме удари и продължи да мие чиниите.

-Няма да стане. Ти готви, аз мия.

-Добре.- въздъхнах, доприбирайки.- Искаш ли още ягоди?

-Не. Прибери ги.

_____

Лежахме с Изабел на леглото ѝ, докато тя разглеждаше социалните мрежи, а аз търсех филм, който да гледаме.

-Искаш ли 'Аз преди теб'?

-Може.- вдигна рамене, оставяйки телефона си, намествайки се удобно на леглото. Пуснах филма, придърпвайки я към себе си.

През повечето време от филма беше разсеяна и си играеше с връвките на пижамата си. Оставаха още 10 минути от филма, а Изабел спеше. Изключих лаптопа ѝ, намествайки се удобно на леглото. Не след дълго и аз заспах...

Следва продължение...

*Хей, хора! Отново съм аз. Бях казала, че няма да кача докато не се сдобрят едни хора ама не мога да издържа на това... *можеше да е никога*. Та може да оставяте мнението си в коментарите и да очаквате нова глава скоро... *да се надяваме*.*

⭐ Глава 56 ⭐

След месец.

Изабел.

С мама седяхме в колата, чакайки татко да се върне с храната. Бяхме във Варна защото се очакваше тези дни да родя. Алекс и Лидия бяха вкъщи, заедно с малката Лия.

-Може ли да не закопчавам колана? Дразни ми.

-Само за 5 минути го сложи. Не повече.- мама ме погледна в огледалото и татко влезе в колата.

-Добре.- въздъхнах.

_____

Легнах на леглото, взимайки телефона си.

Чат:

***Аз**: Хей, хора! Как сте?*

***Бела**: Как може да сме след контролно по математика?*

***Аз**: Значи много много зле.* 😂

***Бела:** Ти как си?*

***Аз**: Добре съм. Къде са момчетата?*

***Бела**: Ядът най-нахално пред мен. Така де гаджето ти.*

***Аз**: А Даниел?*

Бела: *Чака на опашката.*
изпрати снимка

Аз*: Не та е срам. Изпращаш човека да седи там, а ти си седиш най-нахално на стола.*

Бела: *Кажи го и на гаджето си...*

Аз: *МАААКС....*

Макс: *Заклевам се, нищо не съм направил.*

Бела*:* 😂

Аз*: Бела те обвинява.*

Макс: *Виждам. Безсрамница...* 😏

Бела*: Благодаря!* 😘😊

Макс*: Какво правиш, Из?*

Аз*: Лежа.*

Макс*: И аз искам...*

Бела*: Не може.* 🤔

Аз*: Взе ми думите от клавиатурата.* 😂

Бела*: Знам.* 😂😂

Даниел*: О хора.*

Аз*: Този се върна от опашката?*

Макс*: Не. Още е там.*
изпрати снимка

Аз: *Ем така ви трябва аз си лежа...*

***Бела**: Нямам търпение да те видя как държиш децата...*

***Аз**: Аз също...* 😳

***Макс**: Вече си на друго мнение?*

***Аз**: Никога не съм била на обратното.* 😊😊

***Макс**: Да, и аз това казвам.* 😉

_____

Завъртях се на другата страна на леглото, опитвайки се да се намесят по-удобно. Получих отново силна болка в кръста, което накара лек писък да излезе от устните ми. Пробвах да стана и в момента, в който го направих мама влезе през вратата.

-Хей, скъпа. Добре ли си?- клекна пред мен, подпирайки ръце на коленете ми.

-Боли ме. Ниско долу кръста.

-Е явно ще трябва да си вземем багажа и да отидем в болницата...

_____

Неутрална гледна точка:

Рано сутринта Изабел и родителите ѝ стояха в болницата. Тази нощ Изабел не бе мигнала и час заради болките, които имаше. Майка ѝ седеше в момента при нея, търкайки гърба ѝ както съпругът ѝ бе правил с нея преди години.

През това време Макс и родителите му стояха в къщата си. Беше около 6 часа и родителите му пиеха кафето си, докато той държеше учебник, четейки от него.

Телефона на майка му иззвъня и тя го вдигна, чувайки новината, че Изабел може да роди днес. Каза на съпруга си и сина си, че ще отидат и трябва да се приготвят.

_____

Пристигнаха в болницата и се качиха на 4 етаж, където ги бе упътил бащата на Изабел. Макс държеше малко плюшено мече, което щеше да подари на Изабел, защото знаеше, че тя обича всякакви плюшки.

-Здравейте.- поздравиха се, сядайки до бащата на Изабел.

-Макс, може ли да отидеш да вземеш по едно кафе за мен и майка ѝ?- попита бащата на Изабел, минавайки с ръка през лицето си.

-Добре.- той остави мечето при майка си, тръгвайки към първия етаж, където беше видял машината за кафе.

След като взе кафето се качи обратно, подавайки му го и влизайки в стаята. Изабел седеше на леглото, подпряла главата си с ръце, които бяха подарени на коленете ѝ. Майка ѝ седеше зад нея, поставила ръце на раменете ѝ, шепнейки и нещо.

Щом го забеляза майка ѝ му се усмихна, а Изабел просто вдигна изморените си очи към него, след което отново върна главата си върху ръцете.

-Излез и пий кафе с родителите ми и си почини. Аз ще остана при нея.- усмихна се, наблюдавайки как майка ѝ става и целува дъщеря си по челото.

-Следващия път когато я заболи нещо гледай колко време ще мине до следващия път.- каза му.- И когато я заболи просто разтривай кръста ѝ. Нищо повече. Ако периодичността през която я боли е по-малко от 5 минути ме извикай мен или майка си. Аз ще отида да закуся нещо.- информира го, усмихвайки му се, след което излезе през вратата.

Макс се приближи до леглото на което стоеше Изабел и седна зад нея.

-Здравей, принцесо.- усмихна ѝ се, поставяйки ръцете си на раменете ѝ.

-Хей.- малка усмивка се появи на лицето ѝ, облягайки се на него.

-Искаш ли да пробваш да поспиш малко? Дори и за няколко минути?- ръцете му се обвиха около нея, поставяйки ги на корема ѝ.

-Не мисля, че ще мога. Пробвах преди около час, не се получи.

-Добре.- въздъхна движейки ръцете си около корема ѝ.

-Моля спри.- хвана ръцете му, сплитайки пръсти с неговите.

_____

Изабел беше задрямала за минута, но писъка и се разнесе в цялата стая.

-Хей, Из. Спокойно.- потърка кръста ѝ както майка ѝ беше казала да направи.

-Може ли вода?- попита, отмествайки косата, която беше излязла от импровизирания ѝ кок.

Макс се пресегна, взимайки чашата поставена на шкафчето. Подаде ѝ я и тя отпи от сламката. Остави я обратно на шкафа, отвръзвайки косата ѝ, след което я върза отново.

-Благодаря.- усмихна му се леко, допирайки краката си до студения под.- Ако мислих, че когато ритат е зле. То е било нищо.

Изправи се от леглото, правейки няколко крачки докато Макс я следваше. След това отново седна на леглото.

Минаха не повече от 5 минути, когато Изабел помоли Макс да извика майка ѝ.

_____

Обратно в къщата на Изабел, Алекс и Лидия седяха с малката Лия, която не спираше да плаче от половин час насам. Лидия опита всичко и накрая бе принудена да звънне на родителите на Алекс.

След проведения разговор се разбраха, че ще помолят майката на Макс да отиде и да ѝ помогне.

_____

Ан стоеше в стаята при дъщеря си заедно с няколко сестри. С

всяка изминала минута всичко я болеше все повече и повече, но търпеше, колкото и болезнено да е.

Макс и баща му седяха отвън, а майка му и бащата на Изабел вече бяха при Лидия.

Макс:

Сигурно цял ден бяхме в болницата. Изабел беше в стаята заедно с майка си, както и докторката и няколко сестри. Чуваха се писъците ѝ. След секунда се чу и плача на бебе, което ме накара да вдигна поглед към татко, за да се уверя, че не само аз го чувам.

След може би час лекарката излезе с усмивка на лицето, а аз и татко се изправихме.

-Поздравления. Имате си момче и момиче.- усмихна се.- Жената ме помоли да извикам гаджето на младата майка, което би трябвало да си ти.- обърна се към мен.- Ако обичаш влез и стой при нея докато попълним документите.

-Разбира се.- усмихнах ѝ се влизайки през вратата на стаята където беше Изабел.

С майка си стояха на леглото и Изабел държеше малкото човече в ръцете си, докато майка ѝ държеше другото и се усмихваха. Приближих се към тях, карайки ги да вдигнат погледите си към мен. Майка ѝ ми се усмихна, ставайки от мястото на което седеше.

-Отивам да попълня документите. Стой при нея.- усмихна ми се, оставяйки детето да спи. Излезе през вратата, оставяйки мен и Изабел сами.

-Как си, Из?- попитах, целувайки челото ѝ.- Това е за теб.- усмихнах се, подавайки мечето, което държах. Тя ми направи знак да го оставя до нея.

-Страхотно.- засмя се.- Боли ме почти всичко, но това е друг въпрос. И благодаря. Нямаше нужда.

- Не искаш ли да спиш вече?

-Мисля, че не. Ако досега умирах за сън то в момента не ми се спи.- усмихна се.

-Давам бас, че е заради човечето в ръцете ти.- засмях се, пресягайки се и погалих главичката му.

-Запознай се с Миа, а онова там е Сам.

-Използвала си моето предложение?

-Да. Все пак ехо, ти си им баща.- засмя се.

-Няма съмнение в това.

-Може ли да я оставиш на мястото ѝ?

-Разбира се.- намести я в ръцете ми, така че да не я изпусна или да не ѝ навредя по някакъв начин. Направих няколко крачки оставяйки я до другото мъниче.

-Татко тук ли е?

-Не. Отиде с мама да помогнат на Лидия с Лия.

-Добре.- отпусна се назад във възглавницата, прегръщайки мечето.- Мисля да поспя малко.

-Поспи. Аз съм тук.- погалих главата ѝ с ръка, усмихвайки и се.

Следва продължение....

⭐ Глава 57 ⭐

Изабел:

Лежах на леглото и бях почти будна. Вдигнах ръката си за да потъркам очите си, но тази на Макс ме спря.

-Не я сгъвай. Има кабелчета и ще ги пречупиш.

-Добре.- въздъхнах, отпускайки се.

-Е как си след снощи?

-Чувствам се като блъсната от тир. Боли ме кръста и корема и главата и всичко. Да не говорим колко по-добре беше когато ритаха.- засмях се.

-Е вече мина.- усмихна се.- Две малки човечета спят не далеч от теб, а не както преди в теб.- засмя се.

-Добро утро!- поздрави докторката, влизайки с мама през вратата.

-Добро утро!- усмихнах се леко.

-Е как си?- попита ме мама.

-Добре.- изправих се малко, подпирайки гърба си на възглавницата.

-Може ли да подадеш ръката си?- вдигнах ръката си и докторката я хвана. На шкафа имаше лентички, които се слагат на ръката в болниците, когато някой роди.

Взе едната, която беше по дълга от другите 2 и я залепи на китката ми. Остави ръката ми, отивайки към мястото, където спяха малките човечета. Взе едното, подавайки го на мама, а

другото даде на мен. Свих краката си в коленете, подпирайки ръката си на тях докато държах малкото момиченце в ръцете си.

-Макс, може ли да ви снимам?- попита мама.

- Защо питаш него ами не мен?- засмях се.

-Просто ти ще се съгласиш лесно.- усмихна се, правейки няколко крачки към Макс, подавайки детето, като го намести в ръцете му. Докторката сложи лентички и на тях и излезе от стаята.

Мама взе телефона от шкафа ми, влизайки в камерата и снимайки ни. В същия момент човечето в ръцете ми се размърда, започвайки да плаче.

-Шшш, маймунче.- размърдах ръцете си. В този момент една от сестрите влезе, усмихвайки се към мен.

-Някой е гладен.- засмя се, сядайки на ръба на леглото.

Макс:

Сестрата седна на леглото, на което Изабел стоеше. Тя опъна краката си на леглото, намествайки се по-удобно. Сестрата отвърза връвките на нощницата, с която бе облечена Изабел, смъквайки я от ръцете ѝ.

-Нека те научим как да ги храниш.- усмихна ѝ се.

Гърдите ѝ се показаха на показ пред очите ми, което ме накара да прехапя устни, но бързо отклоних погледа си. Изабел ме погледна за кратко преди да изслуша сестрата какво ѝ казва.

_____

-Хей, дъще.- татко влезе в стаята, усмихвайки се.

-Здравейте.- усмихна се.

-Искаш ли нещо за хапване? Майка ти ме изпрати.

-Няма да откажа.- засмя се.

-Макс. Ти знаеш гаджето ти какво обича. Така че ако обичаш, отиди ѝ и вземи нещо за ядене.- усмихна се към мен.

-И ако обичаш, подай ми телефона.- засмя се. Взех телефона от шкафа, подавайки и го.- Благодаря.- усмихна се към мен преди да изляза от стаята.

Слязох по стълбите и стигнах до малко магазинче срещу болницата. Влязох разглеждайки какво има и накрая ѝ взех ягоди, заедно със салата и шоколад. Наредих се на касата чакайки да дойде и моя ред. През това време телефона ми извибрира, карайки ме да го извадя от джоба си.

Изабел: **изпрати снимка**

Усмихнах се.

Бела: *БОЖЕ МООЙ... КОЛКО СТЕ СЛАДКИ...*

Аз: 😁😁😁

Изабел: *Кротни се малко.*

Бела*: Даниеле.... Кажи им, че са толкова сладки...*

Аз: *Остави момчето намира.*

Даниел: *Ще се съглася с нея.*

Изабел: *Какво правите хора?*

Аз: *Чакам си реда в магазина.* 😁

Изабел: *Никой не те е питал.* 😏

Бела: *В час по математика сме.*

Изабел: *Ужас.*

Бела*: В колко роди?*

Изабел*: 12 и нещо вечерта беше.*

Аз: *Мхм. Някъде тогава беше.*

Прибрах телефона си, плащайки на касата след което излязох. Върнах се обратно в болницата, изкачвайки стълбите. Влязох в стаята, в която беше Изабел, а татко все още седеше при нея.

-От доста време не съм държал толкова малко и крехко човече в ръцете си.- засмя се. Приближих се до тях, оставяйки торбата на стола.

-Донесох ти храна. Може да не ти хареса, но само това намерих.

-Благодаря.- усмихна се.

-Ще ви оставя.- изправи се от леглото.

-А мама къде е?

-Отиде до заведението за кафе. Може да се е заговорила с някого.

-Добре.

Татко излезе през вратата, оставяйки мен и Изабел в стаята. Изабел се размърда, изправяйки се в седнало положение, като подпря гърба си на възглавницата. Седнах на ръба на леглото, подавайки ѝ това, което ѝ бях взел от магазина.

-Благодаря.

-Няма защо, принцесо.

-Напротив има. Грижеше се за мен през тези 9 месеца, макар и да имаше да учиш много. Майка ти ми каза, че си учел вечер до късно само за да може цял следобед да си при мен. Винаги беше, макар и да не беше необходимо. Наистина ти благодаря.- усмихна се, гледайки към мен.- Наистина обичам те.- пресегна се към мен, прегръщайки ме.

-Аз те обичам повече...

Следва продължение...

☆ Глава 58 ☆

Макс:

Няколко часа по-късно.

Изабел седеше на леглото, ядейки. Майка и влезе в стаята, усмихвайки се.

-Макс, майка ти дойде. Ако искаш отиди и хапни нещо, аз ще остана с нея.

-Добре.- усмихнах и се, излизайки от стаята.

С мама и татко и бащата на Изабел отидохме до ресторанта не много далеч от болницата. Обядвахме и се върнахме обратно в болницата. С мама влязохме в стаята при Изабел.

Изабел бе провесила краката си от леглото, а майка и седеше пред нея.

-Здравейте!- поздрави мама, усмихвайки се.

-Хей.- Изабел се усмихна, изправяйки се с помощта на майка си.

-Нека позная, опитваш се от 10 минути да станеш?- засмях се, хващайки ръката ѝ. Майка ѝ я пусна, отивайки при моята.

-Не точно. Сестрата казала на мама, че не било хубаво да стоя на едно място повече от 24 часа.- засмя се, правейки няколко крачки из стаята, подпирайки се на ръката ми.

-Не така бавно, принцесо. Не съм те чукал от три месеца до такава степен че да не можеш да ходиш. Така, че по-бързо.- Прошепнах в ухото ѝ. Бузите ѝ придобиха светло розов цвят, което ме накара да се усмихна самодоволно.

-Млъкни.- изсъска.- Мога и сама.- дръпна ръката си от ръката ми за да я освободи, но без успех.

-Не бързай толкова.- сплетох пръстите си с нейните.

Направи няколко крачки, спирайки пред малките 'креватчета', в които спяха малките сладури.

-Искаш ли помощ?- мама се приближи до нея, избутвайки ме.

-Не.- усмихна ѝ се, скръствайки ръце пред гърдите си.

-Брат ти и Лидия не могат да се оправят във вас сами.- засмя се, сядайки с Изабел на леглото.

-Представям си Алекс. Бяга наляво и надясно, псувайки и ядосвайки се.- Изабел се засмя, поставяйки главата си на рамото на мама.

-Не точно ама беше нещо такова.- засмя се.

-Искам вкъщи...- измрънка.

-Не ти го препоръчвам. Честно да ти кажа брат ти е ужасен и ако имах такъв брат до сега да съм го изхвърлила през прозореца на улицата.- засмя се, подпирайки главата си върху нейната.

-Живея с него в една къща. До сега 100 пъти да го бях направила.

-Имам чудесни новини.- майка ѝ влез в стаята.- След 2 дни ще можем да си ходим вкъщи.

-Супер.- Изабел въздъхна, подпирайки гърба си на възглавницата.

_____

Чу се плач последван от още един. Помислих че сънувам, но след секунда се усетих, че не съм вкъщи и станах от стола. В стаята цареше пълна тъмнина и се приближих до вратата за да светна лампата. Щом светнах светлините бях на косъм да изпищя, но секунда преди да го направя видях, че това бе Изабел.

По дяволите... Имам толкова плашеща приятелка....

-Не исках да те събудим.- премигна срещу светлината.

-Няма проблем.- усмихнах се. Взе малкото ревящо момиченце в ръцете си, сядайки на леглото.- Искаш ли помощ?

-Само я поддръж за момент.- взех детето от ръцете ѝ докато тя развържеше връзките на нощницата си. Намести се на леглото удобно и го взе отново.

_____

Часът бе около 4 посред нощ и бе малко трудно да остана все още буден. Изабел беше притворила очите си и беше почти заспала, а аз лежах до краката ѝ. В този момент милата сестра от по-рано днес влезе.

-Хей Изабел.- прошепна тихо, бутайки ръката ѝ.

-Хм...- Измрънка, отваряйки очите си.

-Съжалявам, че те събудих, но просто трябваше да проверя дали си ги нахранила.

-Да преди няма и час.

-Успя да се справиш, нали?

-Да. Мисля, че да.- усмихна ѝ се.

-Ако има нещо само ме повикай.

-Добре.

_____

-Не. Недей... Моля... Само не...- размърдах се, изправяйки се. Изабел имаше поредния кошмар. Бутнах ръката ѝ леко, събуждайки я.

-Из... Спокойно.- седнах на леглото до нея, посягайки да погаля бузата ѝ, но тя обви силно ръцете си около врата ми.- Шшт..-

потърках гърбът ѝ.

-Здравейте деца.- майка ѝ влезе в стаята.- Какво има?- приближи се към леглото.

-Нищо мамо. Просто кошмари. Нищо друго.- Изабел се отдръпна от прегръдката, облягайки гърба си на възглавницата зад нея.

-Отново?- майка ѝ хвана ръката ѝ.

-Да. Но спокойно.

-Само аз ли не знам какво става?- скръстих ръце.

-Спокойно. Не е нищо.- усмихна ми се.

-Мхм. И аз така казвам.

- Не наистина. Не е нищо важно.

-Добре.

-Как спа снощи?- попита майка ѝ обръщайки се към нея.

-Долу-горе добре. Събудих се към 3 и след това към 4 и половина или някъде там сестрата ме събуди.

-Браво на вас, че сте успели сами да изтраете без да се изнасилите в болницата.- засмя се.

-Мамо.- Изабел ахна, удряйки рамото ѝ, карайки майка си да де засмее още повече.

-Е какво не съм ли права?

-Мамо, млъкни...

-Сети се когато ми каза за първия си път на лагера...

-Мамооо....

-Кажиии...- пробва да я имитира, засмивайки се.

-Не знаех, че си казала на майка си.

-Вече знаеш.- намигна ми, целувайки устните ми.

-Много смела си станала. До преди няколко месеца не ме целуваше освен ако не сме само двамата.

-Ще става все по смела. След раждането всяка жена става все по смела и как да кажа... иска повече неща. Смисъл води по предизвикателен живот. Не в буквалния смисъл. Тоест ще иска да опитва нови неща и в половия си живот. Ако въобще успях да го обясня както трябва.

-Ако е било така при теб не значи, че и при мен ще е.

-Ъм... я си помисли пак.- погледнах към нея.

-Онзи път не се брои.

-О мисля, че се брои. Както и предния път на Коледа.

-Макс. Не. Не ми напомняй. Междудругото Алекс е взел ключа нарочно.

-Чакайте какво?- включи се майка ѝ, местейки поглед между мен и Изабел.

-А не, нищо.

- Не мисли, че не знам какво се случва в моя дом.

-О мамо, ти наистина не знаеш...- Изабел погледна първо към мен след това към майка си.

-И какво не знам?

- Да кажем... Лидия и Алекс. Палитрата ѝ със сенки знаеш ли как се счупи? Е така изведнъж ден преди Коледа?

-Това го знам.

-Предпочитам да не продължа...

-Е защо... тъкмо ми стана интересно... Не съм баща ти, не се притеснявай.- засмя се.- Отдавна не сме си говорили така.

-Точно за това не бих продължила разговора.

-О така ли? Нека да видим... Макс, ти няма ли да ми кажеш нещо...

- Какво искате да знаете. Ъ.. знаеш.

- Да започнем от Коледа?

-Макс, само да си посмял.- изсъска през стиснати зъби...

-О... имате предвид как я чуках в банята? Нищо специално.

-Иза...

-Спокойно. Тя имаше презервативи в шкафа.- засмях се.

-Поне сте били разумни като първия път.

-Тогава си беше друго. И по дяволите, Макс. Мълчи.

-Защо? Харесва ми да гледам колко червени стават бузите ти.

-Не е яко.

-Знам.

Следва продължение...

☆ Глава 59 ☆

Макс.

-Нещо друго интересно?- попита майка ѝ отново, гледайки към мен. Изабел ме срита, гледайки ме.

-О ъм.. Не знам. Нека любимата ти дъщеря да ти разкаже.- гледах към Изабел, която свъси вежди.

-Из?

-Няма какво да кажа.- притисна устните си една в друга.

-Сигурна ли си?- усмихна ѝ се.

-Да.

-Сега може ли аз да питам нещо?- включих се.

-Ъм.. зависи какво е.- засмя се.

-Какви са тези кошмари?

-Макс, не мисля, че е сега момента да я питаш.- започна майка ѝ.

-Просто... виж, може ли някой друг път да ти кажа?- постави ръката си върху моята.

-Добре.- въздъхнах.

-Не се сърди.- ощипа бузите ми.

-Не се сърдя. И по дяволите не ме дразни иначе ще кажа останалото на майка ти...

-Здравейте.- поздрави баща ѝ, влизайки.

-Здрасти, тате.- усмихна му се.

-Майка ти ме изпрати да ти донеса тези дрехи.- показа чантата в ръката си, преди да я остави до леглото и да седне на него.

-Благодаря.

-Също така каза и че днес ще те остави отново с Макс тук.

-Добре.

-Искаш ли нещо за ядене или въобще нещо?

-Ако може да ми вземеш още вода.

-Има още в шишето.- казах.

-О, добре. Тогава не искам нищо.- усмихна му се.

-Добре, мила. Тръгвам.- целуна челото ѝ, преди да каже 'Чао' и да излезе.

Изабел се изправи, провесвайки краката си през леглото.

-Искаш да станеш?

-Да. Спокойно, мога и сама. Ще се разходя в коридора. Омръзна ми да стоя тук.- усмихна се, изправяйки се.

-Както искаш. Аз ще съм тук.- усмихнах ѝ се. Изабел отвори вратата на стаята, излизайки в коридора.

Изабел:

Не вярвам да има по-щастлив човек на света от мен. Със сигурност има. Вървях по празния бял коридор с усмивка на лицето си. Стигнах малката тераска на няколко стаи разстояние от стаята, в която е Макс в момента.

Навън беше тъмно и бе около 22 часа. Подпрях се на дървения парапет, заглеждайки се в далечината. Светлината на сградите и

фаровете осветяваха целия град.

Някой постави ръка на рамото ми, което ме накара да поклатя глава за да се разсея за секунда от гледката. Обърнах се, виждайки една от сестрите в болницата.

-Добър вечер!- поздравих.

-Здравей, идвах в стаята за да ви прегледам преди изписването утре, но теб те нямаше и момчето ми каза, че си излязла.

-Излязох да се поразходя. Мразя да стоя на едно място.- засмях се.

-Да ти кажа честно, аз също.

-Мислих, че всички сестри сте свикнали да стоите на едно място.

-Нова съм тук. Преди три месеца завърших за сестра в болница и ме приеха тук.

-Това значи че сте на около 23.

-Ще ги навърша следващия месец.

-Супер.

-Не ми изглеждаш много възрастна за да имаш две деца. На колко си?

-Нямам 18. Просто нещата се случиха малко така неочаквано...

-Нека позная. Решила си да се забавляваш с гаджето?- засмя се, подпирайки се срещу мен.

-Не точно, но да.- засмях се.

-Нека се върнем в стаята. Не ти ли е студено тук?

-Не.

-Жените, които са били на този етаж през тези няколко месеца откакто съм тук, идват често точно тук. Особенно когато е вечер.

И сега разбирам защо.

-Защо?

-Когато лампите изгаснат в коридора и потъваш в тъмнината. Само светлината от колите и сградите се вижда и е красиво вечер.- усмихна се.

-И можеш да се разсееш за миг от всичко.

-Точно.- загледахме се в далечината в тишина.

-Нека да влезем вътре.- казахме едновременно, което ни накара да се засмеем.

-Хайде.- сложи ръката си на гърба ми, след което влязохме вътре.- Нека се запознаем както трябва. Аз съм Лина.- подаде ръката си към мен.

-Изабел.- здрависахме се, преди да тръгнем към стаята.

-Чувала съм за теб.

-Със сигурност.

-Ти си момичето, върху което падна лампата в мола.

-Да.

-И преди това се снимах с теб. Заради едно от децата. И ме има на общата снимка.- засмя се.

-Може и така да е. Имаше много хора и не се сещам дали си била там.

-Момичето, което беше с мен ми е племенница. Луда е по твоите видеа. Буквално не спира да ми говори за теб.- засмя се отново, отваряйки ми вратата.

-Познавам много такива хора.- засмях се, влизайки и тя след мен.

-О ти се върна.- Макс остави телефона си на шкафа.- Тъкмо

мислих да ти звъня.

-Заприказвах се с Лина.

-Кой?

-Мен.- тя вдигна ръката си, засмивайки се.

-О завързва нови приятелства със сестрите?- вдигна вежда, усмихвайки се.

-Не може ли?

-Не съм казал нищо такова.- вдигна ръцете си.

-Знам, аз просто питам.- седнах на леглото.

-Ъм.. разбира се, че може.

-Някой май ревнува, а?- Лина се включи, сядайки до мен.

-Не, нищо такова.

С Лина си говорихме, докато ми измери кръвното и нахраня Сам и Миа, преди да прегледа и тях. След това си разменихме телефоните и тя излезе.

-Не ти харесват запознанствата ми с нови хора, а?- облегнах се назад на възглавницата.

-Не съм казал нищо такова.

-Добре де. Не се сърди. Ела при мен.- прибрах краката си, към тялото си, правейки му място да седне до мен.

Седна до мен и аз обвих ръцете си около врата му.

-Знаеш, че те обичам, колкото и да те дразня, нали?- попитах, отдръпвайки се малко от него, допирайки устните ни за кратко.

-Аз те обичам повече.

Следва продължение…

☆ Глава 60 ☆

Неутрална гледна точка.

Родителите на Изабел и Макс тъкмо влизаха в болницата. Макс и Изабел седяха в стаята, Изабел сресвайки косата си, а Макс гледайки я с усмивка на лице.

Майката на Изабел почука на вратата, след което я отвори. Насочиха погледите си към нея след което се спогледаха.

-Имаш ли нужда от помощ?- попита майката на момичето.

-Не, мамо. Но все пак благодаря.- усмихна се към нея, прибирайки четката си за коса в чантата, поставена на леглото.

_____

-В много болници включително и нашата...- започна докторката, усмихвайки се.- ...новороденото трябва да се предаде на най-младия член на семейството, но тъй като най-малки тук са родителите, затова отиваме на най-възрастните. Ан, предполагам сте вие?

-О, не, не сме.- майката на Изабел се усмихна, посочвайки с глава към родителите на Макс.

Докторката се приближи към мястото на което бяха поставени Сам и Миа. Взе ги и ги подаде в ръцете на родителите на Макс. Сам се размърда в ръцете на майка му, започвайки да плаче, което накара всички да се засмеят.

Изабел се приближи към нея, взимайки го от ръцете ѝ, полюшвайки го наляво, надясно докато не спре да плаче.

-Аз когато ви казах, че тя ще е добра майка, вие къде бяхте? Ето

че бях права.- Вяра се усмихна, скръствайки ръце пред гърдите си.

-Никога не сме се съмнявали в уменията ти да предсказваш.- бащата на Изабел се усмихна, поставяйки ръка на рамото на дъщеря си.

-Последни документи за взимане от кабинета ми и сте свободни да си ходите.

-Искам да си взема довиждане с един човек, ако може разбира се.- Изабел се включи.

-Разбира се, върви.- Макс взе малкото човече от ръцете ѝ.

_____

След като си взеха довиждане, се качиха в колите, с които бяха дошли. Изабел бе седнала на задната седалка, гледайки нещо през прозореца, преди да усети ръката на майка си, която я накара да поклати глава и да се разсее от взирането си.

-Нещо не е наред?- попита, стискайки леко кракът на дъщеря си.

-Всичко е наред.- усмихна се, поглеждайки към огледалото за задно виждане, срещайки погледа на баща си.- Наистина.

-Добре.- въздъхна, разменяйки си поглед със съпругът си.

_____

-Сестричке...- Писъкът на Лидия се разнесе из цялата къща.

-По-тихо. Току-що я приспах...- Измрънка Алекс, слизайки надолу по стълбите, виждайки Изабел да прегръща Лидия.

-Спокойно.- Лидия завъртя очи.

-Аз ще ти кажа същото.- Изабел я погледна, засмивайки се.

Момичето се качи нагоре по стълбите, влизайки в стаята си, която вече не беше само нейна. Остави чантата с дрехите си пред

гардероба, връщайки се отново при родителите си.

-Какво има за ядене?- Изабел попита Лидия и Алекс.

-Ъм... мислех, че мама ще сготви нещо вкусно...- започна Алекс, но бе прекъснат от плач. Всички погледнаха към дивана на който бе седнала Изабел, но след това погледнаха към стълбите.- Заклевам се, че беше заспала.- Измрънка и стана от мястото си, но ръката на сестра му го спря.

Тя се изправи и мина покрай него, изкачвайки се по стълбите и влизайки в стаята му. Малката Лия лежеше на голямото легло в средата на стаята. Изабел постави коленете си на ръба на леглото, взимайки я в ръцете си.

Слезе с нея надолу по стълбите, влизайки при родителите си в хола. Седна до майка си, поставяйки детето на краката си.

-Казвам ви честно, че във вашата стая човек може да ослепее.

-Защо?- попита майка ѝ.

-Толкова е тъмно, а тук толкова светло.- подпря краката си на ръба на масата, хващайки ръцете на детето на краката ѝ.

-Лидия е виновна.- Алекс се засмя, сядайки до сестра си, която клатеше краката си леко наляво и надясно.

-Имам чувството че е гладна.

-Яде преди час.

-Мамо, някакво предположение?- Изабел се обърна към майка си, поглеждайки я за секунда.

-Брат ти беше същия като малък.

-Това причина ли е?- засмя се.

-Просто казвам.- вдигна ръцете си в защита.

-Онзи ден когато майката на Макс беше тук беше по същия

начин. Как се справи с нея не знам.- Лидия се усмихна към Изабел.

-Ето сега ще ти кажа как.- Майката на Изабел се изправи, взимайки детето от краката на дъщеря си.

Лидия се изправи, заставайки до нея. Постави главата на бебето на рамото на Лидия, докато корема му беше малко над гърдите ѝ. Постави ръцете и на гърба ѝ, а другата върху дупето му и ѝ каза да седне. Тя седна на дивана до тях, галейки гърба на малката Лия, докато шептеше нещо в ухото на Лидия.

_____

Изабел седеше в стаята си с притворени очи, хранейки Миа. Бе се унесла когато майка ѝ влезе в стаята. Тя взе детето от ръцете ѝ, поставяйки го в креватчето до леглото на Изабел. Оправи тениската на дъщеря си, завивайки я със завивката.

-Мамо?- постави ръката си върху тази на майка си, опитвайки се да отвори очи.

-Спокойно, аз съм.- тя се усмихна, сядайки накрая на леглото.

-Добре.- малка усмивка се намери на лицето ѝ, преди да се намести по-удобно.

-Ако имаш нужда от нещо просто ме извикай.- целуна челото ѝ преди да напусне стаята ѝ.

Следва продължение...

☆ Глава 61 ☆

Няколко седмици по-късно.

Макс.

Бях в час когато телефона ми извибрира в джоба. Извадих го, поглеждайки към учителката, която стана от мястото си и се обърна към дъската.

Отключих телефона си, отваряйки съобщението изпратено от майка ми.

И героите са уморени.
изпрати снимка

Отворих снимката и се усмихнах. Изабел бе легнала на единия край на леглото, а до нея бяха Сам и Миа, спейки.

Бела ме сръчка с лакът в реброто, което ме накара да изключа телефона си и да я погледна. Подаде тетрадката си към мен, показвайки ми написаното.

Не се усмихвай така. Има много очи, които знаят на какво се усмихваш и ако тоя дявол разбере ще те убие.

Свих веждите си към нея.

Тя извъртя очи и написа нещо на листа.

Говоря за телефона ти.

Кимнах. Тя дръпна тетрадката си отново.

Я покажи какво гледаш.

Отключих телефона си, поставяйки го на чина и го бутнах към

нея.

Тя хвърли поглед към учителката, след което взе телефона в ръцете си.

Сладки са.

Написа отново.

И после да не се усмихва човек...

_____

С Бела влязохме в къщата на Изабел, качвайки се в стаята ѝ. Изабел бе подпряла гърба си на стената, гледайки към телефона си.

-Боже мой, момиче. Не съм те виждала от седмици, а се виж само.- посочи я.- Изглеждаш така все едно не си родила близнаци.

-Това е усилен труд.- Изабел се засмя, оставяйки телефона си.

-Щом така му казваш.- засмях се, приближавайки се до креватчето на Миа, взимайки я в ръцете си.

-Винаги взимаш първо нея когато си тук.

- Не знам защо, ако това имаш предвид. Просто така ми идва.- вдигнах рамене, сядайки на леглото ѝ.

-Или просто...- започна Бела, но се спря щом я погледнах.

-Изабел, прибрах се.- чу се гласът на майка ѝ. Изабел се изправи от леглото, излизайки от стаята си.

-Недей да казваш нищо такова.- помолих.

-Добре, съжалявам.- седна пред мен на леглото.- Нека се запозная с дъщеричката ти.- взе я от ръцете ми.- Толкова е малка...

-И сладка.- довършиха двете с Изабел.

-Странни сте.- погледнах отново детето в ръцете на Бела.

Пухкавите бузи, които всеки иска да щипе, дългите мигли, шоколадово-кафявите очи, сладката усмивка, когато майка ѝ я целува по бузите. Макар и бебе е толкова сладка, с толкова еднакви черти, взети от майка ѝ.

-Макс, би ли ми помогнал с нещо?- попита Изабел, изваждайки ме от мислите ми.

-Да, разбира се.- усмихнах се към нея, изправяйки се.

-Би ли свалил кутията от там.- посочи кутията, която ми каза да кача върху гардероба онзи ден.

- Нали не искаше да я свалям, въпреки желанието ти?- засмях се, сваляйки кутията.

-Това е спешен случай.

-Мхм, щом казваш.

Беше събрала всичкото си любимо сладко в тази кутия и ме накара да я сложа върху гардероба ѝ за да не може да я стига.

-Наистина спешен случай е.

-И той е?- попита Бела.

- Няма дори и от гадния шоколад на мама.- тя се засмя, вдигайки капака на кутията.- Пък и ми е позволено.- вдигна рамене.

_____

Плач се разнесе из стаята.

-Из, 21 часа е.- майката на Изабел се появи в стаята.- Няма по верен часовник от гладното дете. Да знаеш.- засмя се.

Изабел се изправи, взимайки Сам в ръцете си. Седна на леглото, подпирайки гърба си на възглавницата.

Остави го на леглото докато свали сутиена си и се намести

удобно, след което отново го взе, намествайки го на краката си.

Наблюдавах малкото човече в ръцете ѝ, как бавно се успокоява след което се нахрани и заспа. Същото се повтори и с Миа, но при нея беше по-бавно и не рева толкова много.

-А най-накрая мама няма ли да седне да вечеря и тя?- попитах, помагайки ѝ като поставих малкото момиченце обратно в креватчето му.

-Най-накрая дойде и моя ред.- засмя се, ставайки.- Идваш ли?- обърна се към мен, повдигайки веждата си с усмивка.

-Идвам.- изправих се, тръгвайки след нея надолу по стълбите.

Лидия и Алекс седяха на дивана, гледайки телевизия, а родителите на Изабел в кухнята. Изабел влезе пред мен, отваряйки хладилника. От него си извади кутия с портокалов сок и наполовина изяден сандвич.

-Някой ми е напипал сандвича.- засмя се, оставяйки го на плота.

- Не бях аз.- баща ѝ вдигна ръцете си в защита.

-Нищо не съм казала. Има ли нещо нормално тук?- отвори отново хладилника.- Супер. Има от чудесната риба на мама.- извади я от хладилника, затваряйки вратата му с крак.

_____

-Утре би ли дошъл пак?- попита, минавайки с пръсти през косата ми.

-Разбира се.- усмихнах се.

Лежахме на леглото ѝ, преплели краката си заедно. Бях поставил глава на гърдите ѝ а ръцете ми бяха около тялото ѝ.

-Все пак знаеш, това ми е като втори дом.- засмях се.

Наистина го чувствах като такъв.

-Мисля, че прекалявам с искането на внимание от теб...- започна.

- Не мисли такива неща.

- Не, Макс. Наистина прекалявам. Всяка вечер си тук, тръгваш си по нощята. Дори не знам кога намираш време да учиш. А знаеш колко важни са изпитите ни тази година.

- Не ме мисли. Имам време.- Погледнах към нея.- Не се притеснявай.- усмихнах ѝ се.- Винаги намирам време за всичко. Не ме натоварваш нито нищо. Спокойно.

-Обичам те, Макс.

-Аз те обичам повече, Из.- докоснах устните ѝ за кратко.- Време е да си лягаш. Утре те чака поредния дълъг ден.

Следва продължение...

☆ Глава 62 ☆

Изабел:

-Макс.- извиках, опитвайки се да го събудя.

-Какво?- все още лежеше със затворени очи.

-Закъсняваш.

-Напротив не.

-Почти 9 е.

-И е събота.

-О, ъм.. съжалявам.- засмях се, сядайки върху краката му.

-Няма нищо. Твоя грешка.- засмя се.

-Аз съм виновна, добре.- скръстих ръце пред гърдите си.

-Не съм казал нищо такова.- изправи се, обвивайки ръцете си около мен, придърпвайки ме да легна върху него.- Какви са ти плановете за днес?

-Обичайните.- погледнах към него.- Учене и стоене вкъщи.

-Искаш ли да излезем някъде?

-Съжалявам, но...

-Не мисли това. Вече може да извеждаш Сам и Миа навън.

-Предполагам.

-Това значи ли да?

-Да.- засмях се.- Сега ако обичаш стой тук, а аз ще вляза да се изкъпя.- станах от него, взимайки си дрехи и влизох в банята.

Сам и Миа бяха най-страхотното нещо, което ми се е случвало. Две малки същества, които са толкова сладки, че да не може да оставиш намира. Доколкото се отнася до Макс, той отделя толкова много време от времето си за да е до мен. До нас. Което наистина оценявам. И му благодаря за което.

_____

-Изабел.- чух гласа на Лидия зад вратата.

-Влез.- извиках.

-Чувствам се като пощальона.- засмя се, влизайки. Постави двете бебешки шишета на шкафа до леглото ми, след което дойде до мен.- На къде така?

-На разходка.

-Ау...- бутна рамото ми, засмивайки се.

-Разходка. Нищо повече.

-Щом си казала. Искаш ли помощ?

-Не, благодаря.

-Добре. Тогава ще стоя и ще те гледам как се мъчиш.

-Стой.- прибрах косата си зад ухото, отваряйки шкафа. Извадих розовото и синьото боди от там и се върнах на леглото си.

Преместих Миа на леглото, обличайки я, след което направих същото и със Сам.

-А ти нама ли да облечеш нещо различно от пижама?- Лидия се засмя.

-И до себе си ще стигна.- засмях се.

-Та, какво ще облечеш.- изправи се от леглото ми, отваряйки

гардероба.

-Нещо обичайно.

- Да си ги нямаме такива. Аз избирам. Вече е лято няма дънки.

-Каза човека, който още излиза навън с пуловери.- засмях се, сядайки на леглото.

-Не е вярно. Е добре де, може би да. Няма значение.

-Та какво ще ми избереш да облека?

-Това.- посочи закачалката с червената пола и бялата тениска с червен надпис.- Заедно с белите маратонки до вратата.

-Добре.

-Съгласна си?

-Да.

-Познай кой успя да извади количката от гаража без да надраска колата на баща ти.- Макс влезе в стаята, засмивайки се.- Здрасти, Лидия.

-Нека позная. Не си ти.

-Точно в десятката.- засмя се, сядайки до мен.- Е какво правим сега?

-Обличам се и излизаме?

-Давай.

-Ще минем ли през вкъщи?- попита Макс, когато излязох от банята.

-Добре. Е, какво мислиш?

-Супер си.- усмихна се към мен.

-Значи. Часът е почти 11.- извадих чантата от гардероба.- трябва да взема тези шишета със себе си. Тази кърпа. И още нещо.- завъртях се, оглеждайки стаята.- Виждал ли си телефона ми?

-Зад теб.

-Благодаря.- усмихнах се, взимайки телефона и портмонето си, прибирайки ги в чантата.

-Готова?

-Да.- поставих чантата на рамото си, взимайки Сам в ръцете си. Макс направи същото с Миа, след което слязохме по стълбите.- Лид, аз излизам.

-Добре.- извика от горния етаж.

Макс излезе от вкъщи, оставяйки Миа в количката. Подадох му да подържи Сам, докато си обух маратонките. Излязох, заключвайки вратата. Наместих нещата си в количката, преди да оправя и дръжката.

-На къде сме?

-Първо до вкъщи.

-Добре.- поставих ръцете си на дръжката на количката, тръгвайки към къщата на Макс. Телефона ми иззвъня, което ме накара да го извадя от джоба на чантата си и да подам количката на Макс.

-Ало, мила?

-Да, мамо.

-Какво правиш?

-Излязохме с Макс на разходка. Защо?

-Просто питам. Само внимавай.

-Спокойно.- засмях се.

-Къде отивате?

-До тях и после ще отидем някъде.

-Ако има нещо звънни.

-Добре, мамо.- завъртях очи.

-Баща ти ще мине през магазина. Да попитам и теб. Трябва ли ти нещо?

-Мисля че не. Ако изникне нещо ще му звънна.

-Добре. Чао.

-Чао.- затворих телефона, прибирайки го в чантата.

_____

-Влизай, мама трябва да е вкъщи.

-Благодаря за помощта.- усмихнах му се, поставяйки целувка на бузата му. Бутнах количката навътре, влизайки в хола и седнах на дивана.

-Мамо, Изабел е тук.- чух гласа на Макс, преди да видя усмивката на майка му, която влизаше в хола.

-Как си, Из?- попита майка му, прегръщайки ме.

-Супер.

-Уморена ми изглеждаш. Или така ми се струва?

-Може би така ти се струва.- усмихнах се, облягайки се на дивана.

-Как е живота с две бебета вкъщи?- засмя се, сядайки до мен.

-Нормален. Е добре де. Почти нормален.- плача на Миа се разнесе из стаята. Станах от мястото си, взимайки я от количката.- Ей, маймунче. Не плачи.- поставих я на краката си щом седнах отново.

-Гладна?- погледнах към часовника си и кимнах. Разпасах тениската си, разкопчавайки сутиена си след което наместих Миа удобно в ръцете си.- Чудно ми е, че имаш още кърма за да ги кърмиш. Вече мина месец.

-Мама също каза това.

-А пробвала ли си да им даваш и мляко. Смисъл от това сухото?

-Да. В чантата нося точно такова.

-Опитай се да им даваш и от него. Със Макс беше около месец, няма и толкова кърменето, но наистина ме учудва.

-Ще опитам.- усмихнах ѝ се.

_____

-Какво ще хапнем?- попита Макс.

След може би час бъбрене в къщата му вече бяхме седнали навън в едно ресторантче в града.

-Искам пържени картофи и спагети.- усмихнах му се.

-Добре.- извика една от сервитьорите, казвайки ни поръчката.

-Я виж ти кой е буден и не плаче.- поставих ръката си в количката и Сам хвана пръста ми.

-Чудо викаш, а?

-Да.- засмях се.

-Изабел.- чух познатия глас на учителката ни по История или по-точно казано, класната ни.

-Добър ден.- усмихнах се, щом тя дойде до нас.

-Не съм те виждала от много дълго време.- прегърна ме, което ме накара да се изправя.- И изглеждаш чудесно.

-Благодаря.- седнах отново на стола си.

-Някой не пуска ръката ти.- засмя се, поглеждайки към мъничето в количката, което все още държеше пръста ми. Очите му шареха между мен и учителката ми.

-Така изглежда.

-Толкова са сладки. Пу да не им е урукки. Бих искала да разбера кога си свободна за да направиш изпитите си. Заради това, че беше на домашно обучение.

-Да ви кажа честно, не съм сигурна. Трябва да поговоря с майка ми и тогава. Все пак трябва да намерим дни, в които тя не е на работа.- усмихнах ѝ се.

-Макс, ще те помоля само да ѝ помогнеш с материала за матурите. Наистина много се притеснявам и разчитам на вас.

-Спокойно. Не се притеснявайте.- Макс се усмихна към нея и поръчката ни дойде.

-Трябва да тръгвам. Ще очаквам да ми звъннете. Доскоро.- усмихна се преди да тръгне.

_____

Бяхме в парка и стояхме на една от пейките. Макс изяви желание да се прави на фотограф, което наистина ме изненада. Телефона ми иззвъня отново, което ме накара да извъртя очи и да го вдигна.

-Кажи мамо?

-Ако имаш пари в себе си мини през зоологическият магазин и вземи храна за Лиса.

-Добре. Може би след 30 минути ще съм вкъщи.

-Добре. Ако искаш мога да се обадя на родителите на Макс да дойдат на вечеря вкъщи.

-Изчакай.- отдръпнах телефона от ухото си.- Искаш ли довечера да дойдете на вечеря вкъщи?

-Защо не.- вдигна рамене.

-Добре, обади се.

-Ще ви чакам да се приберете. Чао

-Чао.- затворих.

_____

-Прибрах се.- извиках от вратата.

-Разбрахме.- отговора на Алекс ме накара да завъртя очи. Бутнах количката влизайки в хола. Радвам се, че коридора е широк.

-Здравей, сис.- Натали ме поздрави, прегръщайки ме.

-Хей, Нат.- седнах до нея на дивана.

-Как си? Къде така си ходила?

-Супер съм. На разходка.

-С гаджето, а?- Джъстин се включи в разговора ни.

-Мхм.- изправих се, взимайки чантата си от количката.

-Лид. Твой ред е с миенето на шишетата.- извиках.

-Остави ги в мивката. След малко.

-Само по-тихо викайте. Всички ви чуват.- татко направи забележка за пореден път.

-Мамо, видях класната. Кога ще можеш да си вземеш отпуска за около седмица?

-Защо?

-Трябва да си направя изпитите.

-О, ами може би следващата или по следващата седмица. Зависи кога искаш. Няма значение за мен.

-Ще помисля и ще ти кажа.

-Нещо друго интересно?- Натали дръпна ръката ми за да седна до нея.

-Мисля че не.

-Някой иска ли кафе?- попита мама. Всички кимнаха.

-Аз ще донеса. Не се притеснявай.- Изправих се отново, отивайки в кухнята.

Сипах кафе в чашите, носейки го обратно в хола.

-Качвам се в стаята си. Ще се върна след малко.

Взех Сам и Миа от количката и тръгнах нагоре по стълбите. Поставих ги в кроватчетата им и бях готова да сляза обратно долу, когато малката ръчичка на Миа хвана моята. Или по точно се опита да я хване. Усмихнах се, взимайки я обратно в ръцете ми.

-Маймунке, сега ти ли няма да ме пускаш?- засмях се, намествайки я в ръцете си.- Нека слезем при баба и дядо долу.- отворих вратата на стаята си, слизайки надолу по стълбите. Пробвах да измъкна пръстите си от ръчичката ѝ, но осъзнах, че това е лоша идея и се отказах.

-Някой не иска да те пуска?- мама се засмя щом ме видя да слизам по стълбите.

-Мхм.- седнах обратно на дивана при Натали.

- Да се дръпна ли да я оставиш на дивана или...?

-Спокойно, стой.- поставих косата си зад ухото.

-Нещо да се похвалиш?

-Не.- върнах погледа си към мъничето, лежащо на краката ми.

-Добре...- мама въздъхна и се върна към разговора си с татко и

Джъстин.

Следва продължение…

☆ Глава 63 ☆

Изабел:

-Не въздишай, мамо. Нищо не се е случвало. Не крия нищо в момента.- вдигнах погледа си към нея.

-Просто понякога ме притесняваш.

-Не се притеснявай няма за какво.- усмихнах ѝ се.

-Добре, но...

-Е Изабел, как е?- Джъстин прекъсна мама, сядайки до Натали.

-Супер.

-Ъм... може ли да я подържа?- посочи с поглед към Миа, което накара всички да се засмеят на притеснеността му.

-Да.- Джъстин се изненада от отговора ми след което се премести на мястото на Натали. Подадох му малкото човече, което започна да шари с очи по лицето му.- Успокой се, не е толкова страшно.- докоснах рамото му.

-Аз съм спокоен.

-Щом така казваш. Отивам да се преоблека. Сега се връщам.

Станах от мястото си, качвайки се нагоре по стълбите. Влязох в стаята си, изваждайки си къси панталони и тениска. Вързах косата си и се преоблякох. Хвърлих поглед към спящото човече и слязох долу. Взех храната на Лиса от количката, оставяйки я в кухнята, след което седнах на дивана до Джъстин. Очите на Миа попаднаха към мен и протегна ръцете си. Джъстин не отдели поглед от действията ѝ.

Очаквах плача на Миа да се разнесе в стаята, но се чу от горния етаж. С мама се спогледахме преди да се засмеем.

Тъкмо щях да стана когато мама посочи с ръка да седна обратно. Тя се изправи, минавайки покрай татко и качвайки се нагоре по стълбите. След минута се върна носейки в ръцете си спящото до преди малко човече. Тя седна от другата ми страна, подавайки ми го.

-Маймунче. Шшшшт... спокойно.- поставих главичката му на рамото си, галейки гърба му.

-Обичаш бебетата и можеш да се оправяш с тях. Как става това?- попита Алекс, карайки ме да се засмея.

-Не знам. Просто мога.

-Искаш ли нещо за пиене?- попита мама.

-Не. Искам нещо за ядене. Ще отида да си намеря нещо. Джъстин, само да си я разревал, ще те убия. Казвам ти го честно.

-В момента нищо не ти правя ти ми викаш. Не е никак честно.

-Щом казваш.

-Дай ми да го държа ако искаш.- мама постави ръката си на коляното ми.

-Не се притеснявай.- усмихнах ѝ се, изправяйки се.

Влязох в кухнята, отваряйки хладилника. Извадих палачинките, които Алекс и Лидия бяха направили днес и буркана с нутела. Стоплих си палачинките и седнах на стола. Тъкмо намазах палачинката и бях готова да отхапя от нея се чу отварянето на входната врата, а след това и стъпки към кухнята.

Видях погледа на майката на Макс през вратата преди да влезе при мен.

-Здравей, Из.- усмихна се, прегръщайки ме.- Гледате се с малкия, а?- засмя се.

-А, просто малко се разревахме и се носим насам натам.- засмях се.

-Забравила си си телефона в Макс. Реших, че ще ти потрябва.- извади телефона ми от джоба си, подавайки го към мен.

-Дори не бях забелязала, че не е в мен. Благодаря.- усмихнах и се.

-Искаш ли да го подържа докато се нахраниш?

-Няма проблем. Не ми пречи.

-Нахрани се спокойно.- взе Сам от рамото ми, намествайки го на нейното.

Усмихнах ѝ се, връщайки се към храната си от преди малко. По най-бързия начин се нахраних, измивайки чинията си, поставяйки я в сушилнята. Прибрах всичко от плота, изчиствайки ръцете си в кърпата. Взех отново Сам в ръцете си, усмихвайки се.

- Ще дойдете на вечеря довечера, нали?

-Да. Със сигурност. Трябва да тръгвам.

-Съжалявам че ти отнех от времето.

-За теб винаги.- ощипа бузите ми.- Сега наистина тръгвам. -засмя се.- До довечера.

_____

-Хей, Из.- гласа на Макс се чу в стаята ми, след което и затварянето на вратата.

-Хей.- надигнах главата си от леглото, поглеждайки към него.

-Какво има?- седна на ръба на леглото ми, поставяйки ръката си на гърба ми.

-Просто съм уморена.- усмихнах му се.

-Искаш ли масаж?- попита, движейки ръката си по гърба ми.

-Няма да откажа.- засмях се.

-Надигни се.- хвана ръбът на тениската ми, издърпвайки я през главата ми.

Легнах обратно и Макс седна на краката ми, стараейки се да не се отпуска. Поставих ръцете си под главата си, отпускайки се. Макс задвижи ръцете си по гърба ми, стискайки на места. Тих стон се изплъзна от устните ми.

-Принцесо, признавам си. Бих те изчукал точно сега...-прошепна в ухото ми, минавайки с ръка през закопчалката на сутиена ми.

-Никой не ти е забранил.- вдигнах рамене.

-Родителите ти са в стаята под тази. Както и моите, така че не мисля, че ще е добра идея.

-Аз не съм на това мнение.- надигнах се леко, сливайки устните ни в целувка.

-Нека ти довърша масажа.- прошепна в целувката. Измрънках, лягайки отново на леглото.

Макс се усмихна, минавайки няколко пъти с ръцете си през гърба ми. При поредното минаване с ръцете си през гърба ми ръцете му откопчаха сутиена ми и презрамките му се спуснаха по ръцете ми.

-Не знам защо, но винаги когато си вкъщи ключа го няма на вратата.- засмях се, гледайки към вратата.

-Брат ти е виновен на 100 процента.- засмя се, поставяйки няколко целувки по гърба ми.

-Напротив. Този път съм аз.- засмях се.

Пъхна ръцете си под тялото ми, обхващайки гърдите ми с ръцете си. Стисна ги, целувайки врата ми.

-Изабел.- гласа на Лидия се чу от другия край на вратата. Макс се изправи, поставяйки отново ръцете си на гърбът ми. Лидия почука на вратата, след което влезе.

-Кажи, Лид.- усмихнах ѝ се.

-О ъм... тези шишета са за твоята стая. Това хапче трябва да го изпиеш ти. Ето ти и студената вода, която пожела.

-Благодаря.

-Не забравяй да го изпиеш. Важно е.

-Сега ще го изпия, спокойно.

-Добре.- завъртя се, минавайки през вратата.- Няма да се качат горе, спокойно.- затвори вратата след себе си, карайки мен и Макс да се спогледаме.

-Е това е плюс.- завъртя ме към себе си, сядайки отново на краката ми, сливайки устните ни.- Мразя когато съм около теб и не ми даваш да те целувам.- прошепна, премествайки устните си на врата ми.

-Ни...- започнах.

-Няма да говорим за това.- изсъска, обхващайки с устни едното ми зърно. Изстенах.

Щом отдели достатъчно внимание на гърдите ми, се върна поставяйки целувка на устните ми. Той стана да съблече дрехите си, а аз отидох до банята. Отворих шкафа, изваждайки от него малкото пакетче с презерватив. Върнах се обратно, подавайки му го.

Той се усмихна, бутайки ме да легна обратно. Отвърза връзките на късите ми панталони, целувайки устните ми. Усмихна се в целувката, сваляйки ги заедно с бикините ми.

-Само няма да викаш, да кряскаш и ще го караш тихата. По тихи звуци.- постави кратка целувка на устните ми, слагайки презерватива на мястото му.

-Мама знае. Заради теб. Така че какво толкова.- вдигнах рамене.

-Но баща ти не знае.- постави последна целувка върху устните ми преди да сложи ръката си върху тях и да влезе в мен. Изскимтях и захапа устната си, докато ръката му беше още пред нея.

За секунда погледна в очите ми, премествайки ръката си от устните ми, хващайки моите.

Започна да се движи бавно, след което забърза постепенно. Ръцете ни бяха сплетени, устните и телата ни допрени едно до друго.

-Макс...- измърморих, захапвайки долната си устна. Той се усмихна, продължавайки да се тласка в мен.

Плача на Миа се чу в стаята. Погледнах към Макс, който тъкмо въртеше очите си.

-Както каза, да го караме тихата.- засмях се. Макс излезе от мен, оставяйки ме да се изправя от леглото.- Не се сърди. Бебе е.- поставих кратка целувка върху устните му преди да взема и облека дрехите си. Макс направи същото, влизайки в банята ми.

Засмях се, взимайки Миа в ръцете си. Поставих разпиляната коса зад ухото си, поставяйки я на рамото ми.

-Аз ще сляза долу.- извиках за да може Макс да ме чуе. Отворих вратата на стаята си, излизайки.

Тъкмо да тръгна надолу по стълбите когато чух името си. Седнах на най-горното стъпало на стълбите, притискайки детето в ръцете ми плътно до мен, клатейки тялото си наляво-надясно.

-Изабел се отнася наистина добре. Не само към хората, но и към децата. Това е причината да може да се разбира с бебетата.- гласа на мама се чу.

-Но не виждаш ли как се отнася с Миа, а със Сам съвсем различно?

-Да, но не само тя. До някаква степен всички се отнасят така, но гледаме да не го правим. Смисъл гледаме да не го правим просто така се получава.

-Нали знаеш, че е трудно да отгледаш дете, което не е на човек, с когото си свикнал постоянно и на човек, който не е около теб и не ти помага изобщо.

-Макс се опитва да замени това. Постоянно я глези с всичко. Буквална със всичко.- Лидия се засмя.

-Имам предчувствие, че му се получава добре.- майката на Макс се засмя, карайки ме да се усмихна.

-Мисля да се кача да ги извикам да вечерят. Пък и чух че Миа плаче, така че ще се кача.

-Аз ще ги извикам.- гласа на Лидия се чу и след секунда я видях да излиза от кухнята.- Сериозно ли подслушваш?- засмя се, качвайки се и сядайки до мен.

-Не. Просто седя.

-Аз си мислих, че още си в стаята си... и да... и затова не пуснах майка ти.

-Ъм не. Промяна в плановете.- засмях се.

-Ела да вечеряш.- постави ръката си на коляното ми.

-Само да извикам Макс.

-Който е..?

-В банята.

-Ех тези деца... от малки развалят всичко...- Лидия се засмя след което се изправи, подавайки ръката си към мен.- Ще бъда долу. Ако искаш нещо. Всички сме долу.

-Добре.- хванах ръката ѝ, изправяйки се. Качих се в стаята си, почуквайки на вратата на банята.- Макс, викат ни да вечеряме.

Идваш ли?

-Секунда.- чу се пускането на водата и след секунда вратата се отвори.- Хайде.- посочи с ръце напред, усмихвайки се.

Слязохме долу, влизайки в кухнята. Мама и майката на Макс бяха седнали и си говореха, а татко и бащата на Макс бяха в хола.

-Окъсняхте с вечерята. Сядайте.

-Из, изпи ли си хапчето?

-Да. Мисля че да.- не, изобщо.- Ще се кача да проверя дали го изпих, но мисля че го направих.

-Дай ми я и отиди като не си сигурна.- Лидия посегна към Миа, но плача ѝ отново я накара да отдръпне ръцете си.- Храни ли я?

-Преди няма и час.

-Това са количките.- майката на Макс се включи, сядайки до мен.- Всяко бебе от началото на втория месец до около 4-5 ги има. Не е нищо страшно. Само няма да спиш няколко месеца вечер.- засмя се.- Но си има и начини как да се справиш с тях. Единият начин е чрез лекарства. Което си е най успешния, но тъй като нямаме в момента нищо такова. Ела с мен за да ти покажа какво трябва да направиш.

-Топлата кърпа?- попита мама, гледайки към нея.

-Не. Ела с мен да изгоним мъжете от хола.- изправи се от стола, тръгвайки пред мен. Макс сви веждите си към мен, но аз вдигнах рамене, казвайки му, че не знам какво се случва.

Влязохме с майка му в хола и татко и бащата на Макс излязоха от там. Миа все още продължаваше да плаче на рамото ми, което никак не ми харесваше. Седнах на дивана и тя взе Миа от ръцете ми.

-Гледай сега.- отдръпна се малко назад поставяйки я да легне по коремче на дивана. Крачетата ѝ бяха сгънати в коляно и

притискаха коремчето ѝ докато ръцете ѝ бяха до главичката ѝ.

-И сега?

-Започваш да масажираш кръстчето и като цяло гърба ѝ, но внимателно. Няма да го правиш така както майка ти правеше с теб в болницата.

-О това болеше, но облекчаваше всички други болки.- засмях се.

-Да, защото всичко друго те болеше и не усещаше колко силно натискаше кръста ти. И го правеше само защото нямаше друго какво. Защото знаеше, че нямаше друг начин да мине болката, но да се върнем на другото. Масажираш леко кръстчето, а ако това не помогна около пъпа или както майка ти каза с топлата кърпа. Слагаш кърпа за няколко минути в микровълновата докато се постопли и после я слагаш на коремчето.

-Това звучи все едно трябва да го правя на себе си и съм в цикъл.- засмях се.

-Мислех, че никой не го прави това вече.

-Ем аз съм от тези хора. Не обичам да пия лекарства.- вдигнах рамене.

-Не си изпила хапчето, нали?

-Забравих. Просто бях задрямала и Миа се разплака и забравих.

-Хапчето беше от части за количките и достига до бебето чрез кърмата. Затова беше важно.

-Салта ли ще я учите да прави?- татко влезе в хола, карайки мен и леля Вяра да се спогледаме и засмеем.

-Не. Но и да ти обясним ти няма да разбереш затова по-добре да не го правим.

-Все още е будна може ли да я взема?- попита.

-Щом имаш толкова мерак направи го.- засмях се. Татко се

приближи, взимайки я от дивана и поставяйки я да лежи в ръцете му.- А късно ли е ако го изпия сега?

-Не. Отивай и след това ела да вечеряш. Баща ти е голям мераклия да гледа внучето си.- засмя се.

-След 5 минути ще се откаже.- изправих се от дивана.

-Чувам ви. И двете.

-И ние знаем това.- завъртях се, изкачвайки се нагоре по стълбите. Влязох в стаята си, взимайки шишето с водата поставено на шкафчето и хапчето.

_____

Вечеряхме и сега седях почти легнала на дивана. Макс беше от едната ми страна, а Алекс от другата. Сам лежеше с глава на гърдите ми, а Миа беше в Макс. Двете деца бяха все още будни, а ние гледахме филм. Ръката на Макс беше хванала моята, а ръцете на Сам и Миа бяха подрени една до друга.

Усмихнах се, поставяйки целувка на главичката на Сам, не осъзнавайки че Макс прави същото в същия момент.

-Макс и Изабел биха изглеждали повече като брат и сестра отколкото Изабел и Алекс.- промърмори бащата на Макс щом започнаха поредните реклами.

-Със сигурност.- съгласи се мама.

-Защо?- попитахме заедно с Макс, споглеждайки се.

-През цялото време откакто седим тук. Правят едно и също нещо без да се осъзнават. Докато Алекс яде пуканки и нищо друго.

-Ан, сигурна ли си, че не си объркала нещо в родилното? Да си взела друго дете?- татко се засмя, поглеждайки я.

-Не мисля. Нямаше как да объркам вечно ревящото бебе.- засмя се.

-Говориш за него нали?- попитах, сочейки към Алекс.

-Не, тя говори за теб.- Алекс се изправи, подпирайки гърба си на облегалката на дивана.

-Говори за Алекс, спокойно.- майката на Макс се засмя, намествайки се по-удобно.

-Шшшт. Тихо малко. Филма започва.- Алекс посочи към екрана на телевизора, взимайки си за пореден път от пуканките.

_____

-Из... събуди се.- чух шепота на Макс в ухото си.

-Ммм?- отворих бавно очите си, готова да се изправя.

-Качи се да поспиш в стаята си. И без друго всички спят тук.

-А къде е Сам?

-Качих ги горе. Не се тревожи.

Изправих се от дивана, поглеждайки към спящите хора около мен. Мама и татко спяха гушнат до дивана, също като майката и бащата на Макс. Лидия и Алекс ги нямаше, но явно се бяха качили горе.

-Вземи и ги завий с нещо. Тук е хладно.- потърках ръката си.- Аз се качвам горе.- усмихнах му се, минавайки покрай него. Изкачих стълбите, минавайки покрай леко открехнатата врата на стаята на Алекс и Лидия.

-Из, може ли да загасиш лампата?- чух гласа на Лидия от стаята. Приближих се до вратата и я видях седнала на леглото, държейки Лия в ръцете си, хранейки я.

-Разбира се.- натиснах ключа на лампата.- Лека нощ.- усмихнах ѝ се.

-Лека.- дръпнах вратата, влизайки в стаята срещу тази.

Съблякох дрехите си, обличайки пижамата си, лягайки на леглото. След секунди Макс също дойде и затвори вратата след себе си. Съблече дрехите си, лягайки до мен.

-Приятни сънища, принцесо.- прегърна ме, целувайки челото ми.

-Лека нощ.

Умората бе по-силна и скоро пребори цялото ми тяло.

Следва продължение...

☆ Глава 64 ☆

Месец по-късно.

Макс.

Влязох в къщата на Изабел и се насочих към горния етаж. Отворих бавно вратата на стаята ѝ, влизайки в нея.

Изабел бе седнала на земята, поставила главата си на леглото и подпираше Сам и Миа с ръцете си. Личеше си, че спи по равномерното и дишане.

Затворих вратата, приближавайки се към нея. В стаята ѝ имаше сигурно 35˚ и беше адски горещо. Прозореца беше отворен, но въздуха, който влизаше през него беше горещ.

Преместих Сам и Миа в кравatчетата им, след което затворих прозореца и пуснах климатика. Изабел се размърда при шума след което се събуди.

-Макс?- изправи се, потърквайки очите си.

-Поспи, аз съм тук.- усмихнах ѝ се, наблюдавайки я как се изправя от земята и ляга на леглото си.

_____

-Лид, може ли помощ?- попитах.

-Разбира се, кажи.- влезе в кухнята където бях и аз.

-Как мога да напълня шишето с мляко? Смисъл как да...

-Просто кажи да ти направя мляко и готово.- тя се засмя, минавайки от другата страна на плота.

Наблюдавах я как поставя две лъжички мляко на прах, след което пълни шишето догоре с вода. Затвори го и го разклати. Направи същото с другото шише и ми ги подаде.

-Благодаря!- усмихнах ѝ се, взимайки шишетата и излизайки от кухнята.

-Изабел?- попита излизайки след мен.

-Спи.

-О... добре.- изкачи стълбите, влизайки в стаята си. Направих същото, влизайки в стаята на Изабел.

Взех Сам от леглото както и едното шише и му дадох да яде. Изабел се събуди, усмихвайки се към мен.

-Искаш ли нещо?- попитах я.

-Не, благодаря.- изправи се, сядайки на леглото.- А ти искаш ли помощ?

-Не.- засмях се.

-Ще вляза да се изкъпя докато си тук.- изправи се, целувайки бузата ми.

Взе си дрехи и влезе в банята.

_____

-Искаш ли да идем до вкъщи?- попитах, слизайки с Изабел надолу по стълбите.

-Трябва да отида до училище.

-Защо?

-Да видя какви оценки имам от изпитите и да си взема дипломата.- седна на дивана в хола.

-И аз трябва да взема моята. Бях на почивка.- засмях се.

-Точно. Виждам, че нещо искаш да се грижиш за децата, вземи ги преоблечи.- намръщих се.- Шегувам се. Аз ще ти помогна.

-Добре.- засмях се. Изабел стана и се качи нагоре по стълбите към стаята си, а аз я последвах.

Седнах на леглото докато тя ровеше в шкафа с дрехите. Извади ярко розова рокличка и ми я подаде както и Миа.

-Вярвам, че можеш да се справиш с това.- засмя се.- Няма да те карам да обличаш панталончето и тениската на Сам.- засмя се отново.

Кимнах и съблякох внимателно бодито на Миа, след което я облякох. Изабел направи същото, оставяйки ги на леглото си.

Отвори гардероба си, изваждайки си дрехи, които да облече. Влезе в банята и след минути излезе. Бе облечена с къси панталони и тениска. Среса косата си и прибра нещата си в чантата.

-Готова ли си?- попитах, а тя кимна.- Тръгваме ли?- отново кимна. Взе Сам и Миа в ръцете си, а чантата си я даде на мен.

Слязохме по стълбите и влязохме в гаража, от където трябваше да вземем количката. Постави децата в нея и отвори вратата на гаража. Дръпнах количката и излязох, а тя затвори. Върна се вътре, обувайки маратонките си.

_____

-Отвън ли ще изчакаш?- попита, поглеждайки към стълбите пред училище.

-Ще вляза на хладно във входа.

-Добре.- бутнах количката по рампата, влизайки в сградата на училището.

-Влез първо ти. После ще вляза и аз.- тя кимна и се насочи нагоре по стълбите. Седнах на пейката до чешмичката за вода, изваждайки телефона си.

Изабел.

-Добър ден!- поздравих, влизайки в дирекцията.

-Здравей, Изабел.- усмихна се към мен.

-Тук съм за да взема дипломата си и да разбера какви оценки имам от изпитите си.

-В учителската трябва да са. Ела с мен.- изправи се от стола си, тръгвайки към вратата. Последвах я.

-Добър ден!- поздравих учителите, които бяха в учителската стая. Директорката се разрови в един шкаф.

-Много съм доволна от резултатите ти, Изабел.- започна учителката по български, но звъна на телефона ми я прекъсна.

-Извинете, но може ли да вдигна? Спешно е.

-Разбира се.- усмихна се. Излязох пред вратата и плъзнат пръст по екрана, поставяйки телефона си до ухото.

-Как мога да укротя плачещо *бебе?- въпроса на Макс ме накара да се засмея.- Не се смей, сериозен съм.*

-Просто ми я доведи.- засмях се отново.

-Слез и я вземи.

-Моля те.

-Добре.

Затворих, прибирайки телефона си в джоба. Слязох няколко стъпала надолу и взех Миа от ръцете на Макс.

-Шшш... мама е тук.- притиснах главичката ѝ към врата си, полюшвайки я наляво и надясно. Макс слезе долу отново, а аз се изкачих на горния етаж. Уверих се, че Миа се е успокоила достатъчно и влязох в стаята.- Та какво казвахте.

-Имаме си компания.- засмя се.- Казвах, че много съм доволна от

резултатите ти.

-Какви са те?

-Не си ли ги проверявала?

-Не съм. Бележката ми остана в къщата на братовчедка ми, а нея я няма.

-Значи очакваш изненади?

-Да.- засмях се. Миа се размърда, което ме накара да я отдръпна от тялото си. Усмихнах се щом не се разплака и посегна с ръце към косата ми.

-Така... намерих дипломата ти. Както и свидетелството за професионално завършени бизнес услуги.

-Ъм... това ще рече?

-5-те години, в които учихте бизнес. Получаваш свидетелство за подготовката.

-Супер.- поставих косата си зад ухото, докато Миа си играеше с тази от другата страна.

-Надявам си да си доволна от успехите си.- подаде дипломата към мен. Отворих я и погледа ми се насочи към резултатите ми от матурата.

-Български език и литература 99 точки. Математика... о боже мой.- изписках.- 91 точки.

-Трябва да попълниш и подпишеш някой документи.

-Разбира се.

-Ела с мен.- излязохме от учителската и влязохме обратно в дирекцията.- Изчакай момент, само малката да не се стресне от принтера.- засмя се.

Разрови нещо на компютъра си, след което го принтира и

провери дали всичко е тук.

-Знаеш да четеш, предполагам ще се оправиш.- засмя се.

-Бихте ли я подържели?

-Разбира се.- усмихнах се към нея, подавайки ѝ Миа.

-Благодаря.- върнах погледа си и попълних нужните неща. Подписах се в книгата с отличниците и взех Миа обратно в ръцете си.

-Честито за успешното завършване въпреки трудностите. С две деца вкъщи не вярвам да е лесно да се учи. Единственото момиче, което е взело два класа на веднъж в това училище и успешно завършва края на 12 клас. Беше ми много приятно да имам ученичка като теб. Благодаря, че избра точно това училище. Надявам се да си получила всичко, което си очаквала от нас. Пожелавам ти много радости и успехи за напред. И доколкото разбрах скоро може да си ни колежка. Така де след 5 години.

-Първо ще се фокусирам върху отглеждането на Сам и Миа, двете прекрасни слънчица. А след това ще реша какво да уча. Надявам се да се освободи някое място в това училище след 5 години.

-Места има колкото искаш. Много от учителите са пред пенсия.

-Значи ще ми се получи да започна да работя за начало тук.

-Със сигурност. Отново ти благодаря. Ще се виждаме и за напред.- прегърна ме, усмихвайки се.- Няма да плачеш. Макар и да напускаш това училище всички ще те помнят като пълната отличничката на випуска и момичето, което помагаше на всички за всичко.

-Аз също ви благодаря, че не се отказахте с преподаването на нашия клас и с уроците, които давахте. И въпреки, че се инатих вие не се отказахте. Такива учители и директори като вас са за пример.

-Благодаря за милите думи.- усмихна се.- В мен е и дипломата на Макс. Тук ли е? Чакай, какво ли питам.- засмя се.

-Да, долу е. Ще го извикам.

-Добре. Довиждане, Изабел. Ще се виждаме и след като напуснеш това училище.- усмихна се, а очите ми се напълниха със сълзи.

-Довиждане.

Отворих вратата и излязох. Слязох надолу по стълбите и намерих Макс да стои на пейката във фоайето.

-Качи се горе.- той погледна към мен и стана от мястото, на което стоеше. Изкачи стълбите, а аз седнах на мястото му.

Ще ми липсват всички хора тук...

Следва продължение...

Minka_Curkvata все още е 7.7. и седмицата не е свършила. 😶

Едно прекрасно съкровище от Дисни си отиде. Всеки, който е израснал с този канал знае кой е Камерън Бойс и коя е Джеси. Никога няма да забравя този любов, която имаше към нея и към коалата Кени. Един ангел се качи на небето, а милиони дяволи стоят на Земята...
~♡ Rest in peace Cameron Boys ♡~

☆ Глава 65 ☆

Няколко месеца по-късно.

Макс.

Лежах на леглото на Изабел и тъкмо се бях събудил. Чуваха се детски смехове из цялата къща. Станах от леглото, обувайки дънките си и обличайки тениската си.

Слязох надолу по стълбите, търкайки очите си. Къщата беше обезопасена от всякъде откакто Сам, Миа и Лия започнаха да пълзят.

И ето ги и тях. Всеки от тях държи найлонова торбичка и шуми, докато се смее. Изабел бе легнала на пода в хола или по точно казано в момента, стаята за игра. Лиса обикаляше около тях и се опитваше да хване торбичката на някое от децата.

-Добро утро!- поздравих, усмихвайки се.

-Добро утро!- Изабел се усмихна, поглеждайки към мен, след което вдигна погледа си към тавана.

Краката и бяха подпрени на дивана и тя лежеше на земята. Беше облечена с къси гащи и потник, които ѝ служеха за пижама, косата и стърчеше от всякъде.

-Ако искаш отиди се преоблечи. Аз ще остана тук.

-Така ми е удобно.- не отдели поглед от тавана.

-Нещо случайно да има?

-Не.

Станах от дивана, сядайки на пода при децата. Миа ме видя и

спря да шумоли с торбичката в ръцете си и пропълзя до мен. Усмихнах се, взимайки я в ръцете си.

Тя ме прегърна и седна в скута ми.

-Отиди при мама.- посочих с пръст Изабел на където Миа погледна.

Пуснах я на земята, а тя продължи да пълзи към Изабел. Усмихнах се щом седна до нея и започна да си играе с косата ѝ. Изабел погледна към мен и ми прати заплашителен поглед. Върна погледа си към Миа и ѝ се усмихна, премествайки я на корема си.

Лятото прекарахме на плажа почти всеки ден и в къщата, колкото и да се чисти все още може да се намери пясък. И ето го почти Декември. Сам и Миа вече на 7 месеца. Къщата постоянно е огласена от детски звуци.

-Лиса.- Изабел извика към кучето, което бе захапало торбичката в ръцете на Лия.

-Спокойно, Из.- хванах кучето, издърпвайки го към себе си. То се завъртя и легна пред краката ми.

-Бягай при тате.- Изабел се изправи от земята и пусна Миа да пълзи към мен.

-Из, сигурна ли си, че си добре?

-На 100 процента.- засмя се.- Отивам за малко горе. Наглеждай ги.

-Спокойно.- завъртя се, тръгвайки нагоре към стаята си. Взех Миа в ръцете си и я поставих в скута си.

Сам се приближи до мен и беше на косъм да падне на пода, когато падна върху Лиса. Засмях се и оставих Миа до него. Лия се приближи до тях и вече си играеха с кучето. Оставих ги и станах от пода. Седнах на дивана, наблюдавайки ги отстрани.

-Лия. Няма да хапеш кучето.- взех я от земята, поставяйки я на дивана.

-Макс, майка ти каза, че щяла да дойде после.- Изабел извика от кухнята.

-Добре. Децата няма ли да обядват. Почти 1 е вече.

-Ако имаш желание ги нахрани. Аз съм почти готова с обяда.

-Добре.

-Детегледачките, тук ли сте?- чу се гласа на майка ми в къщата, след което и смеха ѝ.

-В хола са.- извика Изабел. Мама влезе при нас и се усмихна.

-Ей сладури.- мама влезе и погледа ѝ се насочи към децата, които все още седяха около Лиса.

-Здравей, мамо.

-Лидия и Алекс?- попита щом погледа ѝ се озова върху Лия.

-На кино.

-О, супер.- съблече пълтото си, оставяйки го на облегалката на дивана.

-Ще отида да помогна на Изабел. След малко се връщам.- усмихнах се към нея, тръгвайки към кухнята.- Искаш ли помощ?

-Ако искаш да миеш тигани, добре.- вдигна рамене, оставяйки всичко в мивката.

-Добре.

-Аз ще приготвя на децата да обядват. Лия трябва да и дам сварен картоф. Лидия ми писа преди няколко минути.

-Защо картоф?

-Има зъби, две може да са, ама пак е нещо.- засмя се.

-Помощ или не?

-Мий си нещата там. Ще се оправя.

-Добре.- засмях се, завъртайки се към мивката.

_____

-Миа, дай целувка на баба. Ето така.- целунах бузата на майка ми. Изабел се засмя, знаейки какво ще направи.

Целувките им се състояха от все едно ще те ухапе. При което се радваха и прегръщаха човека, когото трябва да целуват. Винаги е смешно, но само ако не си на местото на човека, кого трябва да целуват.

-Я да видя, кой ще спи?- Изабел постави книгата, която четеше на шкафа и се изправи.

-Помощ?- попитах.

-Заведи ги горе. Всички. И ги остави в моята стаята. Ще трябва да намеря дрехи на Лия.

-Добре.

Взех Сам и Миа в ръцете си и се изкачих нагоре по стълбите. Влязох в стаята на Изабел и ги оставих на земята.

Лиса се качи и легна настрани от тях, а аз слязох долу и взех Лия. Качих се обратно, точно когато Изабел влизаше в стаята си. Мама се качи нагоре и влезе в стаята. Оставих Лия на земята и излязох.

_____

Бе около 22 часа вечерта и с Изабел стояхме на леглото ѝ, гледайки към телевизора. Миа седеше на леглото до мен и все още не искаше да спи. Гърба ѝ бе подпрян на ръката ми. Изабел бе легнала до мен, а Сам спеше на гърдите ѝ.

Изабел хвана ръката ми, а Миа се изправи. Хвана ръката на

Изабел и я отдели от моята. Хвана ръката ми и я дръпна към себе си. Усмихнах се, поставяйки целувка на главата ѝ. Изабел се засмя и стана от леглото.

-Мисля, че е време да спим.- остави Сам в креватчето му.- Хайде, Миа.- посегна да я вземе, но тя дръпна ръката ми повече към нея.

-Остави на мен.- изправих се, взимайки я в ръцете си.

-Ще вляза да се изкъпя.

-Докато излезеш вече ще спи.

-Надявам се.- взе дрехите си, влизайки в банята.

Отдръпнах завивката от леглото и я поставих настрани. Загасих лампата и седнах на леглото. Подпрях гърба си на стената и поставих възглавницата на краката си. Поставих Миа на възглавницата на краката си и започнах да ги клатя на ляво и надясно.

Стаята цареше тишина и тъмнина когато Изабел излезе от банята. Миа тъкмо бе заспала. Изабел се усмихна и светна нощната лампа до леглото си. Исуши косата си и легна на леглото до мен. Съблякох дрехите си и ги оставих на стола, лягайки отново до нея.

Прегърнах я през кръста и я придърпах към мен.

-Благодаря!- прошепна, целувайки устните ми.

-За теб винаги.- поставих още една целувка на устните и.

-Обичам те.

-Аз теб повече.

Следва продължение...

☆ Глава 66 ☆

Три години по-късно.

Изабел:

Излязох от стаята си на новия ни дом в града и тръгнах по-коридора. Да, новият ни дом. Преместихме се с Макс преди около месец и все още свикваме с къщата. Не е една от най-големите, но не е и от най-малките. Детска стая, стая за гости, кухня, холче и спалня.

Беше странно без родителите ни. Сам и Миа тъкмо бяха заспали и аз можех да се насладя на заслужена почивка. Бе около 1 следобед и Макс би трябвало всеки момент да се прибере.

Седнах на един от столовете в кухнята и извадих телефона си. Влязох в Instagram. Не бях виждала нито Бела, нито Даниел, нито никой от класа ми през последната година и се надявах скоро да се видим. Липсваха ми. Изключих телефона си и го оставих на масата.

Чух отключването на входната врата, след което и стъпки в къщата.

-Изабел, прибрах се.- извика Макс, карайки ме да вдигна поглед от ръцете си.

-В кухнята съм.- извиках. Макс влезе и се усмихна. Постави целувка на устните ми и се отдръпна.

-Какво има?- попита, сядайки срещу мен.

-Закъснява ми.

-Това трябва ли да е проблем?

-Няма нищо страшно. Предполагам.

-Искаш ли когато Сам и Миа се събудят да отидем в мола?

-Добре. Трябва да им взема някоя друга дреха, че от другата седмица ще са отново на градина.

-И ти се връщаш на работа?

-Трябва да ги съчетая работата с ученето. Още година и край.- облегнах се назад, кръстосвайки краката си.

-Късмет.- засмя се, ставайки от стола.- Отивам да се преоблека.

-Аз ще сложа нещо за вечеря.- усмихнах се, наблюдавайки го как излиза през кухнята.

_____

-Мамо.- гласа на Миа се чу в къщата.

-Идвам.- завъртях очи, тръгвайки към стаята им.

-Кажи му да ми върне куклата.- измрънка щом влязох.

-Оставяте играчките и отиваме да пазаруваме. Какво ще кажете?

-Йей.- изпискаха, което ме накара да се засмея.

-Да отидем да събудим татко.- хванах ръцете им и се изправиха.

Влязохме в съседната на тази стая, където Макс спеше на голямото легло. Сам и Миа пуснаха ръцете ми и се приближиха до него, качвайки се на леглото. Миа седна върху корема му, а Сам до него и започнаха да го бутат да се събуди. Той отвори очи, минавайки с ръка през лицето си. Засмя се, придърпвайки децата за прегръдка.

- Ще ходим ли в мола?- попитах, скръствайки ръцете си.

-Ако сте готови след 5 минути тръгваме.

-Ние сме.- извикаха Сам и Миа в един глас, което ни накара да се

засмеем.

-Само се преобличам.- извадих от гардероба дънки и тениска и ги облякох. Сресах косата си, след което взех портмонето и телефона си.

Макс се усмихна, поставяйки целувка на устните ми. Хвана децата за ръка и излязоха от стаята. Излязох след тях и взех якетата от закачалката. Застанах на колене на пода и помогнах на Миа да се облече. Беше си сравнително приятно времето за края на октомври.

Макс облече Сам и излязохме навън. Заключих вратата и прибрах ключовете в джоба на якето си, тръгвайки по улицата.

След малко повече от 10 минути вървене пеша бяхме пред мола. Решихме с Макс да оставим децата на етажа с батут и да обиколим мола.

-Мама ни покани на вечеря довечера.- Макс прекъсна тишината.

-Супер.- усмихнах се, влизайки в първия детски магазин, който видях.

-Какво ти трябва от тук?

-Някои неща. Няколко тениски и чорапи. Не знам как, но всичко е накъсано.- засмях се.

-Нека ти помогна.

_____

Седях на пейката докато Макс беше в тоалетната. С едно момиче отсреща се взираме една в друга преди да установя, че това е Бела. Оставих покупките си където стоях и се затичах към нея. Прегърнах я толкова силно, че беше на косъм да падне.

-По дяволите. Липсваше ми.- измрънках, стискайки я по-силно.

-И ти на мен.- отдръпна се и можехме да видим сълзите в очите си.- Искам толкова много да знам какво става около теб, но

нямах време да ти пиша или се обадя, но по дяволите, липсваше ми.- придърпа ме отново към себе си.

-Мислих да ти звънна днес, но мислих, че си заета.

-Излязох да си взема някоя нова дреха.- засмя се.- Ти къде така?

-Трябваше да взема дрехи на децата. Утре тръгват на градина отново и трябваше да им взема някой неща.

-С Макс?

- Да.- усмихнах и се.- Остави си нещата при Макс и ела с мен до тоалетна. Трябва да направя нещо.

-Добре.- постави ръка на рамото ми, завъртайки ме.- Здравей, Макс.- усмихна се към него.

-Стой тук, след малко се връщаме.

-Побързайте. Часа на децата почти изтече.

-Няма да се бавим.- уверих го, хващайки Бела за ръката.

-Е какво става?

-Закъснява ми.- промърморих, изваждайки теста за бременност от чантата си. Бях успяла да вляза в аптеката докато Макс заведе децата да си играят.

-Отново ли ще си имаме мама?

-Да се надяваме, че не.

-Защо така настроена?

-Просто ми е трудно да се приспособя към всичко. Нов дом, работа, университет... много стана.

-Спокойно.- взе чантата от ръцете ми.

_____

-Вземи го и не казвай, нищо.- прошепнах и подадох теста за бременност на Бела. Тя го погледна и се усмихна. Прибра го в чантата си и погледна към мен.

-Искам аз да кажа на гаджето ти.

-Позволявам.- измих ръцете си и ги подсуших. Излязохме от тоалетната и се насочихме към мястото където стоеше Макс.

-Забавихте се.

-Спокойно.- Бела седна до него.- Виж нещо.- бръкна в чантата си и показа теста. Сви веждите си в объркване и я погледна.- Изабел.

-Шегуваш се, нали?- погледна към мен.

-Не.- Макс стана от мястото си и ме прегърна силно.

- По дяволите.- промърмори.- Не се ебаваш.- прегърна ме още по-силно.

- Не се.- телефона ми иззвъня, карайки ме да го извадя от джоба си.

-Макс, мина 1 час и трябва да си приберем децата.

-Хайде тогава.- пусна ме и се обърна да вземе нещата.- Искаш ли да дойдеш с нас?- попита.

-Да не ви притеснявам.- с Макс се спогледахме и се засмяхме.

- Ще се запознаеш с децата. Както трябва.

-Идвам.- изправи се от пейката, събирайки нещата си.

Качихме се на последния етаж и открихме жената, при която Макс бе оставил Сам и Миа. Щом ги взехме от батута бяха уморени. Усмихнах се на жената, взимайки якетата им.

-Бела, както знаеш това са Сам и Миа.

-Сладури.- клекна пред тях и посегна да ги докосне, но те се

дръпнаха и застанаха зад мен.

-Спокойно. Това е Бела. Може да се запознаете.

Миа беше по-смела и излезе иззад мен. Усмихнах се щом се приближи до Бела и я прегърна. Секунда по-късно Сам направи същото.

-Малки сладури.- постави целувка по бузите им и се изправи.- На майка си приличат.- засмя се. Телефона ѝ извибрира и тя го извади. Прочете съобщението и се усмихна.

-Още ли си с Даниел?

-Мхм. Трябва да тръгвам. Забавих се доста. Някой ден да се видим на по чаша кафе?

-Съгласна съм.- засмях се.

-Казвам чао и тръгвам наистина.- прегърна ме и целуна и моите бузи.

-Чао.

_____

-Мамо, Изабел има да ви казва нещо.- извика Макс докато бяхме в къщата на родителите му.

Сам и Миа си играеха с бащата на Макс в стаята им, а аз и Макс седяхме в кухнята. Майка му обикаляше около нас.

- Какво трябва да ми каже?- застана пред нас.

Извадих теста за бременност от джоба си и го поставих пред нея. Тя го взе и премигна няколко пъти срещу него. Погледна към мен, а аз отклоних погледа си. Отново погледна към ръцете си.

-Боже мой.- заобиколи масата и секунда след това ме прегърна.- Честито деца.- усмихна се.

-Но мамо...

-Просто млъкни. На 21 сте вече може и сами да се оправяте. Щом Сам и Миа оцеляха след преместването, значи всичко ще е наред.- засмя се.

-Изабел.- гласа на баща му се чу от горния етаж.

-Идвам.- извиках, ставайки от стола на който седях. Майка му се усмихна и му каза нещо докато излизах.

Качих се по стълбите и влязох в стаята, където бяха те. Усмихнах се. Сам и Миа лежаха на леглото в стаята на майка му и баща му.

-Мамо, може ли приказка?- попита Миа, което ме накара да се усмихна още повече.

-Изабел.- Макс извика от долния етаж.

-В стаята на ваще съм.- извиках.- Само да намеря книжка и се връщам.- излязох от стаята и тръгнах надолу по стълбите. Влязох в хола където бяха майката и бащата на Макс.- Трябва ми книжка с приказки.

-Сзчакай.- стана от мястото си и отвори един от шкафовете.

-Изабел?- попита Макс.

-Да?- завъртях се към него. Изваждаше нещо от джоба си, след което застана на коляно пред мен. Не...

-Ще се омъжиш ли за мен?- усмихна се към мен, отваряйки кутийката, в която имаше пръстен с малко диамантче. Поставих ръка пред устните си и се усмихнах.

-По дяволите, да.- клекнах пред него, прегръщайки го силно.

-Наистина?- попита отново.

-Да. И 100 пъти да ме попиташ пак ще кажа да.- прекарах ръка през косата му, сливайки устните ни.

Това е сладък сън... просто сладък сън...

Или само аз така си мисля?

Следва продължение...

☆ Глава 67 ☆

Изабел:

Кой нормален човек се жени, когато е бременен в 9-ти месец. Яд ме е за това, че не можахме да намерим свободна дата през уикендите и да е през лятото.

Мама стоеше в стаята и обличаше Сам, докато аз стоях на земята и връзвах панделката на роклята на Миа. Буквално едвам дишах и се опитвах да стоя колкото се може по-изправена. Мама забеляза това и се намръщи. Знаеше, че не мога да изтрая още, но ще се опитам.

Щом нанизах панделката на роклята на Миа се изправих от земята и седнах на леглото.

Макс бе казал, че ще прати баща си да вземе децата от вкъщи, защото с мама изрично му забранихме да идва вкъщи. Миа изтича при мама, а аз се отпуснах назад на леглото си.

-Мамо, ходи ми се до тоалетна.- измрънка Миа, докато мама ѝ оправяше косата.

- По-рано не можа ли да кажеш...- измрънках.

-Сега ми се доходи.

-Мамо, може ли да и помогнеш?- попитах мама.

-Изчакай само малко.- усмихна се към мен. Направи кока на косата на Миа и се изправи.

Сам се качи на леглото и легна до мен. Усмихнах се, прегръщайки го.

-Какво ти има?- попита ме, отдръпвайки се от мен.

-Нищо.- усмихнах се, поставяйки целувка на бузата му.

-Корема ти е по-голям от всякога. Защо?

-Вътре е сестричката ви.

-Как е влязла вътре?- постави малката си ръка върху корема ми.

-Ще разбереш като пораснеш.- поставих целувка на челото му и се изправих.- Дядо трябва да дойде всеки момент.

Махнах кърпата от мократа си коса и я сресах. На вратата се позвъня и аз излязох от стаята. Стигнах до входната врата и я отворих. Родителите на Макс седяха на вратата и се усмихнаха. Майка му ме прегърна и влязоха вътре.

-Деца, баба и дядо са тук.- извиках. След секунда се чу писъка на децата. Излязоха от стаята и прегърнаха баба си и дядо си.- Отивам при мама, ако ви трябвам съм в стаята.

-Аз оставам при вас. Мъжете ще се оправят с децата.- тя се засмя, което накара и мен да се засмея.

-Ем ще им трябва късмет.- хванах ръката ѝ, тръгвайки към стаята.

-Да внимавате с децата.- извика към съпругът си.

Влязохме в стаята при мама. Седнах на леглото и секунда по-късно се чу затварянето на входната врата.

-Е как сме?- леля Вяра седна до мен и се усмихна.

-Супер.

-Майка ти беше лоша и не ми показа роклята ти. Искам да я видя.

-Не е нищо специално. Просто не можах да си намеря нищо по-нормално и да пасва на корема ми.- поставих ръцете си върху него.

-Е и? Нали ти харесва?

-Долу горе.

-Не ми се спори.- изправи се от леглото.- Ставаш ли да направим грим и прическа?- подаде ръката си напред и аз я хванах.

-Благодаря.

_____

Грима ми не беше нищо особенно. Косата ми бе събрана на кок, в който ми харесваше това, че стърчеше от всякъде и имаше малки форкети с кристалчета.

Роклята ми също не беше кой знае какво. Обикновенна бухнала рокля със сърцевидно деколте. Прилепналата част приключваше точно под гърдите ми и оттам надолу ставаше по-широка.

Имах високи обувки към роклята, но след като останових, че не ми е удобно с тях реших да обуя обикновенни, ниски, бели сандали.

Щом бях готова мама се усмихна. Харесва ми как изглеждам, а и според родителите ми съм единствената булка в семейството, която ще се жени точно в последните седмици от бременността си.

-Изабел, баща ти ще дойде след няколко минути да ни вземе.- Извика мама.

-Добре.

Да, трябваше да ни заведе някой до плажа. Сватба на брега на морето средата на Август. Роднини и приятели, музика и шумотевица. Мама и татко са обещали, че ще гледат Сам и Миа, за което много им благодаря. Радвам се, че имам родители като тях. Радвам се, че се гордеят, че съм им дъщеря.

През тези няколко години, които минаха успях да си намеря университет, в който ме приеха сред първите от едно 100 човека, ако не и повече. Успях от малкия ресторант да стигна до

обикновената книжарница в мола, а след това и в Издателската къща в града от нищото. Не се стрелях толкова високо. След няколко месеца ще мога да завърша и университета, в който съм с доста добър успех и да започна да преподавам чужд език.

Родителите ми ни помагат с всичко, което могат. Дали то да гледат Сам и Миа или нещо друго, винаги намират време.

Искам когато Миа порасне да си изградим своя собствена връзка на майка и дъщеря и да не сме семейство, а да сме си като най-добри приятелки. Винаги съм искала да е така. Ако имам дъщеря да си имаме някаква собствена връзка. Връзка, която никой около нас не може да разбере.

Клаксон на кола и вика на майка ми, че татко е тук ме извади от мислите ми. Взех телефона си и излязох от стаята. Минах през коридора и се срещнах с мама и леля Вяра на вратата. Излязохме през нея и мама заключи. Татко стоеше пред колата си и гледаше към нас. Погледа му попадна на мен и можех да вида блясъка в очите му.

Качихме се в колата и след около 10 минути бяхме на плажа. Изненадах се, че бяха успели да свършат нещо за по-малко от 24 часа.

Татко ми отвори вратата на колата и подаде ръката си към мен. Усмихнах му се и я поех. Мама се усмихна към мен, а аз хванах татко под ръка. Поведе ме към плажа и се усмихнах щом видях Макс и децата около подиумчето, на което трябваше да стоим аз, той и децата.

Играеха явно на гоненица, но щом ме видяха спряха с всякакви игри. Макс хвърли бегъл поглед към мен и каза нещо на Даниел зад него. Децата се усмихнаха и всяко по своему започна да тича отново.

Бела се затича към мен и секунда по-късно бях в прегръдките ѝ. Радвам се, че все още сме си това, което бяхме. Радвам се, че познавам човек като нея.

Мама мина пред нас и укроти децата, казвайки им къде трябва

да застанат. Усещах погледа на Макс върху себе си.

-Булката е тук и церемонията може да започне.- гласа на свещеника се чу из между шума на морските вълни.

Преди да се усетя вече вървях към мястото, където беше и Макс. Усмихнах се, взирайки се в очите му. Татко ме остави точно пред него, помагайки ми да се кача. Благодарих му тихо, наблюдавайки го как се отдалечава от мен и застава до мама.

-Добър ден на всички присъстващи. Днес сме се събрали в този великолепен ден за да направим тези млади влюбени хора семейство. Ако има някой против това може да говори сега, ако ли пък няма, може да започваме.- усмихнах се, хвърляйки бегъл поглед през хората около мен.- Нека продължим значи.

_____

-Може да целунете булката.- обяви свещеника и Макс бавно се доближи към мен. Допря устните ни за кратко след което се усмихна.- От днес официално сте съпруг и съпруга.

-По дяволите.- изругах тихо, поемайки си шумно въздух.

-Добре ли си?- Макс хвана китките ми.

-Спокойно. Искам само вода.

-Ела седни.- мама хвана ръката ми, помагайки ми да сляза.- Ето ти и вода.

-Благодаря.- взех чашата от ръката и, отпивайки голяма глътка от нея.- Какво ме гледате все едно ще родя всеки момент? Не се притеснявайте. Добре съм. Нека купона продължи.- засмях се. Мама погледна към мен и сви веждите си.- Мамо, успокой се. Нищо не е станало. Ако реши да се роди днес ще ти се обадя непременно.

-Щом си казала. Забавлявайте се.

_____

Макс:

-Може ли да ти я отнема за един танц?- баща ѝ хвана ръката ѝ.

-Разбира се.- усмихнах се към него.

Придърпа Изабел към средата на залата и секунда по-късно се движеха в ритъма на музиката. Баща ѝ беше поставил ръцете си на двете страни на корема ѝ, а тя своите на врата му. Имаха си своята специална връзка на баща и дъщеря. Тази връзка, която Изабел иска да има с децата.

Очите и на двамата блестяха със сълзи. Изабел протегна ръката си и изтри очите на баща си. Усмихнах се.

Специалният момент, за който всички говореха. Да видиш жената, която обичаш пред теб облечена в бяло. Момент, който само ти и тя усещате.

Изабел беше страхотна. Буквално във всичко. Откакто се преместихме се грижеше за всичко в къщата. Готвене, чистене, гледане на децта и още куп неща.

Погледнах към нея, а тя пускаше баща си и се насочи към мен.

-Мама ще вземат децата и ще се приберат.

-Добре. А децата къде са?

-Някъде навън.- хвана ръката ми, сплитайки пръстите ни.

-Да ги намерим?

-Мама ще се оправи.

-Хей, хей. Вашият ден е. Защо не се забавлявате?- Бела се появи пред нас, държейки ръката на Даниел.

-Ама ние...

-Няма ние, няма вие. Заминавайте.

-Пробвай ти да се забавляваш с бебе в деветия месец в теб, което

може да се роди дори и сега.

-Без такива мисли. И двамата отивайте и се забавлявайте.- засмях се.

-Добре, добре...- измрънка.

_____

-Изабел.- извика мама.

-Ъм.. да?- Изабел се завъртя към мама. Беше се преоблякла и беше с къса до колената си рокля със същото деколте като на булчинската рокля.

-Нали знаеш това което е с хвърлянето на букета?

-Да. Кой ще се ожени следващ означаваше.

-Ем... имаш ли желание да хвърлиш букета?

-Добре.- взе цветето, поставено на масата. Даниел се приближи до нея и ѝ каза нещо в ухото, след което се отдръпна, а тя кимна, усмихвайки се към него.

Застана в единия край на залата, държейки с едната си ръка букета, а другата беше върху корем ѝ. Щеше да хвърли букета назад, но се спря. Направи това още няколко пъти преди просто да се обърне и да го даде на Бела. От своя страна Бела го взе и я прегърна. Щом я пусна тя се обърна, а Даниел беше на коляно пред нея.

-О боже мой...- писъкът на Бела се чу в помещението и секунда по-късно беше в прегръдките му.

Изабел се подпря назад на стената, усмихвайки се към тях. Притвори очите си за секунда и въздиша.

-Ще раждаш ли?- засмях се, поставяйки ръка на рамото ѝ.

-Мисля че не.- засмя се.

-Да танцуваме?- предложих.

-Хайде.

_____

Беше около 2 часа сутринта когато се прибрахме. Изабел седеше по турски на леглото, опитвайки се да нормализира дишането си. Очакваше се след около 10 минути да тръгнем за болницата, защото има шанс да роди днес.

Или поне така казваше тя. Звънних на мама и тя бе напът. Децата бяха в къщата на родителите на Изабел и трябваше сутринта някой да отиде да ги вземе.

-Тръгваме. Нямам време да чакам родителите ти. Нямам сили за нищо и не мисля, че това, че контракциите ми са през около 4 минути е за оставане вкъщи още.

-Багажа ти е в колата.

-А ще ми помогнеш ли да стигна до там?

Приближих се до нея и пъхнах ръката си под коленете ѝ, а другата на гърба ѝ. Вдигнах я и изведох от къщата. Поставих я на седалката в колата и се върнах да заключа. Щом заключих се върнах и седнах на шофьорското място. Закопчах колана си и запалих двигателя.

След 5 минути вече бяхме в болницата, както и мама и татко. Мама помогна на Изабел и двете влязоха в стаята.

_____Няколко час по-късно____

-Деца, само ще пазите тишина. Ясен ли съм?- казах им, спирайки колата пред болницата.

-Няма.- Миа прегърна плюшената си играчка.

-Мама е изморена. Трябва ѝ почивка.- откопчах коланите им.

-Добре, добре.- слезе от колата, а след нея и Сам.

-Внимавайте.- заключих колата и хванах ръцете им. Пресякохме улицата и влязохме в болницата. Качихме се в стаята при Изабел и им показах с пръст да пазят тишана.

-Мамо....- изписка Миа, обратно на това, което им казах.

-По-тихо, Миа. Моля те.- Изабел постави пръст пред устните си.

-Честит рожден ден!- Сам се качи на леглото до нея.

-О боже...- засмя се.- Благодаря, маме.- прегърна го, засмивайки се.

-Честит рожден ден, предполагам?- седнах до нея на леглото.

-Благодаря.- Надигна се, допирайки устните ни за кратко.

-Съжалявам, забравих.

-Важното е, че всички сте тук с мен. Друго нищо не ми трябва...

Епилог

Макс:

-Тате, кажи на Сам.- завъртях очите си за пореден път днес.

-Нищо не съм направил.- извика отново, този път Сам.

-Напротив. Правиш всичко нарочно.- стъпките и на двамата отекваха в къщата. Секунда по-късно и двамата стояха пред мен.

-Не, не. Ти се дразниш първа.

-Спрете и ми обяснете какво става.- изгасих телевизора за да мога да ги изслушам както трябва.

-Ще обясня на мама.- Миа се извъртя и щеше да излезе от стаята, но хванах ръката ѝ.

-Мама е в болницата с Ванеса. Не знам кога ще се върне, така че бъди така добра и ми обясни.

-Ти няма да разбереш.- да, инат като майка си. Пък и тези хормони не ѝ се отразяват никак добре.

-Тогава чакай майка си.

-Кога може би ще се върне?

-След час или два.

-Добре, аз излизам.

-Къде, с кого и кога ще се върнеш?

-Ъм.. някъде, с приятели, след няколко часа.

-Добре.- въздъхнах. 15 годишна дъщеря, която нито казва къде ходи, нито с кого е опасно нещо. Майка ѝ се оправя с нея, но аз на глава не мога да излаза.- Сам, ти ще ми обясниш ли?

-Тя си прави каквото иска и не съм и виновен за нищо. Просто тя си знае нейната и не можеш да я траеш.- седна на дивана, взимайки дистанционното.

-Прилича на майка ви. Така че, няма да се разбереш с нея лесно.- въздъхнах.

-Знаеш ли къде отиде в момента?

-Някъде с приятели?

-Някъде с гадже.

-Тя и гадже?- засмях се.

-Тя и гадже.- потвърди.

-Майка ти знае, нали?

-Мама знае всичко. Като най-добри приятелки са.

-Надявам се да знае. Не искам да им се меся в глупостите, накрая аз излазам виновен.

Ванеса беше в стаята си и спеше, а Сам беше в неговата стая. С Изабел стояхме и гледахме телевизия когато вратата се отвори с гръм и трясък. Изабел сви веждите си към мен и насочи погледа си към вратата на хола. Миа мина набързо покрай вратата и влезе в стаята си, затръшвайки вратата.

Свих веждите си към Изабел и се изправих от дивана. Минах покрай Изабел и излязох през вратата. Почуках на вратата на стаята им със Сам, но Сам ми отвори. Отидох в стаята на Ванеса, но и в нея беше само спящото дете. Стигнах до стаята ни с Изабел, в която казахме, че всяко дете може да влиза щом иска да е само. Натиснах дръжката, но беше заключено.

-Миа.

-Махни се, татко.

-Моля те.

-Казах, махни се.- извика отново.

-Изабел.- извиках.- Дъщеря ни не иска да говори с мен.

-Остави я. Ще я видя след малко.

Завъртях очи. Върнах се обратно в хола и седнах на дивана, взимайки дистанционното. Изабел стана и отиде в кухнята. След това мина по коридора и отиде в стаята ни. Чу се гласа ѝ, който умолява Миа да отвори, а след това и завъртането на ключа.

Умееха да се разберат. В моменти като този просто трябва да ги оставиш да си приложат магиите, буквално.

10 минути по-късно Изабел и Миа минаха покрай хола и влязоха в кухнята. Изправих се и застанах на вратата на кухнята. Изабел беше застанала пред дъщеря ни, триейки очите ѝ. Усмихнах се и влязох. Изабел насочи погледа си към мен след което го върна към Миа.

-А ще кажете ли на мен какво става?

Миа поклати отрицателно глава, а Изабел се засмя.

-Няма смисъл за такива неща, ясно ли е?

-Да, мамо, разбрах.

-Върви си в стаята и умната.

-Сам няма да ми позволи да направя нищо така че не се тревожи.- засмя се, изправяйки се от стола. Мина покрай мен, отивайки към стаята си.

-Сега какво е станало?

-Кучки и хормони.

-Има ли си гадже?

-Ъм... Не точно, но може да се каже.

-Няма да питам.

-По-добре недей.- засмя се сядайки на стола.

-Хайде да спим. Утре си на работа. Аз също. Стана късно.

-Хайде.- слезе от стола, хващайки ръката ми.

Минахме по коридора и влязохме в стаята ни. Затворих вратата, светвайки лампата. Изабел се преоблече и легна на леглото. Съблякох дрехите си, оставяйки ги на стола. Легнах до нея, придърпвайки я към себе си.

-Знаеш, че си те обичам, нали?- целунах челото ѝ.

-Аз теб повече.- надигна се, допирайки устните си до моите.- Благодаря ти за всичко.

-За теб винаги, принцесо...

Бележка

Честит рожден ден на един прекрасен човек! Minka_Curkvata, обичам си те! ❤

Е, това е края на тази велика боза. 😁

Мъчно ми е, че свърши...

Година и 5 месеца прекарани в писане тук, как няма да ми е мъчно.

Колкото и да казвам, че е боза не мога да си повярвам.

Благодаря на всички, които следят това, което правя тук. Обичам си ви! 🐦❤

продължение

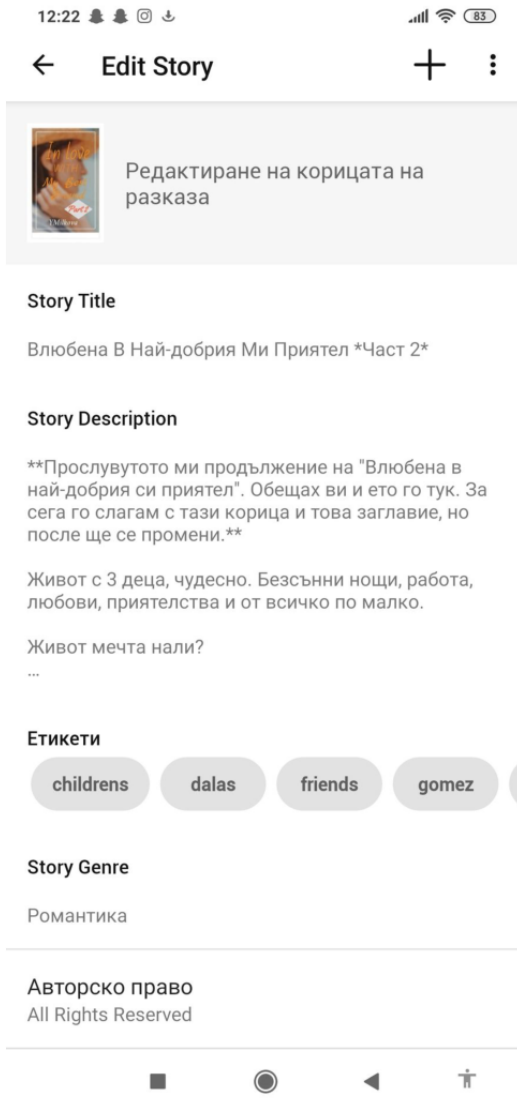

Имам нужда от вашата подкрепа. Ще кача продължението след няколко минути.

Бележка

Здравейте на всички! С Iva_Belieber правим предизвикателство в Инстаграм профила ни за Wattpad. Последвайте ни там и ако искате се включете в него. Смятам че ще ви хареса!

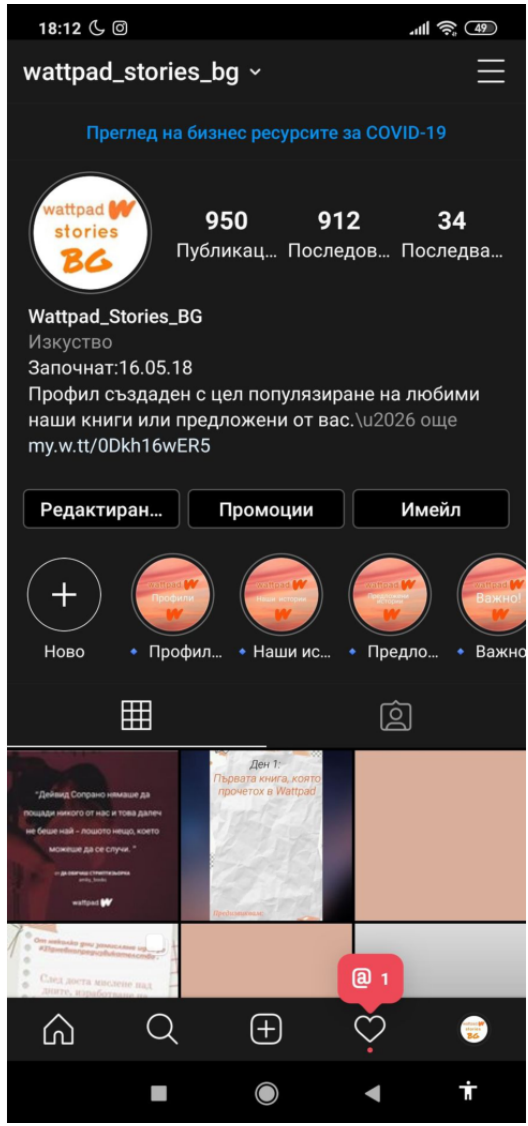

Самото предизвикателство е #31дниWattpadКниги

Бележка

Влюбена съм в това нещо, в тази "любов" и този живот, които Макс и Изабел имат. Самата история е започната е далечната 2018 и най-накрая намерих време да я редактирам. Боза е да, но ми харесва.

Обичам тази любов, която се среща в наши дни много рядко, а смея да кажа и почти никъде.

Препрочитам за 2-3 път може би. Редактирам за 2-ри (проблеми с Wattpad) и съм очарована. Наистина е нищо в сравнение с всички други истории, но аз съм горда с това, което направих.

Макар и със закъснение искам да благодаря на всички, които четяха и не се отказаха. На всички, които останаха до край, а в момента четат и продължението, в което не съм много активна напоследък. Благодаря ви за цялата подкрепа.

Не знам дали забелязвате, но последно време имам чувството че Wattpad замира. Много хора се оплакват, че имат проблеми с него. При едни не получават известия (никакви), при други не им отваря, при мен просто не запазва редакции и жестоко бъгва от време на време. Този Wattpad от 2021 няма нищо общо с този от 2018 и никога няма да има.

Мога да ви кажа че съм започнала още един проект (поредния), който е превод. *Kidnapped by Jason McCann*. Ако искате може да го погледнете.